#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MICHAEL CONNELLY

Jack McEvoy'un yolu yine "ölüm"le kesişiyor!

ÖRÜMCEK KUŞU

NEMESİS KİTAP / Polisiye-Gerilim
Yayın Numarası: 718

Örümcek Kuşu Michael Connelly

Kitabın Özgün Adı: Fair Warning
Çeviren: Berke Kılıç

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Gizem Toy
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Michael Connelly, 2020

Bu kitap, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür.
Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

ISBN: 978-625-6947-45-0
Baskı: Temmuz 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

MICHAEL
CONNELLY

ÖRÜMCEK KUŞU

Çeviren: Berke Kılıç

NEMESİS
KİTAP

Michael Connelly

Michael Connelly *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numaraya yükselmiş birçok romanın yazarıdır. *Harry Bosch* serisi ile *Jack McEvoy* serisini de kapsayan kitapları dünyada altmış milyondan fazla satmıştır. Connelly gazetecilikteki başarılarından dolayı sayısız ödül kazanmış eski bir gazete muhabiri ve başrolünü Titus Welliver'ın oynadığı *Bosch* dizisinin de başyapımcısıdır. Vaktini Kaliforniya'da ve Florida'da geçirir.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları

- *Kara Yankı*
- *Kara Buz*
- *Şair*
- *Korkuluk*
- *Gece Vardiyası*
- *Gecenin Kutsal Karanlığı*
- *Yangın Gecesi*
- *Karanlık Saatler*

Berke Kılıç

Adana'da doğdu; ilköğretim ve lise eğitimini orada tamamladı. 2015 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji bölümünden mezun oldu. Hemen ardından bir yayınevinde editör olarak çalışmaya başladı. 2016 yılından bu yana kariyerine serbest redaktör ve çevirmen olarak devam ediyor. Onlarca İngilizce romanın Türkçeye kazandırılmasında emeği geçti.

Dedektif Tim Marcia'ya
Melekler Şehri'ne hizmetin için sonsuz teşekkürler

Kim bir kere olsun şeytani eylemlerden
uzak dururken baştan çıkarılmamıştır ki?

-David Goldman

Our Genes, Our Choices

GİRİŞ

Adamın arabasını sevmişti. İlk kez elektrikli araca biniyordu. Geceyi kesercesine ilerlerken tek duyabildiği rüzgârın sesiydi.

"Çok sessiz," dedi kadın.

Yalnızca iki kelime etmiş olmasına rağmen ağzında gevelemişti. Üçüncü Cosmo diline bir şey yapmıştı.

"İnsana sinsice yaklaşır," dedi şoför. "Orası kesin."

Kadına doğru bakarak gülümsedi. Ama kadın, kelimeleri birbirine karıştırdığından adamın kendisini kontrol ettiğini düşündü.

Ardından adam dönüp başıyla ön camı gösterdi.

"Geldik," dedi. "Otopark var mı?"

"Benim arabamın arkasına park edebilirsin," dedi kadın. "Otoparkta iki yerim var ama... art ardalar. Sanırım *Totem* deniyor."

"*Tandem*?"

"Aa, evet, evet. *Tandem*."

Hatasına gülmeye başladı, kahkahası giderek artıyor ve durduramıyordu. Yine Cosmo'lar yüzündendi. Bir de o gece Uber'le yola çıkmadan önce aldığı bitkisel ilaçlar yüzünden.

Adam penceresini indirince keskin akşam havası arabadaki sessizliği işgal etti.

"Şifreyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Tina etrafı daha iyi görebilmek ve nerede olduğunu anlamak için koltukta doğruldu. Çoktan apartmanının otoparkının kapısına geldiklerini fark etti. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Adama yaşadığı yeri söylediğini hatırlayamıyordu.

"Şifre?" diye sordu adam tekrar.

Tuş takımı duvarda, sürücü penceresinden uzanabilecek mesafedeydi. Tina kapıyı açacak şifreyi bildiğini ancak eve götürmeyi seçtiği adamın ismini hatırlamadığını fark etti.

"4-6-8-2-5."

Adam sayıları girerken Tina tekrar gülmemek için çabaladı. Bazı erkekler böyle şeylerden nefret ederlerdi.

Otoparka girdiler ve Tina arabayı park edebileceği, Mini'sinin arkasındaki yeri işaret etti. Çok geçmeden asansördeydiler, gidecekleri katın numarasına bastıktan sonra destek için adama yaslandı. Adam kolunu ona dolayarak ayakta kalmasına yardımcı oldu.

"Lakabın var mı?" diye sordu Tina.

"Efendim?" dedi adam.

"Yani, insanlar sana ne der? Şaka amaçlı falan hani."

Adam kafasını iki yana salladı.

"Sanırım sadece adımı kullanıyorlar," dedi.

İşe yaramamıştı. O yüzden vazgeçti. İsmini sonradan öğrenebilirdi ama aslında muhtemelen ihtiyacı olmayacaktı. Zira *sonrası* diye bir şey yoktu. Genelde hiçbir zaman sonrası gelmezdi.

Üçüncü katta kapı açıldı ve Tina adama koridorda yol gösterdi. Dairesi iki kapı ilerideydi.

Seks iyiydi ancak olağanüstü sayılmazdı. Sıradışı olan tek şey prezervatif isteğine adamın itiraz etmemiş olmasıydı. Hatta bizzat yanında getirmişti. Bu takdire şayandı ancak

Tina yine de tek seferlik olacağını düşünüyordu. İçindeki boşluğu dolduracak o tanımlanamaz şeyi aramaya devam edecekti.

Adam prezervatifi attıktan sonra yatakta yanına döndü. Tina güne erken başlama, evde bekleyen eş falan gibi bir bahane umsa da adam yatağa dönüp ona sarılmak istedi. Kaba bir hareketle arkasına geçerek sırtını kendi göğsüne çevirdi. Tıraş olmuştu, Tina sırtına batan çıkan kılların küçük dikenlerini hissedebiliyordu.

"Aslında..."

Şikâyetini tamamlamadı. Adam bu kez vücudunu döndürdü ve Tina sırtüstü bir şekilde tamamen adamın üstündeydi şimdi. Göğsü zımpara kâğıdı gibiydi. Kolunu arkasından dolandı ve dirseğinden V şekli oluşturacak şekilde büktü. Ardından boştaki eliyle Tina'nın boynunu V'nin içine aldı. Adam kollarını iyice sıkınca nefes yolunun sıkıştığını hissetti. Yardım istemek için bağıramadı. Ses çıkaramayacak kadar nefessiz kalmıştı. Çırpındı ama bacakları yatak örtüsüne dolanmıştı ve adam çok güçlüydü. Boynunu adeta demir bir mengene gibi tutuyordu..

Kadının görüşü iyice kararmaya başladı. Adam başını yataktan kaldırdı ve ağzını Tina'nın kulağına yaklaştırdı.

"Bana Örümcek Kuşu derler," diye fısıldadı.

JACK

1

Habere "Dolandırıcılar Kralı" manşetini atmıştım. En azından benim seçimim buydu. Yazının üstüne eklemiştim ancak haberini başlıkla teslim eden bir muhabir olarak sınırlarımı aştığımdan değiştirileceğinden bir hayli emindim. Manşetler ve altlarındaki yatay başlıklar editörün yetkisindeydi ve şimdiden Myron Levin'in, "Editör senin makalende değişiklikler yapıyor mu ya da ek sorular sormak için haberindeki kişileri tekrar arıyor mu? Hayır, öyle şeyler yapmıyor. Kendi sınırını aşmıyor, bu da senin de kendi sınırlarında kalman gerektiği anlamına geliyor," diye azarladığını duyabiliyordum.

Editör de Myron olduğundan herhangi bir savunma bulmak zor olacaktı. Ama haberi yine de öneri manşetle birlikte gönderdim çünkü mükemmeldi. Haber alacak tahsili sektörünün karanlık yeraltı suç dünyası hakkındaydı, dolandırıcılıkla yılda 600 milyon dolar hortumlanıyordu ve *AdilUyarı*'nın ilkesi, yırtıcı ya da av, kurban ya da kurban eden demeden her dolandırıcılığı ortaya çıkarmaktı. Ve bu kez sıra yırtıcıdaydı. Dolandırıcılar Kralı Arthur Hathaway bu konuda iyinin de iyisiydi. Altmış iki yaşında Los Angeles merkezli suç hayatında, sahte külçe altın satmaktan afet yardımı için sahte internet siteleri kurmaya kadar hayal edilebilecek her dolandırıcılığı yapmıştı. Şu anda insanları aslında olmasa da borçları olduğuna inandırıyor ve olmayan borcu ödemele-

rini sağlayarak vurgun yapıyordu. Ve bu işte o kadar iyiydi ki daha çömez üçkâğıtçılar Van Nuys'da kullanılmayan bir oyunculuk stüdyosunda pazartesileri ve çarşambaları ondan ders almak için ödeme yapıyorlardı. Öğrenci kılığında aralarına sızmış, olabildiğince her şeyi öğrenmiştim. Şimdiyse haberi yazma ve Arthur'u kullanarak, banka hesaplı gittikçe tükenen orta yaşlı kadınlardan üniversite kredileri nedeniyle çoktan dibe batmış genç profesyonellere kadar herkesin milyonlarca dolarını aşıran sektörü ifşa etme vaktiydi. Bu insanların hepsi mağdurdu, Arthur Hathaway onları ikna ederek paralarını göndermelerini sağlamıştı. Şimdi de geleceğin on bir dolandırıcısına ve bir kılık değiştirmiş gazeteciye haftada iki kere kişi başına elli kâğıda bunu nasıl yapacaklarını öğretiyordu. Üçkâğıtçılık okulunun kendisi de tüm zamanların en büyük dolandırıcılığı olabilirdi. Adam tam anlamıyla psikopatların suçluluk duygusundan yoksun bir kraldı. Haberde aynı zamanda banka hesapları boşalan ve hayatları mahvolan kurbanlarla ilgili de bir şeyler yazmıştım.

Myron çoktan haberi, *Los Angeles Times*'la ortak bir proje olarak ayarlamıştı, bu sayede okunurluğunu ve Los Angeles Polis Merkezi tarafından dikkate alınacağını garantilemişti. Kral Arthur'un saltanatı çok geçmeden sona erecek, yuvarlak masadaki kıdemsiz dolandırıcılar da aynı şekilde yakalanacaktı.

Haberi son bir kez okuduktan sonra Myron'a ve *AdilUyarı* yazılarını gönüllü olarak gözden geçiren Avukat William Marchand'e gönderdim. İnternet sitesine yasal olarak risk oluşturabilecek hiçbir şeyi koymuyorduk. *AdilUyarı* Washington, DC'deki evden çalışan gazeteciyi de sayarsan beş kişilik bir ekipti. Kazanan bir davaya ya da zoraki uzlaşmaya yol açacak tek "sakıncalı haber" bizi işimizden ederdi ve kariyerim boyunca en az iki kere yaşadığım şeyi tekrar yaşar, gidecek yeri olmayan bir muhabir olurdum.

Myron'a haberi nihayet gönderdiğimi söylemek üzere bölmemden çıktım ancak o kendi bölmesinde telefonda konuşuyordu; yaklaştığımda bağış toplama görüşmesi yaptığını anladım. Myron, *AdilUyarı*'nın kurucusu, editörü, muhabiri ve baş bağış toplayıcısıydı. Bizim internet sitemizde özel bölüm yoktu, sitenin tamamı ücretsizdi. Her haberin altında, bazen de üstünde bir bağış butonu oluyordu ama Myron her zaman bize sponsor olacak ve en azından bir süreliğine bulduğumuzu değil umduğumuzu almamızı sağlayacak o büyük beyaz balinayı arıyordu.

"Bizim yaptığımızı yapan, tüketici için yolsuzluklara karşı bekçilik yapan tek bir kuruluş bile yok gerçekten," der Myron her bağışçı adayına. "Sitemize bakarsanız arşivde otomobil, eczacılık, kablosuz iletişim gibi güçlü, önde gelen sektörler ve tütün şirketleri hakkında pek çok haber göreceksiniz. Ve mevcut yönetimin liberalleşme politikası ve denetimin sınırlandırılması yaklaşımı yüzünden hiç kimse küçük adamlara dikkat etmiyor. Bakın, anlıyorum, paranızın karşılığını çok daha görünür bir şekilde alabileceğiniz bağışlar yapabilirsiniz. Ayda yirmi beş dolar Appalaş'taki bir çocuğun beslenme ve giyinme ihtiyaçlarını karşılar. Anlıyorum. Hem de insanı iyi hissettirir. Ama *AdilUyarı*'ya bağışta bulunursanız kendilerini işine adamış bir grup gazeteciyi desteklemiş..."

Bu "ikna konuşmasını" her gün birkaç kere duyuyordum. Aynı zamanda Myron'la kurul üyelerinin potansiyel iyi yürekli bağışçılarla konuştuğu pazar toplantılarına da katılıyor ve sonrasında aralarına karışıp üzerinde çalıştığım yazılardan bahsediyordum. Bu toplantılarda iki çoksatan kitabın yazarı olarak fazladan prestijim olsa da herhangi bir şey yayımlayalı on yılı geçtiğinden kimse bahsetmiyordu. İkna konuşmasının öneminden ve kendi maaş çekim için hayati önem taşıdığının farkındaydım -gerçi Los Angeles'ta geçi-

nebilmeye yaklaşmıyordum bile– ancak *AdilUyarı*'daki dört yılımda bunu öyle çok duymuştum ki uykumda ezberden okuyabilirdim. Hem de tersten.

Myron potansiyel yatırımcısını dinlemeyi bırakıp telefonu sessize aldıktan sonra bana baktı.

"Hallettin mi?" diye sordu.

"Az önce gönderdim," dedim. "Bill'e de."

"Tamam, bu akşam okurum ve bir şeyler varsa yarın konuşuruz."

"Bence yayıma hazır. Hatta müthiş bir manşeti bile var. Senin sadece yatay başlığı yazman gerek."

"Umarım öyledir..."

Karşı tarafın sorusuna cevap verebilmek için telefonun mikrofonunu tekrar açtı. Ona selam vererek kapıya yöneldim, çıkarken veda etmek için Emily Atwater'ın bölmesine uğradım. Şu anda ofiste olan diğer tek çalışan oydu.

"Şerefe," dedi, keskin İngiliz aksanıyla.

Studio City'deki tipik, iki katlı bir plazadaki ofiste çalışıyorduk. İlk katı tamamen satışa ve yiyeceğe ayrılmışken ikinci katta araba sigortası, manikür/pedikür, yoga ve akupunktur gibi kapı müşterilerine açık iş yerleri vardı. Bizim dışımızda tabii. *AdilUyarı* öyle bir iş yeri değildi ama tıbbi marihuana satışı yapan bir dükkânın üzerinde yer aldığı ve ofisin içine binanın havalandırmasından 7/24 taze ürünlerin aroması geldiğinden ucuza tutmuştuk.

Plaza L şeklindeydi ve otoparkında *AdilUyarı* çalışanlarına ve ziyaretçilerine ayrılmış beş park yeri vardı. Bu bayağı önemli bir imkândı. Şehirde araba park etmek her daim sorundu. Ve benim için kapalı otopark olması çok daha büyük bir imkândı çünkü güneşli Kaliforniya'da Jeep'imin üstünü nadiren kapatıyordum.

Son kitabımın avansıyla yeni bir Wrangler almıştım; kilometre sayacı aynı zamanda ne zamandır yeni araba almadığımı ve çoksatan listelerinde olmadığımı hatırlatıyordu. Motoru çalıştırırken kontrol ettim. Bir zamanlar olduğum yoldan 260,990 kilometre uzaklaşmıştım.

2

Sherman Oaks'da 101'in yanındaki Woodman Bulvarı'nda yaşıyordum. Ortak havuzlu ve barbekü alanlı bir avlunun etrafını çevreleyen dikdörtgen şeklindeki yirmi dört sıra evden birindeydim. 1980ler'den kalma, Cape Cod tarzı bir apartmandı. Yeraltı otoparkı da vardı.

Woodman'daki binaların çoğunun Capri, Oak Crest benzeri isimleri vardı. Benim binamınsa ismi yoktu. Yalnızca bir buçuk yıl önce, aynı kitabın avansıyla aldığımın apartman dairesini sattıktan sonra buraya taşınmıştım. Telif hakkı ödemeleri her yıl giderek azalıyordu ve *AdilUyarı*'dan aldığım maaş çekleriyle hayatımı yeniden düzenlemeye başlamıştım. Zor bir değişim dönemimdeydim.

Otoparka giden eğimli yolda otopark kapısının açılmasını beklerken sitenin yaya girişindeki telefon kulübesinin önünde bekleyen takım elbiseli iki adam fark ettim. Birisi beyaz ve ellilerinin ortalarındayken diğeri ondan yirmi-otuz yaş genç ve Asyalıydı. Rüzgârın hafif esintisiyle Asyalı adamın ceketi açıldı ve kemerindeki rozet bir anlığına gözüme çarptı.

Arabayı otoparka sürerken gözlerimi dikiz aynasından ayırmadım. Peşimden yokuştan indiler ve içeri girdiler. Bana ayrılan park yerine geçip motoru durdurdum. Sırt çantamı almış araban çıkarken çoktan Jeep'in arkasına geçmiş beni bekliyorlardı.

"Jack McEvoy?"

Adımı doğru biliyordu ama yanlış telaffuz etmişti. *Mik-e-voy* demişti.

"Evet, McEvoy benim," dedim, onu düzelterek. *Mek-e-voy.* "Buyurun?"

"LAPD'den Dedektif Mattson," dedi yaşlı olan. "Bu da ortağım Dedektif Sakai. Size birkaç soru sormak istiyoruz."

Mattson ceketini açarak onun da rozeti ve yanında silahı olduğunu gösterdi.

"Tamam," dedim. "Ne konuda?"

"Evinize çıkabilir miyiz?" diye sordu Mattson. "Ya da otoparktan daha mahrem bir yere?"

Sanki her köşede bize dinleyen insanlar varmışçasına etrafındaki alanı gösterdi ancak otopark boştu.

"Olur sanırım," dedim. "Beni takip edin. Genelde merdivenleri kullanıyorum ama siz asansörü kullanmak isterseniz şu köşede."

Otoparkın ucunu işaret ettim. Jeep'im ortada, orta avluya çıkan merdivenlerin hemen karşısındaydı.

"Merdivenden çıkarız," dedi Mattson.

Merdivenlere ilerlerken dedektifler peşimden geldi. Daireme çıkana kadar bu durumun işimle ilgisini bulmaya çalıştım. LAPD'nin dikkatini çekecek ne yapmış olabilirdim? *AdilUyarı*'daki muhabirler haber kovalama konusunda bir hayli özgürdüler, genel bir iş bölümü vardı ve suç teşkil eden dolandırıcılıklar ve dalavereler, ayrıca internetle alakalı haberler benim alanımdaydı.

Arthur Hathaway hakkındaki yazım, üçkâğıtçı adamın cezai bir soruşturmasına mı denk geldi ve Mattson ile Sakai haberi yayımlamamamı isteyecekler mi acaba diye düşünmeye başladım. Fakat bu ihtimali daha düşünürken eledim. Konu

bu olsaydı ofisime gelirlerdi, evime değil. Ve muhtemelen önce telefon ederlerdi, bizzat karşıma çıkmazlardı.

"Hangi birimdensiniz?" diye sordum, avluyu geçip havuzun diğer tarafındaki daire 7'ye doğru ilerlerken.

"Şehir merkezinde çalışıyoruz," dedi Mattson istemeye istemeye, ortağı da sessiz kalmayı seçmişti.

"Hangi suç birimi demek istedim," dedim.

"Hırsızlık-Cinayet Şubesi," dedi Mattson.

Başlı başına LAPD hakkında yazmıyordum şimdi ama geçmişte yazıyordum. Seçkin ekiplerin şehir merkezindeki genel merkezde çalıştıklarını biliyordum ve Hırsızlık-Cinayet Şubesi 'nde çalışan bu ekipler seçkinlerin de seçkiniydi.

"O zaman konumuz ne?" dedim. "Hırsızlık mı cinayet mi?"

"İçeri girelim öyle konuşuruz," dedi Mattson.

Ön kapımın önüne geldim. Cevap vermemiş olması cinayet hakkında olduğunu gösteriyor gibiydi. Anahtarlarım elimdeydi. Kapının kilidini açmadan önce döndüm ve arkamda duran iki adama göz attım.

"Kardeşim cinayet masasında dedektifti," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi Mattson.

"LAPD'de mi?" diye sordu Sakai, ilk kez konuşmuştu.

"Hayır," dedim. "Denver'da."

"İyiymiş," dedi Mattson. "Emekli mi oldu?"

"Pek öyle denemez," dedim. "Görev sırasında öldürüldü."

"Duyduğuma üzüldüm," dedi Mattson.

Başımı sallayarak kilidi açmak için tekrar kapıya döndüm. Birdenbire neden kardeşimden bahsettiğimi ben de anlamamıştım. Genelde bundan pek söz etmezdim. Kitaplarımı bilenler haberdardı ama günlük konuşmalar sırasında bahsini

açmazdım. O kadar uzun zaman önce olmuştu ki başka bir hayattaymış gibi geliyordu.

Kapıyı açtım ve içeri girdik. Işıkları yaktım. Sitedeki en küçük dairelerden biriydi. Alt katı açık planlıydı; oturma odası küçük yemek alanına, ardından da sadece lavabolu bir tezgâhla ayrılan ve arkasında kalan mutfağa açılıyordu. Sağ duvar boyunca yatak odası olarak kullandığım asma kata çıkan merdivenler vardı. Yukarıda banyolu bir tuvalet, alt katta, merdivenlerin altındaysa küçük bir tuvalet vardı. Toplamda doksan metre kareden az alan kaplıyordu. Ev temiz ve düzenliydi ancak bunun tek nedeni sade mobilyalarla döşenmesi ve çok az kişisel dokunuş olmasıydı. Yemek masasını çalışma alanına çevirmiştim. Masanın başına yazıcı koymuştum. Bir sonraki kitabıma çalışmam için her şey hazırdı... ve taşındığımdan beri bu şekildeydi.

"Eviniz güzelmiş. Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?" diye sordu Mattson.

"Yaklaşık bir buçuk yıldır," dedim. "Konunun ne olduğunu..."

"Şuradaki kanepeye oturabilir miyiz?"

Mattson hiç kullanmadığım gazlı şöminenin üzerindeki duvarda duran düz ekran televizyonu izlemek için yerleştirilmiş kanepeyi gösterdi.

Orta sehpanın diğer yanında iki koltuk daha olsa da kanepe gibi onlar da önceki evlerimde on yıllar geçirmiş olmanın etkisiyle yırtık pırtık ve eskimişti. Mal varlığımın azalması evime ve aracıma da yansımıştı.

Mattson iki koltuğa göz atıp daha temiz görüneni seçerek oturdu. Tahammülü daha yüksek Sakai ise ayakta kaldı.

"Jack," dedi Mattson. "Bir cinayet üzerinde çalışıyoruz ve soruşturmada senin ismin geçti ve o yüzden buraya geldik. Elimizde..."

"Öldürülen kim?" diye sordum.

"Christina Portrero isimli bir kadın. İsmi tanıdık geldi mi?"

Hafızamı hızlıca yokladım ama isim tanıdık gelmedi.

"Hayır, sanmıyorum. Bana nasıl..."

"Genelde *Tina* olarak tanınıyor. Şimdi bir yokla bakalım?"

Bir kere daha taradım. İsim kafama dank etti. Tam adını iki cinayet dedektifinden duyunca gözüm korkmuştu bu yüzden başta hatırlayamamıştım.

"Ah, durun, evet, Tina diye birini tanıyorum... Tina Portrero."

"Ama az önce bu isimde birini tanımadığını söylemiştin."

"Farkındayım. Öyle hemen bağlantı kuramadım işte. Ama evet, bir kere oturmuştuk ve hepsi bu."

Mattson cevap vermedi. Dönüp ortağına başıyla işaret verdi. Sakai kalkıp telefonunu bana doğru kaldırdı. Ekranda koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü bir kadının poz verdiği bir fotoğraf vardı. Kadının ten rengi bir hayli bronzdu ve otuzlarının ortalarında görünüyordu ama ben kırklarının ortasında olduğunu biliyordum. Başımla onayladım.

"Bu o," dedim.

"Güzel," dedi Mattson. "Nasıl tanıştınız?"

"Hemen sokağın aşağısında. Mistral adında bir restoran var. Buraya Hollywood'dan taşınmıştım, doğru düzgün kimseyi tanımıyordum ve mahalleyi keşfetmeye çalışıyordum. Ara sıra oraya bir şeyler içmek için yürüyordum çünkü araba kullanmayı dert etmek istemiyordum. Onunla orada tanıştım."

"Ne zamandı?"

"Tam tarihi söyleyemem ama sanırım buraya taşındıktan altı ay sonra falandı. Yani yaklaşık bir yıl önce. Muhtemelen cuma gecesi. Oraya genelde cumaları giderdim."

"Seks yaptınız mı?"

Bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydim ama beni hazırlıksız yakaladı.

"Bu sizi ilgilendirmez," dedim. "Bir yıl önceydi."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Mattson. "Buraya mı gelmiştiniz?"

Mattson ile Sakai'nin Tina Portrero'nun cinayeti hakkında benden daha çok şey bildikleri açıktı. Fakat bir yıl önce aramızda geçenlerle ilgili sordukları sorular onlar için fazlaca önemli görünüyordu.

"Delilik bu," dedim. "Onunla bir kere birlikte oldum ve sonrasında hiçbir şey olmadı. Bana neden bu soruları soruyorsunuz?"

"Çünkü cinayetini araştırıyoruz," dedi Mattson. "Onun ve neler yaptığı hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi bilmemiz gerek. Ne kadar süre önce olduğu önemli değil. O yüzden bir kere daha soracağım: Tina Portrero hiç buraya geldi mi?"

Ellerimi teslimiyetimi ifade edercesine havaya kaldırdım.

"Evet," dedim. "Bir yıl önce."

"Geceyi burada mı geçirdi?" diye sordu Mattson.

"Hayır, birkaç saat kaldıktan sonra Uber çağırıp gitti."

Mattson sonraki sorusunu hemen sormadı. Nasıl ilerleyeceğine karar vermeye çalışır gibi uzunca bir süre beni inceledi.

"Bu dairede ona ait herhangi bir eşya olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ne eşyası?"

Sorumu duymazdan gelerek bir soru daha sordu.

"Geçen çarşamba akşamı neredeydin?"

"Dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, geçmiyoruz."

"Çarşamba akşamı kaçta?"

"Akşam onla gece yarısı arasında diyelim."

Söylediği zaman aralığının başlangıcı olan onda, Arthur Hathaway'in insanları kazıklamak hakkındaki dersindeydim. Ama aynı zamanda dolandırıcılar için verilen bir seminerdi ve bu yüzden aslında var olduğu söylenemezdi. Bu dedektifler nerede olduğum kısmını kontrol etmeye çalışsalar ya seminerin varlığını onaylayamayacaklar ya da orada olduğumu onaylayacak kimseyi bulamayacaklardı çünkü aksi takdirde kendilerinin de orada olduklarını kabul etmiş olacaklardı. Hiç kimse böyle bir itiraf da bulunmazdı. Özellikle de yeni teslim ettiğim haber yayımlandıktan sonra.

"Ondan on buçuğa kadar arabamdaydım, sonrasındaysa buradaydım."

"Yalnız mıydın?"

"Evet. Bakın, delilik bu. Bir yıl önce sadece bir kez birlikte olduk, ardından ikimiz de birbirimizle iletişim kurmadık. İkimiz için de öylesine bir şeydi. Anlıyor musunuz?"

"Bu konuda emin misin? İkinizin adına konuşurken?"

"Eminim. Onu hiç aramadım, o da beni aramadı. Ve onu bir daha hiç Mistral'da görmedim."

"Bu durum sana ne hissettirdi?"

Huzursuzca güldüm.

"Hangi durum bana ne hissettirdi?"

"Sonrasında seni bir daha aramaması?"

"Dediğimi duydunuz mu siz? Onu aramadım, o da beni aramadı. Karşılıklı olarak. Hiçbir yere gideceği yoktu."

"O akşam sarhoş muydu?"

"Sarhoş değildi. Orada birkaç kadeh içmiştik. Hesabı ben ödedim."

"Peki buraya geldiğinizde? İçmeye devam mı ettiniz yoksa doğrudan yukarı mı çıktınız?"

Mattson yukarıyı gösterdi.

"Burada başka içki içmedik," dedim.

"Ve yaşananlara rızası var mıydı?" dedi Mattson.

Ayağa kalktım. Yetmişti.

"Bakın, sorularınıza cevap verdim," dedim. "Ve vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

"Vaktimizi boşa harcayıp harcamadığımıza biz karar veririz," dedi Mattson. "Buradaki işimiz neredeyse bitti ve tekrar otururseniz sevinirim, Bay McEvoy."

Muhtemelen yine kasıtlı olarak ismimi yanlış telaffuz etmişti.

Tekrar oturdum.

"Ben gazeteciyim, anlatabildim mi?" dedim. "Suç haberleri yaptım. Katiller hakkında kitaplar yazdım. Ne yaptığınızın, benden itiraf almak için kafamı karıştırmaya çalıştığınızın farkındayım. Ama bu konuda hiçbir şey bilmediğim için itiraf da olmayacak. O yüzden lütfen..."

"Kim olduğunu biliyoruz," dedi Mattson. "Buraya neyle uğraştığımızı bilmeden geleceğimizi mi sanıyorsun? Sen *Kadife Tabut*'taki adamsın ve bilesin diye söylüyorum ben Rodney Fletcher'la çalışmıştım. Arkadaşımdı ve başına gelenler saçmalıktan başka bir şey değildi."

İşte söylemişti. Mattson'ın ağaç özsuyu misali damlayan husumetinin sebebi buydu.

"*Kadife Tabut* dört yıl önce kapandı," dedim. "Daha çok Fletcher'ın haberi yüzünden ki o haber yüzde yüz doğruydu. Yaptığı şeyi yapacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Neyse, ar-

tık başka bir yerde çalışıyorum ve tüketiciyi koruyan haberler yazıyorum. Polis haberleri yapmıyorum."

"Senin adına sevindim. Tina Portrero'ya dönebilir miyiz?"

"Dönecek bir şey yok."

"Kaç yaşındasın?"

"Eminim zaten biliyorsundur. Hem bunun olayla ne alakası var?"

"Ona göre biraz yaşlı görünüyorsunuz. Tina'ya göre yani."

"Çekici bir kadındı ve göründüğünden ya da iddia ettiğinden yaşlıydı. O akşam tanıştığımızda bana otuz dokuz yaşında olduğunu söylemişti."

"Ama mesele de bu, değil mi? Göründüğünden yaşlıydı. Sen elli yaşında bir adamsın ve otuzlarında olduğunu düşündüğün bir kadına yürüdün. Bana sorarsan biraz garip bir durum."

Yüzümün utanç ve kızgınlıkla kızardığını hissettim.

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, ben ona 'yürümedim'," dedim. "Barda Cosmo'sunu alıp yanıma gelen oydu. Her şey böyle başladı."

"Senin adına sevindim," dedi Mattson dalga geçer gibi. "Bu ilgi egonu tatmin etmiş olmalı. Hadi çarşamba gününe dönelim. O akşam arabayla eve döndüğünü söylediğin yirmi dakikada nereden dönüyordun?"

"İş toplantısındaydım," dedim.

"Gerekirse konuşacağımız ve onaylatabileceğimiz kişilerle mi?"

"İş oraya gelirse. Ama siz..."

"Güzel. O zaman bize tekrar Tina ile kendinden bahset."

Ne yaptığını anlamıştım. Sorudan soruya atlayarak dengemi bozmaya çalışıyordu. Neredeyse yirmi yıl boyunca

farklı gazetelerde ve *Kadife Tabut* bloğunda polislerle ilgili haber yapmıştım. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Olayı tekrar anlatırken ufacık bir uyuşmazlık olduğu anda ihtiyaçları olan şeyi alacaklardı.

"Hayır, size zaten her şeyi anlattım. Benden daha fazla bilgi istiyorsanız sizin de bana bir şeyler söylemeniz gerek."

Dedektifler sessiz kaldılar; belli ki anlaşma yapsalar mı diye düşünüyorlardı. Aklıma gelen ilk soruyla konuya girdim.

"Nasıl öldü?" diye sordum.

"Boynu kırıldı," dedi Mattson.

"Atlanto-okspital dislokasyonu," dedi Sakai.

"O ne halt demek?" diye sordum.

"Dahili dekapitasyon," dedi Mattson. "Biri boynunu yüz seksen derece döndürmüş. Kötü bir ölüm şekli."

Göğsümde gittikçe büyüyen şiddetli bir baskı hissettim. Birlikte geçirdiğimiz tek akşam dışında Tina Portrero'yu tanımasam da Sakai'nin gösterdiği fotoğrafla beraber tazelenen görüntüyle böyle berbat bir şekilde öldürülmesi zihnime kazınmıştı.

"*Şeytan* filmindeki gibi," dedi Mattson. "Hatırladın mı? İçine şeytan girin kızın başı dönüyordu ya."

Bu dediği durumu daha da kötüleştirmişti.

"Nerede öldürülmüş?" diye sordum, kafamda canlanan görüntülerden kurtulmaya çalışarak.

"Ev sahibi onu duşta bulmuş," diye devam etti Mattson. "Bedeni gideri kapadığından su taşmış, adam da kontrol etmeye gelmiş. Onu bulduğunda su hâlâ akıyormuş. Kayıp düşme olarak görünmesi istenmiş ama biz gerçeği biliyoruz tabii. İnsan duşta kayıp boynunu kıramaz. Hele öyle bir şekilde."

Araştırmalarının iyi olduğunu gösterircesine başımla onayladım.

"Tamam, bakın," dedim. "Benim bununla bir alakam yok ve soruşturmanıza yardımcı olamam. O yüzden başka sorunuz yoksa gitmenizi..."

"Başka sorumuz var, Jack," dedi Mattson sert bir biçimde. "Bu soruşturmaya daha yeni başlıyoruz."

"Ne peki? Benden başka ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Muhabirsin, 'dijital taciz ne demek biliyor musun?"

"Sosyal medyadan ve onun aracılığıyla insanları takip etmekten mi söz ediyorsun?"

"Soruları ben soruyorum. Senin de cevap vermen gerek."

"O zaman daha net olmanız lazım."

"Tina yakın bir arkadaşına dijital ısrarlı takip edildiğini söylemiş. Arkadaşı bunun ne anlama geldiğini sormuş, Tina barda tanıştığı bir adamın kendisi hakkında bilmemesi gereken şeyleri bildiğini söylemiş. Sanki adam daha konuşmaya başlamadan onun hakkındaki her şeyi biliyormuş."

"Onunla bir yıl önce bir barda tanıştım. Bütün bunlar ... Bir dakika. Nasıl öğrendiniz de buraya benimle konuşmaya geldiniz?"

"İsmine Tina'dan ulaştık. Telefon rehberinde vardı. Ve komodinin üzerinde kitabın duruyordu."

Tanıştığımız gece Tina'ya kitaplarımdan söz ettim mi hatırlamıyordum. Ama daireme geldiğimize göre bahsetmiş olmam muhtemeldi.

"Buradan yola çıkarak şüpheliymişim gibi buraya mı geldiniz?"

"Sakin ol, Jack. Nasıl çalıştığımızı biliyorsun. Kapsamlı bir soruşturma yürütüyoruz. O yüzden ısrarlı takibe geri dönelim. Kayda geçsin diye soruyorum, ısrarlı takibe maruz bıraktığını söylediği kişi sen miydin?"

"Hayır, ben değildim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdilik son soru: DNA analizi için bize tükürük örneği vermeye gönüllü olur musun?"

Bu soru beni korkutmuştu. Tereddüt ettim. Yasaları, haklarımı düşünmeye çalışırken herhangi bir suç işlemediğim ve bu yüzden geçen çarşamba günkü olay yerinde meniden deri kalıntısına kadar DNA'mı içeren hiçbir şey bulunamayacağını tamamen atlamıştım.

"Tecavüze mi uğradı?" diye sordum. "Şimdi beni tecavüz etmekle de mi suçluyorsunuz?"

"Ağır ol, Jack," dedi Mattson. "Tecavüze dair bir bulgu yok ama şüphelinin birkaç DNA'sını bulduk diyelim."

DNA'm ile radarlarından hızlıca kurtulacağımı fark ettim.

"Eh, ben değilim, o yüzden ne zaman almak istersiniz tükürüğümü?"

"Şimdi alsak?"

Mattson ortağına baktı. Sakai takım elbisesinin ceketinin içine uzanarak iki tane on beş santimetrelik, kırmızı plastik kapaklı deney tüpü çıkardı: İkisinin içinde de uzun uçlu örnek alma pamuğu vardı. O anda bu ziyaretin tek amacının DNA'mı almak olduğunu anladım. Katilin DNA'sı ellerindeydi. Onlar da cinayetle ilgilim olup olmadığıma karar vermenin en hızlı yolunun bu olduğunu biliyorlardı.

Benim için sorun yoktu. Sonuçlar onları hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Hadi yapalım," dedim.

"Güzel," dedi Mattson. "Bu soruşturmada bize yardımcı olacak bir şey daha var."

Tahmin etmeliydim. Kapıyı azıcık aralayınca ardına kadar itiyorlardı.

"Neymiş?" dedim sabırsızca.

"Gömleğini çıkarabilir misin?" dedi Mattson. "Kollarına ve vücudunu kontrol etmemiz için?"

"Neden göml..."

Kendimi tuttum. Neden istediğini anlamıştım. Boğuşmadan kalma sıyrık ya da başka yara var mı görmek istiyordu. DNA kanıtı muhtemelen Tina Portrero'nun tırnaklarının arasından alınmıştı. Adamla boğuşarak katilinin bir parçasını almıştı.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

3

Dedektifler gider gitmez sırt çantamdan laptopumu çıkardım, internete girdim ve *Christina Portrero* ismini arattım. İki sonuç buldum ve ikisi de *Los Angeles Times*'ın sitesindeydi. İlk haber gazetenin, bölgedeki bütün cinayetleri işlediği cinayet bloğundaydı. Bu haber dosyanın erken dönemine ait olduğundan Portrero'nun işe gitmeyince ve aramalarla sosyal medyadan gelen mesajlara yanıt vermeyince ev sahibinin iyi olup olmadığını kontrol etmesi üzerine dairesinde ölü bulunduğu dışında ancak birkaç detaydan söz ediyordu. Haberde cinayet şüphesinden bahsetmişti ancak ölüm nedeni henüz kesinleşmemişti.

Bloğun sıkı takipçisiydim ve *Christina Portrero*'nun bir yıl önceki bir akşam tanıştığım Tina Portrero olduğunu fark etmeden haberi okuyup geçtiğimi fark ettim. Acaba onun tanıştığım kadın olduğunu anlasam ne yapardım diye düşündüm. Polisi arayıp yaşadıklarımdan, en azından bir kere tek başına bara gittiğine ve benimle tek gecelik bir ilişki yaşadığına dair deneyimimden ve bilgimden bahseder miydim?

Times'taki ikinci haber, Dedektif Sakai'nin bana gösterdiği fotoğrafın kullanıldığı, daha dolu bir haberdi. Saçları ve gözleri koyu renkteydi ve olduğundan genç görünüyordu. Bu haberi tamamen gözden kaçırmıştım çünkü görseydim fotoğrafı hatırlardım. Haberde Portrero'nun Shane Sherzer isimli bir film yapımcısının kişisel asistanı olarak çalıştığı

yazıyordu. Bunu ilginç buldum zira bir yıl önce tanıştığımızda film sektöründe başka bir iş yapıyordu: Hollywood'daki farklı yapımcılar ve ajanslar için senaryoların ve kitapların "incelemesini" yapan serbest çalışan bir eleştirmendi. Filme ve televizyon dizisine uyarlanması muhtemel, müşterilerine gönderilen materyalleri okuduğunu anlattığını hatırladım. Ardından senaryoları ve kitapları özetleyerek bir forma ne tür bir proje olduklarını işaretliyordu: Komedi, dram, genç yetişkin, tarihi, suç vs.

Her raporu potansiyel proje hakkındaki kişisel görüşleriyle sonlandırıyor, ya kesinlikle olmaması gerektiğini ya da müşterinin şirketindeki yöneticilerin biraz daha düşünmelerini öneriyordu. Ayrıca işinin sıklıkla, şehirdeki önemli stüdyolarda bulunan –Paramount, Warner Brothers, Universal– yapım şirketleri ziyaret etmesini gerektirdiğini söylediğini anımsadım. Ve bunun onun için çok heyecanlı bir şey olduğunu çünkü ofislerin, sahnelerin ve kantinlerin arasındaki açık alanlarda yürüyen önemli film yıldızlarını ara sıra görebildiğini söylemişti.

Times'ın haberinde, Portrero'nun en yakın arkadaşı olarak tanıtılan Lisa Hill adlı bir kadının söylediklerine de yer verilmişti. Kadın gazeteye Tina'nın aktif bir sosyal hayatı olduğunu ve son zamanlarda bağımlılık sorununu atlatarak kendine çekidüzen verdiğini söylemişti. Hill bu sorunun ne olduğunu açıklamamıştı ve muhtemelen buna dair bir soru almamıştı bile. Portrero'nun boynunu 180 derece döndürerek öldüren kişiyle pek alakası yok gibi görünüyordu.

Times'ın iki haberinde de ölüm nedeni tam olarak belirtilmiyordu. Daha dolu olan ikinci haberde yalnızca Portrero'nun boynunun kırıldığından söz ediliyordu. Belki *Times*'daki editörler habere detayların tamamını koymamaya karar vermiş-

lerdi ya da belki de eklememeleri talimatını almışlardı. İki haberde de bilgiler de genel "polisin dediğine göre" ifadesine dayandırılmıştı. Ne Dedektif Mattson'ın ne de Dedektif Sakai'nin ismi geçiyordu.

Atlanto-okspital dislokasyonunu Google'da aratabilmek için doğru yazmam birkaç deneme gerektirdi. Birçok sonuç çıktı, çoğu tıbbi sitede genelde yüksek hızda çarpışma sonucu yaşanan sarsıcı araç kazalarında görüldüğünü açıklıyordu.

En iyi özetleyen Vikipedi sayfasıydı:

> **Atlanto-okspital dislokasyonu (AOD), ortopedik** ya da **dahili dekapitasyon** kafatası tabanı ile omurga arasındaki ligamentlerin ayrımı anlamına gelir. Bir insanın böyle bir hasar sonrası hayatta kalması mümkün olsa da bu vakaların yalnızca %30'u aniden ölmeyip hayatta kalır. Bu tür yaralanmaların yaygın etiyolojisi kamçı darbesi benzeri bir etki yaratan ani ve sert frenlemedir.

Bu tanımdaki *etki yaratan* kelimesi aklıma takılmaya başladı. Güçlü biri ya da bir alet Tina Portrero'nun boynunu güçlü bir şekilde çevirmişti. Şimdi kafasında ya da vücudunda bir alet kullanılıp kullanılmadığını gösteren herhangi bir iz var mı diye merak ediyordum.

Google araması AOD'nin otomobil kazalarında ölüm nedeni olduğuyla alakalı birkaç sonuç buldu. Biri Atlanta'da, diğeriyse Dallas'taydı. En günceli Seattle'da yaşanmıştı. Hepsinin kazayla ilgili olduğu varsayılıyordu ve AOD'nin bir cinayet dosyasında ölüm nedeni olduğuna dair kaynak yoktu.

Daha derinlemesine incelemem gerekiyordu. *Kadife Tabut*'ta çalışırken bir keresinde dünya genelindeki adli tabiplerin katıldığı kongreyle alakalı bir haber yazma görevi

üstlenmiştim. Los Angeles şehir merkezinde toplanmışlardı ve editörüm adli tabiplerin bu tür etkinliklerde konuştuklarıyla ilgili bir yazı talep etmişti. Haberi bana veren editör, her gün ölümle ve ölü bedenlerle uğraşan bu insanların mücadele hikâyelerini ve kara mizahlarını öğrenmek istemişti. Haberi yazmıştım ve yaparken özellikle adli tabiplerin kullandığı, bir ölümle ilgili olağandışı durumla karşılaştıklarında meslektaşlarına soru sormak için kaynak olarak kullandıkları bir internet sitesi öğrenmiştim.

Sitenin adı olumnedeni.net'di ve şifre korumalıydı ama dünya çapındaki adli tabiplere açık olduğundan o şifre, kongrede dağıtılan broşürde yazıyordu. Kongreye katıldıktan sonraki yıllarda sırf bakınmak ve tartışma panosunda revaçta olanları görmek için o siteyi birkaç kez ziyaret etmiştim. Ancak bugüne kadar orada tek bir şey bile paylaşmamıştım. Gönderimi adli tabipmişim gibi yazmadım öyle olmadığımı da söylemedim.

> Selam millet. LA'da atlanto-okspital dislokasyonlu bir cinayet vakamız var; kurban kadın, yaş 44. Daha önce cinayette AOD gören oldu mu? Etiyoloji, alet izleri, deride izler vs. arıyorum. Her tür yardım kabulümdür. Sonraki UATB kongresinde hepinizi görmeyi umuyorum. Melekler Şehri'nde yapıldıktan sonra gidemedim. Sevgiler, @ATLA

Gönderimdeki kısaltmalar uzmanmışım gibi gösteriyordu. *Yaşında* yerine yaş, *atlanto-okspital diskolasyonunun* kısaltması AOD'yi kullanmıştım. Uluslararası Adli Tabipler Birliği kongresi kısmı da doğruydu çünkü gitmiştim. Ama aynı zamanda gönderiyi okuyanların adli tabip olarak çalıştığıma inanmalarına yardımcı olacaktı. Etik açıdan sakın-

cılı olsa da bu olayda muhabir kimliğimle hareket etmiyordum. En azından henüz. İlgili tarafmış gibi davranıyordum. Polislerin bir tek şüpheli olduğumu doğrudan söylemedikleri kalmıştı. Gelip DNA'mı almış ve kollarımla üst bedenimi incelemişlerdi. Öğrenmem gerekenler vardı ve bunu ancak bu şekilde öğrenebilirdim. Körü körüne bir deneme olduğunun farkında olsam da denemeye değerdi. Cevap geldi mi diye bir, iki gün siteyi kontrol edecektim.

Listemde sıradaki kişi Lisa Hill'di. *Times*'ın haberinde Portrero'nun yakın bir arkadaşı olarak anılmıştı. Onun için şapkamı değiştirdim ve potansiyel şüpheliden gazeteciliğe geçiş yaptım. Klasik telefon numarası bulma çabaları sonuç vermeyince pek aktif olmadığı anlaşılan Facebook ve Instagram hesabına özelden mesaj atarak ona -ya da en azından o olduğunu düşündüğüm kişiye- ulaştım.

> Merhaba, ben Tina Portrero dosyası hakkında çalışan gazeteciyim. İsminizi *Times*'ın haberinde gördüm. Başınız sağ olsun. Sizinle konuşmak isterim. Arkadaşınız hakkında konuşmak ister misiniz?

Mesajlara ismimi ve cep telefonu numaramı eklesem de Hills'in aynı zamanda bu sosyal medya hesaplarından da cevap verebileceğinin farkındaydım. Tıpkı UATB panosundaki mesaj gibi yine geriye beklemek kalmıştı.

Araştırmalarımı bitirmeden önce attığım zarfı yanıtlayan var mı diye kontrol etmek için olumnedenleri.net'e göz attım. Hiçbir şey yoktu. Ardından Google'a dönerek dijital takip (ya da daha yaygın bilinen adıyla *ısrarlı siber takip*) hakkında bir şeyler okumaya başladım. Yazılanların çoğu Mattson'ın tarif ettiği şeyle uyuşmuyordu. Israrlı siber takip sıklıkla kurban-

ların en azından çevrelerinden tanıdıkları biri tarafından tacize uğramalarını kapsıyordu. Mattson, Tina Portrero'nun bir arkadaşına -büyük ihtimalle Lisa Hill'e- barda bilmemesi gereken şeyleri bilen bir adamla tanıştığını yakınmıştı.

Bu düşünceyle Tina Portrero hakkında olabildiğince şey öğrenmeye koyuldum. Tina'nın tehlike çanlarının çalmasına yol açan gizemli adama karşı zaten avantajım olduğunu fark ettim kısa sürede. Sosyal medya uygulamaları listesinde öylesine aşağıya doğru inerken çoktan Tina'nın Facebook'ta arkadaşı ve Instagram'da takipçisi olduğumu fark ettim. Tanıştığımız akşam birbirimizi eklemiştik. Sonrasında, ilk buluşmadan ikinci bir buluşma çıkmayınca da ikimiz de birbirini arkadaşlıktan çıkarma ya da engelleme zahmetine girmemiştik. Doğruyu söylemek gerekirse bu sadece gösterişti; herkes arkadaş sayısını yükseltmeye çalışır, azaltmaya değil.

Tina'nın Facebook hesabı pek aktif değildi ve esasen ailesiyle iletişimi sürdürmek için kullanılıyor gibi görünüyordu. Tanıştığımızda ailesinin Şikago'lu olduğunu söylediğini hatırladım. Onunla aynı soyadı olan insanlar geçen yıl bir sürü gönderi paylaşmıştı. Sıradan mesajlar ve fotoğraflardı. Ayrıca onun paylaştığı ya da ona gönderilmiş birkaç kedi ve köpek videosu da vardı.

Instagram'a geçtiğimde Tina'nın orada daha aktif olduğunu, düzenli olarak arkadaşlarıyla ya da tek başına katıldığı çeşitli aktivitelerden fotoğraflar paylaştığını gördüm. Çoğuna bulunduğu yerleri ve resimlerdeki kişileri tanımlayan yazılar eklenmişti. Akışında birkaç ay geriye gittim. Tina bu süre zarfında bir kere Maui'ye, iki kere de Las Vegas'a gitmişti. Bir sürü erkek ve kadınla çekilmiş fotoğrafın yanı sıra kulüplerde, barlarda ve ev partilerinden fotoğraflar da vardı. Fotoğraflardan anlaşıldığı kadarıyla hep Cosmo içmeyi

tercih ediyordu. Tanıştığımız akşam Mistral'da yanıma geldiğinde elinde o içki olduğunu anımsadım.

Öldüğünü bilmeme rağmen hayatının son zamanlarındaki fotoğraflarına göz atarken ne kadar dolu ve aktif olduğunu görünce onu kıskandığımı itiraf etmem gerekir. Karşılaştırınca benim hayatım onunkinin yanında hiç heyecanlı değildi. Yaklaşan cenazesi hakkında hastalıklı düşüncelere kapıldım; arkadaşları ve diğerleri hayatı hep dolu dolu yaşadığını söyleyeceklerdi. Aynı şeyler benim için söylenemezdi.

Kendime sosyal medyanın gerçek hayatı yansıtmadığını hatırlatarak bu yetersizlik hissinden kurtulmaya çalıştım. Orası hayatı abartılı bir şekilde gösteriyordu. Fotoğraflara bakmaya devam ettim. Tina'yla aynı yaşlarda ya da biraz daha yaşlı bir kadının fotoğrafı ve altındaki yazı dikkatimi çekti. Kollarını birbirlerininkine dolamışlardı. Tina açıklamaya şöyle yazmıştı: "Sonunda üvey kız kardeşim Taylor'ı buldum. Kendisi müthiş biri!!!!"

Gönderiden Taylor ile iletişimleri mi kopmuştu, o yüzden mi bulunması gereken bir üvey kardeşti yoksa Tina'nın daha önce tanımadığı biri mi anlamak zordu. Anlaşılan tek şey iki kadının akraba olduğunun kesinlikle belli olmasıydı. İkisinde de aynı geniş alın, çıkık elmacık kemikleri, koyu renkli gözler ve koyu renkli saçlar vardı.

Instagram'da veya Facebook'ta *Taylor Portrero* diye birini arasam da bir şey bulamadım. Tina'yla Taylor üvey kardeşse bile belli ki soyadları farklıydı.

Sosyal medyadaki araştırmamı bitirip tam muhabir moduna girerek Christina Portrero hakkında başka kaynaklar bulabileceğim çeşitli arama motorlarını kullandım. Çok geçmeden sosyal medyada görünmeyen diğer yönünü buldum. Sabıka raporunda madde etkisi altında araç kullanma ve kont-

role tabi madde kullanımından yakalandığı görünüyordu; o madde daha çok Ekstazi ya da Molly olarak bilinen mutluluk verici parti uyuşturucusu MDMA'ydı. Tutuklanmalarının sonucunda mahkeme iki kere rehabilitasyona gitmesine ve şartlı tahliyeye karar vermiş, o da jürinin adli sicilini temizlemesi için bunları tamamlamıştı. Her iki tutuklama da beş yıldan daha uzun zaman önce yaşanmıştı.

İnternette ölen kadın hakkında daha fazla detay bulmaya çalışırken telefonum çaldı ve ekranda bilinmeyen bir numara gözüktü.

Telefonu açtım.

"Ben Lisa Hill."

"Ah, güzel. Beni aradığınız için teşekkürler."

"Haber yapmak istediğinizi söylemişsiniz. Nerede yayımlanacak?"

"*AdilUyarı* adında, internette yayın yapan bir basın kuruluşunda çalışıyorum. Duymamış olabilirsiniz ama haberlerimiz sıklıkla *Washington Post* ve *L.A. Times* gibi gazeteler tarafından yayımlanıyor. Aynı zamanda NBC News'le ilk bakış anlaşmamız var."

Klavyesinde bir şeyler yazdığını duyunca siteye girdiğini anladım. Bu da zeki ve kolay aldanmayan biri olduğunu düşündürdü. *AdilUyarı*'nın ana sayfasına baktığını tahmin ettiğim bir süre boyunca sessizlik oldu.

"Yani siz de burada mı çalışıyorsunuz?" dedi nihayet.

"Evet," dedim. "Siyah başlıktaki ÇALIŞANLARIMIZ yazan yere tıklarsanız profillerimizi görürsünüz. Sonuncu benim. Son işe alınan çalışan."

Ben onu yönlendirirken tıklama sesini duydum. Bir kez daha sessizlik oldu.

"Kaç yaşındasınız?" diye sordu. "Sahibi dışındaki herkesten yaşlı görünüyorsunuz."

"Editörü kastediyorsunuz," dedim. "*L.A. Times*'dayken birlikte çalışıyorduk, o bu siteyi kurduktan sonra da ona katıldım."

"Peki L.A.'da mısınız?"

"Evet, merkezimiz burası. Studio City."

"Anlamıyorum. Böyle tüketiciyi korumaya çalışan bir site neden Tina'nın cinayetiyle ilgilensin?"

Bu soruya hazırlıklıydım.

"Israrlı siber takip güvenlik işimin bir parçası," dedim. "LAPD'de bağlantılarım var ve tüketici güvenliği alanına girdiğinden siber takiple ilgilendiğimi biliyorlar. Tina'dan bu sayede haberdar oldum. Bu dosyada çalışan dedektiflerle konuştum –Mattson ve Sakai– ve çıktığı ya da tanıştığı bir adamın kendisini *dijital takibe* maruz bıraktığını bir arkadaşına yakınmış. Dedektiflerin kullandıkları ifade buydu."

"Size benim adımı mı verdiler?" diye sordu Hill.

"Hayır, tanık ismi vermezler. Ben..."

"Ben tanık değilim. Hiçbir şey görmedim."

"Kusura bakmayın, öyle demek istemedim. Soruşturma bakış açısından dosya konusunda konuştukları herkesi tanık kabul ediyorlar. Bu olay konusunda doğrudan bilginiz olmadığını biliyorum. İsminizi *Times*'ın haberinde gördüm, o yüzden size ulaştım."

Cevap vermeden önce bir şeyler daha yazdığını duydum. Hakkımda daha fazla bilgi edinmek için *AdilUyarı*'nın çalışanlar sayfasında en tepede kurucu ve yönetici müdür olarak yazan Myron'a e-posta mı yazıyor diye merak ettim.

"Eskiden *Kadife Tabut* adında bir yerde mi çalışıyordunuz?"

"Evet, *AdilUyarı*'ya gelmeden önce," dedim. "Bölgesel çapta araştırmacı gazetecilikti."

"Altmış üç gün hapis yattığınız yazıyor."

"Bir kaynağı korumak içindi. Federal hükümet istemesine rağmen ismi vermedim."

"Sonra ne oldu peki?"

"İki ay sonra kaynak kendiliğinden ortaya çıktı, ben de federaller istediklerini alınca salıverildim."

"Kaynağa ne oldu?"

"Bana bilgi sızdırdığı için kovuldu."

"Hadi ya."

"Evet. Size bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Merak ediyorum da, *Times* sizi nasıl buldu?"

"Spor bölümünde çalışan biriyle çıkmıştım. Instagram'da takipleşiyorduk, Tina öldükten sonra paylaştığım fotoğrafı görmüş ve muhabire ölen kızı tanıyan birini tanıdığını söylemiş."

Bazen böyle bir şey yetiyordu. Kariyerimde ben de birkaç kere yaşamıştım.

"Anladım," dedim. "O zaman size şunu sorabilir miyim; dedektiflere ısrarlı siber takipten bahseden siz misiniz?"

"Son zamanlarda olağandışı bir şey yaşadı mı diye sordular, benim aklıma da birkaç ay önce barda tanıştığı ve onun hakkında çok fazla şey bilen şerefsizden başka bir şey gelmedi. Bu olay Tina'yı biraz korkutmuştu."

"Çok fazla şey biliyordu derken?"

"Aslında Tina pek bir şey anlatmadı. Sadece adamla barda tanıştığını ve rastgele bir tanışma olması gerekirken önceden ayarlanmış gibi hissettirdiğini söyledi. Mesela bir şeyler içerlerken adam Tina'nın kim olduğunu ve onun hakkındaki bazı şeyleri çoktan bildiğini belli eden şeyler söylemiş, bayağı ürkütücüymüş ve Tina çekip gitmek zorunda kalmış."

Hikâyenin akışını takip etmekte zorlandığımdan parçalara ayırmayı denedim.

"Tamam, tanıştıkları mekân neresiymiş peki?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama Tina, Valley'deki mekânlara gitmeyi severdi," dedi Hills. "Ventura'daki. Oradaki erkeklerin çok ısrarcı olmadıklarını söylerdi. Sanırım yaşıyla da alakası vardı."

"Nasıl yani?"

"Yaşlanıyordu. Hollywood'daki, Batı Hollywood'daki kulüplerdeki adamların hepsi genç ya da kendilerinden genç birini arıyor."

"Doğru. Polise Tina'nın Valley'yi tercih ettiğini söylediniz mi?"

"Evet."

Tina'yla Ventura'daki bir restoran barda tanışmıştım. Mattson ile Sakai'nin benimle ilgilenmesinin nedeni anlamaya başlıyordum.

"Sunset Strip'e yakın yaşıyordu, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Hill. "Hemen tepenin orada. Eski Spago'nun yakınında."

"Peki tepenin oradan Valley'ye arabayla mı giderdi?"

"Hayır, asla. Bir süre önce madde etkisi altında araç kullanmaktan tutuklandı, o yüzden eğlenmeye çıktığında araba kullanmazdı. Uber ve Lyft kullanırdı."

Mattson ile Sakai'nin Tina'nın Uber ve Lyft kayıtlarını aldıklarını varsaydım. Sıklıkla gittiği barları tespit ederek neler yaptığını anlamalarına yardımcı olurdu.

"O zaman takip olayına geri dönelim," dedim. "O adamla kulübe öylecene gidip orada mı tanıştı yoksa flört uygulamalarından falan önceden ayarlanmış mı?"

"Hayır, her zaman yaptığını yapmış," dedi Hill. "İçki içmek ve müzik dinlemek, bir de belki bir erkekle tanışmak için git-

miş. Sonra barda o adama rastlamış sanırım. Onun için rasgeleydi ya da öyle gözüküyordu."

Belli ki Tina'yla aramızda geçenler onun için bir kez olan bir şey değildi. Barlara tek başına gidip bir erkekle tanışmak hep yaptığı bir şeydi. Kadınlar hakkında eski kafalı görüşleri olan biri değildim. İstedikleri yere gitmekte, istediklerini yapmakta özgürlerdi ve kurbanın başına gelenlerden sorumlu olduğunu düşünmüyordum. Ancak madde etkisinde araç kullanmayla beraber uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanması Tina'nın risk alan biri olduğunu düşündürüyordu. Erkeklerin daha az ısrarcı oldukları barlara gitmek güvenlik için yeterli değildi. Hiçbir şekilde.

"Tamam, yani mekânda tanıştılar, konuşmaya başladılar ve barda içki içtiler," dedim. "Ve Tina onu daha önce görmemişti, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Hills.

"Peki onu ürküten şeyin tam olarak ne olduğunu söyledi mi size?"

"Pek sayılmaz. Sadece, 'Beni tanıyordu. Beni tanıyordu,' dedi. Sanki adam bir şekilde kendini ele vermişti de rasgele bir şey olmadığını anlamıştı."

"Kulübe gittiğinde adam orada mıymış yoksa sonradan mı gelmiş bunu söyledi mi?"

"Öyle bir şey söylemedi. Bir dakika, başka biri arıyor."

Cevabımı beklemedi. O diğer aramayı cevaplarken bekledim, kulüpte olanları düşündüm. Hill konuşmaya geri döndüğünde ses tonu ve konuşma tarzı tamamen farklıydı. Sert ve sinirli konuşuyordu.

"Orospu çocuğu seni. Adi pislik. O adam sensin."

"Ne? Sen neden bah..."

"Arayan Dedektif Mattson'dı. Ona e-posta atmıştım. Haber üzerinde falan çalışmadığını ve senden uzak durmam gerektiğini söyledi. Tina'yı tanıyormuşsun. Onu tanıyormuşsun ve şimdi de şüphelisin. Şerefsiz seni."

"Hayır, bekle. Ben şüpheli değilim ve gerçekten bir haber üzerinde çalışıyorum. Evet, Tina'yla bir kere buluştum ama o bardaki adam..."

"Sakın yanıma yaklaşayım deme!"

Telefonu kapattı.

"Sıçayım!"

Karnımdan yumruk yemişe döndüm, döndürdüğüm dalavere yüzünden yaşadığım utançla yüzüm yandı. Lisa Hill'e yalan söylemiştim. Nedenini ve ne yaptığımı bilmiyordum. Dedektiflerin gelişi beni çıkmaza sürüklemişti ve neyi neden yaptığımdan emin değildim. Christina Portrero'yla ilişkim yüzünden miydi, yoksa dava ve yazma ihtimalim olan haberle mi alakalıydı?

Christina'yla tek gecelik bir ilişki yaşamıştık. O gece kendisine araba çağırıp gitmişti. Tekrar buluşmak istemiştim ve hayır demişti.

"Sanırım bana göre fazla heteroseksüelsin," demişti.

"O ne demek?" diye sormuştum.

"Olmayacak demek."

"Neden?"

"Kişisel bir şey değil. Sadece tipim olduğunu düşünmüyorum. Bu akşam harikaydı ama uzun vadede olmaz yani."

"Peki senin tipin ne?"

Çok ucuz bir mazeretti. Tina yalnızca gülümsemiş, arabasının gelmek üzere olduğunu söylemişti. Kapıdan çıkmıştı ve onu bir daha hiç görmemiştim.

Şimdiyse ölüydü ve bu işin peşini bırakamazdım. İki dedektif otoparkta yanıma yaklaştığı anda hayatım bir şekilde değişmişti. Artık çıkmazdaydım ve önümde sadece karanlık ve bela olduğunu hissediyordum. Ama aynı zamanda bunun haber olduğunu da hissediyordum. İyi bir haber. Benim tarzımda bir haber.

Dört yıl önce bir haber yüzünden her şeyimi kaybetmiştim. İşimi, sevdiğim kadını... Hepsini mahvetmiştim. Elimdeki en değerli şeye göz kulak olmamıştım. Kendimi ve haberi diğer her şeyin önüne koymuştum. Evet, karanlık günlerden içinden çıkıp gelmiştim. Bir keresinde bir adam öldürmüş ve ölümün eşiğine gelmiştim. İşime, ilkelerine duyduğum sadakat yüzünden ve içten içe o kadının beni kurtarmak için kendini feda edeceğini bildiğimden hapse girmiştim. Her şey paramparça olduğunda kendi kendimi maruz bıraktığım kefaret, her şeyi ardımda bırakarak farklı bir yöne dönmek olmuştu. Çok uzun zaman önce ölümün büyük haberim olduğunu söylemiştim. Şimdiyse Christina Portrero sayesinde hâlâ öyle olduğunu anlamıştım.

4

Ertesi sabah ofise girdiğimde Myron beni bekliyordu. Çalıştığımız haber odası herkes için eşit, açık bir planla tasarlanmıştı; bir küme halinde ayrı ayrı bölmelerimiz vardı. Baş editörden en son işe alınan kişiye (bana) kadar herkesin aynı büyüklükte çalışma alanı vardı. Tepe ışığı tavan kaplamasından yansıyarak hepimizin üzerine hafifçe süzülüyordu. Masaüstü bilgisayarlarımızın sessiz klavyeleri vardı. Bazen içerisi pazartesi günleri kilise ne kadar sessizse o kadar sessiz oluyordu, tabii telefonla işi olan biri yoksa ama o zaman bile telefonla konuşacak kişi kimseyi rahatsız etmemek için ofisin arka tarafındaki toplantı odasına geçiyordu. Kariyerimin başlarında çalıştığım, yalnızca klavye seslerinin kakofonisinin dahi çalışırken odağını kaybetmeni sağladığı haber odalarına hiç benzemiyordu.

Haber odasına bakan bir penceresi olan toplantı odası aynı zamanda ani görüşmeler ve çalışan toplantıları için de kullanılıyordu. Myron beni oraya götürdü, içeri girdikten sonra arkasından kapıyı kapattı. Oval masada karşılıklı oturduk. Elindeki "Dolandırıcılar Kralı" yazımın çıktısı olduğunu tahmin ettiğim kâğıdı masaya bıraktı. Hâlâ eski usul çalışırdı. Kâğıt üzerine kırmızı kalem kullanarak düzeltme yapar, ardından ofis asistanımız Tally Galvin'den bu değişiklikleri dijitale aktarmasını isterdi.

"Demek manşetimi beğenmedin," dedim.

"Hayır, manşet haberin tüketici için ne ifade ettiğini söylemeli, haberde anlattığın iyi ya da kötü, trajik ya da ilham verici kişiyle alakalı olmamalı," dedi Myron. "Ama konuşmak istediğim şey bu değil."

"O zaman ne, haberi de mi beğenmedin?"

"Haber iyi. Hatta iyiden de öte. En iyi işlerinden biri. Ama ben dün akşam aldığım e-postayı konuşmak istiyorum. Bir şikâyeti."

Kendimi zorlayarak güldüm. İçten içe konuyu anlasam da masumu oynadım.

"Ne şikâyetiymiş?"

"Lisa Hill adında bir kadın, aslında *şüphelisi* olduğun cinayetle ilgili görüşmek için kendini farklı tanıttığını söylüyor. Normalde bunu silerdim ya da duvara, diğer delilerin yanına asardım."

Mola odasında, yayımladığımız haberlere yapılan en taşkın ve acayip yorumların çıktılarının olduğu bir mantar pano vardı. Bu yorumlar genelde haberlerimizde tüketiciyi istismar eden şirketlerden ve insanlardan geliyordu. O panoya utanç duvarı diyorduk.

"Ama sonra," dedi Myron. "Sabah ilk iş LAPD'den, bu kadının e-postasını destekleyen bir telefon aldım ve artık LAPD'den de şikâyet almış olduk."

"Bu külliyen saçmalık," dedim.

"Bana ne olduğunu anlat, arayan polis hiç arkadaş canlısı değildi."

"Mattson muydu?"

Myron çıktıya ve üzerine elle aldığı birkaç nota göz attı. Başıyla onayladı.

"Oydu."

"Tamam, her şey dün akşam arabayla eve döndüğümde başladı."

Mattson ile Sakai'nin sitenin otoparkında beni takip etmelerinden Lisa Hill'in mesajlarıma karşılık beni aramasından ve yanlış anlaşılmam sonrası sinirli bir şekilde telefonu kapatmasına kadar bir önceki akşam olanları Myron'a tek tek anlattım. Her konuda eski usul çalışan gazeteci Myron ben anlatırken notlar aldı. Bitirdiğimde konuşmadan önce notlarına göz gezdirdi.

"Tamam," dedi nihayet. "Ama neden bir cinayet haberini *AdilUyarı*'da yayımlayacağımızı düşündüğünü anlamadım. O yüzden..."

"Ama sen..."

"Bırak bitireyim. O yüzden *Adil Uyarı*'yı kullandığını ve bir muhabir olarak buradaki itibarını tanıdığın o kadının ölümünü araştırmak için kullandığını düşünüyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Doğru gelmiyor."

"Tamam, bak, Lisa Hill sana e-posta atmamış ve polis aramamış olsa da bugün buraya gelecek ve sana bir sonraki haberimi anlatacaktım."

"O senin haberin olamaz. Çıkar çatışması var."

"Niye, bir yıl önce bir kez görüştüğüm bir kadın öldürüldü diye mi?"

"Hayır, bu dosyayla alakan olduğu için."

"Saçmalık bu. Lisa Hill'in telefonu kapatmadan önce anlattıklarından ve kurbanın sosyal medyasından bir sürü erkekle çıktığı belli oluyor. Yargılamıyorum ama ben de dahil hepsi şüpheli. Polisler büyük bir ağ atıyorlar işte. Olay yerinde DNA bulmuşlar, benden de örnek aldılar ve..."

"Az önce bunu işine gelmediği için söylemedin."

"Önemli olduğunu düşünmedim çünkü değil. Önemli olan gönüllü olarak DNA'mı vermiş olmam çünkü analiz ettiklerinde temize çıkacağımı biliyorum. Ve bu haberi dilediğim gibi yazabileceğim."

"Hangi haber, Jack? Biz tüketiciyi yolsuzluklara karşı koruyoruz, *L.A. Times*'ın cinayet bloğu değiliz."

"Haber cinayet hakkında değil. Yani, öyle ama haberin asıl konusu siber taciz, yani tüketiciyi koruma sahasında. Herkesin sosyal medya hesabı var. Bu haber, siber sapıklara karşı ne kadar savunmasız olduğumuzla ilgili. Gizliliğin geçmişte kaldığıyla alakalı."

Myron başını iki yana salladı.

"Bu eski bir haber," dedi. "Ülkedeki her gazete yaptı. Bu bizim yapabileceğimiz türden bir haber değil ve senin peşinden koşmana izin veremem. Bizim çığır açacak, çokça dikkat çekecek haberlere ihtiyacımız var."

"O tür bir haber olacağını temin ediyorum."

Myron başını yine iki yana salladı. Bu iş sarpa sarıyordu.

"Yeni ne katabilirsin ki?" dedi.

"Buna tam olarak cevap vermem için üzerinde biraz çalışmam lazım ama..."

"Bak, geçmişte bu tür haberler yapmış harika bir muhabirsin. Ama biz burada böyle şeyler yapmıyoruz, Jack. İzlememiz ve yerine getirmemiz gereken belli görevlerimiz var."

Myron ile yaşıttık ve aşırı derecede rahatsız olduğunu anlamıştım. Gazetecilik fakültesinden yeni çıkmış bir çocuğu paylamıyordu.

"Takipçilerimiz ve bir kitlemiz var," diye devam etti. "Okuyucularımız sitemizde misyonumuzdaki şeyi görmek için geliyor: Yolsuzların peşinden gitmemizi."

"İşlediğimiz haberlere okurlarımızın ve finansal destekçilerimizin karar verdiğini mi söylüyorsun yani?" diye sordum.

"Bak, sakın oraya gireyim deme. Bağışçılarımızdan bahsetmedim ve bunun doğru olmadığını gayet biliyorsun. Tamamen bağımsız çalışıyoruz."

"Kavga çıkarmaya çalışmıyorum. Ama her habere sonucunu bilerek giremeyiz. En iyi gazetecilik tek bir soruyla başlar. Demoktratlar'ın ulusal genel merkezine kimin zorla girdiğinden tut, ağabeyimi kim öldürdü gibi sorulara kadar. Christina Portrero'nun ölümüne ısrarlı siber takip mi sebep oldu? Benim sorum bu. Eğer cevap evetse bu bir *AdilUyarı* haberi demektir."

Myron yanıtlamadan önce notlarına göz attı.

"Bu büyük bir 'eğer'" dedi nihayet.

"Biliyorum," dedim. "Ama bu, soruyu cevaplandırmaya çalışmayacağımız anlamına gelmiyor."

"Yine de bu habere beline kadar batmış olman hoşuma gitmiyor. Polisler DNA'nı aldılar yahu!"

"Evet, ben verdim. Gönüllü oldum. Ve sence bu olayla bir alakam olsa, *Tabii çocuklar, alın DNA'mı. Avukata ihtiyacım yok. Tereddüt etmeme gerek yok*, der miydim? Hayır, Myron, demezdim. Ve demedim de. Bu olayda temize çıkacağım ama polis laboratuvarını beklersek ivmeyi, dolayısıyla haberi kaybedeceğiz."

Myron gözlerini notlarından ayırmadı. Onu yakalamak üzereydim.

"Bak, bırak birkaç gün bununla uğraşayım. Ya bir şey bulurum ya da bulmam. Bulmazsam geri dönüp bana hangisini verirsen o haber üzerinde çalışacağım. Katil beşikler, tehlikeli araba koltukları... İstersen bebek haberlerinin tamamını ben alırım."

"Hey, eleştirme! Bebek haberleri neredeyse diğer her şeyden fazla okunuyor."

"Biliyorum. Çünkü bebekler korunmaya muhtaçlar."

"Pekâlâ, sonraki adımlar ne... Buna devam etmene *izin verirsem* tabii?"

Savaşı kazanmış gibi hissettim. Myron teslim olacaktı.

"Kadının annesiyle babası," dedim. "Onlara takip edilmesiyle ilgili ne söylediğini bilmek istiyorum. Ayrıca Instragram'da üvey kardeşini bulması hakkında bir şeyler paylaşmış. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."

"Ailesi nerede?" diye sordu Myron.

"Henüz bilmiyorum. Bana Şikago'lu olduğunu söylemişti."

"Şikago'ya gitmiyorsun. Bunu karşılayacak kaynağımız..."

"Biliyorum. Şikago'ya gitmek için izin istemiyordum. Hani telefon adında bir şey var ya Myron. Senden zaman istiyorum. Para harcamanı istemiyorum."

O cevap veremeden kapı açıldı ve Tally Galvin başını içeri uzattı.

"Myron," dedi. "Polis geldi."

Sandalyemde geriye yaslanarak pencereden haber odasına doğru baktım. Mattson ile Sakai'nin Tally'nin ofisin herkese açık girişindeki masasında durduklarını gördüm.

"Pekâlâ," dedi Myron. "Gönder."

Tally iki dedektifin yanına gitti, Myron'sa masanın karşısından bana baktı. Kısık sesle konuştu.

"Bırak ben halledeyim," dedi. "Sen bir şey söyleme."

Ben karşı çıkamadan toplantı odasının kapısı açıldı ve içeri Mattson ve Sakai girdi.

"Dedektifler," dedi Myron. "Ben Myron Levin, *AdilUyarı*'nın kurucusu ve yönetici müdürüyüm. Sanırım bu sabah biriniz-le konuşmuştum."

"Bendim," dedi Mattson. "Ben Mattson, bu da Dedektif Sakai."

"Oturun lütfen. Sizin için ne yapabiliriz?"

Sakai sandalyelerden birini masadan çekti.

"Oturmamıza lüzum yok," dedi Mattson.

Sakai eli sandalyede donakaldı.

"İhtiyacımız olan şey geri durmanız," diye devam etti Mattson. "Bir cinayet soruşturması yürütüyoruz ve ihtiyacı-mız olan son şey kifayetsiz muhabirlerin etrafta dolanıp işle-ri bok etmeleri. *Geri. Durun.*"

"Kifayetsiz muhabirler mi dediniz, Dedektif?" dedi Myron. "O ne demek oluyor?"

"Gazeteci bile sayılmazsınız demek oluyor, üstelik bu adam etrafta koşturup tanıklarımızla konuşuyor ve onları korkutuyor."

Eliyle beni gösterdi. 'Bu adam' dediği kişi bendim.

"Saçmalık bu," dedim. "Ben sadece..."

Myron lafımı kesmek için elini kaldırdı.

"Dedektif, muhabirim bir haberin peşindeydi. Ve herhangi bir şekilde kifayetsiz olduğumuzu düşündüğünüz kadar tama-men tanınmış ve meşru bir basın kuruluşu olduğumuzu, basın özgürlüğünün tamamen kullandığımızı bilmelisiniz. Güncel bir haberin peşinde koşarken hiç kimseden korkmayız."

Myron'un sakin tavrına ve güçlü sözlerine hayran kal-mıştım. Beş dakika önce nedenlerimi ve peşinden gitmek istediğim haberi sorguluyordu. Ama şimdi safları sıklaştır-mış, güçlü duruyordu. Zaten bu yüzden Myron'la çalışmaya başlamıştım.

"Muhabiriniz hapse girerse elinizde pek haber falan kalmaz," dedi Mattson. "Bu bahsettiğiniz basın kuruluşlarına nasıl görünür sizce?"

"Yani bu haberi araştırmaya devam edersek muhabirimizi hapse atacağınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu Myron.

"Hızla muhabirden baş şüpheliye dönüşebilir diyorum; sonra da basın özgürlüğünün pek anlamı kalmaz, değil mi?"

"Dedektif, muhabirimi tutuklarsanız bu olayın geniş çapta ilgi çekecek bir haber yaratacağını temin ederim. Ülke çapında bir haber olacaktır. Tıpkı onu serbest bırakmaya ve kamuya sizin ve departmanınızın yanıldığını, sırf sizin bulamadığınız cevapları bulabileceğinden korktuğunuz için böyle bir şey uydurduğunuzu kabul etmeye zorlandığınızda olacağı gibi."

Mattson cevap vermekte tereddüt ediyor gibi görünüyordu. Sonunda, artık Myron'u aşamayacağını anladığından doğrudan bana bakarak konuştu. Ancak artık sözlerinde o sertlik yoktu.

"Size son kez bundan uzak durmanızı söylüyorum," dedi. "Lisa Hill'den uzak durun, dosyadan uzak durun."

"Elinizde bir şey yok, değil mi?" dedim.

Myron'un tekrar eliyle bana sessiz olmamı işaret etmesini bekledim. Fakat bu kez bir şey yapmadı. Dikkatle Mattson'a bakarak yanıtını bekledi.

"DNA'n bende ahbap," dedi Mattson. "Ve temiz çıksın diye dua etsen iyi olur."

"Bu da söylediğimi onaylıyor," dedim. "Elinizde bir şey yok ve insanların gözlerini korkutmaya çalışarak, bunu kimsenin öğrenmemesini sağlayarak zaman kaybediyorsunuz."

Mattson ne dediğinin farkında olmayan aptalın tekiymişim gibi kıs kıs güldü. Ardından uzanıp Sessiz Sakai'nin koluna vurdu.

"Hadi gidelim," dedi.

Mattson döndü ve Sakai'nin çıkmasına izin verdi. Haber odasından kasılarak kapıya geçerlerken Myron'la onları pencereden izledik. Kendimi iyi hissediyordum. Desteklenmiş, korunmuş gibiydim. Gazeteci olmak için iyi bir zaman değildi. Yalan haberlerin revaçta olduğu ve muhabirlerin güç sahibi kişiler tarafından halk düşmanı ilan edildiği bir dönemdeydik. Gazeteler teker teker kapanıyordu ve bazıları sektörün ölüm girdabına girdiğini söylüyordu. Bu sırada yanlı ve denetimsiz habercilik ve basın sitelerinde bir artış vardı; tarafsız ve taraflı gazetecilik arasındaki çizgi giderek silikleşiyordu. Ama Myron, Mattson'a haddini bildirirken basının gözüpek, önyargısız ve bu yüzden korkutulamaz olduğu o günlere geri dönmüştüm. Birdenbire ve uzun süredir ilk defa doğru yerde olduğumu anlamıştım.

Myron Levin'in para toplaması ve siteyi açması gerekmişti. Onun öncelikleri bu olmuştu ve içinden geldiği gibi muhabirlik yapamamıştı. Ancak muhabir kimliğine büründüğünde tanıdığım herkesten daha acımasız oluyordu. *Los Angeles Times*'da tüketiciyi koruyan haberler yaparken ki zamandan kalma ünlü bir hikâyesi vardı. Mali teşviki alıp gazeteden ayrılmadan ve o parayı ilk olarak *AdilUyarı* için kullanmadan önceydi. Gazetecilikte, bir alçağı ifşa etmenin, dolandırıcıyı ortaya çıkarıp işini bitirecek bir haber yazmanın hazzı hiçbir şeyde yoktur. Çoğu kez şarlatan masum olduğunu ve zarar gördüğünü iddia eder. Milyonlarca dolarlık dava açar, sonra da yeni bir yerde tekrar başlamak üzere sessizce şehirden kaçar. Myron'un efsanesiyse '94'teki Northridge Depremi'nden

sonra deprem hasarını gidermek için dolandırıcılık yapan tokatçının birini ifşa etmesiyle ilgiliydi. Times'ın ön sayfasında açığa çıktıktan sonra tokatçı masum olduğunu iddia ederek zararı için 10 milyon dolar talep ettiği bir hakaret ve karalama davası açmıştı. Dava dosyalarında Myron'un haberinin itibarına, kazancına ve hatta sağlığına zarar veren bir utanca yol açtığını belirtmişti. Myron'un makalesinin rektumunda kanamaya yol açtığını söylemişti. Myron'un muhabir olarak efsanevi statüsünü pekiştiren de bu olmuştu. İddiaya göre bir adamın kıçının kanamasına sebep olan bir haber yazmıştı. Ne kadar milyar dolarlık davaları olursa olsun hiçbir muhabir buna üstün gelemezdi.

"Teşekkürler, Myron," dedim. "Arkamı kolladın."

"Elbette," dedi Myron. "Şimdi git şu haberi yap."

İki dedektifin ofis kapısından geçmesini izlerken başımla onayladım.

"Ve kendine dikkat etsen iyi olur," dedi. "Bu şerefsizler sana biraz gıcıklar."

"Biliyorum," diye cevapladım.

5

Editörümün ve yayıncımın onayıyla habere resmi olarak giriş yapmıştım. Ve ilk resmi hamlemde şansım yaver gitti. Tina Portrero'nun sosyal medyasına geri döndüm, Facebook'ta etiketlendiği gönderilere bakarak annesi Regina Portrero'yu buldum ve Facebook sayfasından ona ulaştım. Regina, Şikago'daki evinden yanıt verirse bir telefon görüşmesi ayarlayabileceğimizi umuyordum. Yasta olan kişilerle telefonda görüşmek en güvenli yoldu; nişanlısı aniden ölmüş, yasta bir kadına yanlış soru sorduğum için açtığı yara hâlâ yüzümdeydi. Ancak telefon görüşmesi sırasında konuşmanın ince ayrıntıları, yüz ifadeleri, duygular gibi şeyler kaybolabilir ya da gözden kaçabilirdi.

Şans da tam burada devreye girdi. Ona özelden mesaj göndermemin üzerinden bir saat geçmeden Regina benimle iletişime geçerek kızının eviyle ilgili ayarlamalar yapmak üzere şehirde olduğunu söyledi. London West Hollywood adında bir otelde kaldığını ve büyük ihtimalle yarın sabah Los Angeles'tan ayrılacağını belirtti. Tina'nın cesedi bir jetin kargo ambarındaydı. Tina hakkında konuşmak için beni otele davet etti.

Özellikle Mattson ile Sakai'nin Regina'yı benim hakkımda uyarmayı kendilerine vazife edinebileceklerini bildiğimden böylesi bir daveti bekletemezdim. Ona bir saate otelin lobisinde olacağımı söyledim. Myron'a gittiğim yeri haber

verip Jeep'imle yola koyuldum, Coldwater Kanyonu'nun güneyinden Santa Monica Dağları'na, oradan da Beverly Hills'e çıktım. Ardından Sunset Bulvarı üzerinden doğudaki Sunset Strip'e geçtim. London West Hollywood oranın hemen ortasında yer alıyordu.

Regina Portrero altmışlarının ortasındaki ufak tefek bir kadındı; yaşı Tina'yı çok genç yaşlarda dünyaya getirdiğini gösteriyordu. Benzerlik en çok aynı kahverengi gözlerde ve saçlarda görülüyordu. Benimle San Vicente'deki Sunset'in hemen yarım blok güneyindeki otelin lobisinde buluştu. Burası kızının mahallesiydi. Tina'nın evi sadece birkaç blok ötedeydi.

Muhtemelen odalarının hazırlanmasını bekleyen insanlar için yapılmış bir alanda oturduk. Ama şu anda burada kimse yoktu, mahremiyetimiz vardı. Not defterimi çıkarıp olabildiğince göze çarpmadan not alabilmek için kucağıma koydum.

"Tina'yla neden ilgileniyorsunuz?" diye sordu.

Regina'nın ilk sorusu beni gafil avlamıştı zira ilk görüştüğümüzde böyle bir şey sormamıştı. Şimdiyse ne yaptığımı öğrenmek istiyordu, bense tam anlamıyla ve dürüstçe cevap verirsem bu görüşmenin başlamadan biteceğini biliyordum.

"İlk olarak başınız sağ olsun," dedim. "Neler yaşadığınız hayal dahi edemiyorum ve böyle davetsiz misafir olmak hiç hoşuma gitmiyor. Ama bu dosyayla ilgilenen polislerin bana söyledikleri bu olayı farklılaştırıyor ve Tina'nın başına gelenleri kamunun muhtemelen bilmesi gereken bir şey haline getiriyor."

"Anlamıyorum. Boynuna olandan mı bahsediyorsunuz?"

"Yo, hayır."

İlk sorduğu soruya verdiğim acemice cevabın kadının aklına kızının korkunç öldürülme şeklini getirmiş olması yerin dibine girmeme neden olmuştu. Birçok bakımından yüzüme elinin tersiyle vurmasını, nişan yüzüğünün pırlantasının tenimi çizerek başka bir yara bırakmasını tercih ederdim.

"Imm..." diye kekeledim. "Demek istediğim... polisler, onlar bana kızınızın siber takip kurbanı olabileceğini söylediler ve bildiğim kadarıyla ikisi arasında bağlantı olduğuna dair bir kanıt yok ama..."

"Bana bunu söylemediler," dedi Regina. "Ellerinde herhangi bir ipucu olmadığını söylediler."

"Onlar adına konuşmak istemem ama belki emin olana dek size söylemek istememişlerdir. Ama anladığım kadarıyla arkadaşlarına -mesela Lisa Hill'e- takip ediliyormuş gibi hissettiğini söylemiş. Ve dürüst olmak gerekirse benim ilgimi çeken de bu. Bu tüketicilerle ilgili bir şey -gizlilikle alakalı- ve eğer ... mesele buysa bu konuda yazacağım."

"Nasıl takip edilmiş? Bunların hepsini ilk defa duyuyorum."

Başımın belada olduğunu biliyordum. Ona bilmemesi gereken şeyleri anlatıyordum, o yüzden ben gittikten sonra yapacağı ilk şey Mattson'ı arayıp bunları sormak olacaktı. Ardından Mattson hâlâ bu dosyanın bilfiil peşinde olduğumu, Regina'ysa Tina'yı kısa süreliğine ancak çok yakından tanımış olmamın onunla ve ölümüyle bir muhabir olarak ilgilenmeme gölge düşürdüğünü öğrenecekti. Yani Tina'nın annesiyle yalnızca şimdi konuşabilecektim. O da tıpkı Lisa Hill gibi bana cephe alacaktı.

"Tam olarak nasıl takip edildiğini bilmiyorum," dedim. "Polisin söylediği sadece buydu. Arkadaşı Lisa'yla konuştuğumda Tina'nın barda bir adamla tanıştığını ama adamın kendisini beklediğini falan hissettiğini söyledi. Rasgele bir karşılaşma gibi değilmiş yani."

"Ona barlardan uzak durmasını söyledim," dedi Regina. "Ama durmadı... tutuklandıktan ve rehabilitasyondan sonra bile."

Yersiz bir cevaptı. Ben kızının takip edildiğinden bahsederken o kızının uyuşturucu ve alkol sorunlarına takılmıştı.

"Bunların birbiriyle ilgisi olduğunu söylemiyorum," dedim. "Polisin de henüz bildiğini sanmıyorum. Ama kızınızın daha önce tutuklandığını ve rehabilitasyona gittiğini biliyorum. Barlara gitmesi konusunda kastettiğiniz bu muydu?"

"Sürekli dışarı çıkıyor, yabancılarla görüşüyordu..." dedi Regina. "Ta liseden beri. Babası ona sonunun böyle olabileceğini söylemişti, onu uyarmıştı ama Tina dinlemedi. Aldırış etmiyor gibiydi. Başından beri oğlanlara kafayı takmıştı."

Regina konuşurken uzaklara dalıp gidiyordu. *Oğlanlara kafayı takmak* masum bir tabir gibi görünse de belli ki kızının genç bir kadınken yaşadığı bir anıyı hatırlıyordu. Kızgınlık ve kin barındıran nahoş bir anı.

"Tina hiç evlendi mi?" diye sordum.

"Hayır, hiç evlenmedi," dedi Regina. "Asla tek bir adama bağlanmak istemediğini söyledi. Kocam eskiden asla evlenmeyerek kendisine epeyce tasarruf ettirdiğini söyleyip dalga geçerdi. Ama o bizim tek çocuğumuzdu ve her zaman düğününü planlamayı düşledim. Yapamadım hiçbir zaman. Tanıştığı her adamda karşılayamayacağını hissettiği bir şeyi arıyordu her zaman... Ne olduğunu hiç öğrenemedim."

Tina'nın sosyal medyasında gördüğüm gönderiyi hatırladım.

"Instagram'a kız kardeşini bulduğunu yazmış," dedim. "Üvey kardeşini. Ama sizin kızınız değil miydi?"

Regina'nın yüz ifadesi değişince hayatındaki kötü bir şeye dokunduğumu anladım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Regina.

"Özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Herkes bu konuyla çok fazla ilgileniyor. Nereden gelmişler? İsveçliler mi, Hintliler mi? Ne yaptıklarından haberleri

yok. Şu bahsettiğin gizlilik olayı gibi işte. Bazı sırların ortaya çıkmaması gerekir."

"Yani üvey kardeş bir sır mıydı?"

"Tina DNA'sını gönderdi, sonra bir baktım bize Naperville'de bir üvey kardeşi olduğunu söylüyor. O... bunu size anlatmasam daha iyi."

"Kayıt dışı olarak söyleyebilirsiniz. Yazıya asla girmeyecek ama kızınızı, ilgilendiği şeyleri anlamamda yardımcı olur, önemli olabilir. DNA'sını neden analize yolladığını biliyor musunuz? Birini mi..."

"Kim bilir? İnsanlar öyle yapıyorlar, değil mi? Hızlı. Ucuz. Arkadaşları yapıyor, geçmişlerini öğreniyorlar."

DNA'mı herhangi bir genetik analiz sitesini göndermemiş olsam da gönderen insanlar tanıyor, o yüzden ana hatlarıyla nasıl çalıştığını biliyordum. DNA'n bir genetik veri bankasından geçiriliyor, o da paylaşılan DNA yüzdeleriyle beraber sitenin diğer müşteriyle eşleştirerek sana geri dönüyordu. Daha yüksek yüzde daha yakın ilişki olduğu anlamına geliyordu. Uzak kuzenden doğrudan kardeşe kadar yani.

"Üvey kardeşini buldu. İkisinin fotoğrafını gördüm. Naperville- Şikago'ya yakın, değil mi?"

Konuşmak istemediği konu hakkında onu konuşturmaya devam etmem gerekiyordu. Kolay sorulara kolay cevaplar gelirdi ve böylece konuşma devam ederdi.

"Evet," dedi Regina. "Ben orada büyüdüm. Liseyi orada okudum."

Durdu ve bana baktığında hikâyeyi anlatması gerektiğini fark etti. İnsanların içini dökmesi beni her zaman büyülerdi. Bir yabancıydım ama muhabir olduğumu, tarihi kaydettiğimi biliyorlardı. Trajedilerin haberlerini yaparken çoğu zaman

geride kalanların konuşmak için kederlerinin arasından dışarıya uzanmak ve kaybettikleri sevdiklerinin bir tür kaydını almak istediklerini görmüştüm. Bunu erkeklerden çok kadınlar yapıyordu. Kaybettikleri kişiye karşı sorumluluk hissediyorlardı. Bazen yalnızca birazcık teşvike ihtiyaç duyuyorlardı.

"Bir bebeğiniz oldu," dedim.

Başıyla onayladı.

"Ve Tina'nın haberi yoktu," dedim.

"Kimsenin yoktu," dedi. "Kızdı. Onu verdim. Çok gençtim. Sonrasında kocamla tanıştım ve bir aile kurduk. Tina oldu. Sonra o büyüdü ve DNA'sını o sitelerden birine gönderdi. Ve o da aynısını yapmış. O kız. Evlatlık olduğunu biliyordu ve bağlarını arıyordu. DNA sitesi yoluyla bağlantı kurdular, ailemizi yıkan da bu oldu."

"Tina'nın babası bilmiyordu..."

"Başta ona söylemedim, sonra da çok geçti zaten. Bunun sır olarak kalması gerekiyordu. Ama dünya değişiyor işte, kendi DNA'n her şeyin kilidini açıyor ve sırların sır kalmıyor."

Bir zamanlar Foley adlı editörüm, bazen en iyi sorunun sorulmamış olan olduğunu söylerdi. Bekledim. Sonraki soruyu illa sormam gerekmiyordu.

"Kocam beni terk etti," dedi Regina. "Sorun bebeğimin olması değildi. Ona söylememiş olmamdı. Evliliğimizin bir yalan üzerine kurulduğunu söyledi. Dört ay önce oldu. Christina bilmiyordu. Babasıyla, suçu ona yüklememek konusunda anlaştık. Yoksa kendini suçlardı."

Regina ellerinde peçete topağı tutuyordu, gözlerini ve burnunu silmek için kullandı.

"Tina üvey kardeşiyle buluşmak için Şikago'ya gitti," dedim, yıkılmış kadının daha çok açıklama yapmasını tetiklemeyi umuyordum.

"Tina çok tatlı bir kızdı," dedi Regina. "Bizi tekrar bir araya getirmek istedi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Babasıyla aramda geçenleri bilmiyordu. Ama ona hayır dedim, o kızı göremezdim. O anda olmazdı. Ve Tina bana çok kızdı."

Başını iki yana sallayarak devam etti.

"Hayat ne garip," dedi. "Her şey güzel, her şey yolunda. Sırlarının güvende olduğunu sanıyorsun. Sonra bir şey oluyor ve hepsi öylece gidiyor. Her şey değişiyor."

Hikâyede yalnızca bir detay olsa da Christina'nın DNA'sını verdiği genetik sitesinin adını sordum.

"GT23'tü," dedi Regina. "Sadece yirmi üç dolar olduğu için aklımda kaldı. Yirmi üç dolar karşılığı çok fazla keder."

GT23'ü duymuştum. DNA testi ve analizi işine son girenlerdendi. Bu yeni şirket, fiyatı rakiplerine göre önemli ölçüde düşürerek milyar dolarlık sektörü ele geçirmeye çalışıyordu. DNA analizinin tüm herkes tarafından erişebileceği sözünü veren bir reklam kampanyası vardı. Sloganı şöyleydi: *Gücünüzün Yetebileceği DNA!* İsmindeki 23, insan hücresindeki yirmi üç çift kromozomu, ayrıca temel kitinin fiyatını temsil ediyordu: Yirmi üç dolara tam DNA ve kalıtım raporunu alabiliyordun.

Sonra Regina hüngür hüngür ağlamaya başladı. Birbirine geçmiş peçeteleri parçalara ayrılıyordu. Ona biraz daha peçete getireceğimi söyleyerek ayağa kalktım. Tuvaleti aramaya koyuldum.

İçimden bir ses, üvey kardeşinin Tina'nın hayatında belirişi önemli olsa da siber takibe yol açanın bu olmadığını söylüyordu. Tina'nın hayatında olan önemli olaylardan sadece biriydi. Gerçi yakınlarında çok derin değişiklilere sebep olan da buydu. Ancak ısrarlı takip başka bir şekilde başlamış olmalıydı ve o açının hayat tarzı olduğunu tahmin ediyordum.

Bir tuvalet buldum, içinde bir kutu peçete olan çelik kabı açtım ve peçetelerin hepsini lobideki girintiye götürdüm.

Ama Regina gitmişti.

Etrafa bakınsam da onu hiçbir yerde göremedim. Oturduğu kanepeye göz attım. Ne çantası ne de peçete tomarı yerindeydi.

"Kusura bakmayın, tuvalete gitmem gerekti."

Arkamı döndüğümde konuşanın o olduğunu fark ettim. Kanepeye döndü. Peçete kutusunu yanına bırakıp daha önce oturduğum solundaki koltuğa döndüm.

"Size bunları tekrar yaşattığım için üzgünüm," dedim. "Soruyu sorduğumda böyle ağır şeyleri yüzeye çıkaracağımı bilemedim."

"Hayır, sorun değil," dedi Regina. "Aslında biraz terapi gibi oldu. Bu konuyu konuşmak, içimi dökmek. Anlıyor musunuz?"

"Belki. Sanırım."

Artık farklı bir yönde ilerlemek istiyordum.

"Peki," diye sordum, "Tina çıktığı erkeklerden bahseder miydi?"

"Hayır, o konudaki ve hayat tarzı hakkındaki düşüncelerimi biliyordu," dedi Regina. "Hem ne diyecektim ki? Kocamla South Side, Şikago'daki bir blues kulübünde tanıştım. Daha yirmi yaşındaydım."

"Hiç internetten birileriyle falan buluştu mu, biliyor musun?"

"Tahminimce buluşmuştur ama bu konuda fikrim yok. Polis de aynı şeyi sordu, ben de Tina'nın buradaki hayatının detaylarını bana anlatmadığını söyledim. Tutuklandığını ve rehabilitasyona gittiğini biliyordum... çünkü paraya ihtiyacı oldu. Ama bu kadar. Ona her zaman eve dönüp bana yakın olmasını istediğimi söyledim. Bunu her konuştuğumuzda söyledim."

Başımla onayladım. Ana hatları yazıya döktüm.

"Ve artık çok geç," diye ekledi.

Tekrar ağlamaya başladı, bense son sözlerini de notlarıma ekledim.

Görüşmeyi burada sonlandırmalı, kadını daha fazla zorlamamalıydım. Fakat tekrar iletişime geçtiklerinde Mattson'ın ona benden uzak durmasını söyleyeceğini biliyordum. Ya şimdi ya hiç durumundaydım ve ayak uydurmak zorundaydım.

"Hiç dairesine gittiniz mi?" diye sordum.

"Henüz gitmedim," dedi. "Polis, olay yeri olduğundan hâlâ mühürlü olduğunu söyledi."

Tina'nın evine bizzat göz atmayı umuyordum.

"Ne zaman içeri girip eşyalarını alabileceğinizi söylediler mi?"

"Henüz değil. Sonra tekrar gelmem gerekecek. Cenazeden sonra belki."

"Evi tam olarak neredeydi?"

"Tower Records'un eski yerini biliyor musunuz?"

"Evet, kitapçının karşısında."

"Onun üzerinde yaşıyordu. Sunset Place Apartmanları."

Regina kutudan yeni peçeteler çıkararak gözlerini hafifçe sildi.

"Hoş bir yer," dedi.

Başımla onayladım.

"Tina güzel ve nazikti," dedi Regina. "Onu neden öldürmek istediler ki?"

Yüzünü gömdü ve peçetelerin içine doğru hıçkırarak ağladı. Bense onu sadece izledim. Yalnızca bir annenin sorabileceği ve yalnızca katilin cevaplayabileceği bir soru sormuştu. Ama iyi bir laftı, o yüzden sonrasında yazmak üzere aklıma kazıdım. O anlıksa sadece başımı anlayışla salladım.

6

Öğle arasında ofise döndüğümde herkes bölmesinde Art's Deli'den alınan sandviçleri yiyordu. Çoğu gün dışarıdan yemek söylerdik ama hiç kimsenin aklına siparişim için bana mesaj atmak gelmemişti. Gerçi sorun değildi zira şu anda aç hissetmiyordum. Haberin verdiği heyecan beni besliyordu. Elimde bir şey olduğunu bildiğim ancak onun ne olduğunu ya da sonraki adımın ne olacağını anlayamadığım o erken bir evredeydim. Laptopumda bir Word belgesi açarak işe başladım, Regina Portrero'yla yaptığım görüşmede aldığım notları geçirdim. Sorunumu anladığımda yarısına gelmiştim. Sonraki adım, Tina ve sapığı hakkında Lisa Hill'e daha fazla soru sormaktı, ne var ki Lisa Hill benim hem pisliğin teki hem de arkadaşının muhtemel katili olduğumu düşünüyordu.

Notlarımı geçirmeyi bırakıp Hill'in beni Instagram'da engelleyip engellemediğine göz atmak için telefonuma baktım. Engellememişti fakat tahminime göre henüz üzerine düşünmemişti ve takipçilerinde beni görünce önceki oyunumu hatırladığı anda engelleyecekti.

Sonraki yarım saati bana ikinci bir şans vereceğini umduğum özel bir mesaj yazarak geçirdim.

Lisa, özür dilerim. Sana karşı dürüst olmalıydım. Ama polisler benim hakkımda yanılıyorlar ve bunun farkındalar. Senin bir

gazeteciyle konuşmanı istemediklerinden yapıyorlar. Gerçek şüpheliyi onlardan önce bulursam rezil olacaklar. Tina'dan çok hoşlanmıştım. Keşke tekrar buluşmayı kabul etseydi. Ama hepsi bu kadardı, başka bir şey olmadı. Onu takip eden ve ona zarar verme ihtimali olan kişiyi bulacağım. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen beni tekrar ara ki daha polislerin söylemediklerini bildiğim şeyleri iyice açıklayayım. Teşekkür ederim.

Mesajın sonuna telefon numaramı ekledim ve uzak bir ihtimal olduğunu, Lisa Hill'in benim hakkındaki fikirlerinin değişmesini öylece bekleyemeyeceğimi bilsem de en iyisini umarak gönderdim. Sonrasında atlanto-okspital dislokasyonu hakkında soru sorduğum ölüm nedenleri sitesini kontrol ettim. Ve işte şansım o zaman yaver gitti ve hikâye önemli ölçüde değişti. Beni bekleyen beş mesajla karşılaştım.

İlki Los Angeles saatine göre sabah 7'de ancak Florida'ya göre 10'da, Broward County Adli Tıp Kurumu'ndan paylaşılmıştı. Frank Garcia adlı bir patoloji uzmanı bir yıl önceki, cinayet olduğuna karar verilen bir AOD vakasından bahsetmişti.

Açık bir cinayet dosyası var. Kadın, yaş 32, geçen sene ÖN ortopedik dekapitasyondan (AOD) dolayı ölümcül, tek arabalı bir trafik kazasıyla geldi ama TK denetleyicisi çarpmanın yeterli olmadığını söyledi. Olay yeri düzenlenmiş. TK yaralanmaları öldükten sonra oluşmuş. Kurbanın ismi: Mallory Yates. S/G Ray Gonzalez FLPD.

Kısaltmaların çoğunu çözebiliyordum. *ÖN* ölüm nedeni, *TK* trafik kazasıyken *S/G* soruşturma görevlisi anlamına geliyordu. Ve *FLPD*'nin Florida Polis Merkezi'nin kısaltması olduğunu düşünüyordum ancak Google'da arattığımda

Broward County'nin içinde yer alan Fort Lauderdale Polis Merkezi olduğunu anladım. Mesajı kopyalayıp bilgisayarımdaki haber dosyasına taşıdım.

Bir sonraki mesaj Dallas'tandı ve tıpkı ilkindeki gibi aynı yaşlarda, kadın bir kurban –otuz dört yaşındaki Jamie Flynn– tek arabalı bir trafik kazasında ölmüştü ve ölüm nedenine AOD yazılmıştı. Cinayet olarak sınıflandırılmamış olsa da şüpheli bir ölüm olduğu belirtilmişti çünkü Flynn'in bütün toksikoloji raporları temiz çıkmıştı, yani yoldan neden çıkıp toprak setten inerek bir ağaca çarptığının kesin bir açıklaması yoktu. Flynn on ay önce ölmüştü ve şüpheli durumlar nedeniyle dosya hâlâ açıktı.

Üçüncüsü, Broward County Adli Tıp Kurumu'ndaki Frank Garcia'nın mesajının devamıydı.

> FLPD'deki Gonzalez'le konuştum. Dosya hâlâ açık, şu anda ne şüpheli ne de ipucu var.

Tartışma forumundaki dördüncü mesaj üç ay önce gerçekleşen başka bir dosya hakkındaydı. Santa Barbara County Adli Tıp Kurumu'nda araştırmadan sorumlu Brian Schmidt'ten gelmişti.

> Charlotte Taggart, yaş 22, Hendry's Plajı'nda uçurumdan düşmüş, bir sonraki sabah ölü bulundu. AOD ve diğer yaralar nedeniyle, kazara. Promili .09 ve düşüş 03.00'da, tam karanlıkta gerçekleşmiş.

Promil derken kandaki alkol oranını kastettiğini ve Kaliforniya'daki araç kullanma sınırının .08 olduğunu bili-

yordum. Bu da karanlıkta uçurumun kenarına yürüyüp düşerek öldüğünde Taggart'ın en azından biraz sarhoş olduğunu gösteriyordu.

Beşinci mesaj en son gönderilendi. En kısası olmasına rağmen donakalmama sebep olmuştu.

Kimsin sen?

Yalnızca yirmi dakika önce, Los Angeles bölgesinin baş adli tabibi olduğunu bildiğim Dr. Adhira Larkspar tarafından gönderilmişti. Yani ifşa olma tehlikesindeydim. Hiç kimse kendini patronuna tanıtmaya gönüllü olmayınca Larkspar kurumda gerçekten AOD dosyası olup olmadığını kontrol edebilirdi ve sorgu sonucunda şüphesiz Mattson ile Sakai'ye ulaşır, onlar da şüphesiz forumda gönderiyi paylaşan kişi olduğumu anlarlardı.

Dedektiflerin beni bir daha ziyaret etmeleri fikrini bir rafa kaldırdım ve önümdeki bilgiye odaklanmaya çalıştım. Geçen bir buçuk yılda üç AOD vakası gerçekleşmişti, Tina Portrero'ysa dördüncüydü. Kurbanlar, yaşları yirmi ikiden kırk dörde kadar değişen kadınlardı. Şimdiye dek iki dosyanın cinayet olduğuna karar verilmişti; birininki şüpheliydi, diğeriyse –Portrero'dan önce olan– kaza olarak kayda geçmişti.

Dört dosyanın da kadın olmasının önemli olup olmadığını anlayacak kadar insan fizyolojisi bilgim yoktu. Erkekler genelde kadınlardan daha iri ve kaslı olduklarından AOD'nin bedenen daha kırılgan olan kadınların başına gelmesi muhtemeldi.

Ya da erkeklerden daha fazla takip edilmeleri ve yırtıcıların hedefi olmalarıyla ilgili olabilirdi.

Elimdeki bilgilere dayanarak yargıda bulunacaksam bu dört kadın hakkında daha fazla bilgim olması gerektiğinin farkındaydım. Geriye doğru gitmeye karar vererek ilk olarak son dosyadan başladım. Başlıca arama motorlarını kullandığımda Charlotte Taggart hakkında *East Bay Times*'da yayımlanmış ücretli ölüm ilanı ve ailesiyle arkadaşlarının isimlerini, vefat eden sevdikleri hakkında yorumlar yazdığı çevrimiçi anı defteri dışında bir şeye ulaşamadım.

İlanda Charlotte Taggart'ın Bakery, Kaliforniya'da büyüdüğü ve Kaliforniya Üniversitesi Santa Barbara Kampüsü'ne gittiği yazıyordu. Öldüğünde son sınıftaydı. Berkeley'deki Sunset Viev Mezarlığı'na defnedilmişti. Ardında annesiyle babasını, iki küçük erkek kardeşini ve pek çok yakın ve geçen yıl bulduğu uzak akrabalarını bırakmıştı.

Son cümlenin sonu dikkatimi çekti. Charlotte Taggart hayatının son yılında yeni akrabalarla tanışmıştı. Akrabalarını da büyük ihtimalle kalıtım analizi şirketi yoluyla bulmuştu. Tahminimce tıpkı Christina Portrero'nun yaptığı gibi DNA'sını oraya vermişti.

Bu bağlantının ille de bir anlamı olmasına gerek yoktu; ne de olsa milyonlarca insan bu iki kadının yaptığı şeyi yapıyordu. Sıradışı değildi ve bu aşamada tesadüf gibi görünüyordu.

Çevrimiçi anı defterindeki yorumları tararken sevginin ve kaybın anlatıldığı yürekten ancak alışıldık mesajlar olduklarını fark ettim. Çoğu, öbür dünyadan okuyacakmışçasına doğrudan Charlotte'e yazılmıştı.

Charlotte Taggart'ın hayatı ve ölümü hakkında bildiklerimi haber dosyasına girdikten sonra, arabayı toprak setten bir ağacın üzerine sürmesi açıklanamadığından Jamie Flynn'in ölümünün şüpheli bulunduğu Dallas dosyasına geçtim.

Bu kez *Fort Worth Star-Telegram*'da ölümü hakkında kısa bir haber buldum. Jamie, Fort Worth'da tanınan bir çiz-

me ve saraç işletmesi olan seçkin bir ailedendi. Dallas'taki Southern Methodist Üniversitesi'nde psikoloji doktorasını yaparken yüksek lisans asistanı olarak çalışıyordu. Atlarına yakın olmayı sevdiğinden ailesinin Fort Worth'daki at çiftliğinde yaşıyor, okula oradan gidiyordu. At binmenin terapi olarak kullanıldığı bir rehberlik merkezi açmak hedeflerinden biriydi.. Haberde Flynn'in babasıyla yapılan röportaja yer verilmişti; adam, kızının hayatını yoluna koyup okula dönmeden önce depresyonla ve alkol bağımlılığıyla savaş verdiğine hayıflanıyordu. Charlotte'nin eski haline dönmemiş olmasıyla, otopside kan değerlerinin temiz çıkmasıyla gurur duyuyor görünüyordu.

Haberde ayrıca Dallas Polis Merkezi'ndeki bir trafik kazası soruşturma görevlisinin söyledikleri yazıyordu. Todd Whitney, Jamie Flynn'in ölümünün kazara olduğuna ikna olana dek dosyayı kapatmayacağını söylemişti.

"Önünde koca bir gelecek olan genç, sağlıklı bir kadın öylece yoldan çıkıp uçuruma yuvarlanarak boynunu kırmaz," demişti. "Tamamen kaza olabilir. Karşısına bir geyik falan çıkınca direksiyonu kırmış olabilir. Ama ne fren izi ne de hayvan izi var. Keşke ailesine verecek bir cevabım olduğunu söyleyebilseydim ama yok. En azından henüz."

Haberde Jamie Flynn'in, cinayeti kaza gibi gösterme amacıyla kasıtlı olarak yoldan çıkmış olabileceğine dair hiçbir şey yazmadığını not ettim. Olağandışı bir vaka değildi. Fakat böyle bir şey düşünülüyorsa bile kamuyla paylaşılmıyordu. İntihar, çoğu gazetenin veba misali kaçındığı bir damgaydı. Ancak kamuya mal olmuş kişiler kendilerini öldürdüklerinde intihar haberleri yazılıyordu.

Şimdilik Jamie Flynn'i bir kenara koydum. İvmemi korumak istiyordum. Bir şeye yaklaştığımdan emindim ve geç kalmak istemiyordum.

7

Baktığım son dosya ölüm nedenleri forumunda ilk bahsedilendi. Kısa bir dosya özetiyle beraber paylaşılmıştı. Fort Lauderdale'de yaşayan otuz iki yaşındaki Mallory Yates'in dosyası hâlâ açıktı ve tıpkı Dallas'taki vaka gibi sözde canını alan trafik kazası konusunda uyuşmazlıklar olduğundan cinayet dosyasıymış gibi ele alınıyordu. Vücudundaki bazı yaraların histamin seviyeleri yaralanmalarının ölümden sonra oluştuğunu ve kaza süsü verildiğini gösteriyordu. Ancak bu dosya hakkında gönderi dışında ne bir cenaze ilanı ne de haber bulabildim. İkinci kez aradığımda karşıma herkese açık bir Facebook sayfası çıktı, Yates'i anmak için açılmıştı. Ölümündeki sonraki on altı ayda arkadaşları ve ailesi orada onlarca mesaj paylaşmıştı. Mesajları hızlıca tarayarak ölen kadının geçmişi ve davanın güncel durumu konusunda ufak tefek şeyler topladım.

Mallory'nin Fort Lauderdale'de büyüdüğünü, Katolik okullarına gittiğini ve ailesinin, Bahia Mar adlı bir marinada yürüttüğü tekne kiralama işletmesinde çalıştığını öğrendim. Görünüşe göre tıpkı Fort Worth'daki Jamie Flynn gibi liseden sonra üniversiteye gitmemişti ve babasına ait bir evde yaşamıştı. Annesi vefat etmişti. Facebook'taki gönderilerin birçoğunda iki yıllık bir aralıkta hem karısını hem de kızını kaybeden babaya başsağlığı dilenmişti.

Mallory'nin ölümünden üç hafta sonra paylaşılan bir mesaj dikkatimi çekerek sayfadaki gezintimi durma noktasına getirdi. Ed Yeagers isimli biri kendini Mallory'nin üçüncü dereceden kuzeni olarak tanıtarak bir destek mesajı paylaşmış ve daha yeni tanışıyorken onun öldürüldüğünden yakınmıştı. "Seni daha yeni tanımaya başlıyordum, keşke daha fazla vakit olsaydı. Ailemi bulup aynı ay içinde kaybetmekten derin bir üzüntü duyuyorum," demişti.

Bu ifade Charlotte Taggart'ın ölüm ilanında da geçiyor olabilirdi. Bugünlerde ve bu yaşlarda aileyi bulmak genelde DNA ile bağlantılıydı.. Aile bağlantılarını bulmak için çevrimiçi verileri kullanan kalıtım analiz şirketleri vardı ancak en kısa yolu DNA'ydı. Artık hem Charlotte Taggart'ın hem de Mallory Yates'in DNA kalıtım analizi yoluyla akrabalık ilişkilerini aradıklarından emindim. Christina Portrero için de durum aynıydı. Bu tesadüf üç kadını da kapsıyordu ve dördüncüsü olabilirdi.

Sonraki yirmi dakikayı Mallory Yates'in ve Charlotte Taggart'ın akrabalarının ve arkadaşlarının sosyal medya hesaplarını inceleyerek geçirdim. Her birine sevdiklerinin bir analiz şirketine DNA'sını gönderip göndermediğini, gönderdiyse hangi şirket olduğunu soran aynı mesajı gönderdim. Daha herkese mesaj göndermemiştim ki Ed Yeagars'dan e-postayla cevap aldım.

> Onunla GT23 aracılığıyla tanıştık. Yalnızca 6 hafta sonra öldü o yüzden yüz yüze görüşme şansım olmadı. Cidden iyi bir kıza benziyordu. Çok yazık.

Adrenalinim uçuşa geçti. Elimde, nadir ölüm nedenleri olan ve DNA'larını GT23'e verdikleri onaylanmış iki vaka

vardı. Hemen Fort Worth gazetesine çıkan, Jamie Flynn hakkındaki habere döndüm. Babasının ve çizme, kemer, semer ve dizgin gibi binicilik ekipmanları sattığı işletmesinin adını aldım. İşletmeyi Google'da aratarak ana bayiinin telefon numarasını buldum ve aradım. Telefonu bir kadın açtı, Walter Flynn'i istedim.

"Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu kadın.

"Kızı Jamie hakkında," dedim.

Kimse birinin kederine keder katmak istemez. Bu telefonu açarak yaptığımın bu olduğunun farkındaydım. Ama aynı zamanda içgüdülerimde haklıysam eninde sonunda o kederi cevaplarla azaltabileceğimin de farkındaydım.

Çok kısa bir aranın adından bir adam telefonu açtı.

"Walt Flynn, nasıl yardımcı olabilirim?"

Nesiller öncesine dayandığını tahmin ettiğim ciddi bir Texaslı konuşması vardı. Zihnimde onu beyaz Stetson şapkalı, keskin hatları asık bir halde atında oturan Marlboro Adamı gibi canlandırdım. Konuşmayı reddetmesini veya sinirlenmesini istemediğimden sözcüklerimi dikkatli seçtim.

"Bay Flynn, rahatsızlık verdiğim için üzgünüm. Los Angeles'tan arıyorum ve muhabirim ve birden fazla kadının açıklanamayan ölümlerini anlatan bir haber üzerinde çalışıyorum."

Bekledim. Yem atılmıştı. Ya yutacak ya da telefonu suratıma kapatacaktı.

"Ve kızımla mı ilgili?" diye sordu.

"Evet, efendim, öyle olabilir," dedim.

Devam eden sessizliği doldurmadım. Arkadan su akmasına benzer bir ses gelmeye başladı.

"Dinliyorum," dedi.

"Efendim, niyetim üzüntünüze üzüntü katmak değil," dedim. "Kızınız için gerçekten çok üzüldüm. Ama sizinle açık konuşabilir miyim?"

"Hâlâ telefondayım ya."

"Aramızda kalacak?"

"Ben de öyle demedim mi zaten?"

"Demek istediğim, fikrinizi değiştirip bu konuşmayı karınız dışında hiç kimseyle paylaşmanızı istemiyorum. Bu sorun olur mu?"

"Şimdilik sorun yok."

"Tamam, o zaman doğrudan konuya gireceğim, efendim. Şu anda... Affedersiniz, bağlantı mı kötü? Arkadan bir ses..."

"Yağmur yağıyor. Yalnız kalayım diye dışarı çıktım. Siz konuşurken sessize alırım."

Hat sessizleşti.

"Imm, tamam, olur," dedim. "Şu anda ülkenin çeşitli yerlerindeki, yaşları yirmi ikiden kırk dörde kadar değişen ve geçen bir buçuk yılda gerçekleşmiş, ölüm nedenleri atlanto-okspital dislokasyonu, kısaca AOD olan dört kadının ölümünü inceliyorum. Bu ölümlerden biri burada, diğeri Florida'da olan ikisi cinayet olarak sınıflandırıldı. Birisi kaza olarak kayda geçse de bana göre şüpheli. Ve dördüncüsü, yani sizin kızınızın dosyası resmi olarak şüpheli ilan edilmiş."

Flynn mikrofonu açtı ve konuşmadan önce yağmurun sesini duydum.

"Ve bu dört olayın bir şekilde bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Sesine sinsice yerleşen kuşkuyu duyabiliyordum. Eğer soru işaretlerini gidermezsem onu hızla kaybedecektim.

"Emin değilim," dedim. "Olaylar ve kadınlar arasında ortak noktaları arıyorum. Size birkaç soru sormama müsaade ederseniz bana yardımcı olabilirsiniz. O yüzden aradım."

Başta cevap vermedi. Yağmura adeta bas tutan gök gürültüsünün alçak gümbürtüsünü duydum. Flynn nihayet yanıt verdi.

"Sorularınızı sorun."

"Tamam. Jamie ölmeden önce kalıtım ya da sağlık analizi için DNA'sını bir genetik analiz laboratuvarına göndermiş miydi?"

Flynn telefonu sessize aldı. Cevabında sadece sessizlik vardı. Bir süre sonra telefonu kapattı mı diye düşünmeye başladım.

"Bay Flynn?"

Yağmur sesi tekrar duyuldu.

"Buradayım. Cevabım o tür şeylerle uğraşmaya başlamıştı. Ama bildiğim kadarıyla herhangi bir şey bulmadı. Bu olayı bir şekilde doktora programına dahil etmek istediğini söyledi. Üniversitedeki sınıfındaki herkesin yaptırdığını söylemişti. Bunun ölümüyle bağlantısı ne?"

"Henüz bilmiyorum. Kızınızın DNA'sını hangi şirkete gönderdiğini biliyor musunuz acaba?"

"Sınıfındaki çocuklardan birkaçı burslu okuyor. Paraları az. En ucuz olanı seçtiler. Test için yirmi üç dolar isteyeni."

"GT23."

"O işte. Tüm bunlar ne demek oluyor?"

Sorusunu zar zor duymuştum. Nabzımın kulaklarımda güm güm attığını duyabiliyordum. Üçüncü doğrulama da gelmişti. Aynı şekilde ölmüş bu üç kadının DNAlar'ını GT23'e göndermiş olma olasılığı neydi?

"Aslında ne anlama geldiğini bilmiyorum, Bay Flynn," dedim.

Flyyn'in dosyaların arasındaki bağlantıya benim kadar heyecanlanmasını engellemeliydim. Haberimle beraber Texas Rangerları'nın ya da FBI'ın yanına koşmasını istemiyordum.

"Yetkililer bundan haberdar mı?" diye sordu.

"Henüz ortada bir şey yok," dedim hızla. "Olaylar arasında somut bir bağlantı bulduğumda ya da bulursam onlarla iletişime geçeceğim."

"Peki ya bu sorduğunuz DNA olayı? Bağlantı o mu?"

"Bilmiyorum. Henüz doğrulanmadı. Elimde yetkililere götürecek kadar bilgi yok. Bu araştırdığım birkaç şeyden biri."

Gözlerimi kapayarak yağmuru dinledim. İşin buraya geleceğini tahmin etmiştim. Flynn'in kızı ölmüştü ve adamın elinde ne cevap ne de açıklama vardı.

"Hislerinizi anlıyorum, Bay Flynn," dedim. "Ama biraz daha bekleyelim ki..."

"Nasıl anlayabilirsin?" dedi. "Kızın mı var? Onu elinden mi aldılar?"

Aklıma aniden beni geçmişe götüren bir anı geldi. Yüzüme doğru savrulan bir el, darbeyi savuşturmak için dönüşüm. Elmasın yanağımı çizişi.

"Haklısınız, efendim, öyle söylememeliydim. Nasıl bir acı olduğunu tahmin dahi edemem. Sadece bu konuyu derinlemesine inceleyebilmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Söz veriyorum sizinle iletişimde kalacağım ve gelişmelerden haberdar olmanızı sağlayacağım. Somut bir şey bulursam arayacağım ilk kişi siz olacaksınız. Sonrasında da polise, FBI'a, herkese gideceğiz. Bunu yapabilir misiniz? Bana o zamanı verebilir misiniz?"

"Ne kadar bir süre?"

"Bilmiyorum. Sağlama almadığım müddetçe FBI'a gidemem, gidemeyiz. Yangın olmadan *yangın* diye bağıramayız yani. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Ne kadar sürer?"

"Belki bir hafta."

"Peki beni arayacak mısın?"

"Arayacağım. Söz veriyorum."

Birbirimize cep telefonu numaralarımızı verdik ve ilkinde duymadığı için adımı tekrar öğrenmek istedi. Flynn hafta sonuna kadar sabırlı olacağına dair söz verdikten sonra telefonu kapattık.

Ahizeyi yerine koyar koymaz telefonum çaldı. Arayan Kinsey Ruddle isimli bir kadındı. Charlotte Taggart'ın çevrimiçi anı defterinde paylaşım yapanlardan biriydi. Onu Instagram'da bulmuş, özelden mesaj göndermiştim.

"Ne tür bir haber yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse henüz emin değilim," dedim. "Arkadaşınız Charlotte'un ölümünün kayıtlara kaza olarak geçtiğini biliyorum ama bu halde kayda geçmemiş ve benzer şekilde öldürülmüş üç kadın daha var. Bu üçü hakkında yazıyorum ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için Charlotte'ın ölümünü gözden geçirmek istedim sadece."

"Bence cinayetti. Başından beri söylüyorum bunu."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü gece vakti o uçuruma gitmiş olamaz. Hele de yalnız başına. Ama polis gerçeği bulmakla ilgilenmiyor. Kaza, onlar ve okul için cinayetten çok daha iyi bir izlenim veriyor."

Kinsey Russell'in kim olduğunu pek bilmiyordum. Mesajı doğrudan ölen arkadaşına yazanlardan biriydi.

"Charlotte'u nereden tanıyordunuz?"

"Okuldan. Bazı dersleri birlikte alıyorduk."

"Yani bir okul partisiydi."

"Evet, okuldan çocuklar vardı."

"Peki partide ortadan kaybolmasından uçurumda öldürülmesine nasıl vardınız?"

"Çünkü oraya tek başına gitmeyeceğini biliyorum. Öyle bir yere adım bile atmazdı. Yüksekten korkuyordu. Hep geldiği yerdeki bir sürü köprüden ve Bay Bridge'den ya da Golden Gate'den geçemeyecek kadar korktuğundan bahsederdi. Köprüleri yüzünden az daha San Francisco'ya gitmeyecekti."

Bunun, ölümü cinayet ilan etmek için yeterli olacağını sanmıyordum.

"Imm... Bu konuyu araştıracağım," dedim. "Hatta başladım bile. Size birkaç soru daha sorabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi. "Elimden geldiğince yardım etmek isterim çünkü söylenen doğru değil. Orada bir şeyler olduğunu biliyorum."

"Berkeley'deki bir gazeteye çıkan ölüm ilanında geride ailesini ve geçen yıl içinde tanıştığı birkaç uzak akrabasını bıraktığı yazıyordu. Bu uzak akrabalar kısmı ne demek biliyor musun?"

"Evet, o DNA şeylerinden yaptırdı. İkimizde yaptırdık aslında ama o cidden baya meraklıydı ailesinin İrlanda'daki ve İsveç'teki köklerine kadar gitti."

"Demek ikiniz de yaptırdınız. Hangi şirketi kullandınız?"

"GT23'tü. Büyük olanlar kadar tanınmıyor ama daha ucuz."

İşte yine. Dörtte dört olmuştu. Dört AOD ölümü, DNA'sını GT23'e teslim eden dört kurban. Bir bağlantı olmak zorundaydı.

Kinsey Russell'a birkaç soru daha sorsam da cevapları kaydetmedim. İlerliyordum. İvme kazanmıştım. Telefonu kapatıp işe koyulmak istiyordum. Nihayet ona yardımı için

teşekkür ederek iletişimde kalacağımı söyledim ve aramayı sonlandırdım.

Telefonu bıraktıktan sonra başımı kaldırdığımda Myron Levin'in bölmenin üzerinden bana baktığını gördüm. Elinde üzerinde *AdilUyarı* logosu olan bir kahve kupası vardı. *Adil* kelimesinin A'sı, içinde şimşek işareti olan kırmızı bir üçgendi. Şimdi o şimşeğin gücünü hissediyordum.

"Hepsini duydun mu?"

"Birazını. Elinde bir şey var mı?"

"Evet, büyük bir şey var. Galiba."

"Hadi toplantı odasına gidelim."

Kupasıyla odayı işaret etti.

"Henüz olmaz," dedim. "Birkaç arama yapmam ve belki gidip birini görmem gerek, sonra konuşmaya hazır olurum. Hoşuna gidecek."

"Tamam," dedi Myron. "Sen ne zaman hazır olursan."

8

GT23 hakkında bulabildiğim her şeyi toplayarak DNA analizi sektörünün içine daldım.

En bilgi verici haber, GT23'ün iki yaşına girdiği ve yeni yeni popülerleşerek kurucularının aşırı zenginleştirdiği dönemde, *Stanford Magazine*'de yayımlanan 2019 tarihli şirket profiliydi. GT32 aslında, suç dosyalarında adli DNA analizi yapacak laboratuvara yetecek sermayesi olmayan küçük kolluk kuvvetlerine güvenli laboratuvar hizmeti sağlama amacıyla para toplayan Stanford Üniversitesi'ndeki bir grup kimya profesörünün yirmi yıl önce kurduğu GenoTip23 adlı şirketin yan şirketiydi. İlk şirket başta başarılı olmuş ve elli mahkeme onaylı teknisyen çalıştıracak, Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki suç dosyalarında ifade verecek kadar büyümüştü. Fakat DNA her şeyin çaresine dönüşmüştü. Dünyada yeni ve eski dosyaları çözmek, ayrıca haksız yere suçlanan ve hüküm giyenleri temize çıkarmak için giderek daha fazla kullanılıyordu. Polis merkezleri ve kolluk kuvvetleri teknolojiye ayak uydurup kendi DNA laboratuvarlarını açtıkça ya da ortak kullanılan, bölgesel laboratuvarlara yatırım yaptıkça GenoTip23 azalan işler ve gelirlerle karşı karşıya kalarak çalışanlarını işten çıkarmıştı.

Şirket küçülürken DNA alanında, insan genom projesinin bitimini takip eden yeni bir sosyal analiz alanı ortaya çıkmıştı. Milyonlarca insan atalarını ve onların sağlık geçmişlerini

araştırmaya başlamıştı. Kurucular yeniden yapılanarak bütçe dostu bir DNA analiz şirketi olan GT23'ü açmışlardı. Ne var ki düşük ücretin bir dezavantajı vardı. Alanın büyük öncüleri müşterilerine DNA'larını araştırma amaçlı anonim bir şekilde bağışlamalarını önerseler de GT23'ün böyle bir seçeneği yoktu. Analizin düşük fiyatı, toplanan örneklerin ve verilerin -yine anonim olarak- ödeme yapan araştırma tesisleriyle biyoteknoloji şirketlerine sunulmasıyla dengeleniyordu.

Bu durum tartışmalıydı ama bütün sektör gizlilik ve güvenlik endişeleriyle çalkalanıyordu.GT23'ün kurucuları soruları, DNA'yı onlara teslim etmenin araştırma için gönüllü olmakla aynı şey olduğu gibi bir açıklama yaparak geçiştirdiler ve pazarlamaya devam ettiler. Pazarsa yanıtını verdi. Öyle ki bir yıldan çok az bir süre sonra kurucular şirketi halka açmaya karar verdiler. Beş kurucu şirketlerinin -ironik ya da belki tesadüf olarak- yirmi üç dolarlık bir hisse bedeliyle New York Menkul Kıymetler Borsası'nda satışa çıkardıklarını duyurdular. Kurucular bir gecede zengin oldular.

Daha sonra *Scentific American*'da, "GT23'ün DNA'sını Kim Alıyor?" başlıklı, daha yeni bir makaleye rastladım. Bu makale, DNA analiz dünyasının başıboşluğun yarattığı etik ve gizlilik sorunlarını inceleyen daha büyük bir yazının yanında verilmişti. Makalenin yazarı GT23'ün içinden bir kaynak bularak şirketten DNA verisi alan üniversitelerin biyoteknoloji tesislerinin listesini ele geçirmişti. Bunların arasında İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi, MIT'deki bir biyolog, Irvine, Kaliforniya'daki küçük, özel bir araştırma laboratuvarı vardı. Makaleye göre GT23'ün katılımcılarından -şirket, *müşteri* kelimesini kullanmıyordu- alınan DNA'nın alkol bağımlılığı, obezite, insomni, Parkinson, astım ve daha pek çok çeşitli hastalığın ve rahatsızlığın arkasındaki genetiğin incelenmesi de dahil araştırmalarda kullanılıyordu.

GT23'ten alınan verilerin katkı sağladığı araştırmaların çeşitliliği ve bundan elde edilecek faydalar -üniversitelere, büyük ilaç şirketlerine ve sağlık ürünleri üreten şirketlere sağlayacağı potansiyel kârdan bahsetmiyorum bile- şaşırtıcıydı. Makalede UCLA'da yapılan, iştah doygunluğu ve obezitenin genetik kökenleri hakkındaki bir çalışma yazıyordu. Bir kozmetik şirketi, yaşlanma ve deri kırışması araştırmaları için GT23'ün katılımcılarını kullanıyordu. Bir ilaç şirketi neden bazı insanların diğerlerinden daha fazla kulak kiri ürettiklerini araştırırken Irvine'deki laboratuvar genlerle sigara içme, uyuşturucu kullanma, seks bağımlılığı ve hatta hızlı araç kullanma arasındaki bağlantıyı araştıran bir çalışma yapıyordu. Tüm bu çalışmalar, insan hastalıklarının nedenlerini anlamaya ve onları tedavi etmek veya iyileştirmek için ilaç ve davranışsal terapi geliştirmeye yönelikti.

Her şey güzel ve kârlı görünüyordu... En azından GT23'ün kurucuları için durum böyleydi.

Fakat yanına başka bir yazı eklenen ana makale bu iyi haberlerin hepsinin üzerine gölge düşürüyordu. Milyar dolarlık genetik analiz sektörünün düzenleyici uygulamasını Birleşik Devletler Gıda ve İlaç Dairesi'nin yaptığını, onun da son zamanlarda bu sorumlulukları tamamen görmezden geldiğini yazıyordu. Makalede Ulusal İnsan Genom Araştırması Enstitüsü'nün yakın tarihli bir raporundan alıntı yapılmıştı:

> Son yıllara dek Gıda ve İlaç Dairesi "yaptırım yetkisini" genetik testlerin büyük çoğunluğunu uygulamaya koymak üzerinde kullanmayı tercih etmişti. Böylesi bir yetkiyi testleri düzene sokmak için de kullanabilirlerdi ancak bunu yapmamayı tercih ettiler.

Makale Gıda ve İlaç Dairesi'nin ancak şimdi, nihayetinde Kongre'nin onayına sunulacak kanun ve yönetmelikleri formüle etme aşamasında olduğunu söylüyordu. Ancak o zaman yaptırım uygulanmaya başlayabilirdi.

> Doğrudan tüketiciye yapılan genomik testlerin hızla artmasından ve Gıda ve İlaç Dairesi'nin denetlenmeyen testlerin halk sağlığına tehdit oluşturduğundan giderek daha fazla endişelenmesi nedeniyle Gıda ve İlaç Dairesi yaklaşımını değiştiriyor. Bu amaçla, genetik testlerini nasıl kontrol edeceğini açıklayan yeni bir rehber hazırladılar. Bu "rehber" mevzuattan farklı olduğundan yalnızca Gıda ve İlaç Dairesi'nin bu konudaki "düşüncelerini" temsil ediyor ve ne kendileri ne de düzenlediği taraf için yasal olarak bağlayıcılığı var.

Afallamıştım. Haber devletin, gelişmekte olan genetik analiz sektöründe neredeyse hiçbir gözetimi ve yönetmeliği olmadığı sonucuna varıyordu. Belli ki devlet çağının gerisinde kalmıştı.

Myron'un okuması için yazının çıktısını aldım, sonra da şirketin sağladığı hizmetin ve vaat ettiği güvenliğin devlet yönetmeliğiyle güvence altına alınmadığından emin olmak için GT23'ün internet sitesine girdim. Bir şey bulamadım. Ama araştırmacıların nasıl anonim veri ve biyolojik örnek isteğinde bulunabileceklerine ve şirketin desteklediği çalışma alanlarına dair bir sayfaya denk geldim. O alanlar şunlardı:

Kanser

Beslenme

Sosyal Davranışlar

Riskli Davranışlar

Bağımlılık

İnsomni

Otizm

Zihinsel Bozukluklar (bipolar bozukluk, şizofreni, şizoafektif bozukluk)

İnternet sitesinde verileri ve biyolojik örnekleri alanlara *işbirlikçi* olarak hitap ediliyordu. Hepsi öyle neşeli, "dünyayı iyi yönde değiştiriyoruz" diyen bir tonda sunulmuştu ki potansiyel katılımcıların, DNA'larını genetik analiz ve depolamanın büyük bilinmezliğine anonim bir şekilde vermekten duyduğu endişeleri yatıştırmak için hazırlandığına emindim.

Sitedeki başka bir bölümde, GT23'ün ev tipi örnek kitiyle DNA'sını teslim eden kişilerin anonim kalacaklarını vurgulayan, dört sayfalık bir gizlilik ve bilgilendirilmiş onam formu vardı. Sıkıcı ayrıntılar olsa da her kelimesini okudum. Şirket, katılımcılara DNA'ları konusunda çok yönlü güvenlik sözü veriyordu ve tüm işbirlikçilerin veriyi fiziksel ve teknik olarak aynı seviyede koruma sağlamalarını şart koşuyordu. Biyolojik örneklerin hiçbiri işbirlikçilere katılımcının kimliğiyle birlikte verilmiyordu.

Rıza beyanında, katılımcılara DNA analizleri, eşleşme ve sağlık raporları için sunulan düşük ücretin, anonim verileri satın alan işbirlikçi şirketler ve laboratuvarlar tarafından üstlenildiği açıkça ifade ediliyordu. Bu bakımdan katılımcı, işbirlikçilerin GT23'ün anonimliği koruması şartıyla yönlendirdikleri talepleri kabul etmiş oluyordu. Bu talepler kişisel alışkanlar hakkındaki ek bilgilerden belli bir çalışma alanına

ait anketler, hatta ilave DNA örnekleri olabiliyordu. Ancak o zaman katılımcı cevaplayıp cevaplamayacağına karar verebiliyordu. İşbirlikçilere doğrudan katılım zorunlu değildi.

Üç sayfa boyunca kendi güvenlik önlemlerini ve vaatleri sıraladıktan sonra kısaca şunu anlatan son sayfa geliyordu:

> Bir ihlal olmayacağını hiçbir şekilde garanti edemeyiz.

Son paragraf bu cümleyle başlıyordu ve sonrasında "uzak ihtimal" olan en kötü durum senaryolarının listesi verilmişti. İhtimaller işbirlikçi güvenlik ihlallerinden hırsızlığa ya da işbirlikçilerin desteklediği laboratuvarlara transfer edilirken yok olan DNA örneklerine kadar değişiyordu. Sorumluluk reddi paragrafında anlamaya çalışarak defalarca okuduğum bir cümle vardı:

> Üçüncü bir tarafın genetik verilerinizi, diğer araçlar yoluyla elde ettikleri başka bilgilerle birleştirerek kimliğinizi saptama olasılığı vardır ancak bu pek olası değildir.

Bunu kopyalayarak notlarımın bulunduğu belgenin en üstüne yerleştirdim. Altına da şöyle yazdım: *Bu ne demek lan?*

İşte şimdi elimde bir soru daha vardı. Ama peşine düşmeden önce menüdeki KOLLUK KUVVETLERİ yazan sekmeye tıkladım. Bu sayfa GT23'ün, suç araştırmalarında genetik verileri kullanmada FBI'la ve polis güçleriyle destek ve işbirliği içinde olacağını beyan ediyordu. Polis, ailevi DNA bağlantılarının yardımıyla dosyaları çözmek için genetik analiz şirketlerini kullandığından bu durum son yıllarda gündemdeydi. Kaliforniya'da en dikkat çeken olay, art arda gerçekleşen

cinayetlerden ve tecavüzlerden on yıllar sonra, bir tecavüz kitinden alınan DNA'nın GEDmatch'e yüklenmesi ve dedektiflerin bu katil zanlısının birçok akrabasıyla eşleşmesiyle Golden State Katili olduğu söylenen kişiyi yakalamalarıydı. Bir aile ağacı oluşturulduktan kısa bir süre sonra zanlının kimliği tespit edilmiş ve ileri bir DNA analiziyle katil olduğu onaylanmıştı. Pek çok daha az tanınan katil de benzer şekilde bulunmuştu. GT23 istendiğinde kolluk kuvvetleriyle işbirliği yaptığını açıkça söylüyordu.

GT23'ün internet sitesini inceledikten sonra not sayfamda tek bir soru vardı. Elimde ne olduğunu ya da ne yaptığımı bilmiyordum. Dört genç kadının ölümü arasında bağlantı bulmuştum. Dördünün de cinsiyetleri, ölüm nedenleri ve GT23 katılımcıları olmaları aynıydı. GT23'ün milyonlarca katılımcısı olduğunu düşündüğümden bu son bağlantı geçerli bir ortak payda mı emin olamıyordum.

Ayağa kalkıp bölmenin üzerinde etrafa bakındım. Görebildiğim sadece kendi bölmesindeki Myron'un başının tepesiydi. Yanına gitmeyi, konuşma zamanın geldiğini söylemeyi düşündüm. Ancak hemen vazgeçtim hemen bu fikirden. Editörüme, patronuma gidip sonraki adımımın ne olduğunu bilmediğimi söylemek hoşuma gitmiyordu. Editör, özgüven isterdi. Myron da habere dönüşecek bir plan duymak istiyordu. *AdilUyarı*'ya ve yaptıklarımıza dikkat çekecek bir haber istiyordu.

Google'da GT23'ün iletişim numarasını bularak ve Palo Alto'daki merkez ofisi arayarak kararımı geciktirdim. Medya İlişkileri'yle görüşmek istediğimi söyledim ve çok geçmeden Mark Bolender adlı bir medya uzmanına bağlandım.

"*AdilUyarı* adında tüketici için haber yapan bir internet sitesinde çalışıyorum ve DNA analizleri alanındaki müşteri gizliliği konusunda bir yazı hazırlıyorum," dedim.

Bolender başta cevap vermedi ancak bir şeyler yazdığını duydum.

"Anlıyorum," dedi nihayet. "Şu anda internet sitenize bakıyorum. Daha önce duymamıştım da."

"Genelde daha tanınmış basın kuruluşlarıyla ortak haberler yapıyoruz," dedim. "*L.A. Times, Washington Post*, NBC gibi."

"Bu haberdeki ortağınız hangisi?"

"Şu anda ortağımız yok. Ön araştırma yapıyorum ve..."

"İpleri toparlıyorsun, ha?"

Bu eski bir gazetecilik ifadesiydi. Bolender'in diğer tarafa geçmiş eski bir haberci olduğunu gösteriyordu. Şimdiyse basın olmaktansa basını yönetiyordu.

"Bunu yalnızca bir muhabir söyleyebilir," dedim. "Nerede çalışıyordun?"

"Orada burada işte," dedi Bolender. "Son işimi yirmi yıl önce *Merc*'de teknoloji muhabiri olarak yaptım, sonra da mali teşviki alıp buraya geldim."

San Jose Mercury News son derece iyi bir gazeteydi. Bolender teknolojinin göbeğinde bir teknoloji muhabirliği yaptıysa sıradan bir halka ilişkilerle görüşmüyorum demekti. Gerçek amacımı anlayacağından ve beni engellemenin yolunu bulacağından endişelenmek zorundaydım.

"Peki senin ve *AdilUyarı* için ne yapabilirim?" diye sordu Bolender.

"Şu anda güvenlik hakkında genel bilgiye ihtiyacım var," dedim. "GT23'ün internet sitesine girdiğimde katılımcıların genetik verileri ve bilgilerin kullanımı için çok katmanlı güvenlik kurulduğunu yazdığını gördüm ve bana bunu detaylıca açıklamanı umuyordum."

"Keşke elimden gelse, Jack. Ama bahsedemediğimiz, şirkete özgü bir konuyu soruyorsun. Yalnız şu kadarını söyleyeyim, GT23'e genetik örneğini veren herkes sektördeki en yüksek güvenlik seviyesini bekleyebilir. Devlet şartlarının çok ötesinde bir güvenlikten söz ediyorum."

Standart bir cevaptı, herhangi şart ortada yokken devlet şartlarının çok ötesinde olmanın bir anlam ifade etmiyordu. Ancak Bolender'ı tersleyip kendimi konuşmanın en başında hasım konumuna getirmek istemiyorum. Onun yerine haberde kullanmam gerekeceğinden söylediklerini dosyaya yazdım. Tabii haber yayınlanabilirse...

"Tamam, anlıyorum," dedim. "Ama sitenizde açıkça ihlal olmayacağını hiçbir şekilde garanti edemeyeceğinizi söylüyorsunuz. Bunu az önce söylediğinle nasıl bağdaştırıyorsun?"

"Sitede yazanlar avukatların bize siteye koymamızı istediklerinden ibaret," dedi Bolender, ses tonu hafifçe gerginleşmişti. "Hayatta hiçbir şey yüzde yüz değildir, o yüzden bunu dikkate almamız gerekti. Ama dediğim gibi, güvenlik tedbirlerimizin rakipsiz olduğu su götürmez."

"Evet, bir dakika."

Cevabını yazdım.

"Peki şunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misin? Sizin sitenizden aldım: *Üçüncü bir tarafın genetik verilerinizi, diğer araçlar yoluyla kullanabildikleri başka bilgilerle birleştirerek kimliğinizi saptama olasılığı vardır ancak bu düşük bir ihtimaldir.*"

"Tam olarak söylendiği gibi," dedi Bolender. "Mümkün ama düşük bir ihtimal. Yine hukuki tabirler işte. Onam formumuzda belirtmemiz gerekti."

"Detaylandırmak ister misin? Mesela, 'başka bilgiler' derken ne kastediliyor?"

"Pek çok şey kastediliyor olabilir ama yasal sorumluluğu es geçecek değiliz, Jack

"GT23'teki katılımcı verileri hiç sızdırıldı mı?"

Bolender'ın cevabından önce bir duraksadı. Cevabından şüphelenmeme yetecek kadar uzundu.

"Tabii ki hayır," dedi Bolender. "Öyle bir şey olsaydı sektörü denetleyen Gıda ve İlaç Dairesi'ne bildirilirdi. Onlara sorarsan hiçbir rapor olmadığını göreceksin çünkü böyle bir şey olmadı hiç."

"Tamam."

Dediğini yazıyordum.

"Bunu habere ekleyecek misin?" diye sordu Bolender.

"Emin değilim," dedim. "Senin de dediğin gibi, ipleri toparlıyorum işte. Bakacağız."

"Diğerleriyle konuşuyor musun? 23andMe ve Ancestry'le?"

"Konuşacağım, evet."

"Haberi yayınlamadan önce bana geri dönüş yaparsan memnun olurum. Söylediklerim doğru aktarılmış mı emin olmak için gözden geçirmek isterim."

"Imm... bunu konuşmanın başında talep etmedin, Mark. Genelde böyle çalışmıyorum."

"Başta görüşmenin ne hakkında olduğunu bilmiyordum. Şimdiyse söylediklerimin doğru ve yerinde aktarılacağından endişeleniyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu işi çok uzun zamandır yapıyorum ve olmayan sözler ekleme ya da söylenenleri yersiz kullanma gibi huylarım yok."

"O zaman sanırım bu konuşma burada bitmiştir."

"Bak, Mark, neden sinirlendiğini anlamıyorum. Sen de muhabirdin, şimdi de muhabirlerle ilgileniyorsun; bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Görüşmeden sonra kural koymak olmaz. Canını sıkan ne?"

"Öncelikle biyografine baktım ve kim olduğunu şimdi gördüm."

"Kim olduğumu söylemiştim zaten."

"Ama katiller hakkında yazdığın kitaplardan bahsetmedin."

"Onlar çok eski hikâyeler ve şimdiki durumla..."

"İkisi de teknolojik gelişmelerin kötü niyetli kişilerin kullanmasıyla ilgili. Şair? Korkuluk? Basında yer alacak kadar kötü seri katiller bunlar. O yüzden burayı güvenliğimiz hakkındaki yazın için aradığını sanmıyorum. Başka bir şey döndürüyorsun."

Haksız değildi ama haklı da değildi. Hâlâ elimde ne olduğunu bilmesem de yan çizmesi bir şeyler döndüğüne dair hissimi sadece şiddetlendiriyordu.

"Döndürdüğüm başka bir şey yok," dedim. "Gerçekten de şirketinize verilen DNA'nın güvenliği hakkında bilgi almakla ilgileniyorum. Ama senin için şöyle yapacağım: Eğer söylediklerini şimdi okumamı istersen okurum. Böylece doğru not ettiğimi görürsün."

Bir sessizliğin ardından Bolender farklı bir tonda, devam edecek bir yol bulmadığım takdirde konuşmanın bittiğini söyleyen bir cevap verdi.

"İşimiz bittiyse, Jack..."

"Birkaç soru daha sormak isterim. GT23'ün hızla, en büyük DNA analizi şirketlerinden biri haline gelmesiyle ilgili bir şeyler okudum."

"Doğru. Sorun ne?"

"GT23 hâlâ laboratuvar işleri yapıyor mu, yoksa onları taşeronlara devredecek kadar hızlı bir büyüme mi sağladı?"

"Sanırım diğer laboratuvarlarla sözleşmeli çalışıyoruz. Son sorunun, onların da aynı güvenlik ve gizlilik tedbirleriyle çalışıp çalışmadığı olduğunu biliyorum ve cevap evet, kesinlikle. Tamamen aynı standartlar mevcut. Devlet şartlarının çok ötesinde. Burada haber maber yok ve şimdi kapatmam gerek."

"Son soru. Şirketin ve sözleşmeli çalıştığı yerlerin güvenlik, gizlilik ihlalini bildirme gibi durumlarda federal düzenlemelerin ve şartların ötesinde çalıştığından bahsettin. Herhangi bir düzenleme ve şart olmadığının ve bu tür sorunlar bildirildiğinde kendini ihbar etme sayılacağının farkında mısın?"

"Ben, ıı... Jack, bence elinde yanlış bilgi var. DNA'ları Gıda ve İlaç Dairesi denetliyor."

"Doğru, Gıda ve İlaç Dairesi'nin alanına giriyor ama onlar, en azından şimdiye dek denetleme yapmamayı tercih ettiler. O yüzden GT23'ün devlet şartlarının ötesinde olduğunu söylediğinde..."

"Bence konuşmamızın bittiğini söylüyorum, Jack. İyi günler."

Bolender telefonu kapattı, ben de ahizeyi yerine koydum. Elimi yumruk yaparak masanın üzerine sessizce vurdum. Bolender'ı kendi sözleriyle ateşlemem bir yana, etrafımda oluşan duygu patlamasını hissedebiliyordum. Bolender sinirlenmekte gayet haklıydı. Kendisine iş veren şirketin itibarını koruma çabalarının haricinde, sektörün tamamına ait, daha büyük bir sırrın ortaya çıkma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyor olmalıydı. Genetik test, kendi kendini yöneten bir sektördü ve hükümet tarafından pek de denetlenmiyorlardı.

Ve bu bir haberdi.

9

Araştırma ve görüşmelerden aldığım bütün notlarımın çıktısını aldım. Ortak kullandığımız yazıcıdan çıktı aldıktan sonra, yine telefonda potansiyel bir bağışçıyı ikna etmeye çalışan Myron'un yanından geçerek ofisten çıktım. Moladaydım. Ne yaptığımı ya da nereye gittiğimi açıklamak zorunda değildim. Çıkarken bana seslenen olmadı.

Şehir merkezine gidip park yeri bulmam kırk beş dakikamı aldı. Önceden aramayarak yaklaşık iki saati çöpe attığımın farkındaydım ama aynı zamanda önceden arasam Rachel Walling'in ben oraya gittiğimde ofisten çıkmış olabileceğini de biliyordum.

Ofisi, 4. ve Main Street'in kesiştiği zarif ve eski Mercantile Bank'teydi. Bina, tarihi kabul ediliyordu, bu yüzden ön tarafı hâlâ banka gibi görünüyordu. Ancak içi yenilerek öncelikli olarak avukatların, lobicilerin ve yakındaki hükümet binalarında işi olan diğerlerinin kiraladığı özel ofislere ve kreatif alanlara bölünmüştü. Rachel'ın sekreteriyle birlikte çalıştığı iki odalı bir ofisi vardı.

Kapıda RAW DATA HİZMETLERİ yazıyordu. *RAW*'ın açılımı *Rachel Anne Walling*'di. Sekreterinin adı Thomas Rivette'ydi. Masasında oturmuş bilgisayar ekranına bakıyordu. İşin ana dayanağı olan geçmiş araştırmalarındaki bilgisayar işlerinin çoğunluğunu o yürütüyordu.

"Selam, Jack," dedi Thomas. "Seni beklemiyordum."

"Ben de kendimi beklemiyordum," dedim. "Rachel arkada mı?"

"Evet. Müsait mi bakayım. Müşteri dosyalarını etrafa yaymış olabilir."

Masadaki telefonu eline alarak iki metre arkasındaki odayı aradı.

"Rachel? Jack McEvoy geldi."

Soyadımı kullanması dikkatimi çekti. Rachel'ın hayatında başka bir Jack mi var, Thomas hangisinin onu görmek istediğini açıkça belirtmek mi istiyor diye düşünmeme neden oldu.

Thomas telefonu kapattı, gülümseyerek başını kaldırıp bana baktı.

"Tamamdır. Arkaya geçebilirsin."

"Teşekkürler, Thomas."

Masasının etrafından arkasındaki duvarın ortasındaki kapıdan geçtim. Rachel'ın, önünde küçük bir oturma alanı olan, iki yanında ayrı IP adresli iki ayrı bilgisayarda aynı anda çalışabilmek için büyük monitörler duran L şeklinde masalı, uzun, dikdörtgen bir ofisi vardı.

İçeri girdiğimde ekranlardan birinden başını kaldırarak bana baktı. Onu görmeyeli en az bir yıl olmuştu ve en son görüşüm de RAW Data'nın faaliyete geçtiğini ilan ettiği, bu ofisteki kalabalık davetteydi. Bu süre zarfında öylesine mesajlaşmış ve e-postalar göndermiş olsa da ona gülümserken muhtemelen iki yıldır baş başa kalmadığımızı fark ettim.

"Jack," dedi.

Başka bir şey söylemedi. Ne *Burada ne işin var?* Ne *Böyle istediğin zaman gelemezsin.* Ne de *Buraya gelmeden önce randevu alman gerek.*

"Rachel," dedim.

Masasına doğru adım attım.

"Bir dakikan var mı?" diye sordum.

"Tabii. Otursana. Nasılsın, Jack?"

Masanın arkasına geçip onu sandalyesinden kaldırıp sarılmak istedim. Hâlâ böyle bir gücü vardı. Onu ne zaman görsem ona sarılmak istiyordum. Ne kadar uzun zaman geçmiş olmasının bir önemi yoktu.

"İyiyim," dedim otururken. "Hep aynı şeyler işte. Senden ne haber? İşler nasıl?"

"İyi," dedi. "Gerçekten iyi. Artık kimse kimseye güvenmiyor. Bu da bana iş düştüğü anlamına geliyor. Elimizde idare edebileceğimizden fazlası var."

"Elimiz derken?"

"Thomas'la benden bahsediyorum. Onu ortak ettim. Hak ediyordu."

Sesimi bulamayınca başımla onayladım. On yıl önce yan yana özel dedektif olarak çalışma hayalleri kuruyorduk. Rachel FBI emekliliği tamamlanana dek beklemek istediğinden ertelemiştik. O büroda kalmıştı, ben de *Kadife Tabut* için çalışmıştım. Ardından Rodney Fletcher dosyası gelmişti ve o haberi elimizdeki ve planladığımız her şeyin önüne koymuştum. Onu kovduklarında Rachel'ın emekliliği tamamlamasına iki yıl kalmıştı. Ve ilişkimiz altüst olmuştu. Şimdiyse bensiz geçmiş araştırmaları ve özel dedektiflik yapıyordu. Bense tüketici için haber yapan bir bekçi köpeğiydim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Nihayet konuşabildim.

"Adını kapıya yazdıracak mısın?"

"Sanmıyorum. *RAW Data*'yla çoktan markalaştık, iş de var. Peki... seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Belki fikrini sorup üzerinde çalıştığım haberle ilgili tavsiye alabilirim diye umuyordum."

"Şuraya geçelim."

Oturma alanını işaret etti ve oraya geçtik; ben kanepeye otururken Rachel önümdeki sehpanın karşısında duran koltuğa yerleşti. Arkasındaki duvara büroda çalıştığı dönemden kalma fotoğraflar asılmıştı. Bunun bir satış taktiği olduğunu biliyorum.

"Ee," dedi, ikimiz de yerleşince.

"Elimde bir haber var," dedim. "Yani, sanırım. Sana anlatmak, aklına bir şey gelecek mi bakmak istedim."

Ona Tina Portrore'nin cinayetini, ülkenin farklı yerlerindeki diğer üç kadının ölümüyle bağlantısını ve beni içine sürüklediği tavşan deliğini olabildiğince hızlı anlattım. Arka cebimden çıktıları çıkararak GT23'ün bilgilendirme rıza sayfasından bazı yerleri ve Bolender'le Tina'nın annesinin söylediği bazı şeyleri okudum.

"Bir şey var gibi hissettiriyor," diye bitirdim. "Ama sonraki adımın ne olacağını bilmiyorum."

"İlk sorum," dedi Rachel. "LAPD'nin de seninle aynı yolu izlediğine dair bir işaret var mı? Senin bildiklerini biliyorlar mı?"

"Bilmiyorum ve diğer üç dosyayı bulduklarından şüpheliyim."

"Hem sen bunu nasıl buldun ki? Yeni senin yapabileceğin bir şey gibi durmuyor. Tüketiciler için çalışıyorsun ya hani."

Önceki yıl Tina Portrero'yla bir gece geçirdiğim için LAPD'nin bana geldiğini bilerek söylememiştim. Artık kaçmam mümkün değildi.

"Aslında Tina Portrero'yu -çok kısa bir süreliğine- tanımıştım, o yüzden bana geldiler."

"Şüpheli olduğunu mu söylüyorsun sen, Jack?"

"Hayır, daha çok ellerinde tek ben vardım ama yakında temize çıkarım. Onlara DNA'mı verdim, o beni temize çıkarır."

"Ama o zaman burada büyük bir çıkar çatışması var. Editörün bu haberde çalışmana izin veriyor mu?"

"Söyledim ya. DNA beni temize çıkardıktan sonra çatışma falan kalmayacak. Evet, Tina'yı tanıyordum ama bu, dosya hakkında yazmamı önlemez. Daha önce de yaptım. Kardeşim hakkında yazdım, öncesinde de öldürülen bir belediye başkanı yardımcısını tanıyordum. O dosyayı da yazdım."

"Evet ama o kadını da becermiş miydin?"

Sert konuşmuştu ve bu durum, Rachel'ın da çıkar çatışması yaşadığını fark etmeme neden oldu. Üç yıl önceki ayrılma kararını birlikte vermiş olsak da ikimizin de birbirini unuttuğunu sanmıyorum, muhtemelen asla unutamayacaktık.

"Hayır, belediye başkan yardımcısını sikmedim," dedim. "O kadın sadece bir kaynaktı."

O son cümleyi söyler söylemez bir hata yaptığımı anladım. Rachel'la gizli bir ilişkimiz varken Rodney Fletcher'ın suçlarını ifşa ettiğimiz haber dizisindeki kaynağım olduğunu açığa çıkarınca herkes öğrenmişti.

"Özür dilerim," dedim hızlıca. "Öyle demek..."

"Sorun değil, Jack," dedi Rachel. "Köprünün altından çok sular aktı. Bence bu DNA olayında haklısın. Ortada bir şey var ve ben olsam peşine düşerdim."

"Evet ama nasıl?"

"Sektörün kendi kendini denetlediğini söyledin. O yolcu uçağı kazaları olduğunda Boeing'in aslında kendi kendini denetlediği ve raporladığı anlaşılmıştı, hatırladın mı? Burada da o kadar büyük bir olay olabilir. Ne olduğu önemli değil... Devlet, bürokrasi, işletme. Kural yoksa yozlaşma pas gibi yerleşiyor. Senin açın da bu. GT23'ün ya da herhangi birinin hiç güvenlik ihlali yapıp yapmadığını öğrenmen lazım. Öyle bir şey varsa oyun bitmiştir."

"Söylemesi kolay tabii."

"Güvenlik açığının nerede olduğunu sormalısın kendi kendine. Şu bana okuduğun kısım var ya: *Bir ihlal olmayacağını hiçbir şekilde garanti edemeyiz.* O önemli. Bunu garanti edemiyorlarsa demek ki bir şey biliyorlar. Güvenlik açıklarını bul. Basın danışmanın sana öylece vermesini bekleme."

Dediklerini anlasam da dışarıdan içeriye bakıyordum. Herhangi bir sistemin zayıflığı her daim dışarıdan gizlenirdi.

"Farkındayım," dedim. "Ama GT23 kale gibi."

"İyi bir gazeteci için hiçbir yerin kale olmadığını söyleyen sen değil miydin? Her zaman giriş yolu vardır. Eski çalışanlar, şirkete kinlenmiş aktif çalışanlar. Kimi kovmuşlar? Kime kötü muamele etmişler? Rakipler, kıskanç meslektaşlar... Her zaman bir yol bulunur."

"Tamam, bunların hepsini kontrol edeceğim..."

"İşbirlikçiler. O da bir güvenlik açığı. GT23'ün ne yaptığına bak, Jack. Verileri başkalarına veriyorlar, satıyorlar. Kontrolü de burada kaybediyorlar. Artık fiziksel olarak kontrol edemiyorlar, o verilerle yapılanları da kontrol etmiyorlar. Araştırma başvurusunda durum tespiti yapıyorlar sonra yürütülenin gerçekten bu araştırma olduğuna güveniyorlar. Ama hiç geri dönüp ne olduğuna bakıyorlar mı? Senin yapman gereken de bu. Anne ne söyledi?"

"Ne?"

"Kurbanın annesi. Bana söylediklerini okudun ya. Tina'nın hiç evlenmediğini, tek bir erkeğe bağlı kalmak istemediğini, başından beri *oğlan delisi* olduğunu söylemiş. Bu ne demek? Önüne gelenle yatıp kalktığını söylemenin kibar şekli. Günümüz toplumunda bu, kadınlar için davranış sorunu olarak görülüyor. Değil mi?"

Profil çıkarma içgüdülerinin ortaya çıktığını görebiliyordum. Rachel Walling'i tekrar görmeye gelmemin arkasında art niyet olabilirdi ama haberime yön vermek için yeteneklerini kullanıyordu ve bu çok güzel bir şeydi.

"Iı, tamam, sanırım."

"Klasik bir profil. Bir erkek birden fazla partnerle seks yapmak isterse sorun olmaz. Ama bir kadın yaparsa? Yolludur. Orospudur. Peki bu genetik bir şey mi?"

Hatırlayarak başımla onayladım.

"Seks bağımlılığı. GT23'ün en az bir işbirlikçisi riskli davranışları ve onların genetik kökenlerini araştırıyor. Bir haberde gördüm. Başkaları da olabilir."

Rachel parmağıyla beni gösterdi.

"Tam isabet," dedi. "Seks bağımlılığı. Bunun genetikle ilişkisini kim araştırıyor?"

"Vay be," dedim.

"Of, ben büro dosyalarında çalışırken keşke bu DNA işi olsaydı," dedi Rachel. "Hem mağdur biliminde hem de şüpheli profili çıkarmakta büyük bir rol oynardı."

Bunu özlemle, bürodaki çalışmalarını hatırlayarak söylemişti. Ona sunduğum şeye heyecanlandığı belli oluyordu ama aynı zamanda bir zamanlar sahip olduğu ve bizzat olduğu şeyi hatırlatmıştı. Geliş sebebim yüzünden neredeyse pişmanlık duyuyordum.

"Bunların hepsi şahane, Rachel," dedim. "Muhteşem. Bakabileceğim bir sürü yön gösterdin bana."

"Senin gibi tecrübeli bir muhabirin zaten bildiği şeyler," dedi.

Ona baktım. Çıkarım için çok ileri gidiyordum. Beni, eskiden olay yerlerini ve katilleri okuduğu gibi okumuştu.

"Buraya gerçekte ne için geldin, Jack?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Bu işte," dedim. "Beni açık bir kitap gibi okudun. İşte bu yüzden geldim. Belki bu işe el atmak, katilin, kurbanların profillerini çıkarmak istersin diye düşündüm. Elimde çok fazla kurban profili var ve katilin zaman, mekân tercihlerini, her şeyi nasıl düzenlediğini öğrendim. Elimde çok fazla şey var yani."

Ben daha bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"Çok meşgulüm," dedi. "Bu hafta şehrin Mulholland Koridor Planlama Dairesi için adayların geçmişlerini araştıracağız ve düzenli müşterilerimizin olağan birikmiş işleri var."

"Hepsi faturaları ödüyordur tabii," dedim.

"Hem... gerçekten o yola girmek istemiyorum. O geçmişte kaldı, Jack."

"Ama bu işte iyiydin, Rachel."

"İyiydim. Ama bu şekilde yapınca... sanırım geçmişi çok fazla hatırlatır. Çok zamanımı aldı ama peşini bıraktım."

Bu kez ben onu okumaya çalışarak baktım. Fakat her zaman çetin cevizdi. Geriye yalnızca sözüne güvenmek kalmış olsa da geçmişe geri dönmek istememesinin arkasında bıraktığı işten mi yoksa benden mi kaynaklandığını merak ediyordum.

"Tamam," dedim. "O zaman izin vereyim de işine dön."

Ayağa kalktım, o da kalktı. Bacak yüksekliğindeki sehpa aramızdayken ona sarılmak için tuhaf bir şekilde öne doğru eğildim.

"Sağ ol, Rachel."

"Her zaman, Jack."

Ofisten ayrıldım ve Main Street'ten Jeep'i bıraktığım yere yürürken telefonuma göz attım. Rachel'ın yanına gitmeden önce sessize almıştım, o yüzden bilinmeyen numaralardan iki cevapsız çağrı, iki de mesaj geldiğini şimdi görüyordum.

İlki Lisa Hill'dendi.

"Beni taciz etmeyi bırak."

Kısa ve basitti, devamında telefon kapanıyordu. Bu mesaj sayesinde daha dinlemeden ikincisinin kimden geldiğini anlayabildim. Dedektif Mattson, Hill'den biraz daha çok kelime kullanmıştı.

"McEvoy, sana bir taciz dosyası açmamı istiyorsan tek yapman gereken Lisa Hill'i rahatsız etmeye devam etmek. Onu. Rahat. Bırak."

Yüzüm öfke ve utançla kızarırken iki mesajı da sildim. Ben sadece işimi yapıyor olsam da ne Hill ne de Mattson'ın böyle bakıyor oluşu canımı sıkıyordu. Onlara göre davetsiz misafirin tekiydim.

Bu nedenle Tina Portrero ve diğer üç kadının başına gelenleri öğrenmeye daha kararlıydım. Rachel Walling geçmişe dönmek istemediğini söylemişti. Ama ben istiyordum. Uzun zamandır ilk defa kanımı, bağımlılık yaratıcı bir ivmeyle kaynatan bir haber bulmuştum. Bu hissi tekrar yaşamak güzeldi.

10

AdilUyarı'nın, LexisNexis hukuki arama motoru gibi hizmetleri kullanacak bütçesi yoktu. Ama yönetim kurulunda olan ve *AdilUyarı*'nın tüm yazılarını yasaların tuzak noktalarına karşı gözden geçiren William Marchand bu arama motorunu kullanıyordu ve karşılıksız sunduğu pek çok şeye ek olarak çalışanlarımızın onu kullanmasını teklif etmişti. Ödeme yapan müvekkillerinin çoğuna hizmet verdiği ofisi Van Nuys Hükümet Merkezi'nin yakınındaki Victory Bulvarı'ndaydı ve müvekkilleri adına sık sık gittiği adliyelerle yan yanaydı. Şehir merkezinden ayrılmadan önce oraya uğradım.

Marchand adliyedeydi ancak asistanı Sacha Nelson oradaydı ve kendisi GT23'ün ya da ana şirketiyle kurucu ortaklarının daha önce davaya taraf olup olmadıklarını kontrol etmek için LexisNexis'de arama yaparken yanında oturmamı sorun etmedi. Şirkete karşı açılmış ve devam eden bir dava ve uzlaşmaya varıldığı için reddedilmiş başka bir dava olduğunu öğrendim.

Devam eden dava, Jason Hwand adlı biri tarafından açılmış haksız yere işten çıkarılma davasıydı. İlk sayfadaki dava gerekçesinin özetinde Hwang'ın ruhsatlandırma uzmanı olduğu ve kahve odasında karşılaştıkları sırada başka bir erkek çalışanı elediği iddia ediliyordu. Hwang bu suçlamayı reddederek tam bir iç soruşturma olmadan işten kovuldu-

ğunu iddia etmişti. Dava dosyasında, cinsel taciz şikâyetinin, DNA testlerine ve araştırmasına yönelik şirket protokollerine sıkı bir şekilde uymayı talep ettiği için, onu işten çıkarma amaçlı uydurulduğu belirtiliyordu. Aynı zamanda rızasız cinsel temasa maruz kaldığı iddia edilen kişinin, Hwang kovulduktan sonra onun pozisyonuna getirildiği, bunun da işten çıkarmanın kanuna aykırı olduğunun açık göstergesi olduğu söyleniyordu.

Bu dava dosyasında dikkatimi çeken şey Hwang'ın, doğrudan GT23'ün Palo Alto'daki laboratuvarında çalışmıyor olmasıydı. İşin aslı Los Angeles'ın Woodland Hills bölgesinde faaliyet gösteren bağımsız laboratuvar Woodland Bio'nun çalışanıydı. Woodland Bio, dosyada GT23'ün taşeron firması, ana şirketin genetik testlerinde aşırı talep olduğunda kullanılan bir laboratuvar olduğu açıklanmıştı. Hwang ana şirketi dava ediyordu çünkü personel kararlarının nihai kontrolü onlarlaydı ve ayrıca paranın kaynağı da orasıydı. Tazminat olarak 1,2 milyon dolar istiyor, bu asılsız suçlama yüzünden itibarının sarsıldığını ve başka şirketlerin kendisini işe almadığını söylüyordu.

Sacha'dan, üzerinde Hwang'ın L.A. şehir merkezindeki bir hukuk bürosunun ortağı olan avukatının ismi ve iletişim bilgilerinin olduğu tebligat sayfasının da bulunduğu dava dosyasını yazdırmasını istedim. Sacha heyecanımı hissetmişti.

"İyi bir şey mi çıktı?" diye sordu.

"Belki," dedim. "Davacı ya da avukatı benimle konuşursa bir yere çıkabilir."

"Diğer davaya da bakalım mı?"

"Evet, tabii."

O klavyeyi kullanırken Sacha'nın yanındaki ofis sandalyesinde oturuyordum. Kırklarının başındaydı, Marchand'le

uzun bir süredir çalışıyordu ve önceki konuşmalarımızdan gündüzleri ofiste çalışırken akşamları hukuk fakültesine gittiğini biliyordum. Kitapkurdu, kararlı tarzıyla çekiciydi; güzel yüzü ve gözlük camlarının arkasına saklanmış güzel gözleri vardı, asla ruj sürmezdi ya da makyaj aynasının önünde fazla zaman geçirdiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Hiç yüzük veya küpe takmazdı ve bilgisayar ekranına bakarken farkında olmadan kısa, kumral saçlarını kulaklarının arkasına atardı.

Kolluk kuvvetlerinin artan DNA laboratuvarı işi ihtiyacına karşılık kurulan GenoTip23'ün başlangıçta Standford'lu altı adam kurmuştu. Fakat Jenson Fitzgerald hisselerini diğer beş ortağı erkenden satın almıştı. Yıllar sonra GT23 kurulduğunda, ana şirketin asıl kurucularından olduğu için GT23'te hissesi olduğunu iddia etmişti. İlk cevap dilekçesinde Fitzgerald'ın yeni şirketin elde ettiği sermayede hakkı olmadığı çünkü ikisinin farklı kurumlar olduğu söylenmişti. Ama LexisNexis'deki dosya, dava reddi bildirimiyle bitiyordu; yani iki taraf anlaşmış ve anlaşmazlık çözülmüştü. Uzlaşmanın detayları gizli tutulmuştu.

Bu davada ilerleyebilecek bir şeyler görmesem de Sacha'dan mevcut belgeleri yazdırmasını istedim. Hwang davasının çok daha verimli olacağını düşünüyordum.

Şirkete yönelik başka dava bulmayınca Sacha'ya, geri kalan beş kurucunun bizzat açtığı ya da onlara karşı açılan kişisel davaları olup olmadığına bakmasını söyledim. Sadece kuruculardan Charles Breyer isimli adamın boşanma davasını buldu. Yirmi dört yıllık evliliği, kendisini dayanılmaz zulme maruz bıraktığını iddia eden ve kocasını seri zampara olarak adlandıran karısı Anita tarafından verilen dilekçeyle iki yıl önce sonlanmıştı. Kadın 2 milyon dolarlık toptan ödeme ve Palo Alto'da birlikte yaşadıkları, 3,2 milyon dolarlık evle anlaşmalı boşanmaya razı gelmişti.

"Mutlu mesut bir çift daha," dedi Sacha. "Yazdırayım mı?"

"Evet, bunu da yazdıralım bari," dedim. "Bu konuya karşı bayağı kuşkulusun galiba."

"Para," dedi. "Bütün dertlerin kaynağı o. Erkekler zengin olunca kendilerini dünyanın hâkimi zannediyorlar, sonra da öyleymiş gibi davranıyorlar."

"Kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun?" diye sordum.

"Hayır ama hukuk bürosunda çalışınca bu durumu çok fazla görüyorsun."

"Davalarda mı yani?"

"Evet, davalarda. Kesinlikle patronda değil."

Ayağa kalkıp yazıcının yanına gitti, istediğim sayfaların hepsi basılmıştı. Hepsini bir araya topladı, sonra da bana uzatmadan önce bir ataşla tutturdu. Ben de ayaklandım ve masanın arkasından çıktım.

"Hukuk fakültesi nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Gayet iyi," dedi. "İki yıl bitti, bir kaldı."

"Burada Bill'le çalışmaya devam mı edeceksin, yoksa kendi yoluna mı gideceksin?"

"Burada kalıp seninle, *AdilUyarı*'yla ve diğer müvekkillerimizle çalışmaya devam etmeyi umuyorum."

Başımla onayladım.

"Süper," dedim. "Her zamanki gibi yardımın için teşekkürler. Bill'e de teşekkür ettiğimi söyle. Bizimle gerçekten çok iyi ilgileniyorsunuz."

"Seve seve yapıyoruz," dedi. "Haberde bol şans."

Ofise döndüğümde Myron Levin toplantı odasına kapanmıştı. Camdan bir erkek ve kadınla konuştuğunu görebiliyordum ama polise benzemediklerinden benim peşimde ol-

madıklarını varsaydım. Bölmesindeki Emily Atwater'a bakıp dikkatini çektim ve toplantı odasının kapısını işaret ettim.

"Bağışçılar," dedi Emily.

Başımla onaylayıp bölmeme geçtim ve Jason Hwang'ı araştırmaya başladım. Telefon numarasını ya da sosyal medyada hiçbir iz bulamadım. Facebook'ta, Twitter'da veya Instagram'da hesabı yoktu. Ayağa kalktım ve Emily'nin yanına yürüdüm. Profesyonel iletişim ağı sitesi LinkedIn'de olduğunu biliyordum ama orada da benim hesabım yoktu.

"Bir adam arıyorum," dedim. "LinkedIn'de hızlıca arayabilir misin?"

"Dur şu cümleyi bitireyim," dedi.

Yazmaya devam etti. Camın arkasından Myron'u kontrol ettim; kadın bir çek yazıyordu.

"Görünüşe göre bu hafta ödeme alacağız," dedim.

Emily yazmayı bıraktı ve toplantı odasının penceresine göz attı.

"Kadın çek yazıyor," diye açıkladım.

"Umarım altı hanelidir," dedi Emily.

AdilUyarı'nın en büyük finansal desteğinin kişilerden ve aile vakıflarından geldiğini biliyordum. Bazen gazetecilik vakıflarından birebir karşılıklı yardım geliyordu.

"Tamam, adı ne?" diye sordu Emily.

"Jason Hwang," dedim ve harf harf kodladım.

Emily dediğimi yazdı. Yazarken öne doğru eğilme alışkanlığı vardı, sanki yazdığı şeye balıklama dalıyormuşçasına. Toz mavi gözleri, soluk teni ve beyaz-sarı saçlarıyla tam albino olmayı genetik olarak teyit geçmiş gibi görünüyordu. Aynı zamanda uzun boyluydu sadece kadınlara göre değil, herkese göre; ayağındaki babetlerle en az bir seksendi. Bu dikkat

çeken özelliğini her daim topuklu ayakkabı giyerek vurguluyordu. Üstelik çok iyi bir muhabirdi; savaş muhabirliği yapmış, ardından New York ve Washington DC'de çalışmış, sonra da batıdaki Kaliforniya'ya geçerek nihayetinde *AdilUyarı*'ya gelmişti. İki kere Afganistan'a atanması onu sert, soğukkanlı biri yapmıştı ki bunlar bir muhabir için harika özelliklerdi.

"Kim bu adam?" diye sordu.

"Araştırdığım şirketle taşeron olarak iş yapan laboratuvarda çalışıyordu," dedim. "Sonra kovuldu ve onları dava etti."

"GT23'ü mü?"

"Onu nereden biliyorsun?"

"Myron'dan. Yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Benim sadece bu adamı bulmam lazım."

Başıyla onayladı.

"Burada o isimli dört kişi var," dedi.

Hwang'ın dava dosyasında nasıl tarif edildiğini hatırladım.

"Los Angeles'ta yaşıyor," dedim. "UCLA'da yaşam bilimleri alanında yüksek lisansı yaptı."

Dört Jason Hwang'ın hayatını incelemeye başladı; her seferinde kafasını iki yana sallayarak, "Yok," dedi.

"Dördüncü de değil, işin bitti. Bunların biri bile Los Angeles'ta yaşamıyor."

"Tamam, baktığın için teşekkürler."

"LexisNexis'i deneyebilirsin."

"Denedim zaten."

Masama döndüm. Elbette Hwang'ın adını LexisNexis'de aratmalıydım ama gerekeni yapmamıştım. Hukuk bürosunu arayarak sessizce Sacha Nelson'dan arama yapmasını istedim. Klavye seslerini duydum.

"Hmm, yalnızca o dava çıkıyor," dedi. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim. "Aklımda birkaç numara daha var."

Telefonu kapattıktan sonra Jason Hwang'ı araştırmaya devam ettim. Hwang adına davayı açan avukatı arayabileceğimi bilsem de Hwang'la, avukatı tepesinde durmadan ve neler söylediğini kontrol etmeden görüşmeyi umuyordum. Avukat işe yaradı ancak Hwang'ın kimlik bilgileriyle deneyimini belirtirken Woodland Bio'da işe başlamadan önce 2012'de UCLA'da yüksek lisansını tamamladığını yazmıştı. Bu da bana Hwang'ın genç, muhtemelen otuzlarının başında biri olduğunu söylüyordu. Woodland'de laboratuvar teknisyeni olarak başladıktan sonra kovulmadan sadece bir yıl önce regülasyon uzmanı olarak terfi etmişti.

DNA alanındaki meslek örgütlerini arattığımda karşıma Ulusal Profesyonel Genetik Bilimci Topluluğu çıktı. İnternet sitelerindeki menüde, eleman aramada kullanıldığını tahmin ettiğim, *Laboratuvar mı Arıyorsunuz* adında bir sekme vardı. Hwang hâlâ inceleme sürecindeki dava dosyasında, kendisine karşı yapılan suçlamalar nedeniyle genetik sektöründe dışlandığını iddia ediyordu. #MeToo döneminde, tek bir suçlama bile kariyer bitirmeye yetiyordu. Hwang'ın bir yerlerde görüşme ayarlayabilmek için özgeçmişini ve iletişim bilgilerini paylaşmış olabileceğini düşündüm. Sektörde iş bulamadığını kanıtlamak için avukatının önerisiyle böyle yapmış olabilirdi.

Özgeçmişler alfabetik sıraya dizilmişti, o yüzden *H* harfinin sonunda Jason Hwang'ın kısa özgeçmişini hızlıca buldum. Şansım açılmıştı. Özgeçmişte e-posta adresi, telefon numarası ve açık adres vardı. İş deneyimi bölümünde GT23'teki kalite kontrol uzmanı olarak ve şirketle DNA analizinin çeşitli yönlerine göz kulak olan düzenleyici kuruluş-

lar arasındaki irtibatı sağlama sorumluluklarını açıklıyordu. Düzenleyici kuruluşların başlıca Gıda ve İlaç Dairesi, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı ve Federal Ticaret Komisyonu'ydı. Hwang'ın aynı zamanda birkaç referans eklediğini fark ettim. Çoğu kişisel veya akademik destekçileri olsa da Gordon Webster isimli adam Federal Ticaret Komisyonu'nda müfettiş olarak tanımlanmıştı. Webster'ın görüşmede faydası olacağını düşünerek ismini yazdım.

Hwang'ın detaylarını da not aldım. İş üstündeydim ve ivmemi koruyordum. Hwang'ın açık adresi eviyse Batı Hollywood'daki tepede yaşıyor demekti. Saate baktım, şimdi ofisten ayrılırsam muhtemelen iş çıkışı trafiği tıkanıklığından önce Laurel Kanyonu'na gidebilirdim.

Sırt çantama yeni bir not defteri ve kayıt cihazım için piller koyduktan sonra kapıdan çıktım.

11

İki şeritli yılan gibi dolambaçlı yolları olan Laurel Kanyonu Bulvarı'nı geçmem neredeyse yarım saat sürdü. Bu sırada Los Angeles hakkındaki başka bir dersi tekrar öğrendim: İş çıkış saati diye bir şey yoktu çünkü her saat yoğundu.

Jason Hwang'ın özgeçmişindeki adres Willoughby Caddesi'nde, yüksek çitlerle çevrili lüks evlerin olduğu mahallede bir evdi. İşten çıkarılmış, otuzlarının başındaki bir biyolog için fazla iyiydi. Arabayı park ederek yüz seksen santimetrelik çitlerin arasına yapılmış bir kemerden geçtim ve iki katlı, beyaz, küp şeklindeki evin deniz yeşili kapısını tıklattım. Ne de olsa kapısını çaldım diye düşünerek daha sonra da zile bastım. Zilin sesinden sonra içerideki bir köpeğin havlamaya başladığını, ardından birinin köpeğin adını söylemesiyle sesin hızla kesildiğini duydum: *Tipsy*.

Kapı açıldı ve kolunun altında kaniş tutan bir adam çıktı. Köpek en az ev kadar beyazdı. Adam Asyalıydı ve baya ufak tefekti. Sadece kısa değildi, her yönden ufacıktı.

"Selam, ben Jason Hwang'ı arıyordum," dedim.

"Kimsiniz?" dedi. "Neden onu arıyorsunuz?"

"Ben muhabirim. GT23'le ilgili bir haber üzerinde çalışıyorum ve bu konuda kendisiyle konuşmak istiyorum."

"Nasıl bir haber?"

"Jason Hwang siz misiniz? Nasıl bir haber olduğunu ona söyleyeceğim."

"Jason benim. Ne haberi bu?"

"Burada durarak konuşmamayı tercih ederim. Oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı? İçerisi ya da yakınlarda bir yer?"

İşe yeni başladığımdaki editörüm Foley'nin verdiği tavsiyeye uyuyordum. Asla kapıda görüşme yapma demişti. İnsanlar sorunu beğenmediklerinde kapıyı kapatabilirlerdi.

"Kartınız ya da bir tür kimliğiniz var mı?" diye sordu Hwang.

"Tabii."

Cüzdanımdan bir kartvizit çıkararak ona uzattım. Ayrıca altı yıl önce, *Kadife Tabut*'a düzenli olarak suç haberleri yaparken Şerif Departmanı'ndan aldığım basın kartımı da gösterdim.

Hwang ikisini de inceledi ama basın kartının 2013 tarihli olmasından ya da fotoğrafta genç gözükmemden bahsetmedi.

"Tamam," dedi, kartı iade ederek. "İçeri gelebilirsiniz."

Geçebilmem için geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedim.

Girişten beyaz ve deniz mavisi mobilyalarla dekore edilmiş oturma odasına geçtik. Oturmam için bana kanepeyi gösterdi, o da kendisiyle uyumlu puf koltuğuna oturdu. Köpeği de yanına bıraktı. Üzerinde beyaz pantolon ve deniz köpüğü yeşili golf tişörtü vardı. Evin tasarımı ve dekoruyla mükemmel uyum sağlıyordu ve bunun tesadüf olduğunu sanmıyordum.

"Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Hwang.

Daha fazla detay vermedi.

"Kapıda da söylediğim gibi, GT23 hakkında bir haber hazırlarken sizin davanızla karşılaştım. Hâlâ devam ediyor dava, değil mi?"

"Devam ediyor. Henüz duruşma günümüz belirlenmedi," dedi. "Ama dava devam ettiği için sizinle konuşamam."

"Aslında tam olarak sizin davanız hakkında yazmıyorum. Davadan bahsetmekten kaçınırsam birkaç soru sorabilir miyim?"

"Hayır, mümkün değil. Diğer gazeteci aradığında avukatım hiçbir şekilde konuşmamamı söyledi. İstedim ama izin vermedi."

Birdenbire bir gazetecinin en büyük korkusuyla karşı karşıya kalmış, haberi benden önce basacaklarından korkmaya başlamıştım. Başka bir gazeteci de benimle aynı izleri takip ediyor olabilirdi.

"Diğer gazeteci kimdi?" diye sordum.

"Hatırlamıyorum," dedi Hwang. "Avukatım ona hayır dedi."

"Peki yakın zamanda mı aradı? Yoksa davayı açtığınız vakitten mi söz ediyorsunuz?"

"Evet, davayı açtığımda aradı."

Rahatlamaya başladım. Dava dilekçesi neredeyse bir yıl önce gönderilmişti. Büyük ihtimalle mahkeme listesinde davayı fark eden muhabirin biri –muhtemelen *L.A. Times*'dan– rutin bir arama yapmış, ondan yorum almak istemişti.

"Kayıt dışı konuşsak olur mu?" diye sordum. "Doğrudan alıntı yapmam ya da isminizi kullanmam."

"Bilemiyorum," dedi Hwang. "Hâlâ riskli geliyor. Sizi daha tanımıyorum bile ve benden size güvenmemi bekliyorsunuz."

Daha önce defalarca bu şekilde dans etmiştim. İnsanlar sıklıkla yapamayacaklarını ya da konuşmak istemediklerini söylerlerdi. İşin sırrı öfkelerini kullanarak onlara güvenli bir çıkış yolu sunmaktı. Sonrasında konuşmak isterlerdi.

"Tek söyleyebileceğim kimliğinizi koruyacağım," dedim. "Bu durum bizzat benim güvenirliğimi tehlikeye atar. Bir kaynağı yakarsam bir daha hiçbir kaynak bana güvenmez. Bir keresinde kaynağımın adını vermediğim için altmış üç gün hapis yattım."

Hwang dehşete düşmüş görünüyordu. Bu deneyimden bahsetmek kararsız kalanları konuşturmakta sık sık işe yarardı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Hwang.

"Hâkim nihayet beni bıraktı," dedim. "İsmi vermeyeceğimi anladı."

Anlattıklarımın hepsi doğruydu ancak kaynağımın –yani Rachel Walling'in– ortaya çıkarak kendi kendini ifşa ettiğini eklemedim. Daha sonra mahkemeye itaatsizlik kararına devam etmenin hiçbir anlamı kalmayınca hâkim beni salıvermişti.

"Mesele şu ki, eğer konuşursam benim yaptığımı anlarlar," dedi Hwang. "Haberi okuyup, *Başka kim olabilir ki?* derler."

"Verdiğiniz bilgiler yalnızca arka planda iş görecek. Kaydetmeyeceğim. Not almam bile şart değil. Sadece bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışıyorum."

Hwang durdu, sonra da kararını verdi.

"Siz sorun, beğenmezsem cevap vermem."

"Gayet makul."

Hwang benimle kayıtlı ya da kayıt dışı konuşmayı kabul ederse kendimi nasıl açıklayacağımı tam olarak düşünmemiştim. Şimdiyse vakti gelmişti. Tıpkı iyi bir polis dedektifi gibi, görüştüğüm kişiye elimdeki tüm bilgiyi vermek istemiyordum. Onu tanımıyordum ve söylediklerimi kime yetiştirebileceğini bilmiyordum. Adam bana güvenmekte endişeleniyordu ama ben de ona güvenmekte endişeleniyordum.

"Önce kim olduğumu ve ne yaptığımı açıklamakla başlayayım," dedim. "*AdilUyarı* isimli bir haber sitesinde çalışıyorum. Tüketiciyi koruyan haberler yapıyoruz. Sıradan insanların arkalarını kolluyoruz yani. Ve benden genetik analiz alanındaki bilgilerin ve biyolojik örneklerin güvenliğini incelemem istendi."

Hwang anında alaycı bir şekilde güldü.

"Ne güvenliği?" dedi.

Bu cümlesini yazmak istedim zira içgüdüsel olarak haberin muhtemel ilk alıntısı olabileceğini görmüştüm. Kışkırtıcıydı ve okuyucuyu çeken türden bir cümleydi. Ama yapamazdım. Hwang'la anlaşmıştık.

"GT23'ün güvenliği pek hoşunuza gitmemiş gibi konuşuyorsunuz," dedim.

Sorumu bilerek açık uçlu bırakmıştım. Dilerse devamını getirebilirdi.

"Laboratuvarda sıkıntı yok," dedi Hwang. "Orayı sıkı yönettim. Tüm protokollere sadık kaldık ve bunu mahkemede kanıtlayacağım. Sorun sonrasında."

"Sonrasında derken?" diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

"Verinin gitti yerlerde. Şirket para istiyordu. Ödeme aldıkları müddetçe nereye gittiğini umursamıyorlardı."

"'Çoğul konuşurken' GT23'ten mi bahsediyorsunuz?"

"Evet, elbette. Halka açıldılar, hisselerini desteklemek için daha fazla gelire ihtiyaçları var. İşi iyice savsakladılar. Standardı düşürdüler."

"Bir örnek versenize."

"Sayamayacak kadar çok. Dünyanın dört bir yanına DNA gönderiyorduk. Binlerce örnek. Şirketin paraya ihtiyacı olduğundan Gıda ve İlaç Dairesi'nde ya da diğer ülkelerdeki ben-

zer kurumlara laboratuvar kaydı yapıldığı müddetçe kimseyi geri çevirmiyorlardı."

"Öyleyse yasa dışı bir şey yoktur. Kimse bir anda gelip, *DNA'ya ihtiyacım var*, demez. Endişenizi anlayamadım."

"Şu anda sektör Vahşi Batı'ya dönüştü. Genetik araştırmaların yönelebileceği çok fazla alan var. Gerçekten bebeklik döneminde. Ve biz... Yani şirket, biyolojik örneklere ne olduğunu ve kapıdan çıktıktan sonra nereye gittiklerini kontrol etmiyor. Bu, Gıda ve İlaç Dairesi'nin sorunu, bizim değil. Yaklaşımları bu. Ve bakın söylüyorum, Gıda ve İlaç Dairesi hiçbir şey yapmıyor."

"Tamam, anlıyorum ve bunun iyi bir şey olduğunu söylemiyorum ama her şeyin anonim olması güvenlik sağlamıyor mu? Yani, bu araştırmacılara DNA veriliyor, katılımcıların kimlikleri değil, değil mi?"

"Tabii ki ama olay o değil. Siz şimdiyi düşünüyorsunuz. Peki ya gelecek? Bu bilim çok genç. Yirmi yıl önce elimizde genomlar bile yoktu. Her gün yeni şeyler keşfediliyor. Şimdi anonim olan yirmi yıla öyle kalacak mı? On yıla? Yoksa kullanıcı adları ve şifreler bir şey ifade etmeyecek mi? Ya DNA'n kimlik belirleyicinse ve onu çoktan verdiysen?"

Hwang elini kaldırdı ve parmağıyla tavanı gösterdi.

"Askeriyede bile," dedi. "Bu yıl Pentagon'un ordu mensuplarına, teşkil ettiği güvenlik sorunları nedeniyle DNA kitlerini kullanmamalarını söylediğini biliyor muydunuz?"

O raporu görmemiş olsam da Hwang'ın kastettiği şeyi anlamıştım.

"GT23'ü bu konuda uyarıyor muydunuz?" diye sordum.

"Tabii ki uyarıyordum," dedi Hwang. "Her gün. Ama tek başımaydım."

"Dava dosyasını okudum."

"O konuda konuşamam. Kayıt dışı bile. Avukatım..."

"Sizden öyle bir şey istemiyorum. Ama dosyada sizi şikâyet eden çalışanın -David Shanley- işinizi elinizden almak için sizi tuzağa düşürdüğü ve şirketin bunu araştırmadığı yazıyordu."

"Hepsi yalan."

"Biliyorum. Anlıyorum. Ama gerekçesinden söz ediyorum. Bu konuda, yani kontrolsüzlük ya da DNA'nın nereye gittiği konusundaki endişeler sebebiyle sizi susturmaya çalıştıklarını düşünmüyor musunuz?"

"Tek bildiğim Shanley'nin işimi aldığı. Benim hakkımda yalan söyleyip siktiğimin işine kondu."

"Sizi şirketten çıkardığı için verdikleri ödül olabilir. Muhbirlik yapacağınızdan korkuyorlardı."

"Avukatım şirket belgelerini mahkeme için istedi. E-postaları. Öyle bir şey varsa öğreneceğiz."

"DNA'nın şirket tarafından satıldığını söylemiştiniz, ona geri dönelim. Örnek satılan laboratuvarların veya biyoteknoloji şirketlerinin adını hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlayamayacak kadar çok var. Biyolojik örnek paketlerini her gün toparlıyorduk."

"DNA'ları en çok alan kimdi? Hatırlıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Neden ne aradığınızı söylemiyor musunuz?"

Uzunca bir süre ona baktım. Gerçekleri ve bilgiyi arayan kişi bendim. Onları gizli tutmam ve habere koyma vakti gelene dek paylaşmamam gerekiyordu. Ancak Hwang'ın, henüz fark etmemiş olsa bile söylediklerinden fazlasını bildiğini hissediyordum. Ondan bilgi almak için kendi kuralımı çiğneyip teslim olmam gerektiğini hissediyordum.

"Tamam, buraya aslında neden geldiğimi söyleyeceğim."

"Lütfen."

"Geçen hafta Los Angeles'ta genç bir kadın öldürüldü; boynu kırılmıştı. Onu araştırırken Kaliforniya'da, Texas'da ve Florida'da aynı şekilde öldürülen üç kadına daha rastladım."

"Anlayamadım. Bunun GT23'le ne ilgisi..."

"Belki hiç yoktur. Belki hepsi tesadüftür. Ama dört kadın da GT23 aracılığıyla analiz yaptırmış. Birbirlerini tanımıyorlardı ama hepsi DNA'sını göndermişti. Dört kadın aynı şekilde öldürüldü, dördü de katılımcıydı. Bana göre bu tesadüften öte bir şey ve işte bu yüzden geldim."

Hwang hiçbir şey söylemedi. Ona anlattıklarımla ilgili ihtimallerini düşünüp taşınıyor gibi görünüyordu.

"Dahası da var," dedim. "Bu konuda henüz çok fazla çalışmadım ama bir ortak nokta daha olabilir."

"Neymiş o?" diye sordu Hwang.

"Bir tür bağımlılık davranışı. Los Angeles'taki kadın, alkolizm ve uyuşturucu tedavisi görmüştü. Parti kızı gibiydi... Bir sürü kulübe gider, barlarda erkeklerle tanışırdı."

"Pis dörtlü."

"Ne?"

"*Pis dörtlü*. Genetik bilimciler DRD4 genine böyle derler."

"Neden?"

"Seks bağımlılığı dahil olmak üzere riskli davranışlarla ve bağımlılıkla ilişkili tanımlanır."

"Kadınların genomlarında mı bulunur?"

"Hem erkeklerde hem de kadınlarda."

"Mesela bir kadın sık sık tek başına barlara gidip seks yapmak için erkek seçiyorsa... bunun sebebinin DRD4 genine sahip olması olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Mümkün. Ama bilim henüz bebeklik çağında ve herkes birbirinden farklı. Kesin bir şey söyleyemeyiz."

"Bildiğiniz kadarıyla GT23'ün işbirlikçilerinden pis dörtlü genini araştıran var mıydı?"

"Mümkün ama yanlış olduğunu söylediğim şey tam olarak bu. DNA'yı bir amaç için satabiliriz ama onların başka bir amaç için kullanmalarını kim engelleyecek? Üçüncü kişilere tekrar satmalarını ne engelleyecek?"

"Şirket hakkında bir haber gördüm. DNA'nın verildiği bazı yerler listelenmişti. Irvine'deki bir laboratuvarda bağımlılık ve riskli davranışlar üzerine çalışıldığından bahsediyordu."

"Evet. Orange Nano."

"Laboratuvarın adı bu mu?"

"Evet. Büyük alıcılardan."

"Sahibi kim?"

"William Orton adında bir biyolog."

"Orası UC-Irvine'ın* parçası mı?"

"Hayır, özel olarak finanse ediliyor. Muhtemelen büyük ilaç şirketlerinden biri tarafından. GT23 üniversitelerden çok özel laboratuvarlara satış yapmaktan hoşlanıyordu. Onlar daha fazla ödeme yapıyorlardı ve alışverişin halka açık kaydı olmuyordu."

"Orton'la hiç ilgilendiniz mi?"

"Birkaç defa telefonda. O kadar."

"Neden telefonda konuştunuz?"

"Çünkü beni biyoloji örnek paketleriyle ilgili arıyordu. Kargolandı mı diye kontrol etmek ya da belki var olan siparişe ekleme yapmak için."

"Birden fazla kez mi sipariş verdi?"

---

* Kaliforniya Üniversitesi Irvine Kampüsü'nün kısaltması. (ç.n.)

"Aynen. Defalarca."

"Her hafta mı mesela? Nasıl?"

"Hayır, ayda bir. Bazen daha uzun."

"Peki ne sipariş ederdi? Ne kadar ürün?"

"Bir biyolojik örnek paketinde yüz örnek bulunur."

"Neden onları sürekli sipariş etme gereği duysun?"

"Devam eden araştırmalar için. Hepsi öyle yapıyor."

"Orton hiç laboratuvar araştırmalarından söz etti mi?"

"Bazen."

"Ne dedi?"

"Çok bir şey söylemedi. Sadece çalışma alanından bahsetti. Bağımlılığın farklı biçimleri. Alkol, uyuşturucu, seks. Bu genleri ayırarak tedavi geliştirmek istiyordu. Pis dörtlüyü de oradan biliyorum. Ondan duydum."

"'Pis dörtlü' ifadesi mi kullandı?"

"Evet."

"Daha önce kullanan olmuş muydu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Hiç Orange Nano'ya gittiniz mi?"

"Hayır, hiç gitmedim. Yalnızca telefon ve e-posta yoluyla iletişim kurduk."

Başımla onayladım. O anda Orange Nano'yu ziyaret etmek için Irvine'e gideceğimi anlamıştım.

12

Vaktimi en iyi şekilde değerlendirmek için trafiğe girmemeye karar verdim: tıkalı otoyolların ya da dağ yollarından birini kullanarak dağdan vadiye geçmek vakit kaybetmek olacaktı. Günün bu saatinde doksan dakikamı alırdı. Melekler Şehri'ni güzel yapan şeylerden biri aynı zamanda en büyük zorluklarından birini yaratmıştı. Santa Monica Dağları şehri ikiye bölerek benim yaşadığım ve çalıştığım yer San Fernando Vadisi'ni kuzeyde bırakırken Hollywood ve Batı Yakası da dahil şehrin geri kalanı güneyde kalıyordu. Büyük geçitlerin içinden geçen iki otoyol ve dönemeçli, iki şeritli birkaç yol vardı. Hangisini seçerseniz seçin hafta içi akşam beşte hiçbir yere gidemezdiniz. Arabayı Cofax Coffee'ye doğru sürerek bir kapuçino aldım ve laptopumu büyük kafalı oyuncakların ve diğer Dodger aksesuarlarının sergilendiği yerin altındaki masaya koydum.

İlk olarak Myron Levin'e, Jason Hwang'la yaptığım görüşmeyi ve bulduğum Orange Nano'ya ilişkin ipuçlarını kısaca özetleyen bir e-posta yazdım. Sonra bir dosya açarak Hwang'ın söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştım, görüşmeyi hafızamdan detaylı bir şekilde özetleyip yazıya döktüm. İkinci kapuçinomu yarıladığımda Myron aradı.

"Neredesin?"

"Tepenin diğer tarafında. Fairfax'taki bir kafede notlarımı yazarken trafiğin azalmasını bekliyorum."

"Saat altı oldu. Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

"Notlarımı bitirmek üzereyim, sonrasında trafiğin içine dalacağım."

"Yani yedide gelir misin sence?"

"Umuyorum öncesinde."

"Tamam, seni bekleyeceğim. Bu haberi konuşmak istiyorum."

"Şimdi konuşmak ister misin? E-postamı aldın mı? Az önce bomba bir görüşme gerçekleştirdim."

"E-postayı aldım ama buraya geldiğinde konuşalım."

"Tamam. Nichols Kanyonu'nu kullanmayı deneyeceğim. Belki şansım yaver gider."

"Geldiğinde görüşürüz."

Konuşmadan sonra Myron'un neden yüz yüze konuşmak istediğini düşündüm. Tahminimce elimizde bir şey olduğuna benim kadar ikna olmamış olabilirdi. E-postam konusunda bir şey dememişti ve haberi ona tekrar satmam gerekebilir gibi görünüyordu.

Nichols Kanyonu rahat bir rotaydı. Trafik, Hollywod'un üzerinde tepe mahallelerinden Mulholland Drive'daki kaçınılmaz dar geçide kadar sorunsuzca akıyordu. Orayı geçtikten sonra da yine Valley'ye doğru açık bir şekilde ilerleniyordu. 18.40'ta ofise girdim ve bunu bir başarı olarak kabul ettim.

Myron, Emily Atwater'la birlikte toplantı odasındaydı. Sırt çantamı masama bırakarak ona pencerenin ardından el salladım. Beklenenden erken vardığım için muhtemelen Emily'yle haber toplantısı yaptığını düşündüm.

Fakat Myron da bana el salladı ve içeri girdiğimde Emily'yi çıkarmaya yeltenmedi.

"Jack," dedi, "haberinde yardım etmesi için Emily'yi dahil etmek istiyorum."

Cevap vermeden önce uzun uzun ona baktım. Zekice bir hamle yapmıştı. Emily'yi odadan çıkarmamıştı, bu sayede planına karşı gelmem zorlaşmıştı. Yine de itiraz etmeden bu gaspı öylece kabul edemezdim.

"Nasıl?" diye sordum. "Yani, ben hallediyordum."

"E-postanda bahsettiğin Orange Nano açısı umut verici görünüyor," dedi Myron. "Emily'nin kariyerinden haberin var mı bilmiyorum ama *AdilUyarı*'ya gelmeden önce *Orange County Register*'da çalıştı. Orada hâlâ bağlantıları var ve bence ikinizin ortak olması iyi olur."

"Ortak mı? Ama bu benim haberim."

"Tabii ki öyle ama bazen haberler büyür ve daha fazla, daha deneyimli ellere ihtiyaç duyulur. Dediğim gibi, oradakileri tanıyor. Hem sen polis olayıyla uğraşıyorsun."

"Ne polis olayı?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ şüpheli kişiler listesindesin. Son zamanlarda onlarla konuştun mu? DNA'nı incelemişler mi?"

"Bugün onlarla konuşmadım. Ama ortada olay falan yok. DNA'yı inceledikleri anda listeden çıkacağım. Yarın ilk iş Orange Nano'ya gitmeyi planlıyordum."

"Mantıklı bir hamle ama ben de bunu kastediyorum. Oraya hazırlıksız gitmeni istemiyorum. Laboratuvar ya da çalışanlar hakkında herhangi bir araştırma yaptın mı?"

"Henüz yapmadım ama araştıracağım. O yüzden ofise döndüm, araştırma için."

"O zaman Emily'yle konuş. O çoktan biraz çalıştı ve belki birlikte bir hareket planı çıkarabilirsiniz."

Bir şey söylemedim. Yalnızca masaya diktim gözlerimi. Fikrini değiştirmeyeceğini ve belki –istemeyerek de olsa– haklı olduğunu biliyordum. İki muhabir bir muhabirden yeğ-

di. Hem çalışanların yarısının habere dahil olması Myron'un daha fazla ilgilenmesini sağlardı.

"Tamam," dedi Myron. "O zaman size bırakıyorum. Beni haberdar etmeye devam edin."

Myron ayağa kalktı ve arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı. Ben konuşamadan Emily söze girdi.

"Kusura bakma Jack," dedi. "Bunun parçası olmayı ben istemedim. O dahil etti."

"Merak etme," dedim. "Seni suçlamıyorum. Sadece işleri kontrolüm altına aldığımı düşünmüştüm, anlıyor musun?"

"Evet. Ama seni beklerken William Orton, yani Orange Nano'nun başındaki adam hakkında bir ön çalışma yaptım."

"Ve?"

"Bence orada bir şey var. Orton, Orange Nano'yu kurmak için UC-Irvine'den ayrılmış."

"Ee?"

"Eesi, idarende koca bir laboratuvar ve emrine amada doktora adaylarının olduğu, üniversitedeki kadrolu işinden öylece ayrılmazsın. Dışarıda bir şirket ya da laboratuvar kurabilirsin ama üniversite garantidir. İşine yaradığı için yakın ilişkini sürdürürsün. Bağış toplamayı, profesyonel pozisyonunu, her şeyi kolaylaştırır."

"Yani bir şey oldu."

"Aynen, bir şey oldu. Ve ne olduğunu bulacağız."

"Nasıl?"

"Ben UCI'ye bakacağım; orada hâlâ birkaç kaynağım var ve sen de Orange Nano'yla ilgilenirsin. İşine karışmak istemem ama bence sana yardım edebilirim."

"Tamam."

"O zaman güzel."

"Bence şu şekilde çalışmalıyız..."

Sonraki saat boyunca dört kadının ölümü ve GT23'le ilgili, şimdiye dek bildiğim her şeyi paylaştım. Emily bir sürü soru sordu ve birlikte habere iki açıdan da yaklaşmamızı sağlayacak bir hareket planı hazırladık. Tereddüdüm, dahil olduğuna memnun olmaya dönüştü. Benim kadar deneyimli olmasa da etkileyiciydi ve son yıllarda çıkan en önemli *AdilUyarı* haberlerini muhtemelen onun yaptığını biliyordum. Akşam vakti, Myron'un bizi bir araya getirerek iyi iş çıkardığına inanarak ofisten ayrıldım.

Jeep'ime dönüp eve doğru yola koyulduğumda saat sekiz olmuştu. Arabayı otoparka bıraktıktan sonra postalarıma bakmak üzere apartmanın ön tarafına yürüdüm. Kutuyu kontrol etmeyeli bir hafta olmuştu ve bunu genelde gelen önemsiz postaları temizlemek için yapıyordum.

Bina yönetimi, gereksiz postalar hızlıca son duraklarına gidebilsinler diye posta kutularının yanına bir çöp tenekesi koymuştu. Hepsini teker teker tenekeye atarak yığını incelerken arkamdan gelen adım seslerini, ardından da tanıdık bir ses duydum.

"Bay McEvoy. Tam aradığımız kişi."

Mattson ile Sakai. Mattson soyadımı yanlış telaffuz etmeye devam ediyordu. Elinde dosyalı bir belge vardı ve günün azalan ışığında yaklaşırken onu bana uzattı.

"Ne bu?" diye sordum.

"Yakalama kararı," dedi Mattson. "Şehir Savcılığı tarafından imzalandı, mühürlendi ve tebliğ edildi."

"Ne? Ne yakalama kararı?"

"Kaliforniya Ceza Kanunu'nun 148. fıkrası gereğince. Polis memurunun görevini yapmasını engellemekten. O polis benim ve Christina Portrero'nun cinayetini araştırma görevinden bahsediyorum. Sana geri çekilmeni söyledik, McEvoy ama hayır... Sen tanıklarımı rahatsız etmeye ve kıçından yalan uydurmaya devam ettin."

"Neden bahsediyorsun sen? Seni ya da başka birini engellemedim. Bir haber üzerinde çalışan bir muhabirim ve..."

"Hayır, sen bir şüphelisin ve sana geri çekilmeni söyledim. Yapmadın, şimdi de boku yedin. Ellerini duvara koy."

"Saçmalık bu. Departmanına rezil olacaksın, biliyor musun? Basın özgürlüğü diye bir şey duydun mu hiç?"

"Bunu hâkime anlatırsın. Şimdi arkanı dön ve ellerini oraya koy. Üzerinde silah var mı bakacağım."

"Tanrım, Mattson, bu hiç mantıklı değil. Portrero hakkında elinde bir bok yok da dikkat dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Mattson bir şey söylemedi. Söyleneni yaparak duvara ilerledim; sahte engel olma suçlamasına bir de tutuklanmaya direnmeyi eklemek istemiyordum. Mattson hızlıca üzerimi aradı ve ceplerimi boşaltarak telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı Sakai'ye verdi. Sakai'ye göz atmaya yetecek kadar başımı çevirdim; bu hareketi tamamıyla destekleyen biri gibi görünmüyordu.

"Dedektif Sakai, onu vazgeçirmeye çalıştın mı?" diye sordum. "Bir hata yapılıyor ve işler boka sardığında onunla birlikte sen de yanacaksın."

"Sessiz kalman yararına olur," dedi Sakai.

"Sessiz kalmayacağım," dedim sertçe. "Bunu bütün dünya öğrenecek. Saçmalık bu."

Mattson ellerimi tek tek duvardan çekip arkamda bileklerimi kelepçeledi. Kaldırımın yanına park edilmiş arabaya yönlendirdi.

Arka koltuğa yerleştirilirken binadaki bir komşumun tasmalı köpeğiyle birlikte kaldırımda yürüdüğünü ve köpek bana havlarken aşağılanmamı sessizce izlediğini gördüm. Bakışlarımı çevirdim, ardından Mattson elini başımın üzerine koydu ve beni arka koltuğa doğru itti.

HAMMOND

13

Hammond, laboratuvarda görevinin başındaydı ve az önce fırından çıkardığı bir jel plakasının üzerine nitroselüloz yayıyordu. Bileğinin iç kısmındaki saatinin titrediğini hissetti. Bunun onun işaretlerinden biri olduğunu biliyordu. Uyarı almıştı.

Fakat süreci yarıda bırakamazdı. Çalışmaya devam ederek jel plakasını kâğıt havlularla blotladı, tepsinin tamamının üzerindeki jele eşit şekilde basınç uyguladığından emin oldu. Blotlamayı bitirdikten sonra çalışmaya mola verebileceğini biliyordu. Saatine bakarak mesajı okudu.

Hey Hammer, birkaç bira yuvarlamak ister misin?

Gelen şifreli mesaj Max olarak kayıtlı hücresel röledendi. Elbette Max diye biri yoktu. Mesajın saatine geldiğini gören herhangi biri, saatin bileğinin iç tarafında olmasına ve mesajın sabah 3.14'te bütün barların kapalı olduğu saatte gelmesine rağmen şüphelenmezdi.

Hammond laboratuvar masasına döndü ve sırt çantasından laptopunu çıkardı. Laboratuvardaki diğer çalışma alanlarını kontrol ettiğinde kimsenin ona bakmadığını gördü. Zaten gece vardiyasında yalnızca üç teknisyen daha çalışıyordu ve hepsini birbirinden ayıran boş çalışma alanları vardı. Bütçeyle ilgili bir şeydi. Tecavüz kitlerini ve bazı çözülmemiş

cinayetleri günlerce olmasa da haftalarca beklemek gerekse de hâlâ aylar alıyordu. Ancak şehrin bütçe idarecileri laboratuvarın üçüncü vardiyasında kesinti yapmıştı. Hammond gündüzleri çalışacağı günlerine dönmeyi bekliyordu.

Laptopunu açıp baş parmağıyla kimliğini doğrulattı. Takip yazılımına girerek bildirimleri açtı. İzlediği dedektiflerden birinin az önce birini tutukladığını ve birini kodese attığını gördü. Yakalama raporunu doldurduğunda uyarı göndermişti. Hammond'ın ortağı Roger Vogel, LAPD'nin içerdeki ağını hacklemiş ve uyarı sistemini kurmuştu. Usta yetenekleri vardı.

Hammond diğer teknisyenlere göz attıktan sonra yeniden ekranına baktı. Dedektif David Mattson'ın yazdığı raporu açtı. Jack McEvoy isimli bir adamı yakalamış ve onu LAPD'nin Van Nuys Şubesi'ndeki nezarete atmıştı. Hammond yakalama kararının detaylarını okudu, ardından içindeki fermuarlı bir cepte taşıdığı telefonunu almak için sırt çantasına uzandı. Telefon acil çağrılar içindi.

Telefonu açıp kendine gelmesini bekledi. O sırada yakalama raporunu kapatıp şehrin hapishane sisteminin kamuya açık sayfasına girdi. *Jack McEvoy* ismini yazdığında çok geçmeden karşısında bir adamın sabıka fotoğrafı belirdi. Kameraya bakarken sinirli ve meydan okuyan bir şekilde bakmıştı. Sol yanağının üst kısmında bir yara vardı. Estetik ameliyatla kolayca silinebilirmiş gibi gözüküyordu. Ancak McEvoy sildirmemişti. Hammond bunun muhabirliğinin onur göstergesi olabileceğini düşündü.

Telefon hazırdı. Hammond hafızada kayıtlı tek numarayı aradı. Vogel uykulu bir sesle cevap verdi.

"Umarım önemli bir şeydir."

"Sanırım sorunumuz var."

"Ne?"

"Mattson bu akşam birini yakaladı."

"Bu sorun değil ki. İyi bir şey."

"Hayır, cinayetle ilgili değil. Adam gazeteciydi. Soruşturmaya engel olmaktan yakalandı."

"Beni bunun için mi uyandırdın?"

"Yani adam bu işin peşinde olabilir."

"Nasıl olacak o? Polis bile..."

"İstersen içine doğma de... Neyse ne."

Hammond sabıka fotoğrafına tekrar baktı. Sinirli ve kararlı. McEvoy bir şey biliyordu.

"Bence onu izlememiz gerek," dedi.

"Peki, keyfin bilir," dedi Vogel. "Detayları mesaj at da neymiş bakayım. Ne zaman oldu bu?"

"Adamı geçen gece paketlemişler. Senin yazılımdan bildirim geldi."

"İşe yaramasına sevindim. Aslında bu bizim için iyi olabilir."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum. Birkaç açıdan. Ben bir üzerinde çalışayım. Sabah buluşmak ister misin? Gündüz vakti?"

"Yapamam."

"Siktiğimin vampiri. Sonra uyu."

"Hayır, erkenden duruşma var. Bugün ifade vereceğim."

"Hangi dava? Belki gelip izlerim."

"Çözülmemiş bir dava. Otuz yıl önce adam bir kızı öldürmüş. Yıkamak yeterli olur diye düşünüp bıçağı yanında tutmuş."

"Geri zekâlı. Nerede?"

"Tepelerin orada. Kızı Mullholland'daki yüksekliklerden birine atmış."

"Mahkeme salonu nerede diyorum."

"Ha."

Hammond nerede olduğunu bilmediğini fark etti.

"Beklesene."

Sırt çantasını kurcalayıp tebligatı çıkardı.

"Şehir merkezindeki ceza mahkemesinde. Daire 108, Hâkim Riley. İlk çıkacağımdan dokuzda orada olmam lazım."

"Belki orada görüşürüz. Bu arada, ben bu gazeteciyi araştırırım. *Times*'da mı çalışıyor?"

"Yakalama kararında yazmıyor. Mesleğinin gazetecilik olduğu yazıyor, özette de tanıkları rahatsız ederek, kurbanı tanıdığını açıklamayarak soruşturmaya engel olduğu söylenmiş."

"Hassiktir, Hammer, en önemli kısmı söylememişsin. Kurbanı tanıyor muymuş?"

"Öyle yazıyor. Raporda."

"Tamam, hallediyorum. Belki mahkemede görüşürüz."

"Tamam."

Vogel aramayı sonlandırdı. Hammond telefonunu kapatarak yeniden sırt çantasına koydu. Durup olanları düşündü.

"Hammer?"

Hızla arkasını döndü. Cassandra Nash karşısında duruyordu. Kadın denetmeniydi. Hammond fark etmeden ofisinden çıkmıştı.

"Iıı, evet, efendim?"

"Elindeki dizide ne durumdasın? Sadece burada dikiliyormuşsun gibi görünüyor da."

"Hayır. Iıı, yani biraz ara vermiştim sadece. Blotlama yapıyordum ve bir süre bekletiyordum, sonra melezlemeye başlayacağım."

"Güzel, vardiya bitmeden onu bitireceksin o zaman?"

"Tabii ki. Bitmiş olacak."

"Ve sabah da mahkemen var, değil mi?"

"Evet, ona da hazırım."

"Güzel. O zaman bırakayım da çalış."

"Bir sonraki görevlendirme hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ üçüncü vardiyadayız. Haber aldığımda sana haber veririm."

Hammond başıyla onayladı ve kadının denetleme işini yapmak için diğer teknisyenleri kontrol etmesini izledi. Cassandra Nash'den nefret ediyordu. Bunun sebebi patronu olması değildi. Soğuk ve sahte olmasıydı. Parasını tasarım çantalara ve ayakkabılara harcıyordu. Dangalak kocasıyla tadım için gittikleri havalı restoranlardan bahsediyordu. Hammond, adını zihninde Cash'le* özdeşleştirmişti çünkü her kadın gibi tamamen para ve mal mülkle güdülenen biri olduğuna inanıyordu. *Siktir et onları,* diye düşündü Nash'ın diğer teknisyenlerden biriyle konuşmasını izlerken.

Hazırladığı jelin başına döndü.

* İng. Nakit. (ç.n.)

14

Sabah dokuzda Hammond, Ceza Mahkemeleri Binası'nın dokuzunca katındaki koridorda yer alan mermer bir bankta oturuyordu. İfade verme vakti gelene kadar orada beklemesini söylemişlerdi. Yanında dosyayla ilgili notları ve şemalar, bir de asansörün yanındaki büfeden aldığı sütsüz kahve bardağı duruyordu. Kahve berbattı. Alıştığı özel yapım kahvelere benzemiyordu. Gece vardiyasında tam sekiz saat geçirdikten sonra yorgun düştüğü için ihtiyaç duymuştu ancak sertliğini hazmetmekte zorlanıyor ve tanık kürsüsünde onu rahatsız edecek mide sorunları yaratmasından korkuyordu. Devam etmedi.

09.20'de Dedektif Kleber nihayet duruşma salonunun koridoruna çıktı ve Hammond'a eliyle gelmesini işaret etti. Kleber dosyadaki baş dedektifti.

"Kusura bakma, jüriyi devreye sokmadan önce bir talebi konuşmaları gerekti," diye açıkladı. "Ama şimdi hazırız."

"Ben de hazırım," dedi Hammond.

Daha önce defalarca tanıklık yapmıştı ve onun için artık bir rutin haline gelmişti. Hammer* olduğunu bilmenin getirdiği tatmin dışında tabii. İfadesi her zaman işi sonlandırırdı ve "o an", yani sanığın bile Hammonds'ın ifadesiyle ikna olduğu ve umudun gözlerinden silindiği an en iyi tanık kürsüsünden görülüyordu.

* İng. Çekiç. (ç.n.)

Tanık kürsüsünün önünde durdu, elini kaldırdı ve gerçeği söylemek üzere yemin etti. Adını ve soyadını harf harf kodladı -Marshall Hammond-, ardından da öne çıkarak Hâkim Vincent Riley ile jüri arasındaki tanık sandalyesine oturdu. Jüri üyelerine bakıp ilk soruya hazır halde gülümsedi.

Savcı Gaines Walsh'dı. LAPD'nin pek çok faili meçhul davasına baktığı için Hammond doğrudan sorguda defalarca ifade vermişti. Soruları neredeyse sorulmadan biliyor olsa da hepsi yeniymiş gibi davranıyordu. Hammond hafif yapılı bir adamdı -büyürken hiç spor yapmamıştı- ve kızılımsı kılları koyu kahverengi saçıyla tezat oluşturan profesör keçi sakalı vardı. Teni, yaklaşık bir yıldır gece yarısı vardiyasında çalışmaktan kâğıt beyazına dönmüştü. Yani Vogel onunla telefonda dalga geçerken haklıydı. Gün ışığına çıkmış bir vampire benziyordu.

"Bay Hammond, jüriye ne iş yaptığınızı söyleyebilir misiniz?" diye sordu Walsh.

"DNA teknisyeniyim," dedi Hammond. "Los Angeles Polis Merkezi'nin Cal State L.A.'deki adli biyoloji laboratuvarında çalışıyorum."

"Ne kadar zamandır o pozisyondasınız?"

"LAPD'de yirmi bir aydır. Öncesinde sekiz yıl boyunca Orange County Şerif Departmanı'nın adli biyoloji laboratuvarındaydım."

"Jürideki hanımlar ve beylere LAPD laboratuvarındaki görevlerinizi anlatabilir misiniz?"

"Sorumluluklarım arasında DNA analizi gerektiren adli vakaları incelemek, o analizin sonuçları doğrultusunda raporlar hazırlamak, sonra da bu sonuçlar hakkında mahkemede ifade vermek var."

"DNA ve genetik alanındaki eğitimizden biraz bahsedebilir misin?"

"Evet, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde biyokimya lisans diplomam var ve Kaliforniya Üniversitesi Irvine Kampüsü'nin Yaşam Bilimleri dalından genetik uzmanlığı üzerine yüksek lisans yaptım."

Walsh, her duruşmanın bu kısmında yaptığı gibi sahte bir şekilde gülümsedi.

"Yaşam Bilimleri," dedi. "Bu, biz yaşlıların eskiden *Biyoloji* dedikleri şey değil miydi?"

Hammond da her duruşmada yaptığı gibi ona sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, öyle," dedi.

"DNA'nın ne olduğunu ve ne işe yaradığını herkesin anlayacağı bir şekilde anlatabilir misiniz?"

"Denerim," dedi Hammond. "DNA, *Deoksiribo nükleik asidin* kısaltmasıdır. Birbirinin etrafında dönerek çift sarmal oluşturan ve bir canlının genetik kodunu taşıyan iki iplikten oluşan bir moleküldür. *Kod* derken aslında o organizmanın gelişimi için gereken talimatlardan bahsediyorum. İnsan DNA'sı kalıtsal bilgilerimizi içerir ve bu sebeple göz renklerimizden beyinlerimizin çalışma şekline kadar bizim hakkımızdaki her şeyi belirler. DNA'nın yüzde doksan dokuzu bütün insanlarda aynıdır. Son yüzde bir ve içindeki sayısız kombinasyonsa bizi tamamen eşsiz yapan şeydir."

Hammond cevabını bir lise biyoloji öğretmeni gibi vermişti. Yavaş konuşmuş ve bilgiyi huşu dolu bir tonda aktarmıştı. Cevabı sonrası Walsh devam etti ve hızla onu dosyadaki görevinin esaslarını anlattırdı. Bu kısım öyle rutinleşmişti ki Hammond otomatik pilottaymış gibi ilerleyebildi ve birkaç kez sanığa göz atabildi. Adamı ilk kez bizzat görüyordu. Robert Earl Dykes, uzun süredir eski nişanlısı Wilma Fournette'i 1990'da bıçaklayarak öldürüldüğünden, sonra

da cesedini Mulholland Drive'daki bir tepeden attığından şüphelenilen elli dokuz yaşında bir su tesisatçısıydı. Artık nihayet adaletin önündeydi.

Savunma masasında, avukatının verdiği, üzerine bol gelmiş takım elbisesiyle oturuyordu. Önüne, aklına zekice bir soru gelir de yanındaki avukatına vermek isterse diye sarı bir not defteri koyulmuştu. Fakat Hammond o defterin boş olduğunu görebiliyordu. Ne onun ne de avukatının soracağı herhangi bir soru Hammond'ın vereceği hasarı düzeltebilirdi. Ne de olsa o Hammer'dı ve çekici indirmek üzereydi.

"Kan ve DNA analizi yaptığınız bıçak bu mu?" diye sordu Walsh.

İçinde ucu açılmış bir sustalı bıçak olan şeffaf bir kanıt torbasını havaya kaldırmıştı.

"Evet, bu," dedi Hammond.

"Size nasıl geldiğini anlatabilir misiniz?"

"Evet, 1990'daki asıl soruşturmadan beri dosyada mühürlü bir kanıt olarak duruyordu. Dedektif Kleber dosyayı tekrar açarak bana getirdi."

"Neden size?"

"DNA birimine getirdi demeliydim, vardiyama geldi."

"Peki sonra ne yaptınız?"

"Paketi tekrar açtım ve önce gözle, sonra da büyüteçle bıçağın üzerine kan olup olmadığını inceledim. Bıçak temiz çıktı ama sapında yaylı bir mekanizma olduğunu görebiliyordum, o yüzden alet birimindeki bir bıçak uzmanından silahı sökmek için laboratuvara gelmesini istedim."

"Kimdi o?"

"Gerald Lattis."

"Ve o, bıçağı sizin için açtı mı?"

"O parçalara ayırdı, sonra ben yaylı mekanizmayı bir laboratuvar büyütecinin altında inceledim. Yayın bobininde yok denecek kadar eser miktarda kan olabileceğini düşündüğüm bir şeye rastladım. Ardından DNA çıkarma protokolüne başladım."

Walsh, Hammond'a bilimi anlattırdı. Şimdi jüri üyelerinin dikkatinin konudan uzaklaşabileceği tehlikesini barındıran, sıkıcı teknik kısma gelmiştik. Walsh onların DNA bulgularıyla hevesle ilgilenmelerini istiyor ve hızlı, kısa cevaplar gerektiren hızlı, kısa sorular soruyordu.

Bıçağın menşei Kleber tarafından çoktan aktarılmış olmalıydı. Bıçak, soruşturmadaki asıl sorgulaması sırasında Dykes'dan alınarak el konulmuştu. Dosyayla ilgilenen ilk dedektifler, eskimiş yöntemler ve materyaller kullanan bir laboratuvara kan incelemesi için göndermişlerdi ancak temiz olduğu söylenmişti. Kleber, kurbanın kız kardeşinin teşvikiyle dosyayı tekrar açtığında bıçağa bir daha bakarak DNA laboratuvarına getirmişti.

Sonunda Walsh, Hammond'ın sustalı bıçak mekanizmasının bobininde bulunan eser miktarda kandan çıkardığı DNA'nın kurban Wilma Fournette'in DNA'sıyla eşleştiğini açıkladığı yer geldi.

"Bıçaktan alınan örnekteki DNA profili, otopsi sırasında kurbanın kanından alınan profille eşleşiyor," dedi Hammond.

"Ne oranda eşleşiyor?" diye sordu Walsh.

"Eşsiz bir eşleşme. Mükemmel bir eşleşme."

"Bu mükemmel eşleşmeyle ilgili herhangi bir istatistik varsa jüri üyeleriyle paylaşabilir misiniz?"

"Evet, eşleşmeyi güçlendirmek için dünyadaki insan popülasyonuna dayalı istatistikler oluşturuyoruz. Bu dosyada kurban Afrikalı Amerikalıydı. Afrikalı Amerikalı veri tabanında bu DNA profilinin sıklığı on üç katrilyon akraba olmayan birey."

"On üç katrilyon derken kaç sıfırdan söz ediyorsunuz?"

"On üçün arkasında on beş sıfır."

"Bu sıklığın değerini normal bir insana açıklamanın yolu var mı?"

"Evet. Dünya nüfusu şu an yaklaşık yedi milyar. Bu sayı, on üç katrilyonla önemli ölçüde gölgede kalıyor. Bu da şu anda ya da son yüz yılda dünya üzerinde bu DNA'ya sahip olacak başka kimse olmadığını gösteriyor. Yalnızca bu dosyadaki kurbanda var. Yalnızca Wilma Fournette'de."

Hammond gözünün ucuyla Dykes'a baktı. Katil kıpırdamadan oturuyordu; gözlerini aşağı dikmiş, önündeki boş sarı sayfaya odaklanmıştı. O an gelmişti. Hammer yıkımı gerçekleştirmişti ve Dykes her şeyin bittiğini anlamıştı.

Bu hukuki oyunda oynadığı rol Hammond'ı tatmin etmişti. Yıldız tanık oydu. Ama aynı zamanda, kendisinin çok da suç olmadığını düşündüğü bir şey nedeniyle başka bir adamın mahvolduğunu görmek canını yakmıştı. Dykes'ın yapmak zorunda kaldığı şeyi yaptığından ve eski nişanlısının hak ettiğini bulduğundan şüphesi yoktu.

Hâlâ çapraz sorguya kalması gerekse de en az savunma avukatı kadar biliyordu ki artık yapacak bir şey yoktu. Bilim yalan söylemezdi. Bilim çekiçti.

İçerideki sıralara baktığında bir kadının ağladığını gördü. Kleber'i neredeyse otuz yıl sonra dosyayı tekrar açmaya teşvik eden kız kardeşti. Hammond artık onun kahramanıydı. Süpermen'iydi. Göğsünde bilimin B'siyle kötü adamı alt etmişti. Kadının gözyaşlarının onu etkilemiyor olması çok kötüydü. Ne ona ne de uzun süredir yaşadığı acıya karşı sempati duyuyordu. Hammond kadınların çektikleri tüm acıları hak ettiklerini düşünüyordu.

Ardından, ağlayan kadının iki sıra arkasında Vogel'ı gördü. Adliyeye fark edilmeden sızmıştı. İşte şimdi Hammond

buradaki en büyük kötü adamı hatırlamıştı. Örümcek Kuşu'nu. Ve Hammond ile Vogel'ın uğruna çalıştığı her şeyin riskli olduğunu.

15

Hammond, savunma avukatının etkisiz çapraz sorgusunu cevapladıktan ve tanık olarak azledildikten sonra Vogel koridorda bekliyordu. Aynı yaştalardı ancak hayat tarzları başkaydı. Hammond bilim adamıydı, beyaz şapkaydı; Vogel ise hackerdı, siyah şapkaydı*. Vogel, gardırobunda sadece kot pantolonlar ve tişörtler olan bir adamdı. Ve üniversitede ev arkadaşı oldukları günden beri bu durum değişmemişti.

"Aferin, Hammer!" dedi Vogel. "Adam hapsi boylayacak!"

"Çok bağırma," diye uyardı Hammond. "Burada ne işin var?"

"Anasını ağlatmanı görmek istedim."

"Saçmalık."

"Tamam, gel benimle."

"Nereye?"

"Binadan bile çıkmayacağız."

Hammond, Vogel'ın peşinden asansörün olduğu yere ilerledi. Vogel aşağı tuşuna basarak Hammond'a döndü.

"O burada," dedi Vogel.

"Kim burada?" diye sordu Hammond.

"O adam. Gazeteci olan."

---

* Hackerlık dünyasında siyah şapkalı hackerler kendi çıkarları için çalışıp sisteme zarar verir ya da sistemden veri çalarken beyaz şapkalı hackerlar şirketler tarafından güvenliği denetleme amaçlı tutulanlardır. (ç.n.)

"McEvoy mu? Ne demek burada?"

"Ön incelemeye çıkarıyorlar. Umarım kaçırmamışızdır."

Asansörle aşağıya, üçüncü kata indiler ve Hâkim Adam Crower'ın yönettiği geniş ve dolu duruşma salonuna girdiler. İçerideki kalabalık banklardan birine oturdular. Hammond, parçası olduğu sistemin bu kısmını daha önce görmemişti. Birkaç avukat, müvekkillerinin isimlerinin okunmasını beklerken ayakta veya oturarak bekliyordu. Aynı anda sekiz kişi halinde getirilen sanıkların dar pencerelerin ardından avukatlarıyla ya da davalarının sırası geldiğinde hâkimle görüştüğü ahşaptan ve camdan, kapalı bir alan vardı. Düzenli bir kaosu andırıyordu, başka şansın olmadıkça ya da karşılığında para almıyorsan bulunmak istemeyeceğin bir yerdi.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Hammond.

"McEvoy'un ön incelemesi olacak mı göreceğiz," diye fısıldayarak karşılık vardı Vogel de.

"Nereden bileceğiz?"

"Getirdikleri insanları izle işte. Belki onu görürüz."

"Tamam ama ne anlamı var ki? Neden bu adamla ilgilendiğimizi anlamıyorum."

"Çünkü ona ihtiyacımız olabilir."

"Nasıl?"

"Bildiğin gibi dava hakkındaki, merkezin çevrimiçi dosya arşivlerinde duran raporlarını Dedektif Mattson yazdı. Bir göz attım. Haklısın, gazeteci Portrero'yu, yani kurbanı tanıyordu. Dedektifler onunla görüştüler, o da suçlu olmadığını kanıtlamak için gönüllü olarak DNA'sını verdi."

"Ee?" diye sordu Hammond.

"Eesi, o DNA senin laboratuvarında bir yerlerde. Ve ne yapacağını biliyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Hammond bunu fazla sesli söylediğini fark etti. Önlerindeki bankta oturanlar arkasını dönüp ona baktılar. Vogel'ın önerdiği şey daha önce düşündüklerinin çok ötesindeydi.

"İlk olarak," diye fısıldadı. "Bana verilmezse yanına yaklaşamam; buranın prosedürleri Orange County'ninkinden farklı. İkincisi, onun Örümcek Kuşu olmadığını ikimiz de biliyoruz. Asla masum bir adama iftira atamam."

"Hadi ama, Orange County'de yaptığının aynısı değil mi?" diye fısıldayarak cevapladı Vogel.

"Ne? O tamamen farklıydı. Birinin suç olmaması gereken bir şey yüzünden hapse girmesini engelledim. Adamı oraya göndermedim. Hem burada cinayetten söz ediyoruz."

"Kanun nezdinde suçtu."

"Hiç yüz suçlu adamın kaçması bir masumun acı çekmesinden iyidir lafını duydun mu? Benjamin Franklin ulan."

"Neyse işte. Ben sadece bize zaman kazandırmak için bu adamı kullanabiliriz diyorum. Örümcek Kuşu'nu bulmak için."

"Peki sonra ne yapacağız? *Boş ver, DNA'yı ben uydurdum* mu diyeceğiz? Senin için işe yarayabilir ama bende olmaz. Hepsini kapatmamız gerek. Her şeyi. Şimdi."

"Daha olmaz. Adamı bulmak için açmamız lazım."

Hammond'ın göğsünde büyüyen korku artık tam olgunluğa erişmişti. Nefretinin ve hırsının onu buraya sürükleyeceğini biliyordu. Çıkış yolu göremediği bir kâbustu.

"Hey," diye fısıldadı Vogel. "Bence şu adam o."

Vogel fark ettirmeden çenesiyle duruşma salonunun ön tarafındaki kapalı alanı gösterdi. Yeni bir tutuklu sırası adliye memurlarınca getiriliyordu. Hammond üçüncü adamın

bir önceki gece gördüğü sabıka fotoğrafına benzediğini düşündü. Gazeteci Jack McEvoy'a benziyordu. Adam nezarette geçirdiği gece sebebiyle yorgun ve halsiz görünüyordu.

JACK

16

Mahkeme salonu, ceza adaleti sisteminin kalabalık giriş kapısı, hukuk sisteminin içine içine çekilenlerin suçlamalarının okunması için ilk kez hâkimin önüne çıktığı yerdi. Sonrasında duruşma tarihi belirlenirdi, hüküm giymiş ya da hapsedilmiş olmasalar bile en azından yorulmuş ve pes etmiş bir şekilde çıkacakları, bataklığın içinden geçen uzun ve dolambaçlı yolun ilk adımıydı bu.

Bill Marchand'ın, salonun ön korkulukları boyunca uzanan sıralardan birindeki yerinden kalktığını ve bana doğru geldiğini gördüm. Uykusuz bir gece geçirmiştim; nezarethanede gerim gerim gerilmiş ve korku dolu geçen saatler nedeniyle vücudumdaki her kas ağrıyordu. Daha önce hapse girmiştim ve tehlikenin her köşeden gelebileceğini biliyordum. Orası, erkeklerin hayatları ve dünya tarafından ihanete uğramış hissettikleri bir yerdi, o yüzden çaresiz ve tehlikeli, savunmasız görünen herhangi birine ya da herhangi bir şeye saldırmaya hazırlıklıydılar.

Marchand konuşabileceğimiz kısma geldiğinde benim için şu anda bu dünyadaki en önemli üç kelimeyle söze girdim:

"Beni buradan çıkar."

Avukat başıyla onayladı.

"Planımız o," dedi. "Çoktan savcıyla konuşup dedektiflerinin soktukları çomağı açıkladım, takipsizlik kararı verecek. En fazla birkaç saate seni buradan çıkaracağız."

"Bölge Savcısı öylece suçlamayı düşürecek mi?" diye sordum.

"Aslında hafif bir suçlama olduğundan belediye savcısı ilgileniyor. Ama ellerinde suçlamayı destekleyecek hiçbir şey yok. Birinci Anayasa Değişikliği'nin* tam koruması altında işini yapıyordun. Myron da burada, mücadeleye hazır. Savcıya dedim ki, bu gazeteciyi o suçlamadan mahkemeye çıkarırsan şuradaki adam bir saate adliyenin önünde basın toplantısı düzenleyecek. Ve savcılığın istediği gibi bir basın olmayacak."

"Myron şimdi nerede?"

Galerideki kalabalığı taradım. Myron'u görmedim ama hareket eden biri dikkatimi çekti, bir şeyi yerden alırcasına başka bir insanın arkasında eğildiğini gördüğümü sandım. Adam tekrar doğrulduğunda bana baktı, ardından önündeki kişinin arkasına doğru kaydı. Kelleşiyordu ve gözlük takıyordu. Myron değildi.

"Buralarda bir yerlerde," dedi Marchand.

O anda, Hâkim Crower benim dosyamın sırasının geldiğini duyururken adımı duydum. Marchand kürsüye döndü ve kendini savunma avukatı olarak tanıttı. Kalabalık savcılık masasındaki bir kadın ayağa kalkarak kendini Şehir Savcısı Vekili Jocelyn Rose olarak tanıttı.

"Sayın Yargıç, sanığa karşı yapılan suçlamaları düşürüyoruz," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordu Crower.

"Evet, Sayın Yargıç."

"Pekâlâ. Dava düşmüştür. Bay McEvoy, gitmekte özgürsünüz."

---

* ABD anayasasındaki, ifade, basın, toplanma özgürlüklerini ve sorunların çözülmesi için hükümete dilekçe verilmesi hakkını koruyan on değişiklikten biridir. (ç.n.)

Tabii aslında değildim. Eşyalarımın iade edildiği şehir hapishanesine otobüsle gitmek için iki saat bekleyecektim sonra da işlemlerim bitene kadar özgür değildim. Sabah bitmişti; nezaretteyken hem kahvaltıyı hem de öğle yemeğini kaçırmıştım ve eve gitmek için bir ulaşım yolum yoktu.

Ancak hapishanenin çıkışına adım attığımda Myron Levin'in beni beklediğini fark ettim.

"Kusura bakma, Myron. Ne zamandır bekliyorsun?"

"Sorun değil. Telefonum yanımdaydı. Sen iyi misin?"

"Artık iyiyim."

"Aç mısın? Yoksa eve mi gitmek istersin?"

"İkisi de. Ama midem kazınıyor."

"Hadi bir şeyler yiyelim."

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler, Myron."

Hemen yemek yiyebilmek için Chinatown'a gittik ve Little Jewel'de po'boy sandviçleri söyledik. Bir masaya geçip hazırlanmalarını bekledik.

"Ee, ne yapacaksın?" diye sordum.

"Ne konuda?" dedi Myron.

"LAPD'nin İlk Değişikliği alenen ihlal etmesi hakkında. Mattson bu saçmalıktan kurtulamaz. Her türlü basın toplantısı düzenlemeliydin. Bahse girerim *Times* hemen üzerine atlar. *New York Times* yani."

"O kadar basit değil."

"Gayet basit. Bir haber üzerinde çalışıyordum ve Mattson'ın hoşuna gitmedi. O yüzden beni haksız yere tutukladı. Yalnızca İlk Değişikliği değil, Dördüncü'yü de ihlal etti. Ellerinde beni gözaltına almak için geçerli bir sebep yoktu. İşimi yapıyordum."

"Bunlarının hepsinin farkındayım ama suçlamalar düştü ve haberine geri döndün. Ciddi zarar yoksa sorun da yoktur."

"Ne? Nezarethanede bir köşeye sinmiş halde gözüm açık bir gece geçirdim ben."

"Ama bir şey olmadı. İyisin."

"Hayır, iyi değilim Myron. Sen de bir ara dene istersen."

"Bak, olanlar için üzgünüm ama bence sineye çekmeli, işleri daha fazla kızıştırmamalı ve habere geri dönmeliyiz. Haberden bahsetmişken, Emily'den bir mesaj aldım. UC-Irvine'de işe yarar şeyler bulduğunu söylüyor."

Uzun bir süre boyunca masanın karşısından Myron'a bakarak onu okumaya çalıştım.

"Konuyu saptırma," dedim. "Asıl sorun be? Bağışçılar mı?"

"Hayır, Jack daha önce de söyledim, bağışçıların bununla alakası yok," dedi Myron. "Büyük tütün şirketlerinin ve otomobil sektörünün bize zorla iş yaptırmasına nasıl izin vermiyorsam bağışçıların da yaptıklarımıza ve haberlerimize karar vermelerine izin vermem."

"O zaman neden hiçbir şey yapmıyoruz? O Mattson denen adamın gününü görmesi şart."

"Tamam, illa gerçeği öğrenmek istiyorsan söyleyeyim; bu meseleyi kurcalarsak bize pahalıya patlayacağını düşünüyorum."

"Neden öyle bir şey olsun?"

"Senin yüzünden. Ve benim. Bu dosyada, aksi ispat edilene kadar şüphelisin. Ben de seni bu davadan çekmem gerekirken çekmeyen editörüm. Savaşa girersek bunların hepsi ortaya çıkacak ve hiç iyi görünmeyecek, Jack."

Geriye yaslanarak zayıf bir itirazla başımı iki yana salladım. Haklı olduğunu biliyordum. Belki de Mattson tehlikede olduğumuz için bunları yapmıştı.

"Sıçayım," dedim.

Ödemeyi o yaptığı için Myron'u ismiyle çağırdılar. Ayağa kalktı ve sandviçlerimizi aldı. Geri döndüğünde sorunu konuşmaya devam edemeyecek kadar açtım. Yemek yemem gerekiyordu. Başka bir şey söylemeden önce po'boyumun yarısını silip süpürdüm. O zamana kadar öfkemdeki açlık etkileri ortadan kalınca LAPD'yle hukuki bir savaşa girme arzum da azaldı.

"Ama sonuçta buraya vardığımızı hissediyorum işte," dedim. "Sahte haberler, halk düşmanları, Başkan'ın *Washington Post* ve *New York Times* aboneliklerini iptal etmesi... LAPD'ye göre bir gazeteciyi hapse atmak büyütülecek bir şey değil. Ne zaman tavır alacağız?"

"Şimdi zamanı değil," dedi Myron. "Tavrımızı gösterecek-sek yüzde yüz temiz olduğumuzda yapmalıyız ki gazetecilerin hapse atılmalarına bayılan polisler ya da politikacılar karşılık vermesin."

Başımı iki yana sallayarak tartışmayı noktaladım. Hem kazanamazdım hem de LAPD'yle uğraşmaktan çok habere dönmek istiyordum.

"Peki, siktir et," dedim. "Emily elinde ne olduğunu demişti?"

"Söylemedi," dedi Myron. "Sadece işe yarar şeyler bulduğunu ve ofise geçeceğini söyledi. Buradaki işimiz bittikten sonra gidip onunla görüşürüz."

"Önce beni evime bırakabilir misin? Arabam orada ve önce duş alıp sonra başlamak istiyorum."

"Tamamdır."

Telefonuma, cüzdanıma ve anahtarlarıma kayıt işlemi sırasına el konulmuştu. Çıkarken eşyalarımı iade ederlerken olabildiğince hızlı çıkmak istediğim için hepsini ceplerime sıkıştırmıştım. Myron beni Woodman'daki binamın önüne

bıraktığında daha dikkatli bakmam gerektiği anlaşıldı. Ön kapının, Jeep'imin, otoparktaki saklama dolabının ve bir bisiklet kilidinin anahtarları halkada duruyordu. Ancak evimin anahtarı kayıptı.

Ancak iş yerinde yaşayan gayrimenkul yöneticisini öğle yemeği sonrası uykusundan uyandırdıktan ve anahtarın yönetimdeki kopyasını ödünç aldıktan sonra evime girebildim. Mutfak tezgâhının üzerinde bir arama emri tebligatının kopyasını buldum. Ben önceki akşam nezarethane hücresindeyken Mattson ile Sakai dairemi aramış olmalılardı. Muhtemelen aramanın geçerli nedeni olarak düzmece göreve mâni olma dosyamı kullanmışlardı. Büyük ihtimalle planları baştan beri buydu. Davanın düşeceğini biliyorlardı ama evime girmek için bir hâkimi ve bunu kullanmışlardı.

Öfkem hızla depreşti ve bir kez daha yaptıklarını doğrudan haklarıma saldırı olarak gördüm. Telefonumu çıkararak LAPD'nin Hırsızlık-Cinayet Şubesi'ni aradım ve Mattson'ı istedim. Aramamı yönlendirdiler.

"Dedektif Mattson, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mattson, bu dosyayı senden önce çözmemem için dua et çünkü ne kadar boktan bir herif olduğunu göstereceğim."

"McEvoy? Seni salıverdiklerini duydum. Neden bu kadar sinirlisin?"

"Çünkü ne yaptığını biliyorum. Evimi arayabilmek için beni tutukladın çünkü bu dosyaya öyle kafayı takmışsın ki elimde ne olduğunu öğrenmek istedin."

Arama emrine baktığımda alınan tek bir eşyayı bile yazmadıklarını gördüm.

"Anahtarımı geri istiyorum," dedim. "Ve buradan aldığın başka ne varsa onları da."

"Hiçbir şey almadık," dedi Mattson. "Ve anahtarın da burada. İstediğin zaman gelip alabilirsin."

Birden donakaldım. Laptopumun nerede hiç bilmiyordum. Mattson mu almıştı? Hemen önceki akşamı gözden geçirdiğimde, posta kutuma bakmak için ön tarafa gitmeye karar verince sırt çantamı Jeep'te bıraktığımı fark ettim. Orada Mattson ile Sakai yolumu kesmişti.

Arama emrini elime alıp hızlıca aramanın ev ve araç için geçerli olup olmadığını kontrol ettim. Laptopum parmak iziyle ve şifreyle açılıyordu ama Mattson'ın siber birimine giderek birilerine hacklettirmesinin kolay olacağını tahmin ediyordum.

Laptopumu Mattson aldıysa elimdeki ve soruşturma hakkında bildiğim her şeyi ele geçirmiş demekti.

Arama emri yalnızca evim içindi. Sonraki otuz saniye içinde arabamda ikinci bir emir olup olmadığını görecektim.

"McEvoy, orada mısın?"

Cevap vermeye zahmet etmedim. Aramayı sonlandırarak kapıya yöneldim. Otoparkın beton basamaklarından indim ve hemen Jeep'imin yanına gittim.

Sırt çantam yolcu koltuğunda, bir gün önce koyduğumu hatırladığım yerdeydi. Onu alıp eve döndüm ve içindekileri mutfak tezgâhına boşalttım. Laptop içindeydi ve belli ki Mattson ne onu ne de dosya notlarını almıştı. Çantanın içindeki diğer şeylere de dokunulmamış gibiydi.

Çalışmalarımın ve e-postalarımın polis tarafından didik didik edilmemesinin getirdiği rahatlamayla, şüphesiz nezaretteki uykusuz gecemden kaynaklanan yorgunluk dalgasını kendini gösterdi. Myron ve Emily'yle buluşmak üzere ofise gitmeden önce kanepeye uzanarak yarım saat kestirmeye karar verdim. Alarm kurdum ve birkaç dakika içinde uykuya

daldım. Uyumadan önceki son düşüncelerim o sabah adliye-ye otobüste birlikte gittiğim adamlarla ilgiliydi. Şimdi hepsi muhtemelen, sadece gözlerini kapamanın bile insanı savun-masız kıldığı hücrelerine geri dönmüşlerdi.

17

Uyandığımda zihnim karışıktı. Dışarıdan gelen yaprak üfleme makinesinin sesiyle derin uykumdan uyanmıştım. Saate bakmak için telefonumu kontrol ettim ancak geceyi şarj olarak evde değil hapishane delil odasında geçirdiği için şarjı bitmişti. Ayırdığım otuz dakikadan daha fazla uyuduğuma şüphem yoktu. Genelde saate telefondan baktığım için saat takmıyordum. Ayağa kalkıp sendeleyerek küçük mutfağa girdim ve ocaktaki saatin 16.17 olduğunu gördüm. İki saatten fazla uyumuştum.

Ekranın açılması için telefonumu şarja takmam ve beklemem gerekti. Daha sonra Myron ile Emily'ye grup mesajı atarak gecikmemi açıkladım. Buluşma için çok mu geç kaldım diye sordum ve yanıt hemen geldi: *Ofise gel.*

Yirmi beş dakika sonra buluştuk.

Emily daha önce Myron'a gönderdiği mesajda haklıydı. UC-Irvine'de William Orton hakkında işe yarar şeyler bulmuştu. *AdilUyarı*'nın toplantı odasında buluştuk ve Emily elindekileri açıkladı.

"İlk olarak, bunların hepsi kayıt dışı," dedi. "Kullanmak istiyorsak bağımsız bir doğrulama bulmamız lazım... ki Anahaim Polis Merkezi'nde böyle bir kaynak var, eğer ulaşabilirsek."

"Okuldaki kaynağın ne kadar iyi?" diye sordu Myron.

"Şu an dekan yardımcısı," dedi Emily. "Ama dört yıl önce her şey mahvolduğunda Title IX biriminin koordinatörünün asistanıydı. Title IX'un ne olduğunu biliyor musun, Jack?"

"Evet," dedim. "Federal destek parası alan bütün okullar için geçerli cinsel şiddet ve taciz protokolü."

"Doğru," dedi Emily. "Kaynağım bana kayıt dışı olarak ve kendi kaynağını ifşa etmeden William Orton'ın öğrencilerine devamlı olarak tacizde bulunduğunu ama asla hakkında skandal çıkmadığını söyledi. Kurbanlar korkutulmuş, şahitler vazgeçirilmiş. Jane Doe* ortaya çıkana kadar hakkında somut bir dava olmamış."

"Jane Doe mu?" diye sordum.

"Kadın, Orton'ın dersini alan bir öğrenciymiş –biyoloji fakültesinde– ve Anaheim'daki bir barda şans eseri karşılaştıktan sonra kendisine roofie** verdiğini, sonra da tecavüz ettiğini iddia etmiş. Kadın bir motel odasında çıplak halde uyanmış ve son hatırladığı şey Orton'la içki içtiğiymiş."

"Nasıl bir şerefsiz," dedi Myron.

"Nasıl bir suçluymuş diyecektin herhalde," dedi Emily.

"O da var," dedi Myron. "Peki ne olmuş? Jane Doe fikrini mi değiştirmiş?"

"Hayır, hiç de öyle olmamış," dedi Emily. "Kadın vazgeçmemiş. Ve zekiymiş. O akşam polisi aramış ve tecavüz kiti getirip kanını almışlar. Orton saldırı sırasında prezervatif kullanmış ama kadının meme uçlarında tükürüğünü bulmuşlar. Adama karşı sağlam bir dosya hazırlıyorlarmış. Jane'in toksikoloji raporunda flunitrazepam, yani buluşma tecavüzü

---

* ABD'de kimlikleri tespit edilemeyen ya da yasal sebepler nedeniyle gizlenen kadınlar için kullanılan bir takma isim. (ç.n.)

** Özellikle buluşmalarda gerçekleşen tecavüzlerde kullanılmasıyla tanınan Rohypnol'ün argodaki adı. (ç.n.)

uyuşturucusu olarak bilinen Rohypnol bulunmuş. Kurbanın sağlam bir tanığı varmış ve dosya verilmeye hazırmış. Sadece DNA'yı bekliyorlarmış."

"Peki ne olmuş?" diye sordum.

"DNA analizi Orange County Şerif Departmanı'nın laboratuvarı yapmış," dedi Emily. "Tükürük Orton'la eşleşmemiş."

"Şaka yapıyorsun," dedi Myron.

"Keşke," dedi Emily. "O yüzden davalarını çökertmiş. Kadın sorgu esnasında altı gündür başka bir adamla birlikte olmadığını söylediği için anlattığı hikâyeye şüphe düşürmüş. Sonra Bölge Savcısı Ofisi'ndeki bir araştırmacı Jane Doe'nun önceden birlikte olduğu kişilerin sayısını çıkarmış. Hepsi birbirine eklenenince Bölge Savcısı peşini bırakmış. Doğrudan DNA bağlantısı bulamadıklarında bir şey yapamazlarmış."

Jason Hwang'ın DRD4 geni hakkında söylediklerini düşündüm. Orange County Bölge Savcısı, Jane Doe'yu önüne gelenle yattığı ve bu yüzden dava açılacak kadar güvenilir olmadığı için başından savmıştı.

"Tesadüfen karşılaştıklarını söyledin," dedim. "Bu konuda daha fazla bilgi var mı? Tesadüfen olduğunu nereden biliyorlar?"

"Onu sormadım," dedi Emily. "Sadece rasgele olduğunu söylemişler işte. Bir barda birbirlerine rastlamışlar."

"Tükürük başka birisiyle eşleşmiş mi?"

"Bilinmeyen bir bağışçıyla," dedi Emily. "O zamanlar, DNA araştırmacısı olan Orton'ın bir şekilde eşleşmemesi için kendi DNA'sını değiştirdiğine dair bir dedikodu varmış."

"Kulağa bilim kurgu gibi geliyor," dedi Myron.

"Öyle," dedi Emily. "Kaynağımın dediğine göre Şerif'in laboratuvarında testi ikinci kez yapmışlar ve yine negatif çıkmış."

"Belki de belgeyi gizlice değiştirmişlerdir?" dedi Myron.

"O da iddia edilmiş ama Şerif Departmanı laboratuvarın arkasında durmuş," diye yanıtladı Emily. "Bence delil bütünlüğü sorunu olduğunu gösteren herhangi bir belirti o laboratuvarda yapılan işlemlere bağlı tüm kararları tehlikeye atardı, o yüzden o yola girmek istemediler."

"Ve Orton çekip gitti," dedim.

"Bir dereceye kadar," dedi Emily. "Dava açılmadı ama Jane Doe'nun DNA karşısında bile değişmeyen hikâyesi sayesinde, okulun Orton'ın çalışan davranış yönetmeliğine aykırı hareket ettiğine dair yeterli duman çıkmıştı. Karar hukuki olarak verilmemişti. Okuldaki öğrencileri korumaları gerekiyordu. O yüzden ayrılması için sessizce anlaşmaya vardılar. Orton ikramiyesini aldı ve her şey halının altına süpürüldü."

"Peki Jane Doe'ya ne oldu?" diye sordum.

"Onu bilmiyorum," dedi Emily. "Kaynağıma Anaheim Polis Merkezi'nde dosyayla kimin ilgilendiğini sordum ama sadece dedektifin adının bir dedektif için mükemmel olduğunu hatırladığını söyledi: *Dig*."

"Adı mı soyadı mı?" diye sordum.

"Adı dedi," dedi Emily. "Tarifine göre adam Latin kökenliymiş, o yüzde Digoberto ya da o tür bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Çözmek çok da zor olmasa gerek."

Başımla onayladım.

"Yani," dedi Myron, "Orton'ı UC-Irvine'de kapı dışarı ediyorlar, o da yolun ilerisindeki bir özel laboratuvarı satın alıyor. Ucuz atlatmış."

"Öyle," dedi Emily. "Ama kaynağımın dediği gibi, onların derdi adamı okuldan uzaklaştırmaktı."

"DNA'sını değiştirdiğine dair çıkan dedikodulara ne oldu?" diye sordum. "Hem öyle bir şey mümkün mü?"

"Senin gelmeni beklerken biraz araştırma yaptım," dedi Emily. "Gen değiştirme teknolojisi her geçen gün gelişiyor ama şu anda -ve kesinlikle olayın gerçekleştiği dört yıl önce- kodun tamamını değiştirecek seviyede değildi. Jane Doe'nun dosyasına ne olduğu bilinmiyor. Kaynağıma göre Jane Doe, Orton'a ve okula dava açmak için bir avukat tutmuş. Ofisi örneği analiz etmiş ve aynı sonucu almışlar. Hiç dava açılmamış."

Üçümüz de bir anlığına sessiz kaldık, sonra Myron konuştu.

"Peki sırada ne var?" diye sordu.

Bu benim haberimdi ve korumak istiyordum ancak Emily Atwater'ın büyük ölçüde ilerleme sağladığını kabul etmek zorundaydım.

"Göz ardı etmememiz gereken şeylerden biri William Orton'ın şüpheli bir tip olduğu ama Jack'in peşinde olduğu şey onunla ilişkili değil... henüz," dedi Emily. "Daha fazla bilgi gerekiyor ama biz olduğumuz yere bakalım. Bildiğimiz dört kurban GT23 katılımcısıydı. DNA'larının araştırma amacıyla Orton'ın laboratuvarına satılmış olası mümkün ama henüz kanıtlanmadı. Şimdi Orton'ın saldırgan bir sapık olduğu eklenince her şey daha ilginç oluyor. Ama elimizde birbiriyle bağlantılı somut bir şey yok."

"Aynen öyle," dedi Myron. "Güçlü bir bağlantımız olmadan ne kadar ilerleyebiliriz acaba."

Myron bana bakınca bunu iyiye yordum. Haber hâlâ benimdi ve hikâyeyi benden duymak istiyordu.

"Bence ağ atmalıyız," dedim. "Ne çıkacağını görmeliyiz. Bana kalırsa yapmamız gereken Orange Nano'ya bakmak ve Orton'la konuşmak. Belki doğrudan iletişim kurarak onun hakkında fikir edinebiliriz. Arayıp dört kadının cinayetini araştırdığımızı söylememeliyiz. Başka bir yol bulmalıyız."

"Ben de onu düşünüyordum," dedi Emily. "Yine Jack'i beklerken Orton hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyordum ve Rexford Şirketi'nin yıllık raporunda adını gördüm. Yönetim kurulu üyesiymiş."

"Rexford ne iş yapıyor?" diye sordum.

"Öncelikli olarak erkekler için saç ürünleri üretiyor," dedi Emily. "Kelleşme, yani saç dökülmesi üzerinde duruyorlar. İki cinsiyet için de yükselişte olan bir marka ve beş yıl içinde dört milyar dolarlık bir sektör olmaları bekleniyor."

"Orton tedavi etmeye çalışıyor," dedim.

"Ben de öyle tahmin ediyorum," dedi Emily. "Saç dökülmesini tedavi eden ya da yavaşlatan bir gen tedavisi keşfeder ya da yaratırsa ne kadar değerli olacağını bir düşünün. Rexford'un yönetim kurulunda çünkü şirket onun araştırmasına finansman sağlıyor ve biz de bu yolu kullanacağız."

"Saç dökülmesini araştırdığımızı mı söyleyeceğiz?" diye sordum.

"Parayı takip edeceğiz," dedi Emily. "Her yıl milyarlarca dolar harcanıyor ama tedavi yok... Yani şimdilik. Tüketici gözüyle bakacağız: Bu tedavilerin kaçı işe yaramaz ve gen tedavisinde hangi aşamadayız? Orton'ın egosuna oynayacağız, ona bu buluşu ancak kendisinin yapabileceğini duyduğumuzu söyleyeceğiz."

İyi bir plandı, canımı tek sıkan daha önce benim aklıma gelmemiş olmasıydı. Hiçbir şey söylemedim, Myron bana baktı.

"Ne düşünüyorsun, Jack?" diye sordu.

"Bu kelleşme araştırması benim için yeni bir şey," dedim. "Jason Hwang, Orton'ın bağımlılık ve riskli davranışlar üzerinde çalıştığını söylemişti. Kel kalmak, bildiğim kadarıyla ikisiyle de bağlantılı değil."

"Bu araştırmacılar böyle çalışıyorlar," dedi Emily. "Bir alanda araştırma yapmak için büyük ilaç şirketlerinden bileti kapıyorlar, o parayla asıl ilgiyi çekecek diğer araştırmayı fonluyorlar. Rexford istediği araştırmaya ödeme yapıyor ama aslında Orton'ın istediği araştırmayı finanse ediyor."

Başımla onayladım.

"O zaman bence güzel bir fikir," dedim. "Bu yolu kullanacağız. Belki önce Rexford'dan onaylatırız. Halkla ilişkilercilerinin ayarlamalarını sağlar, Orton'ın hayır demesini zorlaştırırız ki özellikle orada şüpheli şeyler karıştırıyorsa diyecektir."

"Güzel fikir," dedi Emily. "Ben..."

"Sabah ilk iş ararım," dedim. "Ayarlamaya çalışırım."

"Görüşmede iki kişi olacağınızı söyle," dedi Myron.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Oraya birlikte gitmenizi istiyorum," dedi Myron.

"Bence ben halledebilirim," dedim.

"Eminim edersin," dedi Myron. "Ama güvenlik açısından ikinizin de gitmesini istiyorum. Emily, sen Canon'u al ve fotoğraf çek."

"Ben fotoğrafçı değilim ki," diye karşı çıktı Emily.

"Sen al o kamerayı."

"Peki Anaheim Polis Merkezi ne olacak?" diye sordu Emily. "Oraya da iki kişi gitmemizi mi istiyorsun?"

"Oraya yarın gidecektim," dedim. "Dedektif Dig'i ben bulurum."

Emily bir şey söylemedi. İpucunu kendisinin bulduğunu söyleyerek karşı çıkmasını bekliyordum ancak öyle yapmadı.

"Tamam, iyi, sen git Jack," dedi Myron. "Ama dinle, bunun yarışa dönmesini istemiyorum. Birlikte çalışın. Bu işe çalı-

şanlarımın yarısını tahsis ediyorum. Vakit kaybedemeyiz. Orada bir şeyler varsa bulun, yoksa da çıkın ve sonraki habere geçin."

"Anlaşıldı," dedi Emily.

"Tamam," dedim.

Sonrasında toplantı bitti ve kendi çalışma masalarımızın başına döndük. İlk yaptığım şey Anahaim Polis Merkezini arayıp Dig'e bağlanmaya çalışmaktı. Sandığımdan kolay oldu. Dedektiflerin ofisini istedim ve açan kadına, "Dig'le görüşebilir miyim?" diye sordum.

"Üzgünüm, Dedektif Ruiz bugünlük gitti. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Yok, sorun değil. Yarın işte olur mu?"

"Olur ama tüm gün adliyede görevlendirildi. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, adliyede görüşürüz sanırım. Tecavüz dosyasıyla mı ilgili?"

Ruiz'in Jane Doe/Orton dosyasında çalışmasını bildiğimden sorduğum bir soruydu.

"Evet, Isaiah Gamble'ın. Kendisini kimin aradığını söyleyeyim?"

"İletmenize erek yok. Onunla yarın görüşürüm. Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra Orange County Bölge Savcısı Ofisi'nin internet sitesine girdim ve arama penceresine *Isaiah Gamble* adını yazdım. Bu da dosyanın özüne inmemi -kaçırılma ve cebren tecavüz- ve Santa Ana'daki adliyede hangi duruşma salonunda görüldüğünü bulmamı sağladı. Sabah oraya gidebilirdim.

Defterime bilgileri yazarken Rachel Walling'den gelen bir mesaj araya girdi.

Bu akşam bir şeyler içmek ister misin?

Durup dururken böyle bir mesaj gelmişti. Bir yıldan uzun süre sonra haber vermeden yanına gitmiştim ve sonraki gün benimle içki içmek istiyordu. Cevap yazmam uzun sürmedi.

Olur. Nerede? Ne zaman?

Bekledim ama cevap hemen gelmedi. Günü bitirmek üzere toplanmaya başladım; yarın Orange County'de ihtiyaç duyabileceğim her şeyi sırt çantama attım. Tam kalkıp çıkmak üzereydim ki Rachel'dan mesajıma yanıt geldi.

Valley'deyim. Şimdi ya da sonra buluşabiliriz. Christina'yla tanıştığınız yere ne dersin? Orayı görmek istiyorum.

Telefon ekranıma öylece bakakaldım. Mistral'ı kastettiğini anlamıştım. Biraz tuhaf gelse de belki de buluşmada bir içkiden fazlası olacaktı. Belki Rachel ona yaptığım teklif konusunda kararını değiştirmişti. Ona mekânın ismini ve adresini yazarak yolda olduğumu söyledim.

Çıkarken Emily Atwater'ın bölmesinin önünden geçtim. Ekranından başını kaldırıp bana baktı.

"Dig'i buldum," dedim. "Soyadı Ruiz. Yarın başka bir dosya için adliyede olacak."

"Harika," dedi Emily. "Orada ona ulaşabilirsin."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Bu arada, şerefsizlik yapmış gibi göründüysem özür dilemek istiyorum."

"Hayır, değilsin. Senin haberindi. Anlıyorum."

Başımla onayladım.

"Anlayışın için teşekkürler," dedim. "Benimle gelip Ruiz'i görmek istersen sorun olmaz. Sen buldun sonuçta."

"Hayır, aslında burada kalabilirim sahiden," dedi. "Sen onunla uğraşırken ben de federalleri halletmenin bir yoluna bakarım diye düşünüyordum. Gıda ve İlaç Dairesi'yle başlayacağım."

"Bu konuda hiçbir şey yapmıyorlar ki," dedim. "Hâlâ 'düşünüyoruz' uygulama aşamasındalar."

"Evet ama bunu kayda alarak neden böyle olduğunu ve ne zaman değişeceğini sormalıyız. Devlet çağının gerisinde kalıyor ve haberin büyük bir parçası bu kısım."

"Doğru."

"O yüzden ben de o kısmı halledeceğim, sen de Orange County'ye git."

"Rexford'un halka ilişkiler bölümü aracılığıyla Orton'la görüşme ayarlamaya çalışacağım. Sana haber veririm."

Gülümsedi. Bir nedenden bu konuda hâlâ şerefsizlik yaptığımı düşündürttü.

"İyi miyiz yani?" diye sordum.

"Tabii," dedi. "Yarın ne olacak bakalım."

Başımla onayladım, tam gitmek üzereyken tekrar konuştu.

"Ben haberimi koruduğum için asla özür dilemezdim, Jack."

Dönüp ona baktım.

"Bir şey gördün ve peşine düştün," dedi. "Kendine saklamakta son derece haklısın."

"Tamam," dedim.

"Yarın görüşürüz," dedi.

18

Oraya vardığımda Rachel çoktan Mistral'ın barına gelmiş, martini kadehini yarılamıştı. Benim girdiğimi görmedi, ben de arkada durarak bir süre onu izledim. Gözlerini bara dikmiş bir belge okuyordu. Başını kaldırmadan martini kadehine uzandı, ardından minik bir yudum aldı. Neredeyse yirmi beş yıldır tanışıyorduk ve ilişkimiz bir sıcak bir soğuk, bir yoğun bir uzak, bir yakın bir aşırı profesyonel ve en sonunda kalp kırıcı olmuştu. En başından beri kalbimde asla tam olarak iyileşmeyen bir delik açmıştı. Onu görmeden yıllar geçirsem bile düşünmeyi asla bırakamıyordum. Nerede olduğunu, ne yaptığını, kiminle olduğunu düşünüyordum.

Evvelsi gün onu ziyaret etmeye karar verdiğim anda kendime yeni bir umut ve acı ısmarladığımı biliyordum. Fakat bazı insanların kaderleri böyleydi, aynı şarkıyı bozuk bir plak gibi defalarca çalmaya mahkûmdular.

Barmen beni kapının yanında dururken görüp adımı kendi yorumuyla söyleyerek büyüyü bozdu.

"Jacques, ne yapıyorsun?" diye sordu. "Gel içeri gel."

Elle'in soyadını bilmiyordum, Fransız aksanıyla konuşuyordu. Beni bir müdavim olarak tanıyor, adımı Fransızcaymış gibi söylüyordu. Yine de ismime benzediğinden Rachel'ın başını kaldırıp beni görmesine neden oldu. Böylece daldığım hülyalara ve umutlara son verdim.

Bara doğru yürüdüm, Rachel'ın yanına oturdum.

"Selam, geleli çok oldu mu?" diye sordum.

"Hayır, senden biraz önce geldim," dedi Rachel.

Elle siparişimi almak üzere bara geldi.

"Her zamankinden mi Jacques?" diye sordu.

"Olur," dedim.

Elle, Ketel One'un olduğu kısma dönüp içkimi hazırlamaya başladı.

"*Heğ zamağkinden mi Jacques?*" diye fısıldadı Rachel dalga geçerek. "Aksanının sahte olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Kız aktris," dedim. "Burası Fransız bistrosu."

"Ancak L.A.'de olacak şey."

"Ya da belki Paris'de. Ee, hangi rüzgâr seni tepeden Valley'ye getirdi?"

"Yeni bir müşteri bağlamaya çalışıyorum ve bugün sunumumuz vardı."

"Geçmiş araştırması mı?"

"Esas olayımız işte."

"Yani oraya gidiyorsun, eski FBI kartını gösteriyorsun ve onlara yapabileceklerini söylüyorsun, onlar da işlerini sana veriyorlar, öyle mi?"

"Basitleştirilmiş hali oldu ama evet, böyle çalışıyor."

Elle martinimi getirdi ve bir kokteyl peçetesinin üzerine koydu.

"*Voilà*," dedi.

"*Merci*," dedim.

Elle bara geri döndü; bizi yalnız bırakacak kadar zekiydi.

"Onunla mı takılıyorsun?" dedi Rachel. "Uydurma Fransız aksanlı barmen."

"Birkaç blok ötede yaşıyorum," dedim. "Başım belaya girerse eve yürüyebilirim."

"Ya da şansın yaver giderse. Kararlarını değiştirmeden önce eve götürmelisin, değil mi?"

"Ayıp ediyorsun; keşke dün sana onu anlatmasaydım. Burada ilk ve son defa yaşadığım bir şeydi."

"Eminim."

"Doğruyu söylüyorum ama kıskanıyormuşsun gibi gelmeye başlıyor."

"İşim olmaz."

Sonra bir süre sessiz kaldık ve ikimizin de inişli çıkışlı geçmişimizi düşündüğünü hissettim. Her daim mahveden benmişim gibi görülüyordu. Bir keresinde Şair soruşturması sırasında kendi özgüvensizliklerim yüzünden ondan ilişkimizin önüne geçecek kadar şüphelenmiştim ve işimi ilişkimizin önüne son koyuşumda da onu katlanılmaz bir pozisyona sokmuştum.

Şimdiyse ancak bir barda buluşuyor, cilveli imalarda bulunuyorduk. Olabilecek ihtimaller beni deli ediyordu.

"Bir şeyi kıskandığımı söylemem lazım ama," dedi Rachel.

"Artık Valley'de yaşıyor olmamı mı?" dedim.

Yine o cilveli imadan kaçınamamıştım. *Tanrım.*

"Hayır, bir dosyayla uğraşıyor olmanı," dedi. "Gerçek bir dosyayla."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Senin kendi işin var."

"Ve yüzde doksanı bilgisayar başında oturup geçmiş araştırmaları yapmaktan ibaret. Uzun süredir gerçek... yeteneklerimi kullanmıyorum, Jack. Kullanmazsan kaybedersin. Dün gelişin bana artık neyi yapmadığımı hatırlattı."

"Üzgünüm. Hepsi benim yüzümden. Rozetin, her şeyin. Bir haber uğruna her şeyi bok ettim. Çok kördüm; özür dilerim."

"Jack, buraya senden özür duymaya gelmedim. Geçmiş geçmişte kaldı."

"O zaman ne var, Rachel?"

"Bilmiyorum. Sadece..."

Cümlesini bitirmedi. Ama bunun hızlıca içip veda etmeyeceğimiz bir görüşme olduğunu anlamıştım. Barın ucunda duran Elle'e doğru iki parmağını kaldırdım: *İki tane daha.*

"Dün konuştuklarımızla ilgili herhangi bir şey yaptın mı?" diye sordu Rachel.

"Yaptım," dedim. "Çok işe yarar şeyler buldum ve bugün de devam edebilirdim ama tüm geceyi nezarette geçirmek zorunda kaldım."

"Ne? Neden?"

"Çünkü bu dosyayla ilgilenen LAPD'deki herif korkuyor. Ondan önde olduğumdan korkuyor, o yüzden dün akşam uydurduğu göreve engel olma suçundan beni aldı ve geceyi şehir merkezinde, yarım günümü de adliyede, hapishane otobüsleriyle gidip gelirken geçirdim."

Tam martinimi bitirmişken Elle yenisini getirdi.

"*Je vous en prie*," dedi.

"*Merci*," dedim.

"*Gracias*," dedi Rachel.

Elle uzaklaştı.

"Hey, unuttuk," dedim.

Yeni içkimi havaya kaldırdım.

"Tek mermi teorisine?" diye sordum.

Belki çok ileri gidiyordum ama Rachel ayak diremedi. Bana yıllar önce anlattığı bir şeyi kastediyordum: Rachel dünyadaki herkesin kalbini bir mermi gibi delip geçebilecek birileri olduğuna inanıyordu. Herkes o kişiyle tanışacak kadar şanslı değildi ve tanışsa bile herkes o kişiyle devam edemezdi.

Benim hiçbir zaman şüphem olmamıştı. O kişi Rachel'dı. Beni delip geçen merminin üzerinde onun ismi yazılıydı.

Kadehlerimizi tokuşturduk. Fakat sonra bu konuda başka bir şey konuşamadan Rachel konuyu değiştirdi.

"Seni suçlu buldular mı?" diye sordu.

"Şehir Savcısı Vekili görür görmez davayı düşürdü," dedim. "Gazetecilerin pislikten daha aşağı görüldüğü bir çağda yeni bir taciz biçimi. Bu polisler her şeyin yanlarına kâr kalacağını sanıyorlar."

"Bu dosyada önlerinde olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet. Sen fikrini değiştirdin mi..."

"Elinde ne var?"

Sonraki yirmi dakikayı ona Jason Hwang'ı, William Orton'ı ve haberdeki yeni ortağım Emily Atwater'ın UC-Irvine'deki kaynağı sayesinde ilerleme kaydedişini anlattım. Rachel birkaç soru sorarak arada sırada küçük tavsiyelerde bulundu. Doğru yolda olduğumu hissettiği belliydi. Eskiden FBI'la birlikte seri katilleri avlardı, şimdiyse iş adaylarının geçmişlerini araştırıyordu. Birer martini daha içtik ve konuşmamız bittiğinde bir karar vermemiz gerekiyordu.

"Arabanı öylece burada mı bırakıyorsun?" diye sordu Rachel.

"Valeler beni tanıyorlar," dedim. "Çok fazla içtiğim için eve yürüyerek gidersem anahtarlarımı geri verirler. Sabah olunca gelip arabamı alırım."

"Ben de araba kullanmasam iyi olur."

"Benimle eve yürüyebilirsin. Sürmeye hazır olduğunda gelip arabanı alırız."

İşte yapmıştım. Onu beceriksizce davet etmiştim. Karşılığında yarım yamalak gülümsedi.

"Peki sabaha kadar kendime gelmezsem?" diye sordu.

"Üç martini... Bence en az o kadar sürer," dedim.

Hesabı platin American Express kartımla ödedim. Rachel gördü.

"Hâlâ telif ücretlerini alıyor musun, Jack?"

"Biraz. Her yıl daha az ama kitaplar hâlâ basılıyor."

"Her yeni seri katil yakalandığında eşyalarının arasında *Şair*'in bir kopyasının bulunduğu duydum. Aynı zamanda gittiğim her hapishanede revaçtaydı."

"Bildiğim iyi oldu. Belki de dün gece şehir merkezinde imza günü düzenlemeliydim."

Yüksek sesle gülünce martinileri abarttığını anladım. Genelde öyle kontrollü içerdi ki böyle sesli gülmezdi.

"İkimiz de bayılmadan önce gidelim," dedim.

Taburelerimizden kalkarak kapıya yöneldik.

İki bloğu yürürken alkol Rachel'ın dilini gevşetmeye devam etti.

"Sadece evdeki hizmetçinin bir yıllığına izne çıktığını söylemek istiyorum," dedim.

Tekrar güldü.

"Başka türlüsünü beklemezdim zaten," dedi. "Evlerinden bazılarını hatırlıyorum. Tam bekârlara layıktı."

"Evet, sanırım bazı şeyler asla değişmiyor," dedim.

"Ben de istiyorum," dedi.

Cevap vermeden birkaç dengesiz adım attım. İlişkimizden mi, yoksa haberimden mi bahsettiğini düşündüm. Ben sormadan açıkladı.

"Tonlarca para kazanıyorum ama bir şey... yaptığım yok," dedi. "Eskiden... bir yeteneğim vardı, Jack. Şimdiyse..."

"Dün o yüzden seni görmeye geldim," dedim. "Düşündüm ki sen..."

"Bugün ne yaptım biliyor musun? Plastik mobilya imal eden bir şirketle görüştüm. Kaçak işçi çalıştırmak istemedikleri için bana geldiler ve bil bakalım ne oldu? Vermek istiyorlarsa paralarını alacağım."

"İş yapmak bu zaten. Sen de kararını verdiğinde..."

"Jack, ben bir şey yapmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Haberinde yardımcı olabilirim."

"Imm... evet, belki bu adamın, yani kim yapıyorsa onun profilini çıkarmak istersin diye düşündüm. Kurbanların da. Bizim..."

"Hayır, ondan fazlasını istiyorum. Sahada olmak istiyorum. Korkuluk'ta olduğu gibi."

Başımla onayladım. O dosyada omuz omuza çalışmıştık.

"Bu seferki biraz farklı. O zamanlar ajandın ve benim zaten bir ortağım var..."

"Ama sana gerçekten yardım edebilirim. Federal hükümette hâlâ bağlantılarım var. Bir şeylere ulaşabilirim. Senin bulamayacağın şeyler bulabilirim."

"Ne gibi?"

"Henüz bilmiyorum. Bakacağım ama hâlâ ajanslarda tanıdıklarım var çünkü birlikte çalışmıştık."

Başımla onayladım. Evime varmıştık. Söylediklerinin ne kadarının alkolden olduğunu bilmesem de içten konuşu-

yormuş gibi görünüyordu. Kapıyı açmak için anahtarları karıştırdım.

"İçeri girip bir oturalım," dedim. "Konuşmaya devam ederiz."

"Bu akşam daha fazla konuşmak istemiyorum, Jack," dedi.

19

Daha önce ne Santa Ana'daki adliyeye gitmiştim ne de San Fernando Vadisi'nden Orange County'ye bir hafta içi sabahı arabayla geçmiştim. Dokuzdan önce oraya varabilmek için yedide evden çıktım. Tabii bunu, önce benim Jeep'imi, sonra da Rachel BMW'sini almaya Mistral'a iki kere gidip geldikten sonra yapmıştım. Onunkini binanın önüne, Mattson ile Sakai'nin beni tutukladıkları yere park etmiştim. Ardından o uyurken anahtarını yatağın yanındaki komodine bırakmıştım. Uyandığında beni aramasını rica eden bir not yazarak iki Advil'le beraber komodinin üzerine koymuştum.

Rachel boş bir evde uyanmaktan rahatsız olabilirdi ancak duruşma başlamadan önce Dedektif Digoberto Ruiz'i bulmak istiyordum.

Elbette en iyi hesaplanmış planlar bile ters tepebilirdi. Hem 101 hem de 5 otoyollarındaki tıkanıklardan sonra 09.20'de Santa Ana'daki Ceza Mahkemeleri Binası'nın otoparkına girdim. Isaiah Gamble'ın duruşma işlemleri çoktan başlamıştı. İçerideki arka bir sıraya geçip izledim. Şanslıydım. Tanık kürsüsünde ifade veren adamın Dedektif Ruiz olduğunu anlamam yalnızca birkaç dakikamı aldı.

Duruşma salonunda benden ve davacı tarafındaki ön sırada oturan kadından başka kimse yoktu. Belli ki dava yerel halkın ya da basının ilgisini çekmemişti. Savcı kadındı ve savcılık ve savunma masalarının arasındaki kürsüdeydi. Jüri so-

lundaydı: On iki jüri üyesi ve iki yedeği günün ilk saatlerinde dahi pür dikkat haldeydi.

Sanık Isaiah Gamble, masada bir kadının yanında oturuyordu. Sapıkların taktiklerinden birinin de duruşmaya kadın avukatla gitmek olduğunu biliyordum. Jüriyi şunu sormaya zorluyorlardı: Bu adam söyledikleri şeyi gerçekten yapmış olsaydı bir kadın onu temsil eder miydi?

Ruiz emekli olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kafasının tepesindeki kel kısmın etrafını çevreleyen gri saç tutamı ve sürekli üzgün bakan gözleri vardı. Bu işte çok fazla şey görmüştü. Gördükleri arasından sadece bir tanesini anlatıyordu.

"Kurbanla hastanede tanıştım," dedi. "Yaraları için tedavi görüyor ve kanıt toplanıyordu."

"Peki size başka kanıt ya da bilgi sağlayacak durumda mıydı?" diye sordu Savcı.

"Evet, arabanın bagajında onun yanında duran plakayı hatırladı."

"Plaka arabanın üzerinde değil miymiş?"

"Hayır, çıkarılmış."

"Neden çıkarılmış?"

"Muhtemelen birileri kaçırılma olayını görürse şüphelinin kimliğinin tespit edilmesini önlemek için."

Savunma avukatı dedektifin cevabına itiraz ederek bunun bir varsayım olduğunu söyledi. Hâkim, Ruiz'in cinsel saldırı vakalarında fikrini belirtecek kadar deneyimi olduğuna hükmederek cevabı kabul etti. Bu durum, aynı zamanda Savcı'yı soruyu biraz daha ileri taşıması için yüreklendirdi.

"Bu durumu daha önceki vakalarda gördünüz mü?" diye sordu kadın. "Plakanın sökülmesini yani."

"Evet," dedi Ruiz.

"Tecrübeli bir dedektif olarak bu size ne anlatıyor?"

"Önceden planlanmış olduğunu. Adamın planlayarak ava çıktığını."

"Ava mı?"

"Kurban aramaya yani. Av aramaya."

"Kurbanın arabanın bagajında olmasına dönelim, orası plakayı göremeyeceği kadar karanlık değil miydi?"

"Karanlık ama kaçıran kişi her frene bastığında arabanın stop lambaları yanıyordu, bu şekilde görebildi. Plakayı böyle ezberledi."

"Peki siz bu bilgiyle ne yaptınız?"

"Plakayı bilgisayarda arattım ve üzerine kayıtlı olduğu kişiyi buldum."

"Kim adına kayıtlıydı?"

"Isaiah Gamble."

"Yani sanık adına."

"Evet."

"Sonra ne yaptınız, Dedektif Ruiz?"

"Gamble'ın fotoğrafını ehliyetinden aldım, altılı paketin içine koydum ve kurbana gösterdim."

"Lütfen altılı paketin ne olduğunu jüriye açıklayın."

"Bir fotoğraf dizisi. Isaiah Gamble'ın ve aynı ırktan ve aynı yaşlarda, aynı vücut tipi, saçları ve ten renkleri olan başka beş erkeğin fotoğraflarını bir araya getirdim. Ardından fotoğrafları kurbana göstererek aralarında kendisini kaçıran ve tecavüz eden adam olup olmadığını sordum."

"Peki bu fotoğrafların arasından herhangi birini tespit etti mi?"

"Tereddüt etmeden Isaiah Gamble'ın fotoğrafının kendisini kaçıran, ona tecavüz edip döven adama ait olduğunu söyledi."

"Tespit ettiği adamın fotoğrafının altını imzalattırdınız mı?"

"Evet, imzalattırdım."

"Peki o altılı paketi bugün duruşmaya getirdiniz mi?"

"Getirdim."

Savcı altılı paketi adım adım kanıt olarak ibraz etti ve hâkim de kabul etti.

Yirmi dakika sonra Ruiz doğrudan ifadesini tamamladı ve savunmanın çapraz sorgusu başlamadan önce hâkim sabah arası verdi. Jüri üyelerine ve iki tarafa on beş dakika içinde dönmelerini söyledi.

Tuvalete veya kahve almaya gitmek üzere duruşma salonundan ayrılacak mı diye Ruiz'i dikkatle seyrettim ancak başta tanık kürsüsündeki yerinde kaldı ve mahkeme kâtibiyle havadan sudan muhabbet etti. Fakat sonra kâtip gelen aramaya yanıt verip dikkatini dedektiften telefona verdi. Bir dakika daha sonra Ruiz ayağa kalktı ve savcıya tuvalete gidip hemen döneceğini söyledi.

Ruiz'in kapıdan çıkışını izleyip peşinden gittim. İçeri girmeden önce onu bir dakikalık zaman tanıdım. Lavaboda ellerini yıkıyordu. İki lavabo ötesine geçerek ben de elimi yıkadım. Aramızdaki lavabonun üstündeki aynada birbirimize baktık ve ikimiz de başımızla selamlaştık.

"İyi hissettiriyor olmalı," dedim.

"Ne?" diye sordu Ruiz.

"Sapıkları uzun süreliğine içeri tıkmak."

Bana tuhaf tuhaf baktı.

"Mahkeme salonundaydım," dedim. "Seni ifade verirken gördüm."

"Ya," dedi Ruiz. "Jüride değilsin, değil mi? Jüri üyeleriyle herhangi bir..."

"Hayır, değilim. Aslında muhabirim. Los Angeles'tan geliyorum."

"Bu dava için mi?"

"Hayır, bunun için değil. Baktığın başka bir dosya için. Ben Jack McEvoy."

Ellerimi kuruladığım kâğıt havluyu çöp kutusuna atıp elimi uzattım. Ruiz çekinerek uzattı elini. Çekincesi söylediklerim mi, yoksa tuvalette el sıkışmanın getirdiği genel tuhaflık mı olduğundan emin değildim.

"Hangi dosya?" diye sordu Ruiz.

"Sanırım kaçan balıklardan biri," dedim. "William Orton."

Yüzünde bir tepki aradım ve tekrar taşlaşmadan önce anlık öfke gördüğümü sandım.

"Bu dosyayı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Kaynaklarımdan," dedim. "UCI'de ne yaptığını biliyorum. Onu hapse atamadın ama en azından oradaki öğrencilerden uzaklaştırdın."

"Bak, seninle bu dosya hakkında konuşamam. Şimdi duruşmaya dönmem gerek."

"Konuşamaz mısın konuşmaz mısın?"

Ruiz kapıyı açtı ve dönerek bana baktı.

"Orton hakkında haber mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sen benimle konuşsan da konuşmasan da. Haberi seninle konuşup yapmayı ve onun neden suçlu bulunmadığını açıklamanı tercih ederim tabii."

"Onun hakkında ya da o dosya hakkında ne biliyorsun?"

"Hâlâ sapıklık yapıyor olabileceğini biliyorum. Bu kadarı yeterli mi?"

"Duruşmaya dönmem lazım. İşim bittikten sonra hâlâ burada olursan belki o zaman konuşabiliriz."

"Ben..."

Çıkarken kapı da yavaşça kapandı.

Sonrasında ben de duruşma salonuna döndüm; savunma avukatının Ruiz'i çapraz sorguya almasını izledim ama gördüğüm kadarıyla hiç puan kazanamadı ve Ruiz'e kaçırılmadan ve tecavüzden sonra hastanede alınan DNA'nın müvekkilininkiyle uyuştuğunu ifade etme şansı veren yanlış bir soru sordu. Elbette bu her halükârda ortaya çıkacaktı, hatta önceki savcılık şahitlerinden biri çoktan dile getirmiş olabilirdi ancak savunma için müvekkile karşı devletin en önemli kozundan bahsetmek hiçbir zaman iyi bir şey değildi.

Yirmi dakikalık sorgu, müvekkilinin davasına pek bir katkı sağlamayınca vazgeçti ve dedektif tanıklıktan azledildi.

Duruşma salonundan ayrılarak koridordaki bir banka oturdum. Ruiz benimle konuşacaksa dışarı çıkardı. Ama dışarıya koridorda, hemen yandaki bankta bekleyen sonraki tanığı almak için geldi. Ruiz'in kadına Dr. Sloan diye seslendiğini ve sırasının geldiğini söylediğini duydum. Kadını duruşma salonuna kadar götürdü ve kapıyı açtığında bana dönerek başıyla onay verdi. Bunu benim için geri döneceğini söylemek istediğine yordum.

On dakika daha geçtikten sonra Ruiz nihayet duruşma salonundan tekrar çıktı ve bankta yanıma oturdu.

"İçeride olmalıyım," dedi. "Savcı dosyayı benim kadar bilmiyor."

"O doktor DNA uzmanı mıydı?" diye sordum.

"Hayır, hastanedeki cinsel saldırı tedavi merkezini yönetiyor. Kanıtı o topladı. DNA uzmanı ondan sonra gelecek."

"Duruşma ne kadar sürecek?"

"Biz yarın sabah bitireceğiz, sonra savunmanın sırası gelecek... ki ellerinde pek bir şey varmış gibi görünmüyor."

"Bu kadar umutsuz bir davaysa adam neden suçunu itiraf edip anlaşma istemedi?"

"Çünkü öyle bir adamla anlaşma yapmayız. Sen neden buradasın?"

"Bir haber üzerinde çalışırken Orton'a rastladım. UCI davasını bulduk ve neden hiçbir yere çıkmadığını merak ettim."

"Kısaca: DNA eşleşmedi. Kurbanın kimliği elimizde, kontrol edilebilir olayları tanıklar onaylamıştı ama DNA elimizi kolumuzu bağladı. Bölge savcısı davayı düşürdü. Orton'ın üzerinde çalıştığınız şeyle ilgisi ne?"

Ruiz'in yaptığı şeyi görebiliyordum. Takas yapıyordu. Bilgi almak için bilgi veriyordu. Ancak şimdiye kadar bana bilmediğim hiçbir şey söylememişti.

"Bir kadının cinayetini araştırıyorum," dedim. "Dosyada doğrudan Orton'la bir bağlantı yok ama DNA'sının onun laboratuvarında incelendiğini düşünüyorum."

"UCI'deki mi?"

"Hayır, olay oradan ayrıldıktan sonra gerçekleşti. Şimdiki laboratuvarı Orange Nano'da."

"Bağlantıyı anlamadım."

"Kurbanım sapığın biri tarafından öldürüldü. Öğrendiğim kadarıyla Orton da öyleymiş."

"O konuda bir şey söyleyemem. Suçu hiç kesinleşmedi."

"Ama sen hüküm giysin istedin. Devam ettirmeyen Bölge Savcısı'ydı."

"Haklı olarak. DNA iki türlü çalışır. Hem mahkûm eder hem temize çıkarır."

Bu cümleyi yazmak için not defterimi çıkardım. Ruiz panikledi.

"Benden duyduğun hiçbir şeyi kullanamazsın. Beni dava etsin istemiyorum. DNA adamı temize çıkardı."

"Ama kurbanın hikâyesi elindeydi."

"Fark etmez. DNA işleri karıştırdı. Davayı savunulamaz hale getiriyor. İlerleyemedik. Bu kadar. Bu... *Times* için mi çalışıyorsun?"

"Ara sıra *Times*'la ortak iş yapan bir internet sitesinde çalışıyorum. DNA sonuçları geldiğinde ve William Orton'la eşleşmediğinde ne kadar şaşırmıştın?"

"Kayıt dışı cevabım: Çok. Kayıtlara geçecekse: Yorum yok."

Not defterimi banka bıraktım ki bir tehdit olarak görmesin.

"DNA ve nereden geldiği hakkında herhangi bir teorin var mı?" diye sordum.

"Yok," dedi Ruiz. "Sadece dosyayı öldürdüğünü biliyorum. Kurbanımızın ne kadar inandırdı göründüğü önemli değildi. Vücudunda başka bir erkeğin DNA'sının bulunması dosyası öldürdü."

"Peki belge üzerinde değişiklik yapılmış olma ihtimali hakkında?"

"Nerede yapacaklardı bilmem. Örneği Orton'dan mahkeme emriyle aldım. Beni bir şeyle mi suçluyorsun sen?"

"Alakası yok. Sadece soruyorum. Bir de Orton'ınkinin karşılaştırıldığı ikinci örnek var. Onunla ilgili herhangi bir iç soruşturma yapıldı mı?"

"Testi tekrar yapıp aynı sonucu almanın ötesinde bir şey olmadı. Oldukça hassas bir konudan bahsediyorsun. Bu ad-

liyedeki ceza avukatları öyle bir durumda ne yaparlardı biliyor musun? O laboratuvardan çıkan her mahkumiyetin istinafıyla uğraşırdık."

Başımla onayladım. Meseleyi inceleyebilirdin ama çok deşilmesi de istenmiyordu.

"Kurbana söylediğinde o ne tepki verdi?" diye sordum.

"Benden daha çok şaşırmıştı, o kadarını söyleyeyim," dedi Ruiz. "Sonra başka bir adam olmadığında ısrar etti, hâlâ da ediyor. Sadece Orton olmuş."

"Orton'la hiç konuştun mu? Görüşme yaptın mı yani. Mesela sürüntüsünü alırken?"

"Pek sayılmaz. Tam konuşmaya başlamıştık avukatını istedi ve orada bitti. Aslında bu konuda haklıydın. Dediğin doğru."

"Hangi dediğim?"

"Kaçan balık dedin ya. O orospu çocuğu tecavüzcü. Bunu biliyorum. Ve DNA bunu değiştirmiyor. Bunu da kayıt dışı söyledim bu arada."

Ruiz ayağa kalktı.

"Yine içeri girmem lazım," dedi.

"Hızlıca iki soru daha soracağım," dedim.

Eliyle sormamı işaret etti. Ayaklandım.

"Jane Doe'nun avukatı kimdi?"

"Hervé Gaspar. Onu ben tavsiye etmiştim."

"Jane Doe'nun gerçek ismi ne?"

"Onu okuldaki kaynağından alabiliyor olman lazım."

"Tamam, o zaman DNA'nın laboratuvar raporu? Onu nereden alabilirim?"

"Alamazsın. Dava açılmayınca hepsi yok edildi. Laboratuvar raporu, kayıtlar. Avukatı mahkeme emrini çıkarınca Orton'ın tutuklanmasının kaydı silindi."

"Sıçayım."

"Bir de bana sor."

Ruiz duruşma salonunun kapısına doğru döndü ve birkaç adım attı ama sonra durup tekrar bana döndü.

"Kartını falan alabilir miyim? Ne olur ne olmaz diye."

"Olur."

Sırt çantamın fermuarını açıp bir kartvizit çıkardım ve ona uzattım.

"İstediğin zaman ara," dedim. "Ve bu davada iyi şanslar."

"Sağ ol," dedi. "Ama bu seferkinde şansa ihtiyacımız yok. Adam hapsi boylayacak."

İşine dönmek üzere duruşma salonuna dönüşünü izledim.

20

Adliyeden çıktıktan sonra telefonumu açtığımda Rexford Şirketi'nin halka ilişkiler müdürü Randall Sachs'dan bir mesaj geldiğini gördüm. Indianapolis'le aramızdaki iki saat işime yaramıştı ve arabayla giderken onu aramıştım. Benim için saat erken olsa da o günün ortalarındaydı; Orange Nano'ya gidip William Orton'la görüşmem gerektiğini söyledim. İsteğimi geri çevirirse halka açık bir şirket olan Rexford'da, bir yönetim kurulu üyesi ve baş araştırmacıyla konuşmamı engelleyecek ne sakladıklarını merak edeceğimi açıkça belirttim. Günün ilerleyen saatlerinde Orange Nano yakınlarında olacağımı ve o zaman seve seve ziyarete geleceğimi söyledim.

Mesajda fotoğrafçımla birlikte öğlen ikide Orton'la görüşebileceğim ancak katı bir şekilde üçte bitirmemiz gerektiği yazıyordu. Onay için hemen Sachs'ı aradım, o da bana oraya gittiğimde kimi sormam gerektiğini söyleyerek görüşmenin bir saatten fazla sürmeyeceğini hatırlattı. Orton'ın bu görüşmeye karşı olduğunu ancak kendisinin onu ikna ettiğini ima etti.

"Biz transparan bir şirketiz," diye temin etti.

Ona teşekkür ederek telefonu kapattım ve anında Emily Atwater'ı aradım.

"Buraya ne kadar hızlı gelebilirsin?" diye sordum. "Orton'la ikide görüşmemiz var."

"Şimdi çıkarsam bir taslak üzerinde çalışabilmemiz için yetişebilirim," dedi.

"Tamam, güzel. Kamerayı unutma. Sen fotoğrafçısın, ben de muhabir."

"Şerefsizlik yapma. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Özür dilerim. Federallerden bir şey çıktı mı?"

"Federal Ticaret Komisyonu iyiydi. Oraya gelince anlatırım."

"Bana şerefsiz diyene bak."

"Kabul! Çıkıyorum şimdi."

Telefonu kapattı.

Boş vaktim olduğundan Costa Mesa'daki Taco María'da erken öğle yemeğine gittim. *Arrachera* tacolarımı yerken Orton'a en iyi nasıl yaklaşabilirim diye düşündüm. Onunla görüşmek için tek fırsatım olabileceğinin farkındaydım. Emily'yle, Rexford halkla ilişkiler sorumlusuna bahsettiğimiz hikâyeye devam mı edecektik, yoksa adamla yüzleşecek miydik?

Dedektif Ruiz'den öğrendiklerime dayanarak Orton'ın yüzleşilse dahi boyun eğmeyeceğine emindim. Doğrudan yaklaşırsak bize ancak kapıyı gösterirlerdi. Yine de UCI'de profesörken hakkında çıkan suçlamalara nasıl tepki vereceğini ve kendini nasıl savunacağını görmek işe yarardı. Veya haberimizin merkezindeki dört ölü kadının DNA'larının da onun Orange Nano'daki laboratuvarına gelmiş olması hakkında ne söyleyeceğini görmek...

Tacolar mükemmeldi ve Orton'la randevumuza doksan dakika kala işimi bitirmiştim.

Otoparka yürürken telefonum çaldı. Arayan Rachel'dı.

"Yeni mi uyandın?" dedim.

"Hayır, işteyim, teşekkürler," dedi.

"Daha erken ararsın diye düşünmüştüm. Notumu gördün mü?"

"Evet, gördüm. Ama işe gidip güne başlamak istedim. Sen Orange County'de misin?"

"Evet, buradayım. Orton dosyasıyla ilgilenen dedektifle konuştum."

"Ne dedi?"

"Pek bir şey söylemedi ama bence konuşmak istedi. Kartımı istedi ki bu genelde olmaz. O yüzden göreceğiz."

"Şimdi ne olacak?"

"İkide Orton'la görüşeceğim. Şirketinin sponsoru ayarladı."

"Keşke ben de orada olsaydım. Adamı güzelce okuyabilirdim."

"Diğer muhabir de gelecek. Üç kişi fazla kalabalık olurdu ve senin kim olduğunu nasıl..."

"Öylesine söylüyorum, Jack. Bunun ne benim haberim ne de dosyam olduğunun farkındayım."

"Neyse, bu akşam bana dolaylı okuma yapabilirsin."

"Mistral'da mi?"

"Ya da tepeye, yanına gelebilirim."

"Hayır, Mistral'ı sevdim. Orada olacağım. İşten sonra."

"Güzel. O zaman görüşürüz."

Arabama bindim ve uzun bir süre orada oturup düşündüm. Dün gecenin duyguları ve hisleri alkolden sisli olsa da yine de benim için harikaydı. Yeniden Rachel'la birlikteydim ve dünyada ondan iyi bir yer yoktu. Fakat her daim umut ve acı vardı. Umut ve acı. Onunlayken biri varken ötekinin olmadığını görmemiştim ve kendimi aynı döngüye tekrar hazırlamam gerekiyordu. Şu anda havalarda olsam da tarih ve fizik kanunları ortadaydı. Yükselen her şey aşağı inmeye mahkumdu.

Laboratuvarın adresini navigasyon uygulamama girdim ve Orange Nano'nun önünden birkaç kere geçtikten sonra MacArthur Bulvarı'nda kenara çekip Jane Doe'nun avukatı Hervé Gaspar'ın avukatının ofisini buldum ve aradım. Kendimi gün sonunda yayınlanacak bir haber için avukatla konuşması gereken bir gazeteci olarak tanıttım. Çoğu avukat isminin basına çıkmasını isterdi. Ne de olsa bedava reklamdı. Beklenildiği üzere bana adamın telefon numarasını verdiler; onu restoranda yemek yerken yakaladığımı anlayabiliyordum.

"Ben Hervé Gaspar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Jack McEvoy. Muhabirim, Los Angeles'taki *AdilUyarı* için çalışıyorum."

"*AdilUyarı* da ne?"

"Güzel soru. Tüketicileri koruyan bir haber sitesi. Sıradan insanları kolluyoruz."

"Hiç duymadım."

"Sorun değil. Çoğu kişi biliyor, özellikle de düzenli olarak ifşa ettiğimiz şarlatanlar."

"Bunun benimle ne alakası var?"

Tüm her şeyi baştan anlatmak yerine direkt konuya girmeye karar verdim.

"Bay Gaspar, duyduğum kadarıyla yemek yiyorsunuz, o yüzden konuya gireceğim."

"Taco María'dayım, buraya hiç geldiniz mi?"

"Evet, yirmi dakika önce kadar."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ve saat ikide William Orton'la görüşmem var. Yerimde olsaydınız ona ne sorardınız?"

Gaspar cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Ona kaç tane hayatı mahvettiğini sorardım. Orton'ı tanıyor musunuz?"

"Müvekkilinizin dahil olduğu dosyayı biliyorum."

"Nasıl?"

"Kaynaklarımdan. Bana o konuda ne anlatabilirsiniz?"

"Hiçbir şey. Anlaşmaya varıldı ve herkes gizlilik sözleşmesi imzaladı."

Gizlilik sözleşmeleri gazetecilerin başının belasıydı.

"Herhangi bir dava açılmadığını sanıyordum," dedim.

"Açılmadı çünkü anlaşmaya vardık."

"Ve detaylarını paylaşamazsınız."

"Evet, paylaşamam."

"Bu anlaşmanın kayıt altına alındığı bir yer var mı?"

"Yok."

"Müvekkilinizin ismini verebilir misiniz?"

"İzni olmadan olmaz. Ama o da sizinle konuşamaz."

"Biliyorum ama kendisine sorabilir misiniz?"

"Sorabilirim ama cevabın hayır olacağını biliyorum. Bu numara sizin mi?"

"Evet, cep telefonum. Bakın, adını açıkça yazacak değilim. Sadece bilmem bana yardımcı olur. Bugün Orton'la görüşeceğim. Kurbanın adını bile bilmezsem üzerine gitmem zor olur."

"Anlıyorum ve kendisine soracağım."

"Teşekkür ederim. İlk soruma dönüyorum. Kaç kişinin hayatını mahvettiğini soracağınızı söylemiştiniz. Müvekkilinizden fazlası olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Şöyle söyleyeyim, baktığım dava istisna değildi. Ve bunu kayıt dışı söylüyorum. Dava ya da o adam hakkında asla konuşamam."

"Kayıt dışı konuşuyorsak DNA raporu hakkında ne düşündünüz? Dedektif Ruiz o konuda epey şaşırdığını söyledi."

"Ruiz'le konuştunuz ha? Evet, aşırı büyük bir şoktu."

"Orton yakasını nasıl sıyırdı?"

"Bulduğunuzda bana da söylersiniz."

"Öğrenmeye çalıştınız mı?"

"Elbette ama ilerleme kaydedemedim."

"Dosyayı kurcalamışlar mıydı?"

"Kim bilir?"

"DNA değiştirilebilir mi?"

Gaspar gülmeye başladı.

"Bak bu iyiydi."

"Espri yapmadım."

"Peki, şöyle söyleyeyim; Orton DNA'sını değiştirmenin bir yolunu keşfetseydi Kaliforniya'nın en zengin puştu olurdu çünkü bir sürü insan ona büyük paralar öder. Golden State Katili'nden başlayıp oradan devam edebilirsiniz."

"Son sorum," dedim. "Müvekkilinizle birlikte imzaladığınız gizlilik sözleşmesi soruşturmanın kayıtlarını kapsıyor mu, yoksa dosyalarınızdakilere göz atabilir miyim?"

Tekrar güldü.

"Güzel deneme."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bay Gaspar, yine de ismimi ve numaramı müvekkilinize verebilirseniz memnun olurum. Benimle gizlilik içinde konuşabilir. O konuda söz veriyorum."

"Kendisine iletirim. Ama aynı zamanda öyle bir şey yaptığı takdirde anlaşmayı bozacağını da söyleyeceğim."

"Anlıyorum."

Telefonu kapattım ve arabamda oturup düşündüm. Şimdiye dek Orange County'ye gelişim herhangi bir fark ya da görünüşte araştırdığım dört ölüm ve William Orton ya da Orange Nano arasında herhangi bir bağlantı yaratmamıştı.

Telefonum çaldı, Emily arıyordu.

"405'ten yeni çıktım. Neredesin?"

Park ettiğim yeri tarif ettim, o da beş dakikaya geleceğini söyledi. O gelmeden bir mesaj aldım. 714 alan kodluydu, yani Orange County'den geliyordu.

Jessica Kelley

Bu ismi Gaspar'ın verdiğini ve tespit edilemeyeceği tek kullanımlık bir telefon kullandığını tahmin ediyordum. Bu da bana bir sürü şey anlatıyordu. İlk olarak, Orton konusunda gizlilik sözleşmesini çiğneyecek kadar endişe duyuyordu ancak kendisini koruyordu. Aynı zamanda tek kullanımlık telefon kullanan türden bir avukattı ve bu, ileride işime yarayabilirdi.

Teşekkür mesajı atarak iletişimde olacağımı ekledim. Yanıt gelmedi. Numarayı rehberime ekledim ve Deep Throat lakabını kullandım. Bu ismi verdikleri gizli bir kaynağın yardımıyla başkanı indiren *Washington Post* ikilisi Woodward ve Bernstein sayesinde gazeteci olmuştum.

Emily'nin arabasının önümde kaldırıma yanaştığını gördüm. Küçük, SUV modeli bir Jaguar'dı ve benim Jeep'imden güzeldi. Sırt çantamla dışarı çıkıp yanındaki yolcu koltuğuna geçtim. Telefonuma baktım, hâlâ boş zamanımız vardı.

"Ee," dedim. "Bana federalleri anlat."

"Başka haberlerde de birlikte çalıştığımız bir adamla konuştum," dedi Emily. "Federal Ticaret Komisyonu'nda çalışı-

yor; çok büyüyüp Gıda ve İlaç Dairesi'ne devredilene kadar DNA sektörü onlar denetliyordu."

"Yani aslında onlar da hiçbir şey yapmıyordu."

"Aynen öyle. Ama bu adam hâlâ ruhsat verme kayıtlarına ve veri tabanına girebilir."

"Ve?"

"Ve esasında DNA laboratuvarlarının ruhsat almaları gerekiyor ama bildiğin gibi sonrasında herhangi bir denetim ya da yaptırım tok. Ne var ki Gıda ve İlaç Dairesi şikâyetleri kabul etmek zorunda ve görüştüğüm adam Orton hakkında şikâyet olduğundan bahsetti."

"Bu kayda geçebilir mi?"

"Geçebilir ama atıfta bulunamazsın."

"Şikâyet nereden gelmiş?"

"O kadarını öğrenememiş ama tahnimimce UCI'den ve orada olanlardan dolayı."

Bana da en muhtemeli bu gibi geliyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Başka bir şey?"

"Bir şey daha var" dedi Emily. "Orange Nano'nun ruhsatında, anonim verileri diğer ruhsatlı araştırma tesisleriyle paylaşmaya izin veren bir düzenleme var. Yani GT23'ten aldıkları veri laboratuvardan ve Orange Nano'dan geçip başka bir yere gidebilir."

"Bu tür işlemler için izin gerekmiyor mu?"

"Şu an değil. Anlaşılan Gıda ve İlaç Dairesi'nin ağırdan aldığı kural ve düzenlemelerin bir parçası olacak."

"DNA'yı kime verdiklerini bulmamız lazım," dedim. "Görüştüğümüzde Orton'a sorabiliriz ama bir işe yarayacağından şüpheliyim."

"Yakında göreceğiz. Peki ana geminin şikâyetçi eski çalışanı Jason Hwang? Belki o bir şeyler biliyordur ve paylaşır."

"Belki. Ama nakil işlemi olabilir. DNA'yı Orange Nano'ya gönderdi. Üzerinde herhangi bir kontrolü yoktu ve muhtemelen sonrasında nereye gittiğini de bilmiyordu. Senin Federal Ticaret Komisyonu'nundaki adamı denesek?"

"Denerim ama sektörü Gıda ve İlaç Dairesi devralınca Federal Ticaret Komisyonu DNA sektöründen elini çekti. Bir şey bulsa bile en az iki yıllık, belki daha fazla olacak."

"Denemeye değer."

"Onu sonra ararım. UCI dosyasındaki polisten ne öğrendin?"

"Adliyede konuştuk, sonra da UCI kurbanını temsil eden avukatı aradım."

"Jane Doe'yu."

"Aslında adı Jessica Kelley."

"İsmi kimden aldın?"

"Sanırım avukatı Gaspar."

Gelen mesajı açıkladım.

"İyi iş," dedi Emily. "Kadın hâlâ buralardaysa onu bulabiliriz."

"Gizlilik sözleşmesi imzalamış, o yüzden bir şey çıkmayabilir. Ama adını bilmek gündeme gelirse Orton konusunda bize yardımcı olabilir."

"Bence gündeme gelecek. Hazır mıyız?"

"Hazırız."

21

Orange Nano, MacArthur'un dışında ve UCI'nın çok da uzağında bulunmayan temiz bir sanayi bölgesindeydi. Pencereleri, önünde ne olduğunu belirten bir tabelası olmayan, tek kaplı, öndökümlü betondan bir binaydı. Ön kapısından küçük resepsiyon alanına geçtiğimizde Redford hakla ilişkiler sorumlusunun bizi William Orton'a götüreceğini söylediği Edna Fortuna isimli kadını orada bulduk.

Kadın bizi iki adamın beklediği bir ofise götürdü, biri doğrudan geniş bir masanın arkasında, diğeriyse sol tarafındaydı. Ofis sadeydi: Dosyalarla ve belgelerle dolu bir masa, bir duvara çerçevelenmiş diplomalar, diğerinde tıbbi araştırma kitaplarının durduğu raflar ve son olarak bir köşede, cilalı pirinçten yapılma, çift helezonlu, soyut, bir seksen boylarında bir heykel.

Masanın arkasındaki adam belli ki Orton'dı. Uzun, ince yapılı, ellilerinde biriydi. Ayağa kalkıp elimizi sıkmak için rahatlıkla geniş masanın üzerinden uzandı. Sözde kelliğe çare arıyor olsa da kahverengi saçları baya gürdü; geriye doğru taranmış ve yoğun bir ürünle yerine sabitlenmişti. Gür, dağınık kaşları ona meraklı araştırmacı görüntüsü kazandırıyordu. Zorunlu beyaz laboratuvar önlüğü –adı göğüs cebinin üzerine işlenmişti– ve soluk yeşil doktor forması giymişti.

Diğer adam tam bir gizemdi. Tertemiz takım elbisesiyle yerinden kalkmamıştı. Orton hızlıca bu gizeme açıklık getirdi.

"Ben Dr. Orton," dedi. "Bu da avukatım Giles Barnett."

"Bitirmeniz gereken bir şeyi bölmüyoruz ya?" diye sordum.

"Hayır, Giles'dan bize katılmasını istedim," dedi Orton.

"Neden?" diye sordum. "Bu sıradan bir röportaj."

Doğrudan basınla uğraşmaya alışık olmayan kişilerde gördüğüm gerginliği dikkatimi çekti. UCI'den gizlice kovulmasının getirdiği yük de onu endişelendiriyor olmalıydı. Avukatını, röportajı Emily'yle kesinlikle girmeye niyetlendiğimiz o bölgeye kaydırmadığından emin olmak için getirmişti galiba.

"Öncelikle bu davetsiz misafirliği istemediğimi söylemeliyim," dedi Orton. "Çalışmalarıma destek vermesi için Rexford Şirketi'ne itimat ediyorum, o yüzden talepleri konusunda işbirliği yapıyorum. Bu da onlardan biri. Ama dediğim gibi, hoşuma giden bir şey değil ve avukatım yanımda olursa daha rahat ederim."

Emily'ye doğru baktım. Belli ki görüşme için boşu boşuna plan yapmıştık. Orton'ı yavaşça geçmiş sorunlarıyla ilgili tartışmaya sürükleme planlarımız şimdi Giles Barnett tarafından engellenecekti. Avukatın yakası dardı ve vücudu saldırgan bir Amerikan futbolu ileri uç oyuncusununki kadar genişti. Emily'ye bakarken gemiyi terk etmeyi mi, yoksa baskıya devam etmeyi mi düşündüğünü okumaya çalıştım. Ben karar veremeden o konuştu.

"Laboratuvardan başlayabilir miyiz?" dedi Orton'a. "Kendi ortamınızdayken fotoğraflarınızı çekmek istiyorduk da. Onu aradan çıkarıp sonra da röportajı yapabiliriz."

Plana devam ediyordu: Önce fotoğraf çekilecekti çünkü röportajda yüzleşecektik. İşyerini terk etme emrini verdikten sonra fotoğraf çekmek zor olurdu.

"Laboratuvara giremezsiniz," dedi Orton. "Kirlenme riski ve katı protokoller var. Ancak koridorda izleme pencereleri bulunuyor. Oradan fotoğraf çekebilirsiniz."

"Bu da yeterli olur," dedi Emily.

"Hangi laboratuvar?" dedi Orton.

"Imm, siz söyleyin," dedim. "Burada hangi laboratuvarlar var?"

"Özütleme laboratuvarımız var," dedi. "PCR laboratuvarımız ve analiz laboratuvarımız var."

"PCR?" diye sordum.

"Polimeraz Zincir Tepkimesi," dedi Orton. Örnekler orada kopyalanıyor. Saatler içinde tek bir DNA molekülünden milyonlarca kopya çıkarabiliriz."

"Hoşuma gitti," dedi Emily. "Belki o aşamada sizin olduğunuz birkaç kare çekeriz."

"Pekâlâ," dedi Orton.

Ayağa kalktı ve binanın uzak köşelerine çıkan koridora geçmemizi işaret etti. Emily geride durunca Orton bizden birkaç metre ileride kaldı; laboratuvar önlüğü arkasında pelerin misali uçuşuyordu. Emily o yürürken fotoğraflar çekti.

Ben de Barnett'in yanına doğru yürüyerek ondan bir kartvizit istedim. Adam takım elbisesinin ceketinin göğüs cebindeki cep mendilinin arkasına uzanarak bana kabartmalı bir kartvizit uzattı. Kendi cebime koymadan önce karta şöyle bir göz attım.

"Ne soracağınızı biliyorum," dedi Barnett. "Neden ceza avukatına ihtiyacı olsun ki? Cevap, bunun uzmanlıklarımdan sadece biri olması. Dr. Orton'ın bütün yasal işleriyle ilgileniyorum. O yüzden buradayım."

"Anladım," dedim.

İki yanında bir sürü geniş penceresi olan on santimetrelik koridora döndük. Orton ilk pencere grubunun önünde durdu.

"Solumda PCR yer alıyor," dedi. "Sağdaysa STR analizi laboratuvarı."

"STR nedir?" diye sordum.

"Kısa Tekrar Dizisi analizi, belli bir lokusun değerlendirilmesidir," dedi. "İşte burada avlanırız. Kimlik, davranış, kalıtsal özelliklerin ortak yönlerini burada ararız."

"Kelleşme gibi mi?" diye sordum.

"Kesinlikle aralarından biri o," dedi Orton. "Ve çalışmanın ana noktalarından biri."

Pencereden, tezgâh üstü bulaşık makinesini andıran bir cihazla onlarca deney tüpünün durduğu rafı gösterdi. Emily bir fotoğraf daha çekti.

"Araştırmalarınızda kullandığınız DNA'lar nereden geliyor?" diye sordum.

"Satın alıyoruz elbette," dedi Orton.

"Kimden?" diye sordum. "Çok fazla ihtiyacınız olsa gerek."

"Birincil kaynağımız GT23 adındaki şirket. Eminim duymuşsunuzdur."

Başımla onaylayarak arka cebimden not defterimi çıkardım ve söylediklerini doğrudan yazdım. Ben yazarken Emily fotoğrafçı rolünü devam ettirdi.

"Dr. Orton, laboratuvara giremeyeceğimizi biliyorum," dedi, "Ama siz girseniz ve orada gördüklerinizle ilgileniyor gibi yapsanız ben birkaç fotoğrafınızı çeksem olur mu?"

Orton onay için Barnett'e baktı, avukat da başıyla onayladı.

"O kadarını yapabilirim," dedi Orton.

"Bu arada laboratuvarda kimseyi görmedim," diye ekledi Emily. "Araştırmanıza yardımcı olacak çalışanlarınız yok mu?"

"Tabii ki var," dedi Orton, sesinde sinirli bir tonla. "Fotoğraflarda olmamayı tercih ediyorlar, o yüzden bir saatliğine izinliler."

"Kırk dakika kaldı," diye ekledi Barnett yardımcı olmak için.

Orton STR laboratuvarının kapısını açmak için bir anahtar kullandı. Bir egzoz fanının kükreyerek çalışıp sonra da kapandığı mantrap kapıya girdi. Sonraki kapıyı açmak için anahtarı kullanarak laboratuvara girdi.

Emily cama yaklaşarak Orton'ı kameranın lensinin arkasından takip etti. Barnett fırsattan istifade yanıma geldi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Efendim?" diye cevapladım.

"Bu maskaralığın arkasında ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir haber yapıyorum. DNA ve nasıl kullanıldığı, korunduğu ve bu bilimde kimlerin önde geldiği hakkında."

"Saçmalık. Buraya gelmenizin asıl nedeni ne?"

"Bakın, buraya sizinle konuşmaya gelmedim. Dr. Orton beni bir şeyle suçlamak istiyorsa bırakın yapsın. Kendisini buraya çağırın ki hep birlikte konuşalım."

"Nedeninizi öğrenene kadar..."

O sözünü bitiremeden mantrap kapısının pervanesinin kükremesi araya girdi. İkimiz de Orton dışarı çıkarken başımızı döndürdük. Yüzünden endişe okunuyordu; sanki ya yüzleşmemizi duymuş ya da laboratuvarın penceresinin ardından tartışmamızı görmüştü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet," dedim, Barnett cevap veremeden. "Avukatınız sizinle röportaj yapmamı istemiyor."

"Bu röportajın asıl amacını bilene kadar," dedi Barnett.

Birdenbire ustaca bir neden bulamayacağımızı anladım. Ya şimdi ya da hiçti.

"Jessica Kelley meselesini öğrenmek istiyorum," dedim. "DNA'yı nasıl değiştirdiğinizi bilmek istiyorum."

Orton bana ters ters baktı.

"Size bu ismi kim verdi?" dedi Barnett ısrarlı bir şekilde.

"Açık etmeyeceğim bir kaynak," dedim.

"İkinizin de buradan gitmesini istiyorum," dedi Orton. "Hemen."

Emily kamerayı Orton'a ve bana döndürerek ardı ardına fotoğraf çekmeye başladı.

"Fotoğraf yok!" diye bağırdı Barnett. "İndir onu *hemen*!"

Sesi öfkeyle öyle sertti ki Emily'ye saldırabileceğini düşündüm. Aralarındaki boşluğa girdim ve telafi edilemez bir durumu önlemeye çalıştım. Barnett'in omzunun üzerinden Orton'ın ofisinden çıkıp geçtiğimiz kapıyı işaret ettiğini gördüm.

"Çıkın gidin buradan," dedi, sesi her kelimeyle beraber artıyordu. "Çıkın gidin!"

Orton'ın ya da avukatının sorularımı cevaplandırmayacağının farkındaydım ancak kayda geçsin istiyordum.

"Nasıl yaptınız?" diye sordum. "Kimin DNA'sıydı?"

Orton cevap vermedi. Elini havada tutarak kapıyı işaret etmeye devam etti. Barnett beni o yöne doğru itmeye başladı.

"Gerçekte ne dönüyor burada?" diye bağırdım. "Bana pis dörtlüden bahsedin, Dr. Orton."

Bunu söyledikten sonra Barnett beni daha sert itti ve sırtım kapıya çarptı. Fakat sözlerimin Orton'ı ne kadar etkilediğini görmüştüm. Pis dörtlü derken neyi kastettiğimi anlamıştı ve bir anlığına yüzündeki öfkenin kayıp düştüğünü gördüm. Arkasındaki... endişe miydi? Dehşet mi? Korku mu? Orada kesinlikle bir şeyler vardı.

Barnett beni koridora itti ve dengemi korumak için dönmek zorunda kaldım.

"Jack!" diye haykırdı Emily.

"Bana dokunma sakın, Barnett," dedim.

"O zaman defol git buradan," dedi avukat.

Yanımda yürürken Emily'nin elini koluma koyduğunu hissettim.

"Jack, hadi," dedi. "Gitmemiz gerek."

"Kadını duydun," dedi Barnett. "Gitme zamanın geldi."

Emily'nin peşinden koridorda geldiğimiz yöne doğru ilerledim. Avukat gittiğimizden emin olmak için bizi takip etti.

"Ve şimdi size bir şey söyleyebilirim," dedi. "Dr. Orton hakkında tek bir kelime yazar ya da fotoğrafını basarsınız size ve internet sitenize öyle bir dava açarız ki batarsınız. Anladınız mı? Sizi satın alırız."

Yirmi saniye sonra Emily'nin arabasına kapıları çarparak bindik. Barnett binanın ana girişinde durup bizi izledi. Emily'nin arabasının öndeki plakasına baktığını gördüm. Biz binince döndü ve içeride kayboldu.

"Tanrı aşkına, Jack!" diye bağırdı Emily.

Motoru çalıştırmak için düğmeye basarken elleri titriyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Mahvettim."

"Ben ondan bahsetmiyorum," dedi. "Bir şey mahvetmedin çünkü geleceğimizi bal gibi biliyorlardı. Zaten bir şey alamayacaktık. Oradaki herkesi çıkardılar, sonra da ucuz gösterilerine başladılar. Bilgi almaya çalışıyorlardı, vermeye değil."

"Eh, bir şey aldık ama. Ben *pis dörtlü* dediğimde yüzünün aldığı ifadeyi gördün mü?"

"Hayır, duvara fırlatılmamaya çalışmakla meşguldüm."

"Adama dokundu. Bence bilmemiz onu korkuttu."

"Ama aslında ne biliyoruz ki?"

Başımı iki yana salladım. Güzel bir soruydu. Başka bir sorum daha vardı.

"Oraya neden geldiğimizi nereden öğrendiler? Şirketin halkla ilişkiler bölümü aracılığıyla ayarlamıştım."

"Konuştuğumuz birinden."

Emily arabayı sanayi bölgesinden çıkararak Jeep'ime doğru ilerledi.

"Hayır," dedim. "Mümkün değil. Bugün konuştuğum kişiler dedektif ve avukattı; ikisi de Orton'dan ölümüne nefret ediyor. Ve bana isim veren içlerinden biri. Böyle bir şey yapıp Orton'ı bizim hakkımızda uyaramaz."

"Biliyorlardı ama," diye ısrar etti Emily.

"Peki şu senin Federal Ticaret Komisyonu'ndaki adam?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Ona buraya geleceğimiz konusunda bir şey söylemedim."

"Belki sadece onları uyarmış, bir gazetecinin etrafı kokladığından bahsetmiştir. Sonra Orton, Indianapolis'teki şirketten beni içeri almaları gerektiğini öğrenmiştir. Bekçi köpeği avukatını aramış ve bizi beklemiştir."

"Eğer oysa öğrenirim. Sonra da onu fena haşlarım."

Yüzleşmenin getirdiği gerginlik artık arabada ve Orange Nano'dan uzakta olduğumuzdan rahatlamaya dönüşmüştü. İstemsizce gülmeye başladım.

"Manyak bir şeydi," dedim. "Bir an avukat senin peşinden geliyor sandım."

Emily de gerginliğini atarak başını iki yana sallamaya ve gülümsemeye başladı.

"Ben de öyle sandım," dedi. "Ama aramıza girmen büyük incelikti Jack."

"Söylediğim bir şey yüzünden saldırıya uğrasan bayağı kötü olurdu," dedim.

Bir Irvine Şehri devriye aracı yanımızdan geçti; ışıkları yanıyordu ama sirenleri çalmıyordu.

"Sence bu bizim için mi?" diye sordu Emily.

"Kim bilir?" dedim. "Belki."

22

Myron Levin kaşlarını çattı ve bizi haberden çekmesi gerektiğini söyledi.

"Ne?" dedim. "Neden?"

Emily'yle L.A.'e uzun süren, ayrı yolculuklarımızın ardından –Emily, Myron ve ben– toplantı odasında oturuyorduk. Orange County'deki olayları otuz dakika boyunca gözden geçirmiştik.

"Çünkü aslında haber değil," dedi Myron. "Ve bunca zaman sonucu olmayan bir şeyin peşinden koşmanıza izin veremem."

"Sonucu olacak," diye söz verdim.

"Bugün olanlardan sonra olmaz," dedi Myron. "Orton'la avukatı size karşı hazırlıklıydılar ve o kapıyı tamamen kapattılar. Buradan nasıl ilerleyeceksiniz?"

"Zorlamaya devam edeceğiz," dedim. "Dört ölüm birbiriyle bağlantılı. Öyle olduklarını biliyorum. *Pis dörtlü* dediğimde Orton'ın yüzünün aldığı ifadeyi görmeliydin. Orada bir şeyler var. Sadece hepsini toplamak için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Bak," dedi Myron. "Duman olduğunun farkındayım; duman olmayan yerden ateş çıkmaz. Ama şu anda o dumanın içini göremiyoruz ve çıkmaza girip duruyoruz. İkinizin bu işin peşinden gitmesine izin verdim ama görevinize, haberler yapmaya dönmeniz lazım. Zaten en baştan bunun *AdilUyarı* haberi olduğuna ikna olmamıştım."

"Tabii ki öyle," diye ısrar ettim. "O adamın bu ölümlerle bir ilgisi var. Biliyorum. Ve bunu yayınlamaya mecburuz..."

"Biz okuyucularımıza ve misyonumuza, tüketici haklarını koruyan gazetecilik yapmaya mecburuz," dedi Myron. "Şüphelerini ve şimdiye dek bulduklarını her zaman polise götürebilirsin; böylece sahip olduğunu düşündüğün diğer mecburiyetleri de halletmiş olursun."

"Bana inanmazlar," dedim. "Benim yaptığımı düşünüyorlar."

"DNA sonuçları geldikten sonra öyle olmayacak," dedi Myron. "O zaman onlarla konuş. Bu arada da masalarınıza dönün, haber listelerinizi tazeleyin ve sıralama için sabah ayrı ayrı görüşelim."

"Lanet olsun ya," dedim. "Peki Emily kendi çalışmalarına döner de ben Orton'ınkinde kalırsam? O zaman çalışanlarının yarısını bu habere vermiş olmazsın."

"Ne güzel satış şerefsiz," dedi Emily.

Ellerimi iki yana açtım.

"Bu benim haberim," dedim. "Alternatifi ne? Sen haberi yapacaksın, ben de her zamankilere mi döneceğim? Olmaz öyle şey."

"Ve hiçbiri olmayacak," dedi Myron. "İkiniz de işlerinizin başına dönüyorsunuz. Haber listesi sabah verilecek. Benim telefon açmaya dönmem lazım."

Ayağa kalktı ve toplantı odasından çıkarak Emily'yi ve beni masada karşı karşıya birbirimize bakar halde bıraktı.

"Bu hiç hoş değildi," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Bence yaklaşıyorduk."

"Hayır, beni satmandan bahsediyorum. Haberi devam ettiren benim ve o avukatla her şeyi bok eden sendin."

"Bak, avukatla Orton konusunda işleri berbat ettiğimi kabul ediyorum ama hiçbir yere gitmediğini sen kendin söyledin. Muhtemelen adamı uyaran senin Federal Ticaret Komisyonu'ndaki kaynağındı. Ama haberi devam ettiren kişi olman tamamen saçmalık. İkimiz de hamlelerimizi yapıyorduk ve haberi ilerletiyorduk."

"Neyse işte. Artık önemi yok galiba."

Ayağa kalkıp odayı terk etti.

"Sıçayım," dedim.

Bir süre üzerinde düşündükten sonra telefonumu çıkardım ve *Deep Throat* diye kaydettiğim numaraya mesaj attım.

Kim olduğundan emin değilim ama elinde bana yardım edecek bir şey varsa şimdi tam vakti. Az önce ilerleme kaydedemediğim için beni haberden çektiler. Orton tam bir fiyaskoydu. Bizi bekliyordu ve hazırdı. Yani haber falan yok. Yardımına ihtiyacım var. Orada çok pis şeyler döndüğünü ve Orton'ın kilit isim olduğunu biliyorum. Lütfen cevap ver.

İki kere okudum ve mızmızlanıyormuşum gibi yazıp yazmadığımı düşündüm. Nihayet son cümleyi silip gönderdim. Ardından ayağa kalkıp Emily'nin yanından geçerek bölmeme döndüm. Söylediklerim ve toplantı odasında konuşmamızı bitirme şeklimiz nedeniyle kötü hissediyordum.

Masama geçtiğimde laptopumu açtım ve Mattson ile Sakai apartmanıma gelmeden önce üzerinde çalıştığım haberler olarak işaretlenmiş birkaç dosyayı kurcaladım. Listenin en tepesinde, çoktan yazıp teslim ettiğim ancak Myron'la oturup düzeltilerinin üzerinden geçme fırsatı bulamadığımız için henüz yayınlanmayan "Dolandırıcılar Kralı" haberi var-

dı. İlk önceliğim o olurdu. Sonrasında gelecekteki haberlerin listesine baktım ama son zamanlardaki, adrenalinle dolu haber kovalamacasından sonra hiçbir şey beni heyecanlandırmıyordu.

Daha sonra takip dosyama göz attım. İçinde çoktan yayınlanmış ancak şirketlerin veya devlet kurumlarının gündeme getirdiğim sorunları çözüp çözmediklerini kontrol etmem için dönebileceğim haberler vardı. *AdilUyarı*'daki her muhabir herhangi bir sektördeki ilgisini çeken haberi kovalayabilse de bana gayri resmi olarak otomobil sektörününkiler verilmişti. O yüzden ani hızlanma sorunları, hatalı elektronik kontrol çipleri, tehlikeli benzin depoları ve standart altı parçalar, ayrıca dış kaynaklı bütünleyici takımlar ve kontrolsüz yabancı imalatçılar hakkında bir sürü yazı yayımlamıştım. Birleşik Devletler toplumu otomobil temelliydi ve bu haberler insanları etkiliyor, dikkat çekiyordu. Birden fazla gazetede kullanılıyorlardı ve *Today Show*, CNN, Fox ve L.A., Detroit ve Boston dahil başka yerel haber kanallarında çıkmak için ceketimi ve kravatımı giymem gerekiyordu; bütün itibarsa *AdilUyarı*'nın oluyordu. Japon bir araba imalatçısı hakkında olumsuz haber yaparsan genellikle Detroit'teki televizyona çıkılıyordu.

Şimdi bu haberlerden birine sırtımı dayayabileceğimi ve büyük ihtimalle hiçbir şeyin değişmediğini anlattığım sağlam bir yazı yazabileceğimi biliyordum. Bu, Myron'u tatmin eder ve beni DNA haberinden yavaşça uzaklaştırırdı.

Masamın çekmecesinde, aslen otomobil sektörüyle ilgili yazarken biriktirdiğim, bütün belgeleri ve iletişim numaralarını içeren basılı bir belge duruyordu. Onu çıkararak sırt çantama yerleştirdim ki sabah kahvemi içerken düşüncelerimi tazeleyebileyim.

Fakat bugünlük işim bitmişti. Christina Portrero'nun ve William Orton'ın bitmemiş haberinden tamamen farklı ve istek uyandırmayan bir şeye öylece geçiş yapamazdım. Zamana ihtiyacım vardı ve kendime zaman tanıyacaktım.

Yine de hâlâ Emily'yle olanlardan dolayı rahatsızlık duyuyordum. Sırt çantamı kapattım, ayağa kalktım ve koridorda bölmesine doğru ilerledim.

"Hey," dedim.

"Hey ne?" dedi ters bir şekilde.

"Orada yanlış davrandım. Seni öyle satmamalıydım, tamam mı? Bir şey olursa ikimiz de bu işte birlikteyiz. Az önce Deep Throat dediğim kaynağıma mesaj gönderdim ve haberin tükenmek üzere olduğunu, ortaya çıkması gerektiğini söyledim. Bakacağız. Muhtemelen mızmız şerefsizin teki gibi görünmüşümdür."

"Muhtemelen."

Ancak bunu söyledikten sonra başını kaldırıp bana gülümsedi. Ben de karşılık verdim.

"Eksikliklerim konusunda bu kadar nazik olduğun teşekkürler."

"Her zaman. Ee..."

Görebileyim diye ekranını döndürdü.

"Bak az önce ne buldum."

Ekranda üzerinde Federal Ticaret Komisyonu'nunkine benzeyen bir mühür olan bir belge görünüyordu.

"Ne bu?" diye sordum.

"Komisyon'daki adamıma doğrudan Orton'ı uyarıp uyarmadığını soran bir e-posta attım," dedi. "Abartarak o yaptıysa beni az daha öldüreceğini söyledim."

"Ve?"

"Ve inkâr etti. Hatta inkâr etmek için beni aradı. Sonra da iyi niyet göstergesi olarak bunu gönderdi. Orange Nano'nun Komisyon'a gönderdiği, DNA'yı gönderdikleri laboratuvarların son listesi. Neredeyse üç yıllık ama göz atmaya değer olabilir... Yani, hâlâ haberi yapıyorsak."

Belgenin fotoğrafı olduğundan yazılar küçüktü ve benim açımdan okunması zordu.

"Gözüne çarpan bir şey oldu mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Emily. "Yalnızca beş şirket var hepsi o zamanlar Komisyon'da kayıtlıymış. İsimleri, konumları falan bulmak için profillerine ulaşmam lazım."

"Peki ne zaman?"

"Yakında."

Bölmesinin tepesinden Myron'unkinin olduğu yöne doğru baktı. Sadece başının tepesini görebiliyorduk ama kulaklığı saçının üzerinde duruyordu. Telefondaydı; asayiş berkemaldi. Emily kararını değiştirdi.

"Şimdi," dedi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. "Çıkmak üzereydim ama kalabilirim."

"Hayır, çok belli ederiz. Sen git. Ben bunu evden halledeceğim. Bir şey çıkarsa seni ararım."

Gitmeden önce tereddüt ettim. Topun onda olması hoşuma gitmemişti. Emily beni adeta okudu.

"Arayacağıma söz veriyorum, tamam mı?" dedi. "Ve Deep Throat cevap verirse sen de beni ara."

"Anlaştık," dedim.

23

Mistral'a erken vardım ve bir önceki akşam oturduğum tabureye geçtim. Rachel'a yer ayırmak için sırt çantamı yandaki taburenin üzerine bıraktım ve Elle'le birbirimize *bonsoir* dedikten sonra bu akşam daha yavaştan gitmeye karar vererek bir Stella söyledim. Telefonumu barın üzerine koyduğumda Deep Throat'tan iki tane mesaj geldiğini fark ettim. Mesajları açtığında iki ek buldum. Birinde "DNA", diğerinde "Tutanak" yazıyordu.

İlkini açtım ve gizli kaynağımın bir belgenin fotoğraflarını gönderdiğini gördüm. Hızla, dört yıl önce Orange County Şerif Departmanı'nın adli tıp laboratuvarında yapılan ve William Orton'ın DNA örneğiyle Jessica Kelley'den alınan örneğin eşleşmediğini gösteren analiz raporu olduğunu anladım. Raporu taradığımda çubuk grafiğinin, yüzdelerin ve kısaltmaların anlamlarını çözebilmek için genetik bilimciye ihtiyacım olduğun fark ettim. Ancak özet açıktı: Saldırıdan sonra kurbanın meme uçlarından alınan tükürük örneği William Orton'a ait değildi.

İkinci mesajla gelen ek, Dedektif Digoberto Ruiz ile ve Orton'ın yaptığı kısa görüşmenin dökümüydü. Beş sayfa uzunluğundaydı ve yine basılı kopyanın fotoğraflarından oluşuyordu.

İki eki de kendime e-posta olarak gönderdim, ardından indirebilmek ve daha büyük ekranda görebilmek için lapto-

pumu çıkardım. Mistral, müşterilerine Wi-Fi hizmeti sunmadığından cep telefonumdan mobil internetime bağlanmak zorunda kaldım. Her şeyin açılmasını ve bağlanmasını beklerken mesajları gönderen kişiyi düşündüm. DNA raporunu Ruiz'den istemiştim, Avukat Hervé Gasper'den değil. Deep Throat hakkındaki şüphelerim değişiyordu ve artık polis dedektifi olduğunu düşünüyordum. Elbette Gaspar DNA raporunu ve tutanağı, Orton'a yönelik dava dilekçisini hazırlarken almış olabilirdi ancak eklerin belgelerin fotoğrafları olması Ruiz'i düşünmeme yol açıyordu. Tarama veya gerçek belge yerine fotoğraf göndermesi, herhangi bir iç soruşturma durumunda kaynağım olarak tanınmamak için fazladan koruma sağladığını gösteriyordu. Ofis tarayıcıları ve fotokopi makineleri dijital kayıt tutardı.

Tutanağı nihayet laptopumda açabildiğimde vardığım sonuç iyice karıştı. Belgede birkaç kısa redaksiyon yapıldığını fark ettim ve bağlamdan dolayı kurbanın isminin çıkarıldığını saptayabildim. Deep Throat bana çoktan kurbanın ismini verdiği için bu, kafa karıştırıcı bir durumdu. Yoksa unutmuş muydu?

Soruları bir kenara bırakarak görüşmenin tamamını okumaya koyuldum. Temelde Orton'ın beş sayfalık inkârından oluşuyordu. Kurbana saldırmamıştı, onu aldığı tek dersi dışında tanımıyordu ve onunla birlikte olmamıştı. Ruiz bahsi geçen geceyi ona detaylarıyla aktarmaya başladığında Orton konuyu kapatarak avukatını istemişti. Döküm burada sona eriyordu.

Bilgisayarımı kapatıp kaldırdım. Tutanak hakkında düşündüm. Redaksiyonlar dışında, aynı zamanda Orton'ın cevaplarının sarı fosforlu kalemle işaretlendiği yerler vardı. Deep Throat'la yürüttüğümüz dijital konuşmayı devam ettirmek istediğimden bunu tekrar mesaj atmak için kullan-

dım ve vurgulanan yerlerin anlamını sordum. Cevabı hemen geldi ancak Deep Throat'ın konuşmaya benim kadar hevesli olmadığını gösteriyordu.

Doğrulanabilir olaylar

Sadece bunu söylemişti ama beni kaynağın Dedektif Ruiz olduğuna ikna etmek için yeterliydi. *Doğrulanabilir olaylar* bir dedektif terimiydi. Bir suçun şüphelisiyle yapılan görüşme tanıklar, video, dijital izler, cep telefonu tirangülasyonları, GPS navigasyon sistemleri ve diğer araçlar yoluyla doğrulanmak ya da sorgulanmak üzere planlanır. Bu görüşme de aynıydı ve birisi –galiba Ruiz– Orton'ın söylediği, ispatlanabilir ya da aksi ispatlanabilir şeyleri vurgulamıştı.

Elbette bu doğrulanabilir olayların devam raporları bende yoktu, o yüzden görüşmenin dökümü sadece beni meraklandırmaya yarıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Orton'ın, Jessica Kelley'nin saldırıya uğradığı gece tamamen başka bir yerde olduğuna dair iddiaları ispatlanmış mıydı, yoksa aksi mi ispatlanmıştı? Kadro mücadelesinden ötürü kendisine kin besleyen başka bir profesörün yürüttüğü UCI'deki lekeleme kampanyasının kurbanı olduğuna dair iddiaları ispatlanmış mıydı?

Deep Throat'a daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu söylemek üzere mesaj atacakken Rachel sırt çantamla ayırdığım yer yerine diğer yanımdaki tabureye oturdu.

"Ne o?" diye sorarak beni selamladı.

"Birinden mesaj alıyorum, Orton dosyasındaki polis olduğunu düşünüyorum," dedim. "Bugün adamla konuştum ve bana bir şey anlatmadı. Ama sonra bu ipuçlarını almaya başladım. Bu, Orton avukat çağırmadan önce yapılan kısa gö-

rüşmenin dökümü. Her şeyi inkâr etse de kayıtlara kontrol edilebilecek birkaç şey eklemiş. Kaynağa kontrol edip etmediğini soran bir mesaj atmak üzereydim."

"Döküm mü? Bana avukatmış gibi geldi."

"Olabilir. Kurbanın avukatıyla da konuştum. Kendisinin ve müvekkilinin, bir gizlilik sözleşmesi sebebiyle konuşamayacağını söyledi. Ama bence yazan polis. Aynı zamanda Orton'ı temize çıkaran DNA analiz raporunu gönderdi. Ona Ruiz'den başka kim ulaşabilir bilmiyorum."

"Muhtemelen davayı düşüren savcıda da vardır. Ve o adam veya kadın raporu kurbanın avukatına vermiş olabilir."

"Doğru. Belki de Deep Throat'a açıkça kim olduğunu sormalıyım."

"*Deep Throat.* Tatlıymış."

Telefonumdan başımı kaldırıp Rachel'a baktım.

"Bu arada merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevap verdi.

Buluşmaya kaynağımı tartışarak başlamak geceyi birlikte geçirmemizi gölgede bırakmıştı ve niyetimiz değişmezse bu gece yine birlikte olacaktık. Uzanarak onu yanağından öptüm. Öpücüğü kabul etti ve aramızda herhangi bir tereddüt hissetmedim.

"Ee, yine buralarda mıydın yoksa dağların oradan gelmek zorunda mı kaldın?" diye sordum.

"Buralardaydım, dünkü işi bitiriyordum. Seninle buluşacak şekilde ayarladım."

"Tebrikler! Yoksa değil mi?"

"Biliyorum, dün mızmızlanıyordum. Sarhoş olmak üzereydim. Ve söylediğim yanlış tek şey o değildi.

Bir dalgalanma vardı.

"Gerçekten mi?" dedim. "Ne gibi?"

Sahte Fransız aksanlı barmen Elle'in gelişiyle Rachel hemen cevap vermekten kurtuldu.

"*Bonsoir*," dedi. "İçki ister misiniz?"

"Sek Ketel One martini," dedi Rachel. "*S'il vous plaît.*"

"*Bien sûr*. Hemen geliyor."

Elle kokteyli hazırlamak üzere bara geçti.

"Aksanı berbat," dedi Rachel.

"Dün de söylemiştin," dedim. "Çivi çiviyi söker diyorsun, ha?"

"Neden olmasın? Bugün bir müşteriyle imza attık. Kutlama yapabilirim."

"Ee, dün başka yanlış ne söyledin?"

"Ah, hiç. Boş ver."

"Hayır, bilmek istiyorum."

"Öyle demek istemedim. Anlam çıkarmaya çalışma."

Önceki gece bu kadın, yatak odamın karanlığında bana dünyamı sarsan üç kelime fısıldamıştı. *Seni hâlâ seviyorum*. Ben de tereddüt etmeden karşılık vermiştim. Şimdiyse geri adım mı atmaya çalıştığını düşünmek zorundaydım.

Elle geldi ve Rachel'ın içkisini bir peçetenin üzerine koydu. Martini kadehi ağzına kadar doluydu ve barda Rachel'ın kaldırmadan önce uzanıp yudumlayamayacağı kadar uzağa bırakmıştı. Kıpırdattığında dökmemek için kaya gibi sağlam bir el gerekiyordu. Böylece Elle'in Rachel'ın aksanı hakkında söylediklerini duyduğunu ve bunun barmen intikamı olduğunu anlamış oldum. Elle geri dönüp Rachel'ın göremeyeceği şekilde bana göz kırptı. Bir adam barın ortasındaki tabureye oturdu ve Elle ona kötü aksanıyla yaklaştı.

Telefonumun ekranı bir aramayla aydınlandı. Emily Atwater'dan geldiğini gördüm.

"Bunu açmam gerek," dedim.

"Tabii," dedi Rachel. "Kız arkadaşın mı?"

"İş arkadaşım."

"Açsana."

Rachel tek bir istikrarlı hareketle bardağını kaldırıp direkt ağzına götürdü ve yudumladı. Tek bir damlanın bile döküldüğünü görmedim.

"Duyabilmek için dışarı çıkıyorum."

"Ben buradayım."

Telefonu bardan aldım ve açtım.

"Emily, beklesene."

Sırt çantamdan bir not defteri çıkardım, sonra da barın içinden yürüyerek müziğin konuşmayı bölemeyeceği ön kapıya geçtim.

"Tamam," dedim. "Bir şey mi buldun?"

"Belki," dedi.

"Anlat."

"İlk olarak, Federal Ticaret Komisyonu'nun elindeki her şeyin en az iki yıllık olduğunu hatırlıyorsundur. Gıda ve İlaç Dairesi devralmadan önce hani?"

"Evet."

"Gıda ve İlaç Dairesi'ne geçmeden önce Orange Nano'nun DNA kodlarını ve biyolojik örnekleri beş başka laboratuvara sattığına dair raporlar varmış. Üçü tek seferlik işlemler gibi görünürken diğer ikisi tekrar satın alan müşterilermiş, yani bence o işin devam ettiğini varsayabiliriz."

"Tamam. O iki kez alan müşteri kimmiş?"

"İlk olarak, bence olaya geniş açıdan bakmalıyız. Bu işlemleri Orange Nano yapmış, özellikle Orton değil. Evet, onun laboratuvarı ama çalışanları var; işlemleri onlar yapmış. Baktığım hiçbir belgede onun ismi yok."

"Tamam. Şüpheli bir şey gördün mü?"

"Şüpheli mi? Pek sayılmaz. Daha çok ilginç diyelim. İki tekrarlı müşteri yakında; Los Angeles'ta ve Ventura'da. Diğerleri biraz daha uzaklarda."

"Hangisi ilgini çekti?"

"L.A. laboratuvarı."

Kâğıtları hışırtısını duydum.

"Dikkatimi çeken üç şey oldu," dedi Emily. "İlk olarak, orayı Google Haritalar'da buldum ve ticari bir adres değil. İkâmet edilen bir yer. Hatta Glendale'de. Sanırım laboratuvar adamın garajında falan."

"Tamam, bu biraz tuhaf," dedim. "Başka?"

"İşyeri Federal Ticaret Komisyonu'nda Dodger DNA Hizmetleri olarak kayıtlı ve bana kalırsa sahibi, LAPD'nin adli tıp laboratuvarında çalışan bir DNA teknisyeni. Adamı Google'da arattım ve adı geçen yıl, silahtan alınan DNA'nın sanığınkiyle eşleştiğine dair ifade verdiği bir cinayet duruşması hakkındaki *Times* haberinde çıktı."

"Peki bu yan işi neymiş?"

"Komisyon'un görev tanımı diyor ki..."

Biraz daha kâğıt hışırtısı geldi. Bekledim.

"İşte buldum," dedi Emily. "'Adli tıptaki DNA uygulamalarını test etmek.' Bu kadar."

"Tamam, bu şüpheli değil," dedim. "Adamın mesleği sonuçta. Büyük ihtimalle işini kolaylaştıracak ve milyonlarca dolar kazanmasını sağlayacak bir araç falan geliştirmeye çalışıyordur."

"Belki. İnsan üçüncü dikkatimi çeken şeye kadar böyle düşünüyor."

"Neymiş o?"

"Adam Orange Nano'dan yalnızca kadın DNA'ları satın almış."

"Tamam, evet. Ne bu adamın ismi?"

"Marshall Hammond."

"Dur yazayım."

Yazarken telefonu boynumdan destek alarak tutarak harflerini tek tek söyledim. Emily de doğruladı.

"Geçmişini araştırmamız lazım," dedim.

"Denedim ama bir şey çıkmadı," dedi Emily. "Eski LAPD kaynaklarını deneyebilir, belki adam hakkında bir şeyler öğrenebilirsin diye düşündüm."

"Olur, sorun değil. Birkaç arama yaparım. Sen hâlâ ofiste misin?"

"Yok, eve gittim. Myron masamda bunları görsün istemedim."

"Doğru."

"Deep Throat'tan bir şey çıktı mı?"

"Çıktı. Orton'la yapılan görüşmenin dökümünü ve adamı temize çıkaran DNA raporunu attı. Bence Deep Throat Dedektif Ruiz."

"O görüşmeyi okumak isterim."

"Çıktığımızda gönderirim."

"Neredesin ki?"

"Bir şeyler içmek için bir arkadaşla buluştuk."

"Tamam, yarın görüşürüz."

"Elimizde bunlar varken Myron'u bir daha deneyelim. Bakalım birkaç gün daha alabiliyor muyuz."

"Bana uyar."

"Tamam, görüşürüz o zaman."

Bara döndüğümde Rachel'ın içkisini bitirdiğini gördüm. Tabureme tekrar oturdum.

"Bir tane daha almaya hazır mısın?"

"Hayır, bu akşam aklım yerinde kalsın istiyorum. Seninkini bitir de sana gidelim."

"Öyle mi? Peki akşam yemeği?"

"Eve söyleyebiliriz."

ÖRÜMCEK KUŞU

24

Karanlık çökene dek bekledi.

Tesla'nın sessizliğine bayılıyordu. Araba tıpkı ona benziyordu. Hızlı ve sinsice hareket ediyordu. Kimse geldiğini duymuyordu. Capistrano'daki evin bir blok ötesindeki kaldırımın kenarında durdu ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak dışarı çıktı. Siyah, naylon koşu ceketinin kapüşonunu başına geçerdi. Gittiği mahalledeki kameralarda kimliği tespit edilmesin diye zaten yüz ifadesini saklayan, temiz, plastik bir maske takıyordu. Bugünlerde herkesin evinde hareket sensörlü kameralar vardı. Bu da işini zorlaştırıyordu.

Gölgelerin içinde ve sokak lambalarının oluşturduğu dairesel ışıkların dışında kalarak dikkatli bir şekilde sokakta ilerledi. Sıkıca vücuduna yasladığı ve kolunun altında tuttuğu küçük, siyah bir spor çantası vardı yanında. Nihayet hedefi olan evin yan bahçesine ulaştı ve kilitli olmayan kapıdan arka bahçesine geçti.

Ev karanlıktı ancak oval havuzun ışıklandırılmıştı –muhtemelen zaman ayarlıydı– ve cam sürme kapı sırasından evin içine titrek bir parlaklık yansıtıyordu. Evde perde yoktu. Sürme kapılardan her birini kontrol ederek birinin kilitli olduğunu gördü. Ardından çantadan çıkardığı küçük levyeyi, ortadaki kapıyı kaldırıp rayından çıkarmak için kullandı. Dikkatle kapıyı beton veranda zeminde kaldırıp indirdi. Bu hareketi hafif bir patırtı çıkardı. Kıpırdamadı, kapının yanına

çöktü ve bu gürültünün herhangi bir alarmı tetikleme ya da birilerini uyarma ihtimaline karşı bekledi.

Hiçbir ışık yanmadı. Hiç kimse oturma odasını kontrol etmedi. Ayağa kalkıp kapıyı sert, beton zemin boyunca sürükledi, sonra da eve girdi.

İçeride kimse yoktu. Tüm odaları aradıktan sonra kimsenin kullanmadığı üç yatak odası olduğunu öğrendi. Sürme kapıyı yerinden çıkararak birilerini gerçekten uyandırmasının ve o kişilerin saklanıyor olmalarının mümkün olduğunu düşünerek evi daha geniş çapta arayarak saklanan ya da başka şeyler yapan kimse olmadığından emin olmaya karar verdi.

Fakat ikinci arama onu bir laboratuvara dönüştürülmüş garaja yönlendirdi. Burada bulduğu şeyin Pis4'ün laboratuvar desteği olduğunu fark etti. Masada bırakılmış ekipmanları ve defterleri, aynı zamanda asılmış beyaz tahtalarda ve takvimde işaretli verileri incelemeye koyuldu.

Bir de masaüstü bilgisayar vardı. Boşluk tuşuna bastığında parmak iziyle açıldığını öğrendi.

Aletleri ve bağları arasında duran şeffaf selo bandı çıkarmak için spor çantasına uzandı. Garajdan ayrılarak televizyon odasının içinden geçti ve bir misafir tuvaleti, yani laboratuvara en yakın tuvaleti buldu. Işığı açıp bant rulosundan iki tane yedi santimetrelik parça kesti. Birini yapışkanlı kısmı dönük şekilde lavabo tezgâhının üzerine koydu, ardından dikkatle ve hafifçe ikinciyi tuvaletin plastik sifon kolunun üzerine yapıştırdı. Bandı kaldırarak eğik bir açıyla üzerine bıraktı. Bir iz bulmuştu. Baş parmak olabilecek kadar büyük olduğu anlaşılıyordu.

Bandı diğer parçanın üzerine koyarak parmak izini plastiğin arasına sabitledi. Sonra laboratuvara döndü ve bilgisayarın başına oturdu. Plastik eldivenlerinden birini çıkarıp aldığı

izin olduğu plastiği kendi baş parmağına sardı. Bilgisayarın okuyucu karesine bastırdı ve ekran etkinleşti. İçeri girmişti.

Eldiveni tekrar taktı ve bilgisayardaki dosyaları kurcalamaya başladı. Evin sahibinin nerede olduğunu bilmese de bilgisayarda gözden geçireceği ve anlamaya çalışacağı bir sürü şey vardı. Araştırması saatlerce sürdü ve ancak şafak söktükten, bir arabanın garaj kapısının diğer tarafına girdiğini duyduktan sonra bitirdi.

Alarma geçmişti ama saklanma zahmetine girmedi. Hızlıca ev sahibi için hazırlandı, ardından laboratuvarın ışıklarını kapatıp bekledi.

Çok geçmeden evde ayak sesleri duydu, sonra da anahtarların bir masaya ya da tezgâha bırakıldığını duydu. O anahtarlara ve dışarıya park edilen arabaya ihtiyacı olabileceğini düşünerek çıkan sesi aklına yazdı. Tesla'yı bırakmaktan nefret etse de gündüz vakti mahallenin içinden geçme riskini alamayabilirdi. Evde şafaktan sonra kalmayı planlamamıştı, şimdiyse en hızlı kaçış en iyisi olabilirdi.

Laboratuvarın tepedeki lambaları açıldı ve bir adam içeriye doğru beş adım atarak evindeki davetsiz misafirin laboratuvar masasında oturduğunu fark edince hemen durdu.

"Sen kimsin lan?" dedi. "Ne istiyorsun?"

Oturan adam onu işaret etti.

"Sen kendine Hammer diyen o adamsın, değil mi?" diye sordu.

"Dinle beni," dedi Hammond. "LAPD için çalışıyorum ve buraya nasıl girdin bilmiyorum ama şimdi siktirip gitsen iyi olur."

Hammond cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Polisi arıyorum," dedi.

"Ararsan dark web'de kadınların bilgilerini sattığın yan işinden haberdar olurlar," dedi davetsiz misafir. "Özellikle bazı kadın bilgilerini. Bunu istemezsin, değil mi?"

Hammond telefonunu tekrar cebine koydu.

"Kimsin sen?" diye sordu yine.

"Bana e-posta gönderdin," dedi davetsiz misafir. "Modası geçmiş bir iletişim yöntemi. *AdilUyarı*'da çalışan bir muhabir hakkında adil bir uyarıydı. Jack McEvoy?"

Durumu anladıkça Hammond'ın yüzü solgunlaştı.

"Örümcek Kuşu sensin," dedi.

"Evet ve konuşmamız gerek," dedi davetsiz misafir. "Şuradaki sandalyeye oturmanı istiyorum."

Hammond için hazırladığı sandalyeyi gösterdi. Mutfaktaki masanın ucundan aldığı ahşap bir sandalyeydi. Oldukça geniş ilmeklerle kablo bağları tutturduğu kol dayanakları için bu sandalyeyi seçmişti.

Hammond yerinden kıpırdamadı.

"Lütfen," dedi davetsiz misafir. "Tekrar sormayacağım."

Hammond tereddütle sandalyenin yanına gitti ve oturdu.

"Ellerini plastik ilmeklerden geçir, sonra da şeritleri bileklerinin etrafına sıkı bir şekilde çek," dedi davetsiz misafir.

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedi Hammond. "Konuşmak istiyorsan konuşabiliriz; ben senin tarafındayım. O e-postayı seni ikaz etmek için gönderdik. Uyarı olarak. Ama kendi evimde kendimi bağlayacak değilim."

Örümcek Kuşu, Hammond'ın direnişine gülümsedi ve adamın biraz baş belası olduğunu anlatan bir tonda konuştu.

"Ya kendin yaparsın ya da oraya gelir ve boynunu dal kırar gibi kırarım," dedi.

Hammond ona baktı, bir kere gözlerini kırptı, sonra da sol elini sandalyedeki ilmeğin içinden geçirdi.

"Şimdi şeridi iyice çek."

Hammond ilmeği bileklerinin etrafına kapanacak şekilde çekti; daha fazla sıkması gerektiğini duymasına gerek bile kalmadı.

"Şimdi diğerini yap."

Hammond sağ elini ilmekten geçirdi.

"Bunu nasıl sıkılaştıracağım? Yetişemiyorum."

"Eğil ve dişlerini kullan."

Hammond söyleneni yaptı, ardından kendisini esir alan kişiye baktı. Kollarını sandalyeye iyice bağladığını göstermek için ellerini salladı.

"Tamam, şimdi ne yapıyorum?"

"Sana zarar verecek olsam bağlar mıydım sence?"

"Ne yapacağını nereden bileyim?"

"Bir düşün. Canını yakmak isteseydim çoktan yapmış olurdum. Ama şimdi rahatça konuşabiliriz."

"Ben hiç rahat değilim."

"Eh, ben rahatım. O yüzden şimdi konuşabiliriz."

"Ne hakkında?"

"Bu muhabir hakkında gönderdiğin e-posta... Bana nasıl göndereceğini nereden bildin?"

"Bak, mesele de bu zaten. Bu yüzden benden yana endişelenmene gerek yok. Kim olduğunu bilmiyorum. Sadece siteye katıldığında kullandığın e-posta elimizdeydi. O kadar. Kim olduğumu bilmemizin hiçbir yolu yok, yani bu..."

Kollarını plastik bağların içinde salladı.

"...tamamen gereksiz. Gerçekten. Ciddiyim."

Örümcek Kuşu uzun uzun ona baktıktan sonra ayağa kalktı ve köşedeki masada duran yazıcının yanına gitti. Yazıcının tepsisinden bir belge yığını çıkardı. Gece boyunca laboratuvarın bilgisayarındaki ilgisini çeken şeyleri yazdırıyordu.

Oturduğu yere döndü ve kâğıtları kucağında tuttu.

"Asıl mevzuyu anlamıyorsun," dedi, bakışlarını belgelerden kaldırmadan. "Bana e-posta gönderme kararını nasıl verdin?"

"Eh," dedi Hammond. "Ölenlerin dosyalarını indiren tek kişi sendin."

"Pis4'te."

"Evet, sitede."

"Sorun da bu. Siteniz tam anonimliği koruma sözü veriyor ama şimdi sitedeki hareketlerimden beni tespit ettiğinizi söylüyorsun. Hayal kırıklığı yaratıyor."

"Hayır, bekle, seni tespit etmedik. Ben de onu diyorum ya. Şu anda canım pahasına dahi adını söyleyemem. O öldürülen orospular hakkındaki detayları indiren herhangi birine bakıyorduk. Sadece bir tane müşteri vardı. Sen. E-postayı iyi niyetle gönderdik. Seni uyardık çünkü peşinde bir gazeteci var. O kadar."

Örümcek Kuşu açıklamayı kabul edercesine başıyla onayladı. Hammond'ın korkusu arttıkça iyice hareketlendiği fark etmişti ve bu bir sorundu çünkü bilekleri plastik bağlara sürtebilir, bu da iz bırakabilirdi.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi sohbet havasında.

"Neymiş?" diye sordu Hammond.

"Çalışmanız muazzam. Nasıl oldu da DRD4 örneklerini alıp her kadının kimliğiyle eşleştirebildiniz? Onun dışında her şeyi anlıyorum... ve bu meselenin güzelliği de burada."

Hammond başıyla onayladı.

"Bu özel bir bilgi ama sana söyleyeceğim. Aslında GT23'ün veri tabanının tamamı elimizde ama bilmiyorlar tabii. İçeri sızdık. Tamamen erişebiliyoruz."

"Nasıl?"

"Bir DNA örneğini Truva atı virüsüyle şifreleyerek diğer herkes gibi içeri gönderdik. İçeri girdikten sonra örnek koda döndü, etkinleşti ve böylece ana bilgisayarlarına girmiş olduk. Verilerine tam anlamıyla gizlice girebiliyoruz. DNA'larını ikinci sıra alıcısı benim. Alıyorum, istediğimiz DRD4 taşıyıcılarını ayırıyorum ve her örnekteki seri numarasını, sonrasında siteye koyduğumuz orospuyla eşleştiriyoruz."

"Dahiceymiş."

"Biz de öyle düşünüyoruz."

"'Biz' kim bu arada?"

Hammond duraksadı ancak sadece bir saniye sürdü.

"Bir ortağım var. Ben DNA'ya bakıyorum o dijitale. Siteyi o yönetiyor. Ben de istediklerini veriyorum. Gelen nakdi bölüştürüyoruz."

"Kulağa mükemmel bir ortaklık gibi geliyor. Adı ne?"

"Bilinmesini istemez..."

"Roger Vogel, değil mi?"

"İsmi nereden biliyorsun?"

"Çok fazla şey biliyorum çünkü tüm gece buradaydım. Kayıtlarınız şifreli değil. Bilgisayarının güvenliği şaka gibi."

Hammond cevap vermedi.

"Peki çalışmalarınız hakkında daha fazla detayı sormak için Roger Vogel'ı nerede bulabilirim?"

"Bilmiyorum. Aslında gelip gidiyor gibi. Tam bir kapalı kutu ve farklı hayatlar yaşıyor sayılırız. Eskiden ev arkada-

şıydık. Üniversitedeyken. Ama o zamandan beri birbirimizi yüz yüze pek görmedik. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum hatta."

Örümcek Kuşu başıyla onayladı. Hammond'ın ortağını ele vermeyi reddetmesi takdire şayandı ancak sorun sayılmazdı. Gece boyunca, hâlâ bilgisayarın hafızasında duran bir sürü silinmiş e-posta okumuştu. Kendini Hammond gibi göstererek Vogel'a günün ilerleyen saatlerinde buluşma ayarlayan bir mesaj göndermişti. Vogel cevap vererek kabul etmişti.

Şimdiyse bitirme vakti gelmişti. Ayağa kalktı ve Hammond'a doğru yürümeye başladı. Tutsağının kollarının gerildiğini ve bağları bileklerine doğru ittirdiğini gördü.

Örümcek Kuşu yaklaşırken onu sakinleştirmek için bir elini kaldırdı.

"Rahatla," dedi. "Endişelenecek bir şey yok. Artık yok."

Bunun ne kadar farklı olacağını düşünerek Hammond'ın arkasına yürüdü. Daha önce bir erkeğe yapmamıştı. Hızlıca eğilerek güçlü kollarını Hammond'ın başına ve boynuna doladı; ses çıkarmasın diye sol elini ağzının üzerine götürdü.

Hammond'ın boğuk, "Hayır!" çığlığı ellerinde sona erdi ve çok geçmeden son derece tatmin edici bir kemik, kıkırdak ve kasın, güçlü bir darbeyle ters dönme sesi geldi. Hammond'ın son nefesi parmaklarının arasında sıcak sıcak aktı.

JACK

25

Erken kalkmama rağmen yatakta kaldım ve rahatsız etmeden Rachel'ın uyumasını izledim. Laptopumu komodinin üzerinden alarak e-postalarıma baktım; yalnızca Emily Atwater'dan gelmişti. Akşamın geç saatlerinde gönderilmişti ve göndereceğime söz verdiğim Deep Throat'ın belgelerinin nerede olduğunu soruyordu. Sonra da kasten göndermediğimi ortaya atmıştı.

Hızlıca cevap yazarak gecikme için özür diledim ve belgeleri ekte gönderdim. Emily daha sonra tartışmak üzere aradığında zihnimde taze olsunlar diye içlerindekilere hızla göz gezdirdim. Orange County Şerif Laboratuvarı'ndan gelen DNA raporunu tararken tanıdığım bir isme rastladım.

"Hassiktir!"

Rachel hareketlendi ve gözlerini açtı. Yataktan sıçrayıp önceki akşam Emily'yle telefonda konuşurken kullandığım not defterini sırt çantamdan almaya gitmiştim. Yatağa defterle birlikte dönerek hemen ismi yazdığım sayfayı açtım. Eşleşiyordu.

Marshall Hammond

"Ne oldu, Jack?" diye sordu Rachel.

"Kutudaki Elvis'i buldum," dedim.

"Ne?"

"Eski bir gazetecilik deyimi. Büyük olay, en manyak şey, herkesin istediği fotoğraf anlamına geliyor. Tabii buradaki fotoğraf değil. Bir isim."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Şuna baksana."

Görebilsin diye laptopun ekranını çevirdim.

"Bu, Orange County Şerif Departmanı'ndan gelen, Orton'ı tecavüz dosyasında temize çıkaran DNA raporu. Deep Throat göndermişti ya, hatırladın mı? Şimdi Orton'ın DNA'sıyla kurbandan alınan örneği karşılaştıran DNA teknisyeninin adına bak."

"Tamam. *M. Hammond*. Ne anlama geliyor?"

"Marshall Hammond şu anda LAPD'nin suç laboratuvarında çalışıyor ve Glendale'de yaşıyor. Haberdeki ortağım, Orton'ın laboratuvarından DNA'ları satın alan ikinci sıra laboratuvarları araştırdı. Ve Hammond denen adam içlerinden biriydi. Ve şunu dinle, adam sadece kadın DNA'ları satın alıyor."

"Seni takip edebildiğimden emin değilim. Kahveye ihtiyacım var."

"Hayır, dinle, bu büyük bir şey. Bu Hammond denen adam, DNA'nın eşleşmediğini söyleyerek Orton'ı temize çıkardı. Dört yıl sonra onunla iş yapıyor. Federal Ticaret Komisyonun evraklarında DNA'nın adli tıp uygulamalarını araştırdığını söylemiş ama Orton'dan sadece kadın DNA'larını satın alıyor. Adli tıp uygulamalarıyla uğraşıyorsa neden sadece kadınlarınkini alsın? Anladın mı? Emily'yle zaten bu adama odaklanmıştık, şimdi de Orton'ın özgürlüğe bileti olduğunu öğrendim. Bu tesadüf falan değil."

Yataktan tekrar kalkarak giyinmeye başladım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Rachel.

"Adamın evine ve sözde laboratuvarına gidip bir bakacağım," dedim.

"Öyle bir şeyi yalnız yapmamalısın, Jack."

"Yapmayacağım. Emily'yi arayacağım."

"Hayır, beni götür. Gelmek istiyorum."

Ona baktım.

"Imm..."

"Oradaysa adamı okumana yardımcı olabilirim."

Yapabileceğini biliyordum. Ancak onu doğrudan haberin içine getirirsem Emily Atwater'la aramız bozulabilirdi. Ya da Myron Levin'le.

"Hadi Jack," dedi Rachel. "Bunu daha önce de yaptık."

Başımla onayladım.

"O zaman giyin," dedim. "İşe gitmeden önce şu adamı yakalayalım. Sonrasında kahve içebiliriz."

26

Kırk dakika sonra Hammond'ın Federal Ticaret Komisyonu'na laboratuvarının konumu olarak verdiği yerin sokağındaydık. Emily Atwater'ın Google Haritalar'dan öğrendiği gibi özel konutların bulunduğu bir sokaktı.

"Önce arabayla önünden geçelim," dedim. "Biraz etrafa göz atalım."

İki arabalık garajı olan iki katlı evin önünden geçtik, kapısının önünde de park halinde bir BMW SUV vardı.

"BMW'nin garajda olmaması biraz tuhaf," dedi Rachel.

"En azından birilerinin muhtemelen evde olduğunu gösteriyor," dedim.

"Bekle, Jack, galiba ön kapı açık."

"Belki adam çıkmak üzeredir. Dönüyordur."

Manevra yapmak için komşunun evinin girişini kullanarak yeniden Hammond'ın evine doğru sürdüm arabayı. BMW'nin arkasında durdum. Gazeteci taktiklerinden biriydi. Zor sorulara geçtiğimde Hammond'ın arabasına atlayıp kaçmasını zorlaştırırdı.

Arabadan çıktık ve Rachel'ın BMW'nin yanından geçerken elini ön kaportasına koyduğunu gördüm.

"Hâlâ ılık," dedi. Ön kapı, giriş kapısının iki yanında nöbetçi gibi duran yeşillik dolu saksı bitkilerin olduğu küçük ön veranda sayesinde sokaktan kısmen gizleniyordu.

Rachel'ın yorumu hızla doğrulandı. Kapı hafif aralıktı. Arkasındaki antreyse karanlıktı.

Kapının çerçevesinde zilin ışıklı düğmesi vardı. Yaklaşıp düğmeye bastım ve yüksek ve tek bir çan sesi evin içinde yankılandı. Beklesek de kimse gelmedi. Rachel giysisinin kolunu elinin üzerine çekerek usulca kapıyı daha da açtı. Ardından evin içine farklı açıdan bakmaya çalışırcasına arka çaprazıma geçti. Tam önümüzde bir duvarıyla küçük giriş alanı ve solda ve sağda koridorların kemerli girişleri duruyordu.

"Merhaba?" dedim yüksek sesle. "Bay Hammond? Kimse var mı?"

"Ters giden bir şey var," diye fısıldadı Rachel.

"Nereden biliyorsun?"

"Hissediyorum."

Zili tekrar çaldım; bu kez art arda bastım fakat yalnızca tekli çan sesi duyuldu. Rachel'a baktım.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"İçeri giriyoruz," dedi Rachel. "Ters bir şey var. Arabanın motoru sıcak, kapı açık, kimse cevap vermiyor."

"Evet ama biz polis değiliz. Polisi aramalıyız."

"Sen öyle yapmak istersen benim için sorun olmaz. Ama polis burayı mühürlerse haberine elveda dersin."

Başımla onayladım. Haklıydı. Bir kere daha evin içine doğru bağırarak oyalandım.

Ne cevap geldi ne de gelen oldu.

"Ters bir şeyler var," diye tekrarladı Rachel. "Göz atmamız lazım. Belki birinin yardıma ihtiyacı vardır."

Son kısmı benim için söylemişti; içeri girdikten sonra işler kötüye giderse diye kullanabileceğim bir bahane üretiyordu.

"Tamam," dedim. "Sen önden ilerle."

Rachel ben konuşmayı bitirmeden önüme geçti.

"Ellerini ceplerine koy," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Parmak izi bulaşmasın."

"Anladım."

Peşinden sağdaki koridora gittim. Koridor modern tarzda döşenmiş bir oturma odasına çıkıyordu, desteksiz cam bir panelle çevrili şöminenin üzerinde bir Volkswagen Beetle'ın Warhol baskısı vardı. Kestane rengi kanepeyle ona eş koltukların arasındaki sehpada *The Broad Collection* isimli kalın bir kitap duruyordu. Herhangi bir karmaşa ya da ters giden bir şey varmış gibi durmuyordu. Oda sanki hiç kullanılmamış gibiydi.

"Doğru evde miyiz biz?" diye sordu Rachel.

"Evet, adresi kontrol ettim," dedim. "Neden?"

"LAPD, DNA teknisyenlerine sandığımızdan daha çok maaş veriyor olmalı."

"Üstelik Orange Nano'dan DNA satın almak ucuz bir şey değildir."

Sonrasında alanı, havuza bakan geniş bir televizyon odasından ayıran ada tezgâhı olan modern mutfağa geçtik. Ters giden hiçbir şey yok gibiydi. Buzdolabına mıknatısla ucuz fotokopi kâğıdına basılmış, ağzında ağız topu bulunan çıplak kadın tasviri asılmıştı.

"Güzel buzdolabı sanatı," dedim.

"Yukarıya da bakmamız lazım," dedi Rachel.

Geçtiğimiz yerlerden geriye ve diğer koridorda ilerleyerek merdivenleri bulduk. Yukarıda üç yatak odası vardı an-

cak sadece bir tanesi kullanılıyor gibi görünüyordu: Yatak toplu değildi ve yanında kirli kıyafet yığını vardı. Odalara hızla göz atarken ne bir insan izi ne de ters giden bir şeylerin izini bulabildik.

Tekrar aşağı indik. Koridorun sonunda iki kapalı kapı vardı. Rachel elini giysisinin koluyla sarıp kapıları açtı. İlki çamaşır odasıydı. İçeride bir şey yoktu. İkincisi garajdı ve Hammond'ın laboratuvarını orada bulduk.

Ve Hammond'ı sanayi tipi turuncu renkte bir güç kablosunda asılı bir şekilde bulduk.

"Siktir," dedim.

"Hiçbir şeye dokunma," dedi Rachel.

"Eller ceplerde. Biliyorum."

"Güzel."

Fakat ellerimden birini telefonumla birlikte cebimden çıkardım. Klavyeyi açıp 9-1-1'i tuşladım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Rachel.

"Polis çağırıyorum," dedim.

"Hayır, henüz olmaz."

"Ne demek istiyorsun? Polisi aramamız lazım."

"Bir dakika sabret. Bakalım burada ne bulacağız."

"Önümüzde kirişte asılı ölü bir adam var."

"Biliyorum, biliyorum."

Cesede yaklaşırken başka bir şey söylemedi. Marshall Hammond'a ait olduğunu varsaydığım cesedin altında ve yan tarafında devrilmiş ahşap bir sandalye duruyordu.

Ceset Rachel'ın önünde tamamen hareketsiz bir şekilde asılıydı.

"Kaydetsene şunu," dedi.

Telefondan kameraya geçerek kaydetmeye başladım.

"Kaydediyorum," dedim. "Başla."

Konuşmadan önce cesedin etrafında tam tur attı.

"Tahminimce öndeki araba onun," dedi. "Yani bir yere gidip eve döndüğünü ve sonra buraya gelip şu uzatma kablosunu kirişten geçirdiğini varsayabiliriz."

Garajın, üstte depo alanı için çapraz döşemelerin olduğu açık bir tavanı vardı. Merkezdeki destek kirişi Hammond'ı asmak için kullanılmıştı.

Ceset garaj laboratuvarın beton zemininden altmış santimetre yukarıya asılmıştı. Rachel dokunmadan yavaşça etrafında dolaşmaya devam etti.

"Tırnaklarında herhangi bir hasar yok," dedi.

"Neden olsun ki?" diye sordum.

"Sonradan akla gelen düşüncelerden dolayı. İnsanlar sıklıkla son anda fikir değiştirip ilmeğe direnirler. Bu şekilde tırnaklarını kırarlar."

"Anladım. Sanırım biliyordum."

"Ama iki bileği de sürtünmeden tahriş olmuş. Bence öldüğü sırada ya da ondan kısa süre önce bağlanmış."

Etrafa bakarken karton bir kutu gördü, içinde plastik eldivenler vardı, muhtemelen Hammond DNA işlemleri sırasında kullanıyordu. Eldivenlerden birini takıp eldivenli eliyle adam kendini asarken devrilen sandalyeyi düzeltti. İlmeğe ve ölü adamın boynuna daha yakından bakabilmek için üzerine çıktı. Uzun bir süre boyunca inceledikten sonra benden kutudan eldiven almamı istedi.

"Imm, neden?"

"Çünkü sandalyeyi dengede tutmanı istiyorum."

"Neden?"

"Yap işte Jack."

Telefonumu bir masaya bıraktım, sonra da eldivenleri taktım. Sandalyeye dönerek Rachel ilmeğe ve ölü adamın başının arkasındaki düğüme tepeden bakabilsin diye kolçaklarına basarken dengesini sağladım.

"Mümkün değil," dedi.

"Merdiven aramamı ister misin?" diye sordum.

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Sanırım boynu kırılmış ve bu olası değil."

"Ne demek olası değil? Kendini asarsan böyle olduğunu sanıyordum."

"Hayır, asılarak intiharlarda sık olan bir şey değil."

Sandalyenin kolçaklarından inerken dengesini korumak için eldivensiz elini başımın tepesine koydu. Sandalyeden indi, yana çevirdi ve garaja girdiğimiz zamanki şekline getirdi tekrar.

"Boynu kırmak için bayağı yüksekten düşmesi gerekir. Asılarak intiharda genelde boğulma sonucu ölürler. Eskiden yapılan infaz asılmalarında boyunları kırarlardı. Çünkü bir tuzak kapısından düşerdin, üç ya da beş metre boyunca düşerdin ve sonra o darbe boynu kırarak ani ölüme neden olurdu. Hiç *Darağacımı yüksek kur* deyimini duydun mu? Sanırım kitap ya da film falandı. Bunu söyleyen kimse işinin çabuk bitirilmesini beklemiş olmalı."

Elimi kaldırarak ölü adamı işaret ettim.

"Tamam, o zaman boynu nasıl kırıldı?"

"Mesele de bu. Bence ölmüştü, sonra intihar süsü vermek için böyle asıldı."

"Yani birisi boynunu kırdı, sonra da yukarı çekip..."

İşte o zaman aklıma geldi: *Tıpkı dört AOD kurbanında olduğu gibi birisi boynunu kırdı.*

"Aman Tanrım," dedim. "Ne oluyor burada?"

"Bilmiyorum ama bu laboratuvarda açıklamamızı kolaylaştıracak bir şeyler olmalı. Etrafa bak. Acele etmemiz lazım."

Arasak da bir şey bulamadık. Bir masaüstü bilgisayar vardı ancak parmak izi kilidiyle korunuyordu. Herhangi bir basılı kopya ya da laboratuvar kaydı yoktu. Duvara asılmış iki beyaz tahta silinmişti. Hammond'ı kirişe asan her kimse –tabii ölen adam Hammond'sa– laboratuvar teknisyeninin Orange Nano'dan aldığı kadın DNA'larıyla yaptığı şeyi yok ettiğinden emin olmuştu.

İçlerinde DNA örnekleri olduğunu tahmin ettiğim deney tüpü raflarının bulunduğu bir buzdolabı vardı. Tüplerden birini yerinden çıkardım ve üzerindeki plastik mühre basılan şeyi okudum.

"Bunlar GT23'ten," dedim. "Tüpün üzerinde yazıyor."

"Hiç şaşırmadım," dedi Rachel.

"Burada başka bir şey yok," dedim. "Sadece ölü bir adam, o kadar."

"Hâlâ evin geri kalanına bakmamız lazım," dedi Rachel.

"Vaktimiz yok. Buradan çıkmak zorundayız. Bunu yapan kişi muhtemelen gecenin tamamını içeriyi arayarak geçirmiştir. Buradakiler ve büyük ihtimalle benim haberim de gitti."

"Artık mevzu senin haberin değil, Jack. Bu, ondan daha büyük bir durum. Yazıcıya baksana."

Arkamı işaret etti. Dönerek köşedeki yazıcının yanına gittim. Tepsisi boştu.

"Burada bir şey yok," dedim.

"Son çıktıyı yazdırabiliriz," dedi Rachel.

Yanıma gelip yazıcıya baktı. Tek eline giydiği eldivenle yazıcının kontrol ekranındaki menü tuşuna bastı.

"Fazla bilinmeyen bir bilgi vereceğim," dedi. "Neredeyse tüm modern yazıcılar bellekten yazdırırlar. Görevi bilgisayarından gönderirsin, yazıcı arabelleğine alır, sonra da yazdırmaya başlar. Yani son çıktı, yeni bir tane gelene dek hafızadadır."

"Aygıt Seçenekleri" sekmesine bastı ve "Bellekten Yaz" seçeneğini seçti. Makine hemen uğuldamaya başladı, çok geçmeden de sayfaları yazdırıyordu.

İkimiz de orada durup izledik. Son yazdırılan uzun bir dosyaydı. Tepsiye bir sürü sayfa geliyordu.

"Acaba kim yazdırdı bunu," dedi Rachel. "Bu adam mı yoksa katil mi?"

Nihayet yazdırma bitti. Tepside en az elli sayfa vardı. Yığını almak üzere harekete geçmedim.

"Ne oldu?" diye sordu Rachel. "Çıktıları alsana."

"Hayır, senin alman lazım," dedim.

"Ne diyorsun sen?"

"Ben gazeteciyim. Öylece ölü bir adamın evine girip bilgisayarından çıktı alamam. Ama sen yapabilirsin. Benim uymak zorunda olduğum kurallara uymak durumunda değilsin."

"Yine de suç teşkil eden bir davranış ve senin gazetecilik etiklerine aykırı."

"Belki. Ama yine de kâğıtları sen alabilir, sonra kaynağım olarak bana verebilirsin. Böylece ben de çalıntı olsa da olmasa da kullanabilirim."

"Daha önce, işime mal olan şekilde yaptığımız gibi mi yani?"

"Bak, sen şu kâğıtları alsan ve bunu sonra konuşsak olmaz mı? Ya polisi aramak ya da buradan basıp gitmek istiyorum."

"Peki, peki ama bu beni davanın içine sokar."

Tepsiden kalın belge destesini aldı.

"Dava değil bu," dedim. "Haber."

"Dedim ya, artık ondan daha fazlası," dedi. "Ve kesinlikle ben de içindeyim."

"İyi. Ayrılalım mı yoksa yardım mı çağıralım?"

"Araban en az yarım saattir dışarıda bekliyor. Büyük ihtimalle komşulardan biri görmüştür. Görmediyse bile muhtemelen her evde kamera vardır. Çok riskli. Bence belgeleri güvenceye alıp yardım çağıralım."

"Ve onlara her şeyi anlatalım mı?"

"Her şeyi bilmiyoruz ki. Buraya Burbank Polis Merkezi gelecek, Los Angeles değil; o yüzden diğer cinayetlerle bağlantı kurmayacaklar. Başta yani. Bence sen DNA veri korumalarını araştıran ilk göstermelik haberine devam et ve izleri takip ederek bu adamı ve bu laboratuvarı bulduğunu söyle."

"Peki ya sen?"

"Ben senin kız arkadaşınım ve sana eşlik etmek için geldim."

"Gerçekten mi? Kız arkadaşım mı?"

"Onu da daha sonra konuşabiliriz. Çıktıları saklayacak bir yer bulmamız gerek. İşlerinde iyilerse arabanı ararlar."

"Şaka yapıyorsun."

"Yerlerinde olsam ben arardım."

"Evet ama sen diğer herkesten daha iyisin. Jeep'imde çok fazla dosya ve diğer ıvır zıvırlar var; baksalar bile ne olduğunu anlamazlar."

"Sen bilirsin."

Bana belge yığınını uzattı.

"O zaman kaynağın olarak," dedim. "Sana resmi olarak bu belgeleri veriyorum."

Yığını elime aldım.

"Teşekkürler, kaynağım," dedim.

"Ama bu, benim oldukları ve onları geri istediğim anlamına geliyor," dedi.

27

Jeep'imin arka koltuğunu kaplayan evrak birikintisiyle çıktıları kamufle ettikten sonra cep telefonundan 911'i aradım ve Burbank Polisi'ne cesedi bulduğumu bildirdim. On dakika sonra peşinde kurtarma ambulansıyla bir devriye arabası geldi. Rachel'ı Jeep'te bırakarak dışarı çıktım. Ehliyetimi ve basın kartımı Kenyon isimli bir memura gösterdikten sonra kurtarma ambulansına ve acil müdahale çalışanlarına gerek olmadığını söyledim.

"Bütün ölüm çağrılarına gelirler," dedi Kenyon. "Ne olur ne olmaz diye. Evin içine girdiniz mi?"

"Evet, telsizciye söylemiştim," dedim. "Kapı açıktı ve ters bir şeyler var gibi geldi. Seslendim, kapıyı çaldım ama cevap veren olmadı. Ben de içeri girdim, etrafa bakındım, Hammond'ın adını söylemeye devam ettim ve en sonunda cesedi buldum."

"Hammond kim?"

"Marshall Hammond. Burada yaşıyor. Ya da yaşıyordu. Cesedi teşhis etmelisiniz tabii ama o olduğuna bir hayli eminim."

"Jeep'deki kadın kim? O da içeri girdi mi?"

"Evet."

"Onunla da konuşmamız gerekecek."

"Biliyorum. Kendisi de biliyor."

"Onunla dedektiflerimiz ilgilenecektir."

"Hangi dedektifler?"

"Onlar da tüm ölüm dosyalarına bakıyorlar."

"Sizce ne kadar beklemem gerekir?"

"Gelmek üzeredirler. Önce sizin hikâyenizi dinleyelim. Neden buradasınız?"

Ona temiz versiyonu anlattım: Genetik analiz şirketlerine verilen DNA örneklerinin güvenliğini araştıran bir haber üzerinde çalışıyordum ve bu yüzden Marshall Hammond'la konuşmak istemiştim çünkü hem özel laboratuvarı vardı hem de kolluk kuvvetlerinde bir ayağı. Yalan söylüyor sayılmazdım. Sadece tam açıklama yapmıyordum. Ben konuşurken Kenyon birkaç not aldı. Adamla konuştuğumu görebiliyor mu diye bakmak için Rachel'a kaçamak bir bakış attım. Bir şey okuyormuşçasına gözlerini aşağı dikmişti.

Olay yerine sivil polis aracı geldi ve içinden iki takım elbiseli adam çıktı. Dedektifler gelmişti. Birbirleriyle kısaca konuştuktan sonra biri ön kapıya yönelirken diğeri bana doğru yürüdü. Kırklarının ortalarında, beyaz, asker duruşlu bir adamdı. Kendini Dedektif Simpson olarak tanıttı, ismini söylemedi. Kenyon'a kendisinin devam edeceğini ve nöbeti bitene dek belgeleri doldurmasını bildirdi. Bana hitap etmeden önce Kenyon'un uzaklaşmasını bekledi.

"Jack McEvoy... Bu ismi nereden tanıyorum?" diye sordum.

"Bilmem," dedim. "Burbank'de daha önce pek çalışmadım."

"Hatırlarım. Neden buraya geldiğinizi ve evin içindeki cesedi nasıl bulduğunu anlatarak başlasanıza."

"Az önce Memur Kenyon'a hepsini anlattım."

"Biliyorum. Şimdi de bana anlatmalısınız."

Ona aynı hikâyeyi anlattım ancak Simpson sık sık araya girerek ne yaptığım ve ne gördüğüm hakkında detaylı soru-

lar sordu. İyi idare ettiğimi düşünsem de bu adamın dedektif, Kenyon'unsa devriye memuru olmasının bir nedeni vardı. Simpson ne soracağını biliyordu ve çok geçmeden kendimi polise yalan söylerken buldum. Bir gazeteci, hatta herhangi biri için iyi bir şey değildi.

"Evden herhangi bir şey aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, neden öyle bir şey yapayım?" dedim.

"Siz söyleyin. Bu üzerinde çalıştığınızı söylediğiniz haberde Marshall Hammond'la ilgili herhangi bir yolsuzluğu araştırıyor muydunuz?"

"Haberin tüm detaylarını açıklamam gerektiğini sanmıyorum ama işbirliği yapmak istiyorum. O yüzden size hayır diyeceğim. Hammond hakkında, DNA örneklerinin ve verilerinin ikinci sıra alıcısı olduğundan başka bir şey bildiğim söylenemez; zaten bu sayede ilgimi çekti."

Evi işaret ettim.

"Yani, adam garajında DNA laboratuvarı işletiyormuş," dedim. "Bu bana bayağı ilginç geldi."

Simpson her iyi dedektifin yapacağı şeyi yaptı: Konuşma kopuk olsun ve dağınık görünsün diye tek bir çizgide sorular sormuyordu. Fakat aslında rahatlamamı engellemeye çalışıyordu. Hata yapacak mıyım ya da cevaplarım birbirine ters düşecek mi onu görmek istiyordu.

"Peki hanım arkadaşınız?" diye sordu.

"'Hanım arkadaş?" dedim.

"Arabanızdaki kadın. Onun burada ne işin var?"

"Kendisi bazen bana işlerimde yardımcı olan özel bir dedektif. Aynı zamanda kız arkadaşım sayılır."

"Sayılır derken?"

"Anlayın işte. Ben... bazı şeylerden emin değilim ama bunun konumuzla..."

"Evden ne aldınız?"

"Dedim ya, hiçbir şey. Cesedi bulduk, sonra da polisi aradım. O kadar."

"'Bulduk' derken? Yani kız arkadaşınız en başından beri yanınızda mıydı?"

"Evet, söyledim zaten."

"Hayır, cesedi bulduktan sonra onu çağırdığınızı söylediniz."

"Öyle dediysem hata yapmışım demek ki. İçeri birlikte girdik."

"Tamam, siz burada kalın ben de gidip onunla konuşayım."

"Peki. Buyurun."

"Aracınızın içine bakmamda sakınca var mı?"

"Yok, zorundaysanız bakabilirsiniz."

"Yani arabanızı aramama izin veriyor musunuz?"

"'İçine bakmam' dediniz. O sorun değil. Aramak, kanunen el koymak anlamına geliyorsa cevabım hayır. Sağa sola gitmek için arabama ihtiyacım var."

"Neden kanunen el koymak isteyelim?"

"Bilmem. İçinde bir şey yok. Sizi aradığıma gerçekten pişman ettirmeye başladınız. Doğru şeyi yapınca böyle oluyor işte."

"'Böyle' derken?"

"Sorguya çekiyorsunuz. Ben yanlış bir şey yapmadım. Daha evin içine bile girmeden yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyorsunuz."

"Ben kız arkadaşınız 'sayılan' hanımefendiyle konuşurken siz burada bekleyin."

"Bakın, ben de bunu diyorum işte. Ses tonunuz saçma sapan."

"Beyefendi, buradaki işimiz bittiğinde müdürlüğe ses tonum hakkında nasıl şikâyette bulunabileceğiniz açıklarım."

"Şikâyette bulunmak istemiyorum. Burada işim bitsin de işime döneyim istiyorum."

Sonrasında beni orada bıraktı ve sokakta durup Jeep'ten çıkmış Rachel'la görüşmesini izledim. Duyamayacağım ve Rachel'ın benimle aynı hikâyeyi anlatıp anlatmadığını onaylayamayacağım kadar uzağımdaydılar. Ancak Simpson'la konuşurken elinde Hammond'ın laboratuvarından aldığımız çıktıları tuttuğunu gördüğümde nabzım hızlandı. Hatta bir ara kâğıtlarla evi bile gösterdi, ben de acaba dedektife belgeleri bulduğu yeri mi söylüyor diye düşündüm.

Ama diğer dedektif evin ön kapısından çıkıp ortağını toplanmak üzere çağırdığında Simpson'la Rachel'ın konuşması sona erdi. Simpson, Rachel'ın yanından ayrılarak ortağıyla sessizce konuştu. Ben de soğukkanlılıkla Rachel'ın yanına yürüdüm.

"Ne halt dönüyor, Rachel? Belgeleri öylece verecek misin?".

"Hayır ama senin arabayı aramalarına izin vermek üzere olduğunu anladım. Müşterilerim için gizlilik sağlamam gerekiyor, o yüzden yürütebilecekleri aramanın herhangi bir parçası değil, yanıma aldığım iş evrakları olduklarını söyleyecektim. Neyse ki hiç sormadı."

Bunun, laboratuvardan aldığımız gizli belgeleri korumanın en iyi yolu olduğuna ikna olmamıştım.

"Buradan gitmemiz lazım," dedim.

"Eh, gidebilecek miyiz şimdi öğreneceğiz," dedi.

Döndüğümde Simpson'un bize doğru yürüdüğünü gördüm. Dosyanın artık cinayet soruşturmasına dönüştüğünü, aracıma kanunen el konulduğunu ve Rachel'la benim daha detaylı sorgulama için merkeze götürüleceğini söyleyeceğine kendimi hazırladım.

Ama böyle olmadı.

"Tamam arkadaşlar, işbirliğiniz için teşekkür ederiz," dedi Simpson. "İletişim bilgilerinizi aldık, başka bir şeye ihtiyacımız olduğunda sizi arayacağız."

"Yani gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Gidebilirsiniz," dedi Simpson.

"Peki ya ceset?" diye sordu Rachel. "İntihar mı?"

"Öyle görünüyor, evet," dedi Simpson. "Ortağım doğruladı. Bildirdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Peki o zaman," dedim.

Jeep'ime doğru yola koyuldum. Rachel da beni takip etti.

"Şimdi kim olduğunuzu hatırladım," dedi Simpson.

Tekrar ona döndüm.

"Efendim?" diye sordum.

"Şimdi kim olduğunuzu hatırladım," diye tekrar etti. "Birkaç yıl önce Korkuluk'la ilgili bir şeyler okumuştum. Ya da belki *Dateline* programlarından birinde görmüştüm. Acayip bir hikâyeydi."

"Teşekkürler," dedim.

Rachel'la Jeep'ime bindik ve uzaklaştık.

"Adam söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadı," dedim.

"Seni tekrar deneyebilir," dedi Rachel.

"Ne demek istiyorsun?"

"Öncelikle, o dosyaya intihar deyip kapattığı için ortağı salağın teki. Ama adli tabip muhtemelen düzeltecek ve cinayet dosyası olarak değiştirecektir. İşte o zaman tekrar bize gelecekler."

Söyledikleri anın üzerine bir korku katmanı ekledi. Aşağı doğru baktığımda belgelerin Rachel'ın kucağında durduğu-

nu fark ettim. Ben sorgulanırken Jeep'in içine göz attığımda bakışlarının aşağıda olduğunu gördüğümü hatırladım. Belgeleri okumuştu.

"İyi bir şeyler var mı?" diye sordum.

"Galiba," dedi Rachel. "Bence resim netleşiyor. Ama okumaya devam etmem lazım. Hadi gidip şu söz verdiğin kahveyi alalım."

28

Myron Levin ve Emily Atwater'la birlikte toplantı odasında oturdum. Haber odasının penceresinden Rachel'ın çağrılmayı bekler halde bölmemde oturduğunu görebiliyordum. Bilgisayarımı kullanmak istemişti, o yüzden ben onu habere dahil etmeye çalışırken dahi kurcalamaya devam ettiğini biliyordum. Olayları Rachel toplantıya gelmeden önce Myron ile Emily'ye açıklamanın en iyisi olacağını düşünmüştüm.

"Kitaplarımı okuduysanız ya da benim hakkımda bir şeyler biliyorsanız Rachel'ın kim olduğunu da biliyorsunuzdur," dedim. "Kariyerimin en büyük haberlerinde bana yardım etti. Ben *Kadife Tabut*'tayken kendisini riske atarak beni korudu ve bu yüzden FBI ajanlığından oldu."

"Sanırım bu durum aynı zamanda *Tabut*'un kapanmasına yol açtı," dedi Myron.

"Bu biraz fazla basitleştirilmiş hali olsa da evet, o da o zaman oldu," dedim. "Rachel'ın o olayla alakası yok."

"Ve onu habere dahil etmek istiyorsun," dedi Emily. "Bizim haberimize."

"Elindekileri duyduğun zaman başka şansımız olmadığını göreceksin," dedim. "Hem unutma, *bizim* haberimiz olmadan önce *benim* haberimdi."

"Vay be, bunu yüzüme vurmadığın tek bir gün olmayacak, değil mi?" diye yanıt verdi Emily.

"Emily," dedi Myron, huzuru korumaya çalışarak.

"Hayır, doğru," dedi o da. "Bu habere büyük şeyler kazandırdım ve o benim getirdiklerimi alarak tek başına devam etmek istiyor."

"Hayır, istemiyorum," diye ısrar ettim. "Hâlâ bizim haberimiz. Dediğim gibi, haberi Rachel yazmayacak. Künyede olmayacak. O kaynağımız, Emily. Elinde Marshall Hammond hakkında ihtiyacımız olan bilgiler var."

"Neden Marshall Hammond'dan doğrudan alamıyoruz?" diye sordu Emily. "Hani, gerçekten muhabir olduğumuzu düşünüyordum da."

"Alamayız çünkü adam öldü," dedim. "Bu sabah öldürüldü... ve cesedini Rachel'la birlikte bulduk."

"Sen benimle taşak mı geçiyorsun?" dedi Emily.

"Ne?" diye bağırdı Myron.

"Evine biraz daha erken gitseydik büyük ihtimalle katiliyle bizzat karşılaşırdık," dedim.

"Amma lafı dolandırmışsın," dedi Myron. "Neden en başından söylemedin?"

"Çünkü Rachel'ın bu işte ne kadar önemli olduğunu anlayın diye şimdi söylüyorum. Size olanları anlatmamıza izin verin, sonra Rachel bulduklarını ve ne aşamada olduğumuzu açıklar."

"Git getir onu," dedi Myron. "İçeri gelsin."

Ayağa kalktım, odadan çıktım ve bölmeme yürüdüm.

"Tamam Rachel, hazırlar," dedim. "Hadi içeri gir de elimizdekileri anlat."

"Planımız o."

Ayağa kalktı ve masaya yaydığı kâğıtları toplamaya başladı. Belgeleri açık laptopumun altına taşıdı, ekranda bize göstermek istediği bir şey olduğunu anladım.

"Bir şey mi buldun?" diye sordum.

"Çok şey buldum," dedim. "Sadece bunları polise ya da büroya sunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, bir internet sitesinin editörüne değil."

"Dedim ya, henüz olmaz," dedim. "Haberi yayınladıktan sonra kime istersen verebilirsin."

Döndüm ve toplantı odasının kapısını açarken ona baktım.

"Gösteri vakti," diye fısıldadım.

Myron masanın bir tarafına, Emily'nin yanındaki sandalyeye geçmişti. Rachel'la karşılarına oturduk.

"Bu Rachel Walling," dedim. "Rachel, bunlar da Myron Levin ve Emily Atwater. Bu sabah olanlarla başlayalım."

William Orton ile Marshall Hammond arasındaki bağlantıya nasıl denk geldiğimi ve Hammond'ın evine nasıl girdiğimizi ve adamı garaj laboratuvarındaki çapraz kirişe asılı halde bulduğumuzu anlattım.

"Peki intihar mı?" diye sordu Myron.

"Polisin öyle olduğunu düşündüğü belli," dedim. "Ama Rachel başka türlü düşünüyor."

"Boynu kırıktı," dedi Rachel. "Ama tahminime göre otuz santimden fazla düşmemiş. İri ya da kilolu bir adam değildi. Öylesi bir düşüşün boynunu kıracağını zannetmiyorum ve

araştırdığınız dosyalarda tekrarlayan bir durum olduğundan az azından şüpheli ölüm terimini kullanabilirim."

"İntihar olduğunu söylediklerinde bunu polisle de paylaştınız mı?" diye sordu Myron.

"Hayır," dedim. "Bizim ne düşündüğümüzle ilgilenmediler."

Rachel'a baktım. Ölümünün detaylarından uzaklaşmak istiyordum. Mesajı aldı.

"Şüpheli olmasının tek nedeni kırık boynu değil," dedi.

"Başka ne var?" diye sordu Myron.

"Laboratuvardan alınan belgelere göre..."

"'Alınan' mı? Bu tam olarak ne demek oluyor?"

"Sanırım katil öldürdükten önce veya sonra Hammond'ın laboratuvarında zaman geçirmiş. Laboratuvarın çoğu kaydının bulunduğu masaüstü bilgisayarı hacklemiş. Kayıtları yazdırmış. Ama yazıcının hafızasında yazdırdığı son elli üç sayfa duruyordu. Onları yazdırdım, incelediğim de oydu. Artık elimizde laboratuvardan gelen önemli sayıda belge var."

"Çaldın mı yani?"

"Aldım. Yaptığım çalma sayılıyorsa katilden çaldığımı söyleyebilirim. Çıktı alan oydu."

"Evet ama öyle olduğundan emin olamazsın. Olmaz öyle şey."

Toplantıya girerken etik soruların, kariyerimin en iyisi ve en önemlisi olma potansiyeli olan haberle çarpışacağını biliyordum.

"Myron, çıktılardan öğrendiklerimizi duyman lazım," dedim.

"Hayır, istemiyorum," dedi Myron. "Haber için ne kadar önemli olursa olsun muhabirlerimin belge çalmalarına izin veremem."

"Muhabirin çalmadı ki," dedim. "Onları kaynağımdan aldım. Ondan."

Rachel'ı işaret ettim.

"Olmaz öyle," dedi Myron.

"Pentagon Belgeleri'ni yayınladıklarında *New York Times*'da olmuştu," dedim. "Onlar *Times*'a bir kaynağın verdiği çalıntı belgelerdi."

"Onlar Pentagon Belgeleri'ydi," dedi Myron. "Tamamen farklı bir haberden bahsediyoruz."

"Bana soracak olursan hayır," dedim.

Yetersiz bir karşılık olduğunu biliyordum. Şansımı bir daha denedim.

"Bak, bunu basmak bizim görevimiz," dedim. "Belgeler, dışarıda kurbanlarını tespit etmek ve ele geçirmek için DNA kullanan bir katil olduğunu gösteriyor. DNA'larının ve kimliklerinin güvende olduğunu düşünen masum kadınlar bunlar. Böyle bir şey daha önce görülmedi ve kamuoyunun bilmeye hakkı var."

Anlık bir sessizlik oluştu, ardından Emily beni kurtardı.

"Katılıyorum," dedi. "Belgelerin iletilme yolu temiz. Rachel bir kaynak ve bildiklerini kamuya açmamız lazım. Belgeleri ele geçirme biçimi biraz... nahoş olsa bile."

Nahoş, benim tercih etmeyeceğim bir kelime olsa da ona bakıp başımla onayladım.

"Henüz hiçbir şeyi kabul etmiyorum," dedi Myron. "Ama elimizde ne varmış duyalım ya da görelim."

Döndüm ve Rachel'a başımla onay verdim.

"Henüz çıktıların içindeki her şeyi inceleyemedim," dedi Rachel. "Ama bir sürü şey var. İlk olarak, Hammond çok öfkeli bir adammış. Hatta incelmiş. Bunun ne olduğunu herkes biliyor mu?"

"İstemsiz bekârlar," dedi Emily. "Kadın düşmanları. Ucubeler."

Rachel başıyla onayladı.

"Bir ağın parçasıymış ve bu sinirle nefret onu böyle bir şey yaratmaya götürmüş," dedi Rachel.

Laptopumu, ekranı Emily ile Myron'a dönük olacak şekilde çevirdi. Klavyeyi kullanabilmek için ekranın etrafından uzandı. Bilgisayarda kırmızı bir oturum açma sayfası duruyordu.

Pis4

Sayfada kullanıcı adı ve şifre girmek için alan vardı.

"Belgelerden okuduklarımdan yola çıkarak Hammond'ın anahtar kelimelerini çözdüm," dedi Rachel. "İnternette kullandığı adı Hammer'dı –bunu bulmak kolaydı– ve şifresi için internetteki bir incel sözlüğünden aldığım anahtar kelimeleri girmekle başladım. Şifresi *Lubitz*'di."

"'*Bu piç*' mi?" diye sordu Emily.

"Evet, Lubitz," dedi Rachel. "İncel hareketinin bir kahramanının ismi. Fahişelerle ve slayer'larla dolu bir uçağı kasten düşüren Alman bir pilotun adı."

"Slayer mı?" dedi Myron.

"İnceller normal seks hayatı olan erkeklere böyle diyorlar. Onlardan en az kadınlardan nefret ettikleri kadar nefret ediyorlar. Neyse, incel hareketinde çoğu kadın düşmanlığı sergileyen devasa bir sözcük dağarcığı var; Pis4 gibi internet forumlarında paylaşılıyor."

Rachel, Hammond'ın kullanıcı adıyla şifresini girdi.

"Şu anda dark web'deyiz," dedi. "Ve bu da DRD4 ya da pis dörtlü denilen belli bir genetik moleli tespit eden, yalnızca davetiyeyle girilebilen bir site."

"O ne demek?" dedi Myron. "Neyi belirliyor?"

"Genel olarak bağımlılık ve riskli davranışlarla ilişkili olduğu düşünülen genetik bir dizilim," dedi Rachel. "Aralarında seks bağımlılığı da var."

"Hammond, Orange Nano'dan sadece kadın DNA'ları satın alıyordu," dedi Emily. "Laboratuvarında DRD4 genine sahip kadınları tespit ediyordu herhalde. DNA'larını GT23'e gönderen kadınlar onun gibi birine satıldığının farkında bile değillerdi."

"Aynen öyle," dedi Rachel.

"Ama anonim değil miydi?" diye sordu Myron.

"Öyle olması gerekiyordu," dedi Rachel. "Ama örneklerde DRD4 dizilimi tespit edildikten sonra Hammond anonimliği aşmanın yolunu buldu. Kadınları saptayabiliyor ve kimliklerini, detaylarını ve bulundukları yerleri Pis4 sitesine koyuyordu. Bazı profillerde cep telefonu numaraları, ev adresi, fotoğraflar, yani her şey var. Kadınların kimliklerini arayan müşterilerin konumlarına göre satıyordu. Dallas'taki sapıklardan biriysen Dallas'taki kadınları arıyordun yani."

"Peki sonra?" diye sordu Myron. "Dışarı çıkıp o kadınları buluyorlar mı? Hiç..."

"Aynen öyle," dedim. "Christine Portrero arkadaşına barda ürkütücü bir adamla tanıştığını, adamın kendisi hakkında bilmemesi gereken şeyleri bildiğini söylemişti. Dijital ısrarlı takibe uğradığını düşünüyordu."

"Pis4, üyelerin öfkelerini körükledi," dedi Rachel. "Hammond'ın DNA analiziyle seçtiği kadınlar rasgele cinsel ilişkiye girme, aynı zamanda uyuşturucu, alkol kullanımı ve diğer riskli davranışlarla bağlantılı olduğu düşünülen genetik yapı sahipti."

"Kolay lokma," dedi Emily. "Müşterilerine o kadınların tam olarak kim olduklarını ve onları nerede bulacaklarını söylüyordu. Ve o müşterilerden biri katil."

"Aynen öyle," dedi Rachel.

"Ve o müşterinin Hammond'ı öldüren kişi de olduğunu düşünüyoruz," diye ekledim.

"Hammond'dan aldığımız çıktılardan bir ortağı olduğu anlaşılıyor," dedi Rachel. "Ve bir şekilde Pis4 sitesinde yer alan kadınların öldüğünün, öldürüldüğünün farkına varmışlar. Bence abonelerine baktılar ve en az bir kişinin bütün ölen kadınların bilgilerini satın alıp indirdiğini fark ettiler. Şu anda bunların hepsi varsayım olsa da bana kalırsa adamı uyardılar ya da ona durmasını söylediler."

"Ve Hammond bu yüzden öldürüldü, öyle mi?" diye sordu Myron.

"Muhtemelen," dedi Rachel.

"Kimdi o müşteri?" diye sordu Myron.

"Örümcek Kuşu," dedi Rachel.

"Ne?" dedi Myron.

"Orası dark web," dedi Rachel. "İnsanlar farklı isimler, kimlikler kullanıyorlar. Böyle bir siteden bu bilgilerin satın alanlar gerçek adını kullanmaz ve kredi kartıyla ödeme yap-

maz. Takma isim kullanılır ve kripto parayla alışveriş yapılır. Ölen dört kadının da isimlerini indirdiğini tespit ettikleri müşterinin takma adı 'Örümcek Kuşu'ydı."

"Ne anlama geldiği hakkında fikriniz var mı?" diye sordu Myron.

"Bir tür kuş," dedi Emily. "Babam kuşçuydu. Örümcek Kuşlarından bahsettiğini hatırlıyorum."

Rachel başıyla onayladı.

"Araştırdım," dedi. "Sessizce takip ediyor ve arkadan saldırıyor; kurbanının boynunu gagasıyla yakalayıp acımasızca kırıyor. Doğadaki en ürkütücü yırtıcılarından biri olarak kabul ediliyor."

"Kadınların hepsinin boynu kırılmıştı," ded Myron. "Ve bu Hammond denen adamın da."

"Bir şey daha var," dedi Rachel. "Hammond'ın bilgisayarını hacklemiş ya da öldürmeden önce ona bilgisayarı açtırmış olabileceğini düşünüyoruz. Sonra çıktı almaya başlamış. Yazıcıya gönderdiği son belgeyi kopyaladık. Tüm o kadınların kimliklerinin olduğu dosyaydı."

"Kaç isim var?" diye sordu Myron.

"Saymadım," dedi Rachel. "Ama yaklaşık yüz kadar."

"Bildiğimiz dört kurbanın o çıktıda olup olmadığını kontrol ettin mi?" diye sordum.

"Ettim ama yoklardı," dedi Rachel. "Öldükleri kesinleştikten sonra çıkarılmış olabilirler."

"Yani adam Hammond'ı öldürmüş ve elindekilerle çıkıp gitmiş mi?" diye sordu Myron. "Yüz potansiyel kurbanın ismiyle?"

Sorusu üzerine uzun bir süre kimse konuşmadı.

"Zaten müşteriyse ve siteden isimlerin hepsine erişebiliyorsa neden isimleri yazdırsın ki?" diye sordu Myron.

"Bence muhtemelen sitenin kapatılacağını sezdi," dedi Rachel. "Jack ile Emily'den haberdar olmuş veya kolluk kuvvetlerinin kendisine yaklaştığını düşünmüş olabilir."

"Bu da zamanımızı kısıtlıyor," dedi Emily. "Öylece oturup bu kadınları riske atamayız. Haberi yayınlamak zorundayız."

"Henüz haberi tamamladık," dedim.

"Fark etmez," dedi Rachel. "Siz haberi yazarken ben büroya ileteceğim."

"Hayır," dedim. "Sana bunun sonra..."

"Ben de kabul ettim," dedi Rachel. "Ama bu, çıktıları görmeden önceydi. Bunları büroya götürmem, büronun da polise bildirmesi gerekiyor. O isimlerin tamamı katilin elinde. Kadınların korunmaları şart. Bekleyemeyiz."

"Haklı," dedi Myron.

"Bir şey olmaz, Jack," dedi Emily. "FBI'ın araştırdığını söylersek haber hemen güvenirlik kazanır. FBI bize yardım etmiş olur."

Üçünün de haklı olduğunu ve hatta haberi onlarca kadının güvenliğinin önüne koyarak kötü duruma düştüğümü fark ettim. Hem Rachel'ın hem de Emily'nin gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm.

"Tamam," dedim. "Ama iki şey var. Büroya, polislere, dahil olacak diğer kuruluşlara yapmaları gerekeni yapabileceklerini ama biz haberi yayınlamadan herhangi bir basın toplantısı ya da duyurusu yapılmayacağını açıkça söyleyeceğiz."

"O ne kadar sürecek?" diye sordu Rachel.

Myron'a bakarak aklıma geleni söyledim.

"Kırk sekiz saat," dedim.

Rachel düşündükten sonra başıyla onayladı.

"Halletmeyi denerim," dedi. "Gerçekçi olmak gerekirse, onlara verdiğimiz şeyi doğrulamaları da muhtemelen o kadar sürer zaten."

"Myron, sen de katılıyor musun?" diye sordum. "Emily?"

İkisi de başlarıyla onayladıktan sonra Rachel'a baktım.

"Tamamız," dedim.

ÖRÜMCEK KUŞU

29

Yemek katındaki tırabzanlara dayanmış masalardan birinde bekledi. Bu sayede alışveriş merkezinin ikinci katının kuzey tarafındaki mağazaları doğrudan görebiliyordu. Kocaların alışveriş yapan karılarını beklerken oturmaları için tasarlanmış, yuvarlak bir oturma seti vardı. Vogel'ın nasıl göründüğümü bilmiyordu. Hammond'ın ortağı fotoğraflarını ve bulunduğu yerleri korumayı başarmıştı, internette yoktu. Bu yüzden övgüyü hak ediyordu. Ancak hacker'lar belli tiplerde kişilerdi. Kendisini Örümcek Kuşu olarak adlandıran adam, alışveriş merkezinde hafta içi alışveriş yapanların arasında onu ayırt edebilmeyi umuyordu.

Buluşacakları yeri Hammond olarak Örümcek Kuşu seçmişti, zaten orada bulunacağı bahanesiyle alışveriş merkezini söylemişti. Amaçladığı şey için en uygun mekân olmasa da Vogel'ın herhangi bir şekilde şüphelenmesini istememişti. Önceliği adamın gelmesini sağlamaktı.

Önünde kamuflaj olarak bir tepsi dolusu paket servis yiyecek vardı. Masada karşısında duran sandalyede, içleri boş iki hediye paketli bir alışveriş çantası duruyordu. Çok riskli bir hamle yapıyordu ve etrafa uyum sağlamak son derece önemliydi.

Yiyeceklerin hiçbirine dokunmamıştı çünkü sipariş verdikten sonra hepsinin iğrenç koktuğunu düşünmüştü. Aynı

zamanda eldiven taktığı fark edilirse dikkat çekebileceğinin farkındaydı. O yüzden ellerini kucağında tuttu.

Aşağıya baktığında banka bir kadının oturduğunu gördü. Yakındaki Kiddie Korner oyun alanındaki çocuklardan birini izliyordu. Vogel olabilecek birine dair iz yoktu.

"Buradakileri temizleyeyim mi?"

Döndü ve masaları temizleyen personelinin yanında durduğunu gördü.

"Hayır, teşekkürler," dedi. "Hâlâ devam ediyorum."

Temizlikçi uzaklaşana dek bekledikten sonra aşağıyı kontrol etti. Kadın gitmişti ve yerini bir adam almıştı. Otuzlarının başında görünüyordu. Üzerine kot pantolon ve ince bir kazak vardı. Öylesine ancak bir şey ararmış gibi etrafına bakınıyordu. İçeride olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı, bu da onu ele veren son şeydi. Vogel bu adamdı. Biraz erken gelmiş olsa da sorun değildi. Bu, beklemekten daha çabuk sıkılacağı ve randevunun gerçekleşmeyeceğini anladığında gideceği anlamına gelirdi.

İşte o zaman Örümcek Kuşu onu takip etmeye başlayacaktı.

JACK

30

Ekipçe yazılan her haberde her zaman kimin yazacağına ve yazara olayları kimin aktaracağını seçmek zor bir karardı. Birlikte yazmak pek mümkün değildi. Bilgisayarın önünde yan yana oturulamazdı. Yazan kişi genel olarak haberin tonunu ve bilginin servis ediliş biçimini yönetir ve genelde künyede başta yer alırdı. Bu benim haberimdi ve benim yapmam gerekirdi ancak Emily Atwater'ın daha iyi bir yazar, benimse sahada daha iyi olduğumu bilecek kadar zekiydim. Kelimeleri benim kullanamadığım bir şekilde kullanıyordu. İtiraf etmeliydim ki yayımlanan iki kitabım tekrar düzenlemeye ve yazılmaya girecek kadar editörlükten geçmişti. Tebrik edilmesi gerekenler editörlerimdi ama telif hakkı ücretlerini ben almıştım.

Emily abartılı dil kullanmayan bir yazar, az ama öz ekolünün bir takipçisiydi. Kısa cümleler yazılarına ivme kazandırıyordu ve bunun farkındaydım. Aynı zamanda künyede onun isminin önde olmasının bana kötü etkisi olmayacağını biliyordum. Atwater ve McEvoy alfabeye göre sıralanmış görüneceğinden eşit paylaşmış olurduk. Ona haberi yazabileceğini söyledim. Başta ağzı açık kalsa da sonrasında minnettar oldu. Bunun doğru karar olduğunu düşündüğü belli oluyordu. Yalnızca benim bu paylaşımı yapmama şaşırmıştı.

Bu durumun ona son zamanlarda yaptığım yanlışları telafi edeceğini düşünmüştüm.

Onu yazar koltuğuna oturtmak aynı zamanda araştırma ve bulduklarımı gözden geçirmem için özgürleştirmişti.

Ayrıca haberde bana yardım eden ve haberdar edeceğime söz verdiğim insanlara haber vermek için zaman kazandırmıştı. Christina Portrero'nun annesi ve Jamie Flynn'in babası listede üst sıradaydı.

Haberleri telefonda vermeye karar verdim ve aramalar sandığımdan daha duygusal geçti. Fort Worth'daki Walter Flynn, FBI'ın kızının ölümünü resmi olarak şu an aranan bir seri katille bağdaştırdığını söylediğimde gözyaşlarına boğuldu.

Aramaları aradan çıkardıktan sonra notlarımı toparlamaya başlayıp ilk kez aramam ya da yeni bilgi almak için tekrar kontrol etmem gereken başka insanların listesini çıkardım. Rachel Walling'e iki katına ihtiyacımız olduğunu söylesek de esasında yirmi dört saat yeterliydi. Haberin her daim aslında alacağından daha uzun sürede hazırlanacağını veya yayınlanacağını söylemek gazetecilerin kullandığı bir taktikti. Araştırmanın sızdırılması ve haberin bizden önce başkası tarafından yayınlanması ihtimaline karşın avantaj sağlıyordu. Saf değildim. Rachel'ın haberi FBI'ın Los Angeles Saha Ofisi'ne götüreceğinin farkındaydım. Muhtemelen o binada muhtemelen bir gazetecilerle sen beni kolla ben seni kollayayım anlaşmasına girişmemiş tek bir ajan yoktu. FBI beni defalarca yakmıştı ve yaraları hâlâ duruyordu.

Bulmam ve konuşmam gerekenler listesinin en başında Hammond'ın bilinmeyen ortağı geliyordu. Hammond'ın evinden aldığımız çıktılarda Pis4'te, kendisi laboratuvar işleriyle ilgilenirken dark web girişiminin dijital yönlerine bakan bir ortağı olduğunu gösteren, karışık e-postalar var-

dı. Ortak, e-postalarda sadece *RogueVogueDRD4* olarak geçiyordu ve Gmail hesabı kullanıyordu. Aynı takma ad DRD4 sitesinde admin olarak görünüyordu. Rachel gitmeden önce FBI'ın bulacağından emin olduğunu söylemişti ama ben emin değildim ve FBI'ı beklemek istemiyordum. Doğrudan mesaj yoluyla RogueVogue'a ulaşmayı düşündüm. Ve Emily'le fikir alışverişi yaptıktan sonra bu dediğimi yaptım.

> Merhaba. Ben Jack. Sizinle Marshall Hammond hakkında konuşmam gerek. İntihar etmedi ve tehlikede olabilirsiniz. Konuşmamız lazım. Yardımcı olabilirim.

Gönder tuşuna basıp gitmesine izin verdim. Cevap alma ihtimalim düşük olsa da denemek zorundaydım. Ardından Emily'ye haber için vereceklerimi düzenlemeye başladım. Yazmaya başlamamıştı ve bölmesinde bu tür bir ihlalin ne anlama gelebileceğine dair genel yorumlar almak üzere genetik analiz sektöründeki denetim kurumları ve uzmanlarla telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. Her yazının baş bir alıntısı olmalıydı, haberde ihlal ettiği şeyi, oradaki trajediyi ya da ironiyi özetleyecek, güvenilir kaynaktan alınan bir cümle. Böylece yazının içerdiği en büyük şeyin altı çizilmiş oluyordu. Bu haber tüm bu elementleri bir araya getirecekti ve her şeyi anlatan bir alıntı bulmamız gerekiyordu: Hiç kimse bu tür bir ihlal ve dehşet karşısında güvende değildi. Bu sayede basit bir cinayet haberinden daha güçlü bir yankı uyandırır ve basın ve televizyon kanalları tarafından gösterilmesini sağlardı. Myron haberi *Washington Post* veya *New York Times* gibi büyük medya silahlarına aktarılabilirdi.

Emily'nin kısaca bulduklarımızı ve yayınlayacaklarımızı özetlediğini duydum. Tıpkı yazdığı gibi kısa ve öz konuşu-

yordu. Yine de onu dinlerken gerilmeye başlamıştım. Haber paranoyam kendini gösteriyordu. Bu yorumları isterken dikkatli olmalıydık çünkü bu uzmanların ve denetim kurumlarının her biri arkasını döner dönmez kaynak ilişkisi olduğu bir muhabire haberi yetiştirebilirdi. Püf nokta, kullanılabilir bir alıntıyla yanıt verecekleri ancak başka bir gazeteciye anlatamayacakları kadar bilgi vermekti.

Emily'yi duymazdan gelerek işime döndüm, neye bulaştığımı bilmeden önceki erken dönemlerini gözden geçirmeye çalıştım. LAPD dedektiflerini arayarak DNA analizinin beni temize çıkarıp çıkarmadığını ve çıkardıysa dosyada yol alıp almadıklarını sormayı düşündüm. Fakat Mattson ve Sakai'ye göre istenmeyen adam olduğumdan bunun zaman kaybı olacağına karar verdim.

Sonrasında aklıma olumnedenleri.net geldi ve soruma başta verdikleri telaşlı cevapları gördüğümden beri siteye bakmadığımı fark ettim. Örümcek Kuşu'yla bağlantılı -en azından ben öyle olduklarını düşünüyordum- dosyalar hakkında bilgi almak için harika bir başlangıç noktası olmuştu.

Atlanto-okspital dislokasyonu hakkında başlattığım sorunun mesaj zinciriyle başladım ve son kontrol ettiğimden beri üç mesaj gönderildiğini gördüm. İlki Dr. Adhira Larkspar'ın ilk paylaşımının devamıydı; baş adli tabip gönderiyi paylaşandan -benden- kimliğini açıklamasını istiyordu.

> Bu forumun yalnızca adli tabip ile tetkik memurlarına açık olduğunu hatırlatmak üzere yazıyorum.

Bu uyarı diğer iki kişinin gönderi yazmasına engel olmamıştı. Bir gün önce Tucson, Arizona'daki bir adli tıpçı, bir motosiklet kazasıyla ilişkili kadın bir kurbanda AOD vakası

olduğunu bildirmişti. Dosya altı aylıktı ve başka detay verilmemişti.

Yazılanı kopyaladım ve araştırılacak beşinci vaka olabileceği konusunda uyararak e-postayla Emily'ye gönderdim. Cevabı hemen geldi.

Devamı olabilir. Şimdilik onayladıklarımızla devam etmeli ve haberi yayınlamalıyız.

Yanıt vermedim. Tüm dikkatim forumdaki son mesajdaydı. Sadece yirmi dakika önce paylaşılmıştı.

Vay canına, az önce aynı gün içinde bu vakadan iki tane bulduk! Burbank'te bir asılma vakasıyla Northridge'de bir düşme vakası. Tesadüf mü? Sanmam-GTO

Mesaj beni serseme çevirmişti; soluksuz bir şekilde birkaç kere okudum. Elbette Burbank'teki asılma vakası Hammond'ınki olmalıydı; ayrıca GTO'nun ona intihar demeyişini not ettim. Rachel'ın Hammond'ın ölümü hakkında söylediklerinin tamamen doğru olduğuna şüphem yoktu. Belki adli tıp merkezi de aynı şeyi düşünüyordu.

Dikkatimi tamamen cezbeden ikinci ölümdü. Northridge'deki ölümcül düşme vakası. Bir ölümün düşmeden kaynakladığını söylemek cinayet ihtimalinin üstünü çizmiyordu. Daha fazla detaya ihtiyacım vardı. Northridge, Valley'deki bir mahalleydi. LAPD'nin Valley Bürosu'nu aradım, kendimi gazeteci olarak tanıttım ve teğmenle görüşmek istedim. Yaklaşık beş dakika boyunca beni bağlamasalar da bekleme konusunda benimle konuşmak istemeyen çoğu insandan daha iyiydim, kapatmayı kabul etmedim.

Nihayet bağlandım.

"Teğmen Harper, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Teğmen, ben Jack McEvoy. *AdilUyarı* adında tüketiciyi korumaya yönelik haber yapan bir haber sitesinde çalışıyorum ve..."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tamam, peki, bugün Northridge'de gerçekleşen ölümcül düşme vakası hakkında bilgi almak istiyordum. Dediğim gibi, tüketiciyi korumaya çalışan bir siteyiz ve iş yeri yaralanmaları ve kazaları gibi konulara ilgi gösteriyoruz. Ne olduğunu bana anlatabileceğinizi umuyordum."

"Bir adam katlı otoparkın çatısından düştü. O kadar."

"Hangi katlı otopark? Nerede?"

"Oradaki alışveriş merkezindeymiş; çıktıktan sonra arabasının yanına gitmiş, ardından otoparkın çatısından atlamış ya da düşmüş. Hangisi olduğunu henüz bilmiyoruz."

"Kurbanın kimliğini saptayabildiniz mi?"

"Evet ama basınla paylaşmayacağız. Ailesine ulaşamadık. İsmi adli tabipten alırsınız."

"Tamam. Peki yaşı?"

"Otuz bir yaşındaydı; sanırım adamlarım böyle demişti."

Hammond'la aynı yaşta olduğunu not ettim.

"Not ya da onun gibi bir şey yok muydu?"

"Bir şey bulmadık. Benim..."

"Son birkaç soru daha, Teğmen. Orada düşüşü anı gösteren, olanlara ışık tutacak herhangi bir kamera var mıydı?"

"Bu tür olaylarda kamera incelemesi yaparız ve henüz bir şey bulmadık."

"Bu dosyaya atanan dedektif kim?"

"Lefferts. Baş dedektif o."

"Teşekkürler, Teğmen."

"Bir şey değil."

Bir dakikadan az süren bilgilendirme için beş dakika beklemiştim. Sonra eyalet adli tıp kurumunun internet sitesine girip çalışanlar menüsünü açtım. GTO'nun kim olabileceğini öğrenmeye çalışıyordum. Hiçbir adli tıpçı eşleşmiyordu ama araştırmacıların listesine baktığıma Gonzalo Ortiz olduğuna karar verdim. Tahminimce ikinci adı *T* harfiyle başlıyordu.

Bazen ihtiyacına ulaşmak için en iyi yol telefondu. Mesela LAPD'den bilgi almaya çalışırken... Ancak adli tıp kurumuna bizzat gitmek istiyordum. GTO'yla yüz yüze görüşmek istiyordum çünkü ölümnedenleri panosundaki mesajından konuşabilecek biri olduğunu hissetmiştim. Belki şansımı zorluyordum ama yine de denemek istiyordum. Bilgisayarımı kapattım ve Emily'nin bölmesine doğru yürüdüm. Aramalarından aldığı notları geçiriyordu.

"Sanırım Hammond'ın ortağını buldum."

Söyler söylemez başını yazıdan kaldırıp bana baktı.

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum. Daha ismini öğrenemedim."

"O zaman neredeymiş?"

"Adli tıp kurumunda. Birkaç saat önce katlı bir otoparktan düşmüş, boynunu kırmış. Dedektifle görüşmek için oraya gidiyorum, belki konuşur."

"Burada gördüklerimiz gibi mi kırmış boynunu yani?"

Ekranın işaret ederek dosyanın tamamını kastediyordu. Başımla onayladım.

"Adli tıp kurumunda durumun ne olduğunu anladığını düşündüğüm bir araştırmacı var. Bir saatten az süre önce mesaj panosundan bana yanıt verdi. Gidip konuşacak mı görmek istiyorum. LAPD'nin bana bir bok söyleyeceği yok."

"Ama bu kişi ilk gönderinden seni de adli tabip zannetmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Baş adli tabip beni bir nevi ifşa etti ama bu adam yine de yazdı."

"Eh, oyalanma. Yapacak çok şeyimiz var."

"Oyalanmak mı? Hiç tarzım değildir. Oraya gittikten sonra seni ararım."

31

En az dört yıldır ilk defa adli tıp kurumuna giriyordum. *Times*, sonra da *Tabut* için suç haberleri yaparken düzenli uğradığım bir yerdi. Ama *AdilUyarı*'da şimdiye dek ölüm hiç haberlerimin konusu olmamıştı.

Ölüm kompleksi dediğim yer Boyle Heights'daki County-USC Tıp Merkezi'nin yakınında Mission Yolu'ndaydı. Biri ölüler, diğeriyse yaşayanlar için olan iki tıp merkezi, bir zamanlar cesetleri bir taraftan diğerine taşımayı kolaylaştıran uzun bir tünelle birbirine bağlanıyordu. Asıl ofis caddenin yakınındaydı; yaklaşık yüz yıllık ve çoğunlukla hediyelik eşya dükkânı ve toplantı odası olarak kullanılan korkutucu, tuğla bir yapıdaydı. Turizm amaçlı, morglarda takılan ayak etiketleri, adli tıp battaniyeleri ve diğer hastalıklı eşyalar satarak büyük bir iş yapıyorlardı.

Eski yapının arkasında temiz hatları olan ve yatıştırıcı bej tonlarında yeni, modern bir yapı yer alıyordu. Eskiden resepsiyona giderken kullandığım cam kapılı bir girişi vardı. Gonzalo Ortiz'i görmek istediğimi söyledim. Resepsiyon görevlisi ziyaretimin ne hususta olduğunu sordu.

"Imm, polis bir ölüm hakkında bilgi almam için adli tıp kurumuyla görüşmemi söyledi," dedim. "Bugün Valley'de gerçekleşmiş."

Yalan söylememiştim ancak tam olarak da doğruyu da içermeyen dikkatle hazırlanmış bir cevaptı. Cevabımla kas-

vetli tavrımın kadının otopsi bekleyen birinin yakını olduğumu düşünmesine yol açmasını umdum. Araştırma dairesini arayıp sormasını ve bir muhabirin lobide olduğunu duyurmasını istemiyordum. GTO benimle konuşmayı reddederse bunu yüzüme söylemesini istiyordum.

Resepsiyon görevlisi adımı sordu, ardından bir arama yaptı. Biriyle kısa bir görüşme yaptıktan sonra bana baktı.

"Merhumun adı neydi?"

Şimdi köşeye sıkışmıştım. Ama bir çıkış yolum vardı. Burbank, Valley'nin bir parçası sayıldığından hâlâ yalan söylemeden cevap verebilirdim.

"Marshall Hammond."

Resepsiyon görevlisi ismi tekrar edip dinledi. Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

"Şu anda toplantıda, biter bitmez gelecek," dedi. "Koridorun ilerisinde, sağda bir aile odası var."

Arkamı işaret etti.

"Tamam, teşekkürler."

"Aile" odasında kimsenin olmamasını umarak koridorda yürüdüm fakat şansım yaver gitmedi. Burası on milyondan fazla insanın yaşadığı Los Angeles'tı. Ve öldüğü. Bazıları beklenmedik bir biçimde, bazıları kazayla, bazılarıyla cinayet sonucu ölüyordu. Bölge adli tıp merkezinin çoklu ceset alımlarını yapmak için arkasında rafları olan soluk mavi minibüs filosu olduğunu biliyordum. Aile odasının herhangi bir zamanda boş olma ihtimali yoktu.

Hatta toplu halde sessiz duran ya da ağlayan, muhtemelen bir hata olmasını ve sevdikleri kişinin teşhis etmeye veya nakil ve defin için geldikleri kişi olmadığını uman küçük gruplarla neredeyse tıka basa doluydu.

Resepsiyondaki kadına gerçeği çarpıtarak söylemek canımı sıkmamıştı ancak burada kendimi davetsiz misafir, kendileri gibi kayıp ve yas yaşadığını varsaydıkları bir düzenbaz gibi hissediyordum. Bir zamanlar ben de kardeşimden dolayı onların yerindeydim ve sevdikleri ellerinden vahşetle sonucu alınmış insanların evlerinin kapılarını çalmıştım ama bu odada bir şeyler kutsal geliyordu. Berbat hissettim ve U dönüşü yaparak Gonzalo Ortiz'i kapının dışındaki koridorda beklemeyi düşündüm. Fakat onun yerine kapının yanındaki bir yere oturdum. İstediğim son şey, kendisi acıyla kavrulurken benimkini anlayışlı bir gülümsemeyle hafifletmeyi uman birisiyle iletişime geçmekti. Bu düpedüz dolandırıcılık olurdu.

Mırıltı halindeki yalvarışları ve bir kadının inleyerek ağlamaya başlamasını dinlerken bekleyişim bir saat sürmüş gibi geldi. Ancak aslında gelişimin üzerinden beş dakika geçmeden ellilerindeki, koyu renk tenli, kır bıyıklı Latin kökenli bir adam içeri girip Bay McEvoy olup olmadığımı sorarak beni aile odasından kurtarmıştı. *Evet* diyebileceğimden daha hızlı bir şekilde oturduğum yerden kalkmış ve uzaklaştım. Onu koridora yönlendirdim ama sonra yönlendirmesi gerekenin o olduğunu fark ettiğimde duraksadım.

"Kestirmeden gidelim," dedi.

Eliyle resepsiyonun ters yönündeki koridoru gösterdi. Onu takip ettim.

"Araştırmacı Ortiz siz misiniz?" diye sordum.

"Evet, benim," dedim. "Ve özel görüşme odası hazırlattım."

Kim olduğumu ve ne istediğimi açıklamadan önce özel odaya girmeyi beklemeye karar verdim. Ortiz, kapısında SADECE YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR yazan yerin kilidini anahtar kartı kullanarak açtı ve kompleksin patoloji kanadına girmiş olduk. Bunu içeri girerken beni boğan koku sayesinde anla-

mıştım. Endüstriyel güçte dezenfektanla bastırılmaya çalışılmış, binadan çıktıktan uzun zaman sonra bile geniz yolumda kalacağını bildiğim tatlı ve kesinlikle ekşi ölüm kokusuydu. Burada son bulunduğum zamanı hatırlamama yol açmıştı. Dört yıl önce, baş adli tabip, kadroyu ve hizmetin işleyişini etkileyen bütçe sorunlarıyla beraber kompleksin sağlık ve güvenlik şikâyetlerini kamuya açıkladığında gelmiştim. Adam, aynı anda elli cesedin otopsisinin yapılmasının gerektiğini ve toksikoloji testlerinin haftalar yerine aylar sürdüğünü bildirmişti. Bölge komisyon üyelerinden istediği bütçeyi almaya yönelik bir hamle olsa da yalnızca baş adli tabibin işinden ayrılmaya zorlanmasıyla sonuçlanmıştı.

O zamandan beri pek bir şey değiştiğine inanmıyor ve gazeteci olduğumu açıkladığımda aramızdaki buzları kırmak için bu sorunu Ortiz'e açmayı düşünüyordum. *Kadife Tabut* için yazdığım eksikler hakkındaki yazıdan bahsederek bunun onu atlanto-okspital dislokasyonu vakaları hakkında konuşmaya ikna edebileceğini umuyordum.

Ne var ki ona gazeteci olduğumu açıklamak zorunda olmadığım veya buzları kırma konusunda endişelenmem gerektiği ortaya çıktı. Zira zaten kırılmıştı. Ortiz beni TOPLANTI ODASI B olarak işaretlenmiş bir kapıya götürdü. İçeri girerken odanın ortasında altı sandalyeli, dikdörtgen bir masa gördüm. Masanın en ucunda Dedektif Mattson ile Sakai oturuyordu.

Şaşkınlığımı adımımdaki küçük tereddütle ele vermiş olmalıydım ancak sonra hızımı tekrar kazanarak odaya girdim. İsteksizce gülümsemeye çalışarak kendime gelmek için çaba sarf ettim.

"Vay, vay, LAPD'nin en iyileri," dedim.

"Otur, Jack," dedi Mattson.

Soyadımı kasten yanlış telaffuz etmekle uğraşmadı. Bunun, beni tutuklarken çevirdiği oyundan bir şeyler öğrendiğini gösteriyor olabileceğini düşündüm. Şaşkınlığım şaşırmaya dönüştü. Beni takip mi ediyorlardı? Adli tıp merkezine geldiğimi nereden bilmişlerdi?

Mattson'ın tam karşısındaki sandalyeye oturdum, Ortiz de yanıma geçti. Sırt çantamı yanımda yere bıraktım. Herkes birbirine bakarken anlık bir duraksama oldu. Kışkırtarak başlayıp bana ne getireceğini görmeye karar verdim.

"Yine beni yakalamaya mı geldiniz?" diye sordum.

"Alakası yok," dedi Mattson. "Onu geçmişte bırakalım. Birbirimize yardımcı olmaya çalışalım."

"Gerçekten mi?" dedim. "Değişiklik oldu."

"Ölümnedenleri sitesindeki gönderileri yazan sen misin?" dedi Ortiz.

Başımla onayladım.

"Evet, benim," dedim. "Sanırım sen de GTO'sun."

"Doğru," dedi Ortiz.

"Jack, kabul ediyorum, bunu sen buldun," dedi Mattson. "O yüzden birbirimiz yardım edebileceğimizi..."

"Son konuştuğumuzda cinayet şüphelisiydim," dedim. "Şimdiyse birlikte çalışmamızı istiyorsunuz."

"Jack, temize çıktın," dedi Mattson. "DNA temizdi."

"Haber verdiğiniz için teşekkürler," dedim.

"*Zaten* biliyordun," dedi Mattson. "Başından biri biliyordun. Beni beklediğini düşünmedim."

"O zaman şunu sorayım: Christina Portrero'nun arkadaşına sizin söylediğiniz gibi bir sapık olmadığımdan bahsettiniz mi?" dedim.

"Listemde üst sıralarda," dedi Mattson.

Başımı iki yana salladım.

"Bakın, Bay McEvoy," dedi Sakai, soyadımı mükemmel bir şekilde telaffuz ederek. "Burada oturup geçmişte yaptığımız hatalar konusunda birbirimize saldırabiliriz. Ya da birlikte çalışırız. Siz haberinizi alırsınız, biz de insanları öldüren adamı yakalarız."

Sakai'ye baktım. Belli ki arabulucu, bütün çatışmaların üstesinden gelen, sadece gerçeğe odaklanmış kişi rolü ona verilmişti.

"Neyse," dedim. "FBI size hakimiyet kurmak üzere. Bu dosyayı yarın sabaha devretmiş olacaksınız."

Mattson afallamış görünüyordu.

"Tanrım, bunu büroya mı bildirdin?" diye haykırdı.

"Neden bildirmeyeyim?" diye sordum. "Size geldiğimde beni kodese attınız."

"Bak, bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Ortiz, sakin bir tavırla ellerini havaya kaldırarak. "Gerçekten ihtiyacımız olan..."

"Hayır," dedi Mattson. "Orada kiminle konuştun?"

"Bilmem," dedim. "Ben buraya gelirken birlikte çalıştığım bir kişi de oraya gitti."

"Onu geri çağır," dedi Mattson. "Bu, onların dosyası değil."

"Sizin de değil," dedim. "Buradan Florida'ya ve Santa Barbara kıyısına kadar cinayet işlendi."

"Gördün mü? Hepsinin bağlantısı kuran kişi olduğunu söylemiştim," dedi Ortiz, Mattson'a bakarak.

"Ee, neden buradayım?" diye sordum. "Bildiklerimi öğrenmek mi istiyorsunuz? O zaman eşit bir takas ve son derece özel olmalı yoksa buradan giderim. Şansımı FBI'yla denerim."

Hiç kimse bir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra ayağa kalkmaya başladım.

"Tamam o zaman," dedim.

"Bir dur bakalım," dedi Mattson. "Otur da sakinleşelim. Dışarıda hasta ruhlu herifin tekinin dolanıp insanları öldürdüğünü unutmayalım."

"Evet, unutmayalım," dedim.

Mattson yoklamak için hafifçe ortağına döndü. Bir sürü sessizce iletişim kurup ardından tekrar bana baktı.

"Pekâlâ, takas yapalım," dedi. "Bilgiye karşılık bilgi, istihbarata karşılık istihbarat."

"Peki," dedim. "Önce siz."

Mattson ellerini iki yana açtı.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordum. "Beni takip mi ediyordunuz?"

"Onları ben davet ettim," dedi Ortiz. "Gönderiyi gördüm."

"Tesadüf, Jack," dedi Mattson. "Sen geldiğinde buradaydık, Gonzo'yla görüşüyorduk."

"Nedenini söyleyin," dedim.

"Basit," dedi Mattson. "Gonzo senin gönderini gördükten sonra kurcalamaya, tıpkı senin gibi dosyalar arasındaki bağlantıları bulmaya başladı. Sakai ile benim elimde de Portero dosyası olduğunu biliyordu, aynı gün iki AOD vakası gelince bizi aradı ve bağlantılı olabileceklerini söyledi. Ve işte buradayız."

Araştırma konusunda onlardan ışık yılları kadar ileride olduğumu fark ettim. Bildiklerimin birazını paylaşıp akıllarını alabilir ve bazı detayları kendime ve haberime saklamaya devam edebilirdim. Aynı zamanda Hammond'ın laboratuva-

rından aldığımız çıktılar bendeydi; onları da açık etmemem gerekiyordu.

"Senin sıran," dedi Mattson.

"Henüz değil," dedim. "Daha bilmediğim bir şey söylemediniz."

"Ne istiyorsun o zaman?" dedi Mattson.

"Bugün katlı otoparktan düşen adam, kim o?" diye sordum.

"Gonzo?" diye ona söz verdi Mattson.

"Adamın adı Sanford Tolan," dedi Ortiz. "Otuz bir yaşında, Kuzey Hollywood'da yaşıyordu ve bir içki dükkânında çalışıyordu."

Bunu beklemiyordum işte.

"İçki dükkânı mı?" diye sordum. "Nerede?"

"Sherman Way'deki Sunland'de," dedi Ortiz.

"Bunun Hammond'la alakası ne?" diye sordum.

"Anladığımız kadarıyla alakası yok," dedi Mattson.

"Yani tesadüf olduğunu mu söylüyorsunuz," diye sordum. "İki ölümün birbiriyle bağlantısı yok mu?"

"Hayır, öyle demiyoruz," diye karşı çıktı Mattson. "Henüz. Bu olayın içine daha yeni giriyoruz."

Topu ona paslarmışçasına Ortiz'e baktı.

"Otopsi henüz planlanmadı," dedi Ortiz. "Ama sahada alınan ön notlar adamın düştüğünde çoktan ölü olduğunu gösteriyor."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorlar?" diye sordum.

"Tanıklarımız var," dedi Ortiz. "Bağırmamış ve düşerken direnmemiş, öyle olsa yaralarından anlardık. Ayrıca bu tür AOD vakaları görülmez. Kırık boyun yaygın bir şey olsa da AOD değildir. Öylesi bir düşüşte boyun dönerek kırılmaz."

"Adamın içki dükkânında çalıştığını söylediniz," dedim. "Tezgâh arkasında mı yani?"

"Evet," dedi Ortiz.

"Başka ne biliyorsunuz?" diye üzerine gittim.

"Sabıka kaydı olduğunu biliyoruz," dedi Ortiz.

Ortiz, izin istermiş gibi Mattson'a göz attı.

"Benden bilgi saklarsanız anlaşma tamamen bozulur," dedim.

Mattson başıyla onayladı.

"Adam pedofilmiş," dedi Ortiz. "Üvey oğluna tecavüz ettiği için dört yıl Corcoran'da yatmış."

Yine bilgi uyuşmuyordu. İnternette şifre kıran birini, Pis4'ün dark web kısmıyla ilgilenen bir tür uzman bekliyordum. Kadın düşmanı bir incel olacağını düşünüyordum. Pedofili, ortaya çıkan profile uygun değildi.

"Tamam," dedi Mattson. "Şimdi verme sırası sende. Bize bilmediğimiz bir şey söyle, Jack."

Başımla onayladım ve biraz zaman kazanmak için sırt çantama uzandım, fermuarını açtım ve haberle ilgili öğrendiklerimi yazdığım defteri çıkardım. Şov olsun diye sayfaları çevirdim, sonra da başımı kaldırıp Mattson'a baktım.

"Aradığınız adam kendine Örümcek Kuşu diyor," dedim.

32

Adli tıp kurumunun otoparkında Jeep'imde oturdum ve birkaç arama yaptım. Bu konuşmalar sırasında araba kullanmak istemiyordum. Aynı zamanda Mattson ve Sakai'yi de izlemek istiyordum. Görüşmemizin ardından Ortiz'in yanında kalmışlardı ve ne kadar sürede çıkacaklarını merak ediyordum. Bundan ne çıkarım olur bilemesem de yine de öğrenmek istiyordum.

İlk olarak Emily Atwater'ı arayıp durumu kontrol ettim.

"Yazmaya başladım," diye rapor verdi. "Şimdiye kadar iyi gidiyor. Elimizde çok şey olduğundan dengeyi sağlamaya çalışıyorum. Neyi önce anlatıp neyi sona taşıyacağımı mesela. Bildiğin gibi Myron kenar yazılarından hoşlanmıyor. O yüzden tek bir haber ve sonraki günlerde devamı gibi olması lazım. Senden ne haber?"

"İkinci vakanın Hammond'ın ortağı olduğu konusunda yanılmışım," dedim. "Örümcek Kuşu'nun bir hata yaparak yanlış adamı öldürmüş olabileceğini düşünüyorlar. Yani onu aramaya devam etmemiz gerek."

"'Onlar' derken?"

"Evet, polis buradaydı da. Mattson ve Sakai. Zeki bir adli tıp araştırmacısının yardımıyla vakaları bir araya getirdiler."

"Siktir."

"Eh, onlarla anlaşma yaptım. Münhasırlık baz alınarak bilgi takas ettik."

"Onlara güvenebilir miyiz?"

"Asla. Onlara güvenmiyorum, sızdırmayacağı konusunda FBI'a da güvenmiyorum. O yüzden her şeyi anlatmadım. Pis4'ü söyledim ama GT23'ten, Orange Nano'dan veya Hammond'ın Orton dosyasıyla bağlantısından bahsetmedim. Sızdırmaları için önce bize yetişmeleri lazım, endişelenmeyelim."

Adli tıp merkezinden bir erkekle kadının çıktığını gördüm; kollarını birbirine dolamışlardı ve başları eğikti. Az önce aile odasında olduklarını hatırladım. Adamın yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Kadınınki öyle değildi. Daha çok kadın adama destek oluyor gibiydi. Onu arabanın yolcu tarafına götürdü ve binmesine yardım ettikten sonra dolanarak direksiyonun başına geçti. Başka bir arabadaki bir adamın da onları izlediğini gördüm.

"Jack, orada mısın?"

"Evet."

"Neden Örümcek Kuşu'nun yanlış adamı öldürdüğünü düşünüyorlar?"

"Çünkü profili uyuşmuyordu. Adam içki dükkânında çalışıyordu ve pedofiliden hüküm giymişti. Uymuyor yani. Tahminde bulunuyor olsak da onlar Örümcek Kuşu'nun RogueVogue'u Northridge AVM'de buluşmak için kandırdığını ve bir şekilde bu adamın -adı Sanford Talon'du- RogueVogue olduğunu sandığını düşünüyorlar. Tolan oraya tek başına gitmiş; muhtemelen oturmuş alışveriş merkezindeki çocukları izliyordu. Örümcek Kuşu onu arabasına kadar takip etti, boynunu kırdı ve bir kenara fırlattı."

"Korkunç bir şey bu. Sence Örümcek Kuşu hata yaptığını biliyor mu?"

"Doğru adam olmadığını fark etmesine rağmen yine de onu öldürmüş müdür diye mi soruyorsun? Belki. Söylemesi güç. Buluşma ayarlama olayı bile tahminden ibaret."

"Peki ya FBI? Rachel'dan haber aldın mı?"

"Sonra onu arayacağım. Önce seni bir arayayım dedim."

"Peki, o zaman ben işe dönüyorum. Bildiklerini anlatırsın."

"Anlaşıldı."

Rachel'ı aramadan önce yeni postalara göz atmak için e-posta hesabımı açtım. RogueVogue'un daha önce gönderdiğim mesaja cevap verdiğini görünce nabzım hızlandı.

Anlamıyorum. Kimsin? Bunu bana neden gönderdin?

Mesajın saatini kontrol ettiğimde Sanford Talon'un cansız bedeni alışveriş merkezinin katlı otoparkının dördüncü katından düştükten sonra gönderildiğini gördüm. Böylece Örümcek Kuşu'nun yanlış adamı öldürdüğünün bir başka kanıtıydı. Mesaj kısa ve basit ve en önemlisi masumaneydi. Herhangi onay, kabul etme yoktu; sadece daha fazlasını anlat diyordu.

Onu korkutup kaçırmayacak türde bir cevap düşündüm:

Sizi koruyabilirim... Hikâyenizi anlatabilirim... Arabulucunuz olabilirim...

Durumunun tehlikeli olduğu gerçeğini doğrudan aktaracak bir yaklaşımda karar kıldım. Her saniye dedektiflere göz kulak olarak RogueVogue'nun hikâyesi ve güvenliği konusunda bana güvenmesini sağlamasını umduğum bir e-posta yazdım.

Ben yazarım. Şair ve Korkuluk gibi katiller hakkında kitaplar yazdım. Şimdi de Örümcek Kuşu hakkında yazıyorum. Tehlikedesiniz. O adam Hammond'ı ve siz olduğunu düşündüğü başka birini öldürdü. Size yardım edebilirim. Sizi güvenceye alabilir ve hikâyenizi anlatabilirim. Hammond'la sizin Örümcek Kuşu'yla alakanız olmadığını biliyorum. Öyle bir şeyi hiç hesaba kaçmamıştınız. Buraya numaramı ekliyorum. Ararsanız birbirimize yardım edebiliriz.

İki kere okudum ve göndermeden önce alta telefon numaramı yazdım. RogueVogue'un mesajımı okuyup hemen tepki vermesini umuyordum.

Otoparkı ve adli tıp merkezinin önünü bir kere daha kontrol ettim ancak LAPD dedektiflerinden herhangi bir iz yoktu. Arabalarını USC Tıp Merkezi'nin oraya park ettiklerini ve adli tıp merkezine tüneli kullanarak geldiklerini fark ettim. Onları kaçırmış olabilirdim. Ama nöbet tutmaya devam ederken Rachel'ı aramaya karar verdim. Telefonu fısıldayarak açtı.

"Jack, iyi misin?"

"İyiyim. Sadece durumunu sorayım dedim. Birileriyle görüşebildin mi?"

"Evet, tam ortasındaydık. Telefonu açmak için dışarı çıktım."

"Ve?"

"Üzerinde çalışıyorlar. Diğer dosyalara bakıyorlar ve Hammond'ın ortağını bulmaya çalışıyorlar. Yakında elime bir şeyler geçer."

"Tucson'da bir vaka olabilir. Ama şu anda en önemli olan bugün L.A.'de başka bir cinayet işlendi. Ben Hammond'ın ortağı sandım ama değilmiş. Bir hata gibi görünüyor. Yani Örümcek Kuşu onu Hammond'ın ortağı zannetmiş."

"Bunu nereden öğrendin?"

Ölümnedenleri sitesine göz atmamın beni adli tıp merkezine yönlendirmesini anlattım. Büronun şu anda, *AdilUyarı* ekibinin elindeki dosyaların aynılarını birbiriyle bağdaştırma konusunda LAPD'yle yarıştığını söyledim. FBI'ın, paralel araştırmalar yapmaktansa LAPD'yle güçlerini birleştirebileceği önerisinde bulundum.

"Öneceğim ama boşuna ümitlenme," dedi Rachel. "Ben buradayken hiç iyi gitmemişti ve tavırlarının pek değiştiğini sanmıyorum."

"Haber yayınlanıp farklı soruşturmalar yaptıklarını duyurduğunda onlar adına iyi görünmeyecek."

"Jack, diğer mevzu da o."

"Neymiş?"

"Henüz yayınlamanı istemiyorlar."

"Tanrım, işin buraya varacağını biliyordum. Onlara öyle bir şey olmayacağını söyleyebilirsin. Bu bizim haberimiz. Kibarlık yapıp götürdük. Ve devamını getireceğiz."

"Adam ona ulaşmak üzere olduğumuz bilmezse daha iyi olacağını düşünüyorlar ki ben de katılıyorum. Sen haberi yayınlarsan muhtemelen ortalıktan kaybolacak ve biz de onu asla yakalayamayacağız."

"'Biz' mi? Şimdi de onlara mı döndün?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu adam peşinde olduğumuzu anladığı anda ortadan olacak ve yöntemini değiştirecek."

"Yayınlayıp halkı bu adam konusunda uyarmazsak da belki yakalanana kadar öldürmeye devam edecek."

"İddia bu ama..."

"Sadece bugün içinde iki kişi öldürdü. Ve bunu arkasında iz bırakmamak için yaptı. Bir şeylerin döndüğünü, insanların peşinde olduğunu çoktan anlamış olmalı."

"Ama FBI'ın peşinde olduğunu bilmiyor, Jack."

"Bak, bu konuyu Myron'la ve Emily'le konuşurum ama oyumu yayınlama yönünde kullanacağım. İnsanlar bu adamın dışarıda olduğunu, yaptıklarını ve kurbanlarının nasıl tespit edilip takip edildiğini bilmeli."

"Ve sen de haberi ilk yayınlayan kişi olmayı sağlama almalısın."

"Bak, bunu inkâr etmiyorum. Ben muhabirim, bu da benim haberim ve evet, ilk yayınlayan kişi olmak istiyorum. Ama şimdi hem FBI hem de LAPD olayı biliyor; şerefsizin tekinin avantaj elde etmeye çalıştığı bir muhabire sızdırması an meselesi. Bu bile yayınlamak istemem için yeterli ama daha önemli nedeni burada gerçekleşen çok tehlikeli bir şeyden halkı haberdar etmek."

"Tamam, Jack, onlara söyleyeceğim. Yayınlanmadan önce ne kadar zamanları olduğunu söyleyeyim?"

Ön camdan baktığımda Mattson ile Sakai'nin otoparkın önündeki kaldırımda yürüdüklerini gördüm. Resimlerini çekmek üzere kullanmak için telefonu hoparlöre aldım. Myron, uzun haberleri görsel olarak desteklesin diye fotoğraf eklemeyi severdi. Bir şekilde haberle bağlantılı oldukları sürece başka bir şey önemli değildi.

Dedektifler sivil bir arabanın iki tarafına geçerek içeri girdiler.

"Bir gün," dedim. "Yarın akşama yayınlamaya çalışacağız."

"En azından yirmi dört saatliğine erteleyemez misin, Jack? Yarın akşama kadar yapabilecekleri pek bir şey yok."

"Ya adam o fazladan günde birini öldürürse? Senin yüzünden böyle olsun ister misin, Rachel? Ben istemem."

Kulağıma arama bekleme sesi geldi ve telefonumun ekranına baktım. *Bilinmeyen Numara* arıyordu.

"Rachel, açmam gereken bir telefon var," dedim hızlıca. "O olabilir."

"Kim?" dedi Rachel.

"RogueVogue. Seni tekrar ararım."

"Jack..."

Kapatıp diğer aramayı açtım.

"Ben Jack McEvoy."

Hiç ses gelmedi. Ama karşı taraftaki hâlâ hattaydı. Mattson ile Sakai'nin otoparktan çıkıp doğrudan Mission Road'a çıkmasını izledim.

"Alo? Ben Jack."

"Bana bir mesaj göndermişsin..."

Sesini robot sesine çeviren dijital bir modülatör kullanıyordu.

"Evet... gönderdim. Tehlikedesin. Sana yardım etmek isterim."

"Bana nasıl yardım edebilirsin ki?"

Sessizce sırt çantamı açtım ve söylediklerini yazabilmek için bir defterle kalem çıkardım.

"İlk olarak, hikâyeyi senin ağzından aktarabilirim. Bu olay ortaya çıktığında kurbanlar ve kötü adamlar olacak. Diğer insanlar senin adına anlatmadan önce hikâyeni yayınlamak istiyorsun. Seni tanımayan insanlar..."

"Kimsin sen?"

"Dedim ya. Yazarım. Katillerin izlerini sürüyorum. Örümcek Kuşu'nun izini sürüyorum."

"Onu nereden biliyorsun?"

"Tanıdığım birini öldürdü. Adını ve detaylarını Pis4'ten aldı."

Bir sessizlik olunca telefonu kapattığını düşünmeye başladım. Onu konuşmaya ikna etmek istedim. Fakat Hammond'la

birlikte planladıkları dalaverenin etrafında dans etmeye niyetim yoktu. Bildiğim kadarıyla RogueVogue, bu olayda dümdüz kötü taraftaydı. Örümcek Kuşu kadar kabahatli olmasa da ona bir hayli yakındı.

"Böyle olmaması gerekiyordu."

Cevap vermeden önce bu cümleyi harfi harfine yazdım. Haberde üstlere çıkacağını biliyordum.

"Neyin *olması* gerekiyordu?"

"Biz... Sadece para kazanmak içindi. Bir boşluk gördük."

"Neydi o boşluk?"

"İşte, erkeklere... kızlarla tanışmakta sorun yaşayan bazı erkeklere yardım etmek. Tinder'dan ve ona benzer uygulamaların bazılarından o kadar farklı değildi."

"Ama profillerini sattığınız kadınların bundan haberleri yoktu, değil mi?"

Suçlayıcı olmayan bir tonda söylememe rağmen peşinde sessizlik getirdi. Onu kaybetmeden önce kolay bir soru yönelttim.

"Marshall Hammond'la nasıl tanıştın?"

Bir duraksamanın ardından cevap verdi.

"Üniversitede oda arkadaşıydık."

"Hangi üniversite?"

"UC-Irvine."

Küçük bir yapboz parçası yerine oturdu.

"William Orton'ı oradan mı tanıyordun?"

"Marshall tanıyordu."

Ona şaşırtmaca bir soru sordum. Aklımın gerisinde büyümeye başlayan bir ihtimaldi bu.

"Örümcek Kuşu o mu?"

"Hayır."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum. Marshall'a ne oldu?"

"Örümcek Kuşu boynunu kırdı, sonra evdeki laboratuvarında kendisini asmış gibi göstermeye çalıştı. Orton'ın Örümcek Kuşu olmadığını nereden biliyorsun? Yoksa kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim olduğunu anladım."

Bunu da yazdım. Ona az sonra söyleyeceklerimin konuşmanın en önemli parçası olabileceğinin farkındaydım.

"Peki, bak. Durumuna yardım etmemin bir yolu var... İstersen tabii."

"Nasıl?"

"Bana Örümcek Kuşu'nun kim olduğunu söyle. FBI'ın onu durdurması gerek."

"FBI mı?"

Söylememen gereken bir şeyi söylemiştim. Bu olayın FBI'ın dikkatini çektiğinden haberi yoktu. Başka bir yöne geçerek onu telefonda tutmayı denemek zorunda olduğumu hissettim. Aniden bir soru ortaya attım.

"Sence Örümcek Kuşu, Marshall'ı nasıl buldu?"

Bir duraksamadan sonra nihayet tekrar konuştu.

"İletişime geçti."

"Kim? Marshall mı?"

"Evet. Cinayetlerden haberimiz vardı. Müşterilerimiz bizdeki bazı profillerin...ölmüş olduğunu söylemişlerdi. İndirilenleri kontrol edip aralarındaki bağlantıyı buldu. Böylece o adama ulaştı. Marshall iletişime geçti. Ona durması gerektiğini söyledi."

Yaptığı açıklamanın tamamı buydu ancak yine de hikâyeyi biraz daha toparlamama yardım etti.

"Örümcek Kuşu onu bu şekilde mi buldu yani? İletişime geçen kişinin izini mi sürdü?"

"Bir şekilde. Önlem aldık ama bir şekilde onu buldu."

"'Biz' derken?"

"Notu gönderme konusunda anlaştık. Marshall gönderdi."

"Orton'a geri dönelim. Dosyasıyla Marshall ilgilendi, değil mi? DNA'yla."

"O konuda konuşmayacağım."

"O zaman Orton ona borçluydu. Size DNA'yı verdi."

"Dedim ya, ben..."

"Tamam, tamam, unut onu. Peki Örümcek Kuşu? Kim olduğunu bildiğini söyledin. Bana isim ver. Verirsen bu olayda kötü adam olmazsan. Durdurmaya çalışan biri olursun. Senin de dediğin gibi, böyle olmaması gerekiyordu."

"Sen de o ismi FBI'a mı vereceksin?"

"Verebilirim ya da sen verebilirsin. Söyleyen kişi olduğun müddetçe fark etmez."

"Bunu düşüneceğim. Elimde bir tek bu var."

Yargılanmamak için elinde doğuş tokuş yapmak için sadece Örümcek Kuşu'nun adı olduğunu kastettiğini tahmin ettim.

"Eh, çok uzun düşünme," dedim. "Sen bulduysan FBI da eninde sonunda bulur ve o zaman elinde verecek bir şeyin kalmaz."

Yanıt vermedi. Kaynağımın adını bile bilmeden Örümcek Kuşu'nun kim olduğunu sorduğumu fark ettim.

"Peki ya sen? Adını söyle de kiminle konuştuğumu bileyim."

"Rogue."

"Hayır, gerçek adını. Sen benimkini biliyorsun. Neden kendininkini de söylemiyorsun?"

Bekledim. Ardından bağlantının kesildiğini duydum.

"Alo?"

Kapatmıştı.

"Sıçayım."

Görüşme sona ermişti.

ÖRÜMCEK KUŞU

33

Muhabiri otoparkın karşı tarafından izledi. Birbiri ardına aramalar yapıyor gibiydi. Ve adli tıp kurumundan çıkan iki adamın gizlice fotoğrafını çekmişti. Adamların polis oldukları belliydi. Burası ölü insanları getirdikleri yer olduğuna göre cinayet masası dedektifleri olmalıydılar. İlginç bir olaydı. Muhabir ne kadar şey biliyordu? Polis ne kadar biliyordu?

Onu ofise kadar takip etmiş, *AdilUyarı* internet sitesindeki fotoğrafından tespit etmişti. O sırada muhabirin acelesi var gibi görünüyordu; sarı ışıklarda geçiyor ve tamamen yalnız olmasına rağmen otoyolda çoklu yolcu taşıyan araçlar için ayrılmış şeritte gidiyordu. Şimdiyse yavaşlamıştı; Jeep'inde oturmuş telefonla konuşuyordu. Örümcek Kuşu adamın adli tıp kurumunun içindeyken ne öğrendiğini merak etti.

Parmaklarını orta konsola vurdu. Huzursuzdu. İşler ters gidiyor ve kontrolünden çıkıyordu. Hâlâ Vogel konusunda hüsrana uğramış ve sinirli hissediyordu. Alışveriş merkezindeki adamı sorgulamaya başladıktan sonra hızlıca Vogel olmadığını anlamıştı ama yine de onu öldürmesi gerekmişti. Şimdiyse Vogel'ı kimin uyardığını ya da bunun tuzak olduğunu nereden anladığını düşünüp duruyordu. Belki de onu tuzağa düşüren Vogel'dı.

Nihayet muhabir otoparkta hareket etti ve çıkışa doğru yöneldi. Örümcek Kuşu da kolaylıkla çıkabilmek ve avını kaybetmemek için geriye çıktı. Adli tıp merkezinden Mission'a doğru sola döndü, ardından sonraki soldan Marengo'ya doğru ilerledi. Örümcek Kuşu takip etmeye devam ederek kuzeye giden 5. Otoyola çıktı.

Sonraki otuz dakika boyunca muhabirin peşinden kuzeye, sonra da batıdaki San Fernando Vadisi'ne giden yolları geçti. En sonunda Örümcek Kuşu'nun daha bu sabah bulunduğu alışveriş merkezine gittiğini fark etti.

Yine bir şeyler biliyor görünüyordu.

Muhabir kapalı otoparkta durduktan sonra en üst kata çıkmak için rampaları kullanmaya devam etti. Arabasını park etti ve polisin yerinde bıraktığı sarı bandın altından geçmek için tereddüt etmeden o noktaya yürüdü. Beton kenarlığın üzerinden aşağı baktı. Fotoğraf çekmek için telefonunu kullandı. Kenardan uzaklaşarak biraz daha fotoğraf çekti.

Örümcek Kuşu'nun dikkatini birkaç şey çekti. Adamın burada öldürülüşü çoktan ona ait bir iş olarak tespit edilmişti. Muhabir bunu biliyor olması polis merkezinde ve adli tıp kurumunda kaynakları olduğunu belli ediyordu. Geriye kalan sorular Vogel hakkındaydı. O ne biliyordu ve bunu kiminle paylaşmıştı? Polisle mi yoksa muhabirle mi konuşuyordu?

Nihai yargı şuydu: Vogel'a ulaşması için elindeki en iyi şans oyken şu anda muhabiri ortadan kaldırmak hata olurdu.

Örümcek Kuşu, planlarını değiştirip muhabirin yaşamasına karar verdi. Şimdilik.

JACK

34

Akşamüzeri geç saatlerde ofise döndüm ve RogueVogue'dan aldığım yeni alıntıları ve haberleri Emily'ye aktarmaya koyuldum. Çoktan on beş bin kelimelik bir yazı yazmıştı ki bu sayı *AdilUyarı*'da genelde okuyucunun tükenmişliğinin başladığı çizgi kabul ediliyordu. Fakat yeni bilgiler hayati önem taşıyordu. RogueVogue, Pis4'ü kuran ve bir katile ölüm ve yıkım için yol açan iki kişiden biriydi.

"Diğer kısımları kısaltacağım o kadar," dedi.

"Bazı ufak tefek şeyleri de sonraki haberler için saklayabiliriz de," dedim. "Eminim bir sürü haber olacaktır."

Bölmesinde birlikte oturuyorduk.

"Doğru," dedi. "Ama şu anda elimizde iyi şeyler varsa içine koymamak için hiçbir sebebimiz yok."

"Sence elimizde sadece internetteki ismi var diye Myron müdahale edecek mi?"

"Muhtemelen. Adamın o olduğuna yüzde yüz emin miyiz?"

Bir an düşündüm ve başımla onayladım.

"Hammond'ın ortağına ait olduğu açık olan adrese gönderdiğim e-postaya yanıt verdi. Ve kim olduğunu doğrulamak için site ve neler olduğu hakkında yeterince bilgi beyan etti. Yani ismini bilmesek de adam o. Eminim."

Emily ne başıyla onayladı ne de bir şey söyledi. Böylece tamamen emin olmadığı bilgiler içeren bir habere isminin koyulmasından hâlâ rahatsız olduğunu anladım.

"Pekâlâ," dedim. "Bundan kaçınmayı umuyordum ama Rachel'ı arayıp büro adamın ismini tespit edebildi mi diye soracağım."

"Onu aramaktan niye kaçınıyorsun?" diye sordu Emily.

Kendi kendimi dara düşürdüğümü fark ettim. Emily'ye, Rachel'la aramdaki sürtüşmeyi belli etmek zorunda kalacaktım.

"Bir konuda büronun tarafını tutuyor," dedim.

"Hangi konu?" diye sordu Emily. "Ona ihtiyacımız var, Jack. Bürodaki kaynağımız o. Bu olay patlak verdiğinde ona gerçekten ihtiyacımız olacak."

"Sorun, FBI'ın adamın peşinde olduklarını anlayacağını düşündüğü için yayınlamamızı istememesi. Ortadan kaybolacağından korkuyorlar. Bana soracak olursan adımızın *AdilUyarı* olmasının bir nedeni var ve halkı bu adam konusunda uyarmalıyız. Yalnızca bugün içinde iki insanı öldürdü ve elinde Pis4'ten aldığı kadınların listesi var."

Emily başıyla onayladı.

"Sana katılıyorum," dedi. "Şimdi gitmemiz lazım. Çıkmadan önce Myron'a danışalım mı?"

"Önce Rachel'a ulaşmaya çalışayım," dedim. "Sonra elimizdekileri tamamen güncellemiş oluruz."

"Ee... eskiden aranızda ne geçti?"

"Biz sadece... Ben bok ettim, o da olanların bedelini ödedi."

"Nasıl yani?"

Bu konuya girmek isteyip istemediğime karar vermek zorundaydım. Hakkında konuşursam içindeki şeytanı çıkarabileceğimi düşündüm. Ancak bir haberin peşinde koşuyorduk.

"Bilmemin yardımı dokunabilir," dedi Emily. "Sonuçta bu işin bir parçası oldu."

Başımla onayladım. Anlıyordum.

"*Kadife Tabut* için çalışıyordum," dedim. "Ve Rachel'la birlikteydik. Sır olarak saklıyorduk. Ayrı yerlerimiz vardı ama göstermelikti. Ve federallerin görevi kötüye kullanıp kullanmadığını araştırdığını duyduğum bir LAPD polisinin haberi üzerinde çalışıyordum. Adamın federal büyük jüri tarafından itham edildiğini söyleyen bir kaynağım vardı ama sonra hiçbir şey olmadı. Hedef, yüksek mevkili savcının kirli çamaşırlarını bildiği için dava düşmüş."

"Sen de Rachel'dan yardım mı istedin?" diye sordu Emily.

"Evet. Bana büyük jürinin tutanaklarını getirdi ve yayınladık. Savcı dava açtı, baş yargıç da sinirlendi ve beni mahkemeye çağırdılar. Kaynağımın adını vermeyince hâkim beni mahkemeye itaatsizlikten hapse attı. Bu sırada tüm bunların öznesi olan polis kendini öldürerek geride basın, yani benim tarafımdan zorbalığa uğramış masum bir adam olduğunu söyleyen bir not bıraktı. Bu durum bana sempati kazandırmadı tabii ve iki ay geçmesine rağmen hâlâ içerideydim."

"Rachel itiraf etti."

"Doğru. Kaynak olduğunu kabul etti. Beni serbest bıraktılar, o da işini kaybetti. Hem hikâyenin hem de bizim sonumuz oldu."

"Vay be. Bayağı sertmiş."

"Eskiden seri katilleri ve teröristleri kovalardı. Şimdiyse çoğunlukla şirketler için geçmiş araştırmaları yapıyor. Ve hepsi benim yüzümden."

"Sen onu itiraf etmeye zorlamadın ki."

"Fark etmez. Tutanağı alırsam ne olacağını biliyordum. Ama yine de aldım."

Bunun ardından Emily sessiz kaldı. Ben de sessizliğimi korudum. Ayağa kalktım, tekerlekli sandalyemi tekrar bölmeme yürüttüm ve Rachel'ı cep telefonundan aradım. Hemen cevap verdi. Hareket halinde bir arabada olduğu anlaşılıyordu.

"Jack."

"Selam."

"Neredesin?"

"Ofiste, haber üzerinde çalışıyorum. Sen bürodan ayrıldın mı?"

"Evet. Ben de tam seni arayacaktım."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Yok, daha değil. Ne oldu?"

"FBI'dan arkadaşlarınla Rogue'un kimliğini tespit edebildiniz mi diye soracaktım."

"Iı, pek sayılmaz. Hâlâ üzerinde çalışıyorlar."

Birden şüpheye düştüm.

"Rachel, şu anda adamın yanına gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, alakası yok. Öyle olsa sana söylerdim, Jack."

"O zaman ne oluyor? Öğleden beri senden haber almadım, şimdi de bir yere gidiyorsun ama neresi olduğunu söylemiyorsun."

"Dedim ya, aramak üzereydim. Bana güvendiğin için sağ ol."

"Üzgünüm ama beni tanıyorsun. Bilmediğim şey beni kuşkuya düşürür. Ne hakkında arayacaktın?"

"Başka kurbanlar olup olmadığına karar vermeye çalıştıklarını söylemiştim, değil mi? Sende sadece o adli tabip sitesinde bahsedilen insanların dosyaları var. Büro ondan daha derine dalıyor."

"Tamam, bu güzel bir şey. Bir şey buldular mı?"

"Evet, boynu kırılmış kadınların olduğu daha fazla dosya var. Ama onlar hazır olmadan haberi yayınlarsan seninle paylaşmayacaklar. Yarın yanına gelip seninle takas yapmaya çalışacaklar. Haberi tutarsan daha fazla dosya verecekler."

"Siktir. Ne kadardan bahsediyoruz?"

"En az üç ölmüş kurban daha... Aralarında bugün bahsettiğin Tucson dosyası da var."

Bir duraksadım. Bunun anlamı neydi?

"Ölmemiş kurbanlar olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Bir tane olabilir. Şu anda oraya gidiyorum. Bir kadının boynunun diğerlerine benzer şekilde kırıldığı bir saldırı olduğunu tespit ettiler. Ama kadın ölmemiş. Her iki eli ve ayağı felçli."

"Tanrım. Nerede bu kadın?"

"Olay Pasadena'da olmuş. Dosyayı aldık ve eşleşiyor gibi görünüyor. Robot resmi var ve adamla barda tanışmış."

"Ne olmuş? Kadını nasıl bulmuşlar?"

"Herhalde kadının öldüğünü düşünmüş. Onu tepedeki bir merdivenden atmış. Pasadena'daki Gizli Merdivenler'i duymuş muydun?"

"Hayır."

"Galiba o mahallenin tamamı boyunca merdiven var. Adam boynunu kırdıktan sonra kadını merdivenlere götürmüş ve kaza sanılsın diye aşağı atmış. Ama şafak vakti merdivenlerde koşan öylesine bir adam kadının bedenini bulmuş ve nabzı hâlâ atıyormuş."

"Yani adam Pasadena'yı biliyor muydu? Belki konum büyük bir ipucudur."

"Eh, oraya Gizli Merdivenler diyorlar ama o kadar gizli sayılmazlar. Yelp'de bir sürü yorumu ve internetin her yerinde fotoğrafları var. Örümcek Kuşu'nun oraya bulmak için tek yapması gereken internete *Pasadena Merdivenler* yazmaktı."

"Peki DNA? O da GT23 kullanmış mı?"

"Bilmiyorum. Dosyasının içinde yoktu. O yüzden kendisiyle görüşmeye gidiyorum ya."

"Tek başına?"

"Evet, tek başıma. Bu dosyada çalışan ajanlar yarına kadar halledemezler. Çok fazla şey oluyor."

İlk aşamalarda yaptığım atlanto-okspital dislokasyonu araştırmasını hatırladım. Her zaman ölümcül olmuyordu.

"Nerede?" diye sordum. "Seninle orada buluşacağım."

"Bu iyi mi olur bilemiyorum, Jack," dedi Rachel. "Oraya araştırmacı olarak gidiyorum. Bir gazeteciyle konuşmak istemeyebilir... Tabii konuşabiliyorsa."

"Umurumda değil. Görüşmeyi sen yapabilirsin ama orada olmak istiyorum. Nereye gidiyorsun?"

Bir duraksama oldu ve onunla aramızdaki kırılgan ilişkiye dair her şeyin tehlikede olduğunu hissettim.

"Altadena Rehabilitasyon Merkezi," dedi Rachel nihayet. "Adresi Google'la. Kadının adı Gwyneth Rice. Daha yirmi dokuz yaşında."

"Geliyorum," dedim. "Bekle beni."

Telefonu kapatarak daha fazla kurban olduğunu ve hâlâ hayatta olan birini görmeye gideceğimi söylemek üzere Emily'nin bölmesine döndüm. Ona FBI'nın anlaşma planlarını anlattım: Haberi basmayı erteleme karşılığında diğer kurbanlar hakkında bilgi alacaktık.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Düşünmek için yarına kadar süremiz var. Ben bu görüşmeyle ilgilenirken sen de Myron'la konuşabilir misin?"

"İyi fikir."

"Bu arada. Ellerinde Örümcek Kuşu'nun robot çizimi varmış."

"O da anlaşmanın içinde mi?"

"Öyle yapacağız."

Sonrasında ofisten masamdan anahtarlarımı alıp ve hızla ofisten ayrıldım.

35

Rachel, Altadena Rehabilitasyon Merkezi'nin lobisinde beni bekliyordu. İş ciddiyetini takınmıştı. Ne sarıldı ne de merhaba dedi, tek söylediği, "Uzun sürdü," oldu.

Döndü ve asansörlere doğru ilerledi, ben de ona yetişmek zorunda kaldım.

"Babası benimle görüşmeyi kabul etti," dedi, asansörlerden birine binip 3 düğmesine bastıktan sonra. "Şimdi kadının yanında. Kendini hazırla."

"Ne için?" diye sordum.

"Hoş bir sahne olmayacak. Dört ay önce yaşanmış ve kurbanın –Gwyneth– fiziksel ve zihinsel durumu pek iyi değil. Solunum cihazına bağlı."

"Tamam."

"Ve bırak tanıştırma işini ben halledeyim. Henüz senden haberleri yok. Açık etme."

"Neyi?"

"Buraya haber için geldiğini. Belki notları ben tutsam daha iyi olur."

"Kayıt da edebilirim."

"Kaydedecek bir şey yok. Kadın konuşamıyor."

Başımla onayladım. Asansör yavaşça hareket etti. Sadece dört kat kalmıştı.

"Buraya sadece haber için gelmedim," dedim, yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak için.

"Gerçekten mi?" dedi Rachel. "Bugün konuştuğumuzda tek umursadığın buymuş gibi gelmişti."

Asansörün kapısı açıldı ve ben bu konuda kendimi savunamadan dışarı çıktı.

Bir koridorda yürüdük ve Rachel, 309 numaralı odanın kapısını nazikçe çaldı. Bekledik ve bir adam kapıyı açıp koridora çıktı. Altmış yaşında görünüyordu, yüzünde bitkin bir ifade vardı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Bay Rice?" diye sordu Rachel.

"Evet, benim," dedi adam. "Siz de Rachel olmalısın?"

"Evet, telefonda konuşmuştuk. Ziyaret etmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Dediğim gibi, FBI'dan emekli oldum ama hâlâ..."

"Emekli olmak için fazla genç görünüyorsun."

"Hâlâ işle haşır neşirim ve ara sıra büroyla çalışıyorum. Bu dosyada olduğu gibi. Ve sizi Jack McEvoy'la tanıştırmak istedim. Kendisi *AdilUyarı*'da çalışıyor ve dosyaların bağlantısını kuran ve araştırması için büroya getiren gazeteci."

Elimi uzattım ve Bay Rice'la el sıkıştık.

"Tanıştığıma memnun oldum, Jack," dedi Rice. "Keşke dört ay önce senin gibi biri olsaydı da Gwynnie'yi bu adam konusunda uyarabilseydi. Neyse, içeri gelin. Ona ziyaretçilerimizin olacağını ve nihayet bir şeylerin yapıldığını söyledim. Sizi uyarmam gerek, yavaş ilerleyecek. İletişim kurmak için bir ekranla ağız çubuğu denilen bir şey kullanıyor."

"Sorun değil," dedim.

"Aslında harika bir şey," dedi Rice. "Dişlerini ve damağını klavyeye çeviriyor. Ve her gün kullanmakta ustalaşıyor.

Neyse, tabii yoruluyor ve bir noktada bırakacaktır. Ama bakalım neler öğreneceğiz."

"Teşekkür ederiz," dedi Rachel.

"Bir şey daha var," dedi Rice. "Çocuğum cehennemi yaşayıp geri döndü. Kolay olmayacak. Ona yapmak zorunda olmadığını söyledim ama istiyor. O kötü adamın yakalanmasını istiyor ve sizin yapabileceğinizi umuyor. Ama aynı zamanda çok hassas. Ona yüklenmeyen yani, tamam mı?"

"Anlıyoruz," dedi Rachel.

"Tabii ki," diye ekledim ben de.

Sonra Rice kapıyı açtı ve tekrar odaya girdi. Rachel'a bakarak başımla önce girmesini işaret ettikten sonra adamı takip ettik.

Oda, parmaklıklı hastane yatağının üzerindeki yumuşak bir spot ışığıyla loş bir biçimde aydınlanıyordu. Gwyneth Rice, yatakta 45 derecelik bir açıyla doğrultulmuştu ve onu izleyen, onun için nefes alan, onu besleyen ve vücut dışkılarını alan ekipmanlar ve tüplerle kuşatılmıştı. Başı, yapı iskelesine benzeyen ve en az iki noktadan kafatasına geçirilmiş gibi görünen bir çerçeveyle sabit tutulmuştu. Her şeyiyle korkunç bir tabloydu ve içgüdüsel olarak başımı çevirmek istemiştim ancak refleksimi fark edip daha başlamadan görüşmeyi reddedebileceğinin farkındaydım. O yüzden odaya girerken doğrudan ona bakarak gülümsedim ve başımla selamladım.

Yatak başına metal bir kol tutturulmuştu ve uzanarak Gwyneth'in göz seviyesine kadar geliyordu. Bu ekrana bağlı, arka arkaya iki küçük düz ekran vardı; bu ekranlardan biri Gwyneth, diğeri ise izleyiciler içindi.

Gwyneth'in babası ilk olarak komodinin üzerinden katlanmış bir kâğıt havlu alıp kızının ağzının salya birikmiş kenarlarını temizledi. Ağzının sağ tarafından yanağına, oradan da elektronik düzeneğe bağlı kablo ve tüp yuvasına uzanan çok ince glasin kabloyu görebiliyordum.

Babası kâğıt havluyu bir kenara bıraktı ve bizi tanıştırdı.

"Gwynnie, bu sana bahsettiğim Rachel Walling," dedi. "Dosyanda ve diğer kızların dosyalarında FBI'yla birlikte çalışan kişi. Bu da Jack. Jack, bu olayı keşfeden ve Rachel ile FBI'ı arayan yazar. Bunları yapan adam hakkında soruları var ve istediğine cevap ver, tamam mı? Hiç baskı falan yok."

Gwyneth'in çenesini ve ağzının içinde dilini hareket ettirdiğini görebiliyordum. Ardından bize bakan ekranda *TAMAM* yazısı belirdi.

Demek böyle olacaktı.

Rachel yatağın yan tarafına geldi ve Bay Rice oturması için ona bir sandalye getirdi.

"Gwyneth, bunun senin için zor olabileceğinin farkındayım ve yardım etme isteğini gerçekten takdir ediyoruz," diye söze başladı. "Bence en iyisi soruları sadece benim sormam, senin de elinden geldiğince cevaplamaya çalışman. Ve sorduklarımdan herhangi birine cevap vermek istemezsen herhangi bir sorun olmaz."

TAMAM

Bu sayede kendi haberimde seyirci oluyordum ama Rachel'ın başlamasına izin vermeye razıydım. Sorulması gereken bir şey olduğunu düşünürsem omzuna dokunurdum ve odanın dışında bunu konuşurduk.

"Başına gelenlerden dolayı son derece üzgün olduğumuzu söyleyerek başlamak istiyorum," dedi Rachel. "Bunu yapan adam şeytan ve onu bulmak ve durdurmak için elimizden geleni yapıyoruz. Yardımın son derece değerli olacak. Pasadena Polisi bununla ayrı bir vakayken ilgilenmiş gibi görünüyor. Şimdiyse tek bir adamın senin gibi birçok kadının canını

yaktığına inanıyoruz, o yüzden bugün ona odaklanmanı istiyorum. Kim bu adam, neden seni seçti, bunun gibi şeyler. Böylece kimliğini belirleyecek bir profil oluşturmamıza yardım edebilir. Sorularımdan bazıları sana tuhaf gelebilir. Ama bir amaçları var. Sorun olmaz, değil mi Gwyneth?"

OLMAZ

Rachel başıyla onayladı, sonrasında eklemek istediğimiz bir şey var mı diye bana ve Bay Rice'a baktı. Yoktu. Tekrar Gwyneth'e döndü.

"Tamam, o zaman başlayalım. Bu saldırganın kurbanlarını nasıl seçtiğini öğrenmemiz çok önemli. Elimizde bir teori var ve şimdi onu sormak istiyorum. Geçmişte hiç DNA kalıtsal veya tıbbi analiz yaptırdın mı?"

Gwyneth'in çenesinin kıpırdamaya başladığını gördüm. Neredeyse bir şey yiyor gibi görünüyordu. Harfler her zaman büyük harfle yazılıyordu ve görüşme ilerledikçe noktalamaların yalnızca otomatik yazım denetimi sayesinde oluştuğunu fark ettim.

EVET

Bay Rice'ın başını şaşkınlıkla kaldırdığını gördüm. Kızının DNA'sını analiz ettirdiğinden haberi yoktu. Aile içinde hassas bir konu mu acaba diye merak ettim.

"Hangi şirketi kullandın?" diye sordu Rachel.

GT23

Bana göre bu, onun Örümcek Kuşu'nun kurbanı olduğunu hemen hemen onaylıyordu. Fakat artık hayatı yaraları yü-

zünden ciddi bir şekilde sınırlanmış olsa da bir şekilde bunu anlatacak kadar yaşamıştı.

"Tamam, olayın gerçekleştiği geceye gidelim," dedi Rachel. "İlk soruşturma yürütüldüğünde hâlâ fazlasıyla kritik bir durumdaydın. Dedektifler daha çok barın dışındaki karıncalı bir video kesiti üzerinde çalışıyorlardı. Sen iletişim kurabilmeye başlayınca dosyayı başka bir dedektif devraldı ve sana adamın kim olduğu konusunda pek..."

KORKUYORDU

"'Korkuyordu,'" diye ekrandan okudu Rachel. "Kim korkuyordu? Dedektifi mi kastediyorsun?"

EVET. BURAYA GELİP BENİ GÖRMEK İSTEMEDİ

"Biz korkmuyoruz, Gwyneth," dedi Rachel. "Seni temin ederim. Bunu sana yapan adamı bulacağız ve suçlarının bedelini ödeyecek."

CANLI YAKALAMAYIN

Mesaj ekrana çıktığında Rachel duraksadı. Gwyneth'in kahverengi gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Bu an kutsal hissettirdi.

"Bak ne diyeceğim Gwyneth," dedi Rachel. "Ne hissettiğini ve bu adamı bulacağımızı ve adaletin tecelli edeceğini bilmelisin. Bunun senin için yorucu olduğunu biliyorum, o yüzden sorulara geri dönelim. O geceyle ilgili herhangi bir anın canlandı mı?"

KÂBUS GİBİ PARÇA PARÇA

"Hatırladığın şeylerden bahsedebilir misin? Ne hatırlıyorsun?"

BANA İÇKİ ISMARLADI İYİ BİRİ SANDIM

"Tamam, konuşma tarzıyla ilgili özel bir şeyler hatırlıyor musun?"

HAYIR

"Sana kendinden bahsetti mi hiç?"

HEPSİ YALANDI, DEĞİL Mİ?

"Öyle olmayabilir. Yalanlar üzerine dayalı bir konuşma sürdürmek, gerçeğe yakın olanı sürdürmekten daha zordur. İkisinin karışımı olmalı. Mesela sana ne iş yaptığını söyledi mi?"

KOD YAZIYORUM DEDİ

"Tamam, bu adamla bildiklerimizle uyuşuyor. Yani doğru olabilir ve bu da çok işimize yarayabilir, Gwyneth. Nerede çalıştığını söyledi mi?"

HATIRLAMIYORUM

"O barın müdavimi miydin?"

HEMEN HEMEN

"Onu daha önce görmüş müydün?"

HAYIR ŞEHRE YENİ TAŞINDIĞINI SÖYLEDİ
DAİRE ARIYORDU

Rachel'ın görüşmeyi yönetişine hayran kaldım. Sesi rahatlatıcıydı ve yakınlık kuruyordu. Bunu Gwyneth'in gözlerinden okuyordum. Elindeki bilgileri vererek Rachel'ı tatmin etmek istiyordu. Başka bir soru sorarak araya girmem gerektiğini hissetmedim. Rachel'ın ilgili tüm soruları soracağından emindim... Tabii Gwyneth yorulmadığı müddetçe.

On beş dakika daha böyle devam etti; Rachel, Gwyneth'in canını fena halde yakan adamın tavırları ve karakteriyle ilgili küçük detayları çıkarıyordu. Ardından Rachel omzunun üzerinden Gwyneth'in babasına baktı.

"Bay Rice, şimdi Gwyneth'e birkaç kişisel soru soracağım," dedi. "Bana kalırsa Jack'le siz birkaç dakikalığına koridora çıksanız daha iyi olur."

"Ne tür sorular?" diye sordu Rice. "Canı sıkılsın istemiyorum."

"Endişelenmeyin. Öyle bir şeye mahal vermeyeceğim. Kadınlar arasında olursa daha rahat yanıt verir diye düşünüyorum sadece."

"Sen iyi misin canım?" diye sordu adam.

İYİYİM BABA GİDEBİLİRSİN

Ardından,

BUNU YAPMAK İSTİYORUM

Sepetlenmek hoşuma gitmese de mantıklı olduğunu anlıyordum. Rachel baş başayken sorgularsa daha fazlasını alabilirdi. Kapıya doğru ilerledim, Rice da peşimden geldi. Koridora

geçtiğimizde kafeterya olup olmadığını sordum ancak yalnızca ilerideki boşlukta bir kahve otomatı olduğunu söyledi.

O yöne doğru gittik ve ikimize de berbat birer bardak kahve aldım. Koridorda geriye doğru yürümeye koyulmadan önce orada oturup bardağımızdaki kahveyi yudumlayarak biraz içtik. Rachel'ın yaptığını yapmaya, birebir görüşmeye karar verdim.

"Kızınızı öyle görmek sizin için inanılmaz zor olmalı," dedim.

"Anlatmak imkânsız," dedi Rice. "Adeta kâbus. Ama onun yanındayım. Ne ihtiyacı varsa ve ona bunu yapan piçi yakalamak için ne gerekiyorsa yardım ederim."

Başımla onayladım.

"Çalışıyor musunuz?" diye sordum. "Yoksa bu durum..."

"Lockheed'de mühendistim," dedi Rice. "Kızımın yanında kalayım diye erken emekli oldum. Benim için tek önemli şey kızım."

"Annesi peki?"

"Karım altı yıl önce vefat etti. Gwynnie'yi Kentucky'deki bir yetimhaneden evlat edindik. Sanırım o DNA şeyini yaparak öz annesini ve ailesini bulmaya çalışıyordu. Olayın bu yüzden olduğunu söylüyorsanız o zaman... Tanrım."

"Bu açıdan bakıyoruz."

Koridorda geriye doğru yürümeye başladım. 309'un kapısına gelene dek bir daha konuşmadık.

"Kızınızın rahatsızlığını iyileştirmek için herhangi bir tedavi var mı?" diye sordum.

"Her sabah internette araştırıyorum," dedi Rice. "Doktorlarla, araştırmacılarla, Miami Felç Tedavi Projesi'yle, aklınıza ne gelirse görüştüm. Varsa bulacağız. Şu an asıl önemli olan onu solunum cihazından kurtarıp kendi kendine nefes almasını ve konuşmasını sağlamak. Ve bu, düşündüğünüz kadar

zor bir ihtimal değil. Bu çocuk –bir şekilde– hayatta kaldı. O adam öldüğünü sanarak onu merdivenlerden aşağı attı. Ama yaşıyordu ve onu hayatta tutan ve nefes almasını sağlayan neyse hâlâ burada."

Sadece başımı sallayabildim. Tamamen beni aşan bir durumdu.

"Ben mühendisim," dedi Rice. "Sorunlara hep bir mühendis gibi yaklaştım. Sorunu tespit eder, düzeltirim. Ama bu durumda, o adamı tespit etme..."

Odanın kapısı açıldı ve Rachel dışarı çıktı. Rice'a baktı.

"Yorulmaya başladı ve neredeyse bitmek üzere," dedi. "Ama ona, canını sıkar diye sona sakladığım bir şey göstermek istiyorum."

"Neymiş o?" diye sordu Rice.

"O akşam barda olan ve kızınızı o adamla gören kişilerin yardımıyla oluşturulan robot çizim. Hatırladığıyla uyuşuyor mu diye sormam gerek."

Rice, kızının çizime muhtemel tepkisini düşünürken bir anlığına duraksadı. Sonra başıyla onayladı.

"Yanında olacağım," dedi. "Gösterelim."

Çizimi benim de görmediğimi fark ettim. Odaya tekrar girerken Gwyneth'in gözlerinin kapalı olduğunu gördüm ve uyuyakalmış olabileceğini düşündüm. Ancak yaklaştıkça gözlerini ağladığı için kapadığını anladım.

"Heey, Gwynnie, bir şey yok," dedi Rice. "Her şey yoluna girecek."

Babası katlanmış kâğıt havluyu yeniden aldı ve kızının yanaklarındaki yaşları kuruladı. Yürek parçalayıcı bir andı. Göğsümde bir çığlık oluşuyormuş gibi hissettim. O anda Örümcek Kuşu, haberimin soyut öznesinden bulmak istedi-

ğim kanlı canlı kötü adama dönüştü. Boynunu kırmak ama onun yüzünden böyle yaşamak zorunda kalan bu kadın gibi yaşamasını sağlamak istedim.

"Gwyneth, sana son bir şey sormam lazım," dedi Rachel. "Bir resme, o gece seninle barda olan insanların yardımıyla oluşturulmuş robot çizime göz atmak için. Bunu sana yapan adama benzeyip benzemediğini söylemeni istiyorum."

Gwyneth duraksadı. Ekranda hiçbir şey çıkmadı.

"Sorun olur mu, Gwyneth?"

Biraz daha duraksamanın ardından:

GÖSTERİN

Rachel arka cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraf uygulamasını açtı. Resmi buldu ve telefonu Gwyneth'in yüzünden yarım metre ötede tuttu. Çizimin fotoğrafını incelerken kadının gözleri ileri geri hareket etti. Ardından çenesi kıpırdamaya başladı.

EVET
O

"Bu çizimdeki adam bana otuzlarının ortalarında gibi görünüyor," dedi Rachel. "Sen de öyle mi hatırlıyorsun?"

EVET

Gwyneth Rice'ın yüzünden yeniden yaşlar akmaya başladı. Babası kâğıt havluyla beraber yaklaştı. Rachel ayağa kalkarak uzaklaştı, telefonunu cebine geri koydu.

"Geçti, Gwynnie. Geçti artık," diye yatıştırdı onu Rice. "Her şey yoluna girecek bebeğim."

Rachel bana, sonra yine yatağa baktı. O anda gözlerindeki üzüntüyü görünce bunun, onun için de öylesine bir soğukkanlı görüşme olmadığını anladım.

"Teşekkür ederim, Gwyneth," dedi. "Öyle yardımcı oldun ki. Bu adamı yakalayacağız ve sana haber vermek için geleceğim."

Rice çekildikten sonra Rachel yatağın yanındaki yerine döndü ve Gwyneth'e baktı. Bağ kurmuşlardı. Rachel bir eliyle Gwyneth'in yüzüne uzandı ve hafifçe yanağına dokundu.

"Sana söz veriyorum," dedi. "Onu bulacağız."

Gwyneth'in çenesi hareket etti ve konuşmanın başındaki mesajını tekrarladı.

CANLI YAKALAMAYIN

36

Binadan çıkıp otoparka yürüyene kadar konuşmadık. Dışarısı artık karanlıktı.

Arabayı durdurduğumda Rachel'ın mavi BMW'sini görmüş, yanına park etmiştim. Arabalarımızın arkasında durduk.

"Çok çarpıcıydı," dedi Rachel.

"Evet," dedim.

"Babası koridorda nasıldı?"

"Of. Böyle durumlarda ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum."

"Yapmak zorundaydım, Jack. Onu odadan çıkarmam gerekiyordu. Kızın özgürce konuşmasını istedim çünkü detayları bilmemiz önemli. Ona olanların, konuşamadığımız diğer kurbanların da başına geldiğini varsayabiliriz. Gwyneth bize bir şablon sağlıyor."

"Peki ne bu şablon?"

"İlk olarak şu var: Tecavüz olmamış. Gwyneth, sözde ev aradığı için karşılaştırma yapması adına adamı dairesine davet etmiş. Karşılıklı rızaya dayalı birlikte olmuşlar –adam prezervatif kullanmış– ama ereksiyonunu koruyamamış. İçinden çıkmış ve işte o zaman kâbus başlamış. Kadını yataktan kalkıp banyo aynasının önünde çıplak durmaya zorlamış. Kolunun ön kısmıyla boynunu döndürürken kendisine baktırmış."

"Of, siktir ya."

"Adam da çıplakmış ve onu öldürdüğünü düşünürken Gwyneth ereksiyonunu sırtında tekrar hissetmiş."

"Puşt kadınları öldürmekten tahrik oluyor."

"Bütün seri katiller böyle. Ama ortada tecavüz olmaması önemli. Neden DRD4 geni olan kadınları hedef aldığını açıklıyor. Kurbanları yatağa atmada ona avantaj sağladığını düşünüyor. Psikolojik bir oyun gibi duruyor. Tecavüzcü olmak istemiyor. Bunun kendisine yüklediği kimlik hoşuna gitmiyor."

"Kadınları öldürmek sorun değil ama başta onlara tecavüz etmek öyle yani."

"Garip ama benzersiz değil. Sam Little'ı duymuş muydun?"

"Evet, FBI'ın liste başı seri katillerinden."

"Burada, Los Angeles'ta yakalandı ve ülke çapında doksan kadar kadın cinayeti işledi. Ancak dedektifler ona tecavüzcü demeyi bıraktığında cinayetleri itiraf etmeye başladı ki aslında tecavüz etmişti. Kadınları öldürmeyi kabul etmekte sakınca görmese de tek bir tecavüzü bile kabul etmedi."

"Tuhaf olay."

"Ama dediğim gibi görülmedik değil. Eğer adam bu profilde biriyse haberine ya da basın bildirisine stratejik olarak suçluyu güdüleyecek bir şeyler eklemek işe yarayabilir."

"Yani benim, Emily'nin ya da *AdilUyarı*'nın peşine düşsün mü diyorsun?"

"Daha çok seninle iletişime geçmesini sağlamayı kastediyordum. Seri katillerin bir nevi kaydı düzeltmek amacıyla basına ulaştığı pek çok örnek var. Ama aynı şekilde güvenlik önlemleri alırız."

"Bunu düşünmem, Emily ve Myron'la konuşmam gerek tabii."

"Elbette. Herkes kabul etmeden bir şey yapamayız. Şu aşamada düşünecek bir şey işte."

Başımla onayladım.

"Bundan başka ne öğrendin?" diye sordum. "Profil uzmanı olarak dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Belli ki sonrasında Gwyneth'i giydirmiş," dedi. "Portrero dışındaki tüm kurbanlar giyinikti. Portrero'dan önceki hepsi giydirilmiş, ardından cinayeti örtbas etmek için bazen ayrıntılı şekillerde bırakılmıştı. Diğer konumlara ve kadınların yaşadıkları yerlere etraflıca bakmam gerek ama Portrero'da değişiklik olabilir. Onu dairesinden hiç çıkarmadı."

"Belki diğerleriyle evlerinde seks yapmadı. Adamın yaşadığı yerde ya da arabasında falanlardı. O yüzden onları kendisinden uzaklaştırması gerekti."

"Belki, Jack. Seni profil uzmanı yapacağız, az kaldı."

Rachel anahtarlarını çıkarıp arabasının kilidini açtı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Buradan nereye gideceksin? Büroya mı döneceksin?"

Saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı.

"Metz'i arayacağım –kendisi bu vakaya bakan baş ajan– ve ona Gwyneth'le konuştuğumu, sabaha erteleyebileceklerini söyleyeceğim. Acele etmem muhtemelen hoşuna gitmeyecek ama adamlarının başka şeylerle uğraşmasını sağlayacak. Sonrasında sanırım paydos yapacağım. Sen?"

"Muhtemelen ben de. Emily'yi arayacağım hâlâ yazıyor mu bakacağım."

Sormak istediğim asıl soruyu sormadan önce tereddüt ettim.

"Bana mı geliyorsun yoksa eve mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Seninle eve gelmemi mi istiyorsun, Jack?" dedi Rachel. "Bana kızgın görünüyorsun."

"Kızgın değilim. Çok fazla şey oluyor. Başladığım işin farklı insanlar tarafından farklı yönlere çekildiğini görüyorum. O yüzden geriliyorum."

"Haberin yani."

"Evet ve aramızda şu anlaşmazlık var: Yayınlamak ya da beklemek."

"Eh, iyi tarafı yarın sabaha kadar karar vermek zorunda olmamamız, değil mi?"

"Doğru."

"Öyleyse sende görüşürüz."

"Tamam. Güzel. Otoparka girip ikinci park yerimi kullanmak için beni takip etmen gerek."

"Bana ikinci park yerini mi veriyorsun? Böyle önemli bir adımı atmaya hazır olduğuna emin misin?"

Gülümsedi, ben de gülümsedim.

"Hey, istersen kumanda ve anahtar da verebilirim," dedim.

Top tekrar ondaydı, başıyla onayladı.

"Hemen arkandan geleceğim," dedi.

Arabasının kapısına yönelerek Ajan Metz'i arayabilmek için arka cebinden telefonunu çıkardı. Bu bana bir şeyi hatırlattı.

"Hey," dedim. "Gwyneth'e gösterirken çizimi göremedim. Bakayım."

Yanıma yürüdü, telefonundaki fotoğraf uygulamasını açtı. Ekranı bana doğru kaldırdı. Koyu, gür saçlı ve keskin koyu gözlü beyaz bir adamın siyah-beyaz eskiziydi. Çenesi kare, burnu düz ve genişti. Kulakları kafasından çok ileriye uzanmıyordu. İki kulağının ucu da saçının içinde kayboluyordu.

Bana tanıdık geldiğini fark ettim.

"Bekle bir dakika," dedim.

Uzandım ve telefonu almasın diye Rachel'ın elini tuttum.

"Ne?" dedi.

"Sanırım bu adamı tanıyorum," dedim. "Yani, galiba onu daha önce gördüm."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Ama saçı... ve çene yapısı..."

"Emin misin?"

"Hayır. Sadece..."

Son günlerde neler yaptığımı hızla zihnimden geçirdim. Kodeste geçirdiğim saatlere odaklandım. Bu adamı Men's Central Cezaevi'nde mi görmüştüm? Hissettiklerim ve korkum öyle yoğundu ki o gece. Ne gördüm ve kimi gördüm açıkça hatırlasam da çizimdeki adamı bir türlü çıkaramıyordum.

Rachel'ın elini bıraktım.

"Bilmiyorum, büyük ihtimalle yanılıyorum," dedim. "Hadi gidelim."

Döndüm ve Rachel Beemer'ına binerken kendi Jeep'ime yürüdüm. Motoru çalıştırıp Rachel'a önce geriye çıkmasını işaret etmek üzere yolcu camından baktım. O anda çizimdeki adamı nerede gördüğümü hatırladım.

Motoru durdurdum ve Jeep'ten dışarı fırladım. Rachel çoktan ilerlemişti gelmişti. Durdu ve penceresini indirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Onu nerede gördüğümü hatırlıyorum," dedim. "Çizimdeki adamı. Bugün adli tıp kurumunda bir arabada oturuyordu."

"Emin misin?"

"Kulağa inanması zor geldiğini biliyorum ama çenesinin şeklinden ve geriye yatık kulaklarından tanıdım. Eminim, Rachel. Yani, sanırım oldukça eminim. İçerideki birini bek-

lediğini sanmıştım. Bir aile üyesini falan işte. Ama şimdi... Galiba beni takip ediyordu."

Bu çıkarımla aniden dönüp durduğum otoparkı taradım. Yalnızca on araba vardı ve ışıklandırma yetersizdi. İçlerinden birinde bizi izleyen olup olmadığını anlamak için fenere ihtiyacım vardı.

Rachel arabasını park ederek dışarı çıktı.

"Ne tür bir arabaydı, hatırlıyor musun?"

"I, hayır, düşünmem lazım. Karanlıktı ve benim gibi kendi yerine geri geri yerleşmişti. Beni takip ettiğini gösteren bir işaret daha."

Rachel başıyla onayladı.

"Hızlı çıkış," dedi. "Araba büyük müydü küçük mü?"

"Sanırım küçüktü," dedim.

"Sedan mı?"

"Hayır, daha çok spor tarzdaydı. Şık."

"Senin ne kadar yakınına park etmişti?"

"Koridorun karşı tarafında, bir iki yer ilerideydi. Beni iyi görebiliyordu. Tesla... Siyah bir Tesla'ydı."

"Güzel, Jack. O otoparkta kamera var mıdır sence?"

"Belki, bilmiyorum. Ama adam *oysa* beni nereden tanıyıp takip etti?"

"Hammond. Belki seni biliyorlardı. Hammond Örümcek Kuşu'nu uyardı, Örümcek Kuşu da tehditleri ortadan kaldırmaya başladı. Sen de bir tehditsin, Jack."

Rachel'dan uzaklaşarak iki sıralı otoparkta yürümeye, Tesla veya direksiyonun başında birinin oturduğu herhangi bir araba aramaya koyuldum. Hiçbir şey bulamadım.

Rachel bana yetişti.

"Burada değil," dedim. "Belki bu konuda tamamen yanılıyorum. Yani, bir çizimden bahsediyoruz. Herhangi biri olabilir."

"Evet ama Gwyneth'in tepkisini gördün," dedi Rachel. "Genelde çizimlere pek bel bağlamam ama kesinlikle o olduğunu düşündü. Adli tıp kurumundan sonra nereye gittin?"

"Elimdekileri Emily'ye vermek için ofise döndüm."

"Yani *AdliUyarı*'nın yerini biliyor. Oradayken dikkat etmemiştim ama dışarıdan herhangi bir açı bulabilir mi?"

"Sanırım, evet. Ön kapı cam."

"Dışarıdan içeriye bakarsan ne görebilirsin? Senin Emily'yle çalıştığını görmüş olabilir mi?"

Emily ile konuşmak için kalkıp onun bölmesine gittiğim zamanları düşündüm. Telefonumu çıkardım.

"Sıçayım," dedim. "Bunu bilmesi gerek."

Emily'nin cep telefonu cevap vermedi. Ardından ofiste olmadığını tahmin etsem de masa telefonunu aradım.

"İki telefona da cevap vermedi," diye bildirdim.

Endişem korkuya dönüşmeye başlamıştı. Rachel'ın gözlerinde de aynı kaygıyı görebiliyordum.

"Evini biliyor musun?" diye sordu Rachel.

Emily'nin cep telefonunu tekrar aradım.

"Highland Park'ta olduğunu biliyorum," dedim. "Ama tam adresi bende yok."

"Bulmamız lazım," dedi Rachel.

Cevap yoktu. Telefonu kapatarak Myron Levin'in cep telefonunu aradım. Hemen açtı.

"Jack?"

"Myron, Emily'ye ulaşmaya çalışıyorum ve telefonlarına yanıt vermiyor. Sende adresi var mı?"

"Var ama ne oluyor?"

Rachel'la paylaştığımız şüpheyi, yazdığımız haberin merkezindeki katilin bugün beni takip ettiğini anlattım. Endişem anında Myron'a geçti ve Emily'nin adresini ararken beni beklemeye aldı.

Rachel'a döndüm.

"Buluyor," dedim. "Biz ilerleyelim. Highland Park'a."

O sürücü koltuğuna geçerken ben de arabasının yolcu tarafına yürüdüm. Myron hatta dönerek adresi okuduğunda otoparktan çıkmıştık.

"Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara," dedi Myron.

"Ararım," dedim.

Sonra birdenbire Myron ve Emily'yle birlikte ofiste toplantı yaptığımız vakitleri düşündüm.

"Evde misin sen, Myron?" diye sordum.

"Evet, buradayım," dedi.

"Kapıları kilitle."

"Evet, ben de tam onu düşünüyordum."

37

Myron'un verdiği adresi navigasyona girdim ve ses komutunu sessize aldım. Rachel'a yönlendirmeyi sözlü yaptım çünkü uygulamanın durmadan verdiği emirler her daim sinir bozuyordu. Uygulama varacağımız yere on altı dakika uzaklıkta olduğumuzu söyledi. On iki dakikada oradaydık. Emily, Figueroa Sokak'taki Piedmont Bulvarı'nda bulunan tuğla ve alçıdan eski bir apartmanda yaşıyordu. Solunda sekiz daire için ayrı tuşları olan bir diyafon sisteminin yer aldığı cam giriş kapısı vardı. Daire 8'i defalarca çalmamız sonuç vermeyince diğer yedi tuşa birden bastım.

"Hadi ama hadi," dedim aceleyle. "Postmates'i* bekleyen birileri olmalı. Açın şu lanet kapıyı."

Rachel dönüp arkasındaki sokağı kontrol etti.

"Hangi arabayı kullanıyor biliyor musun?"

"Jaguar ama arkaya çıkan bir park şeridi gördüm. Muhtemelen orada yeri vardır."

"Belki ben gidip..."

Elektronik kapı açıldı ve içeri girdik. Hangi dairenin cevap verdiğine ve nihayet kapıyı açtığına hiç bakmadım ama böyle

* Özellikle restoranlarda hazırlanan yiyeceklerin evlere teslim edilmesini sağlayan ABD menşeili bir şirket. (ç.n.)

kolay girebildiysek Örümcek Kuşu'nun da girebileceğini biliyordum.

Daire 8 ikinci kattaki koridorun sonundaydı. Kapıyı sertçe çalmama ve Emily'nin adını haykırmama rağmen kimse cevap vermedi. Kapıyı açmayı denedim ancak kilitliydi. Hüsran içinde geri çekildim, içimdeki korku büyüyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Onu tekrar ara," dedi Rachel. "Belki kapıdan telefonun sesini duyarız."

Koridorda altı metre ilerleyerek telefon açtım. Çalma sesini duyduğumda Rachel'a başımla işaret ettim. Kulağını Daire 8'in kapı pervazına dayadı, gözleri hâlâ üzerimdeydi. Arama mesaja düştü ve telefonu kapattım. Rachel başını iki yana salladı. Hiçbir şey duymamıştı.

Rachel'ın ve kapının yanına döndüm.

"Polisi arasak mı?" diye sordum. "İyi mi diye öğrenmek istediğimizi söyleriz? Ya da ev sahibini?"

"Görünüşe göre burayı dışarıdan yönetiyorlar," dedi Rachel. "Öndeki kiralık daire afişinde bir numara gördüm. Gidip alayım ve arayayım. Orası arka tarafa mı çıkıyor ve arabası orada mı bakayım."

Koridorun sonundaki çıkış kapısını işaret etti.

"Dışarıda kalma," dedim.

"Kalmam," dedi.

Gidişini, ardından merdivenlerde kayboluşunu izledim. Alarm çalacak mı diye merak ederek çıkış kapısına doğru yürüdüm. Bir anlığına duraksadıktan sonra kolu ittim ve kapı açıldı. Alarm falan çalmadı.

Dış alana çıktığımda merdivenin binanın küçük arka otoparkına çıktığını gördüm. Orada kovanın içinde paspas ve sigara izmaritleriyle dolu bir teneke kutu vardı. Binadaki biri kendi dairesi dışında sigara içiyordu. Tırabzandan aşağı bakmak, en aşağıda ne olduğunu görebilmek için biraz daha dışarı çıktım. Birkaç boş çiçek saksısıyla bahçe gereçleri vardı.

Kapı arkamdan kapandı. Hızla döndüm. Kapının dış tarafında çelik bir kol yer alıyordu. Onu tutarak döndürmeye çalıştım. Dışarıda kalmıştım.

"Siktir."

Kapıyı çaldım ancak Rachel'ın Daire 8'e dönmesini beklemek için çok erkendi. Merdivenlerden otoparka indim ve Emily'nin arabasına bakındım. Gümüş rengi bir Jaguar SUV'du ama göremedim. Sonrasında öne çıkan araba yolunu takip ettim. Yolu yürürken Emily'ye ait olduğunu tahmin ettiğim dairenin pencerelerinde herhangi bir ışık olup olmadığını görmek için ikinci kat pencerelerine baktım. Her yer karanlıktı.

Binanın önüne geldiğimde Rachel'dan herhangi bir iz yoktu. Telefonumu çıkarıp onu aradım ama sokaktaki bir hareket dikkatimi dağıttı. Piedmont boyunca sıralı, park halindeki arabaların arkasında bir arabanın hareket ettiğini gördüm. Sonraki yolun çıkışına geçerken sadece göz ucuyla görebilmiştim.

"Jack? Neredesin?"

Rachel telefonu açmıştı.

"Öndeyim ve az önce bir arabanın uzaklaştığını gördüm. Sessizdi."

"Tesla mı?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Tamam, bu adamı bekleyecek değilim."

"Hangi adamı?"

"Ev sahibini."

Sesli bir gürültüyle arkasından boğuk bir güm sesi gelen ahşap parçalanma sesi duydum. Rachel'ın Daire 8'in kapısını tekmelediğini anladım. Binanın ön kapısına geçtim ancak kapalı olduğunu görebiliyordum.

"Rachel? Rachel, içeri giremiyorum. Etraftan dolanıp..."

"Sana kapıyı açabilirim," dedi. "Ön kapıya git."

Ön kapının basamaklarına koştum. Oraya vardığımda kapı açılıyordu; hemen girdim.

İçerideki merdivenlerden ikinci kata, sonra da Daire 8'e çıktım. Rachel dairenin girişinde duruyordu.

"O..."

"Burada değil."

Eşiğin zemininde kapının tahtasının bir parçasının durduğunu fark ettim. Fakat daireye tamamen girdiğimde tek dağınıklık izinin bu olduğunu gördüm. Buraya daha önce gelmemiştim ancak temiz ve düzenli bir yerle karşılaştım. Oturma bölümünde herhangi bir mücadele izi yoktu. Sağdaki kısa koridor banyonun açık kapısına, solundaki ikinci kapıysa tahminince yatak odasına çıkıyordu.

Oraya doğru yürüdüm; Emily'nin özel hayatını ihlal ettiğim için garip hissediyordum.

"Boş," dedi Rachel.

Yine de kontrol ettim, yatak odasının kapı eşiğinde durup eğildim. İç duvardaki anahtara bastım ve büyük boy çift kişilik yatağın iki yanındaki iki lamba yandı. Dairenin geri kalanı

gibi bu oda da temizdi; yatak topluydu, örtüsü düzeltilmiş ve üzerine hiç oturulmamıştı.

Ardından banyoya göz attım ve plastik duş perdesini açtığımda boş küvetle karşılaştım.

"Jack dedim sana, burada değil," dedi Rachel. "Gel de bana arabayı anlat."

Oturma odasına döndüm.

"Piedmont'tan geçti," dedim. "Görmeseydim kaçırırdım. Koyu renkli ve sessizdi."

"Adli tıp kurumunda gördüğün Tesla mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İyi bakamadım."

"Tamam, şimdi düşün. Kaldırımdan yeni mi uzaklaşmıştı yoksa geçiyor muydu sence?"

Bir an durdum ve zihnimde tekrar canlandırdım. Dikkatimi çektiğinde araba sokakta çoktan hareket etmişti.

"Emin değilim," dedim. "Sokaktan geçene kadar göremedim."

"Tamam, ben hiç Tesla'ya binmedim," dedi Rachel. "Bagajları var mı?"

"Sanırım yenilerinde var."

Uzaklaştığını gördüğüm arabanın bagajında Emily'nin olma ihtimalini sorduğunu fark ettim.

"Siktir... Peşine düşmemiz lazım," dedim.

"Çoktan gitti, Jack," dedi Rachel. "Bizim..."

"Ne halt dönüyor burada?"

İkimiz de dairenin ön kapısına döndük.

Emily orada duruyordu.

Onu ofiste son gördüğüm zamanki kıyafetleriyleydi. Üzerinde *AdilUyarı* logosu olan sırt çantasını takmıştı.

"İyisin," deyiverdim birden.

"Neden olmayayım?" dedi. "Kapımı mı kırdınız?"

"Örümcek Kuşu'nun... buraya geldiğini sandık," dedim.

"Ne?" dedi Emily.

"Neden telefonunu açmadın?" diye sordu Rachel.

"Çünkü şarjı bitti," dedi Emily. "Tüm gün telefondaydım."

"Neredeydin?" diye sordum. "Ofisi aradım."

"Greyhound'da," dedi.

Direksiyon sağ tarafta olan bir ülkede araba kullanarak büyüdüğü için trafik akış yönü farklı olduğundan arabayla dönüş yaparken endişeleniyordu ve burada araba kullanmaktan nefret ettiğini biliyordum. Ama kafam karışmıştı ve öyle görünüyordum sanırım. Greyhound onun için uzun mesafeli yolculuk sayılırdı.

"Fig'deki bir bar," dedi Emily. "Sürekli giderim. Ne halt dönüyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Galiba bugün takip ediliyordum ve..."

"Örümcek Kuşu mu takip ediyordu?"

Aniden daha önceki gibi emin olmadığımı hissettim.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki. Adli tıp kurumundaki bir Tesla'nın içinde bir adam vardı ve ben..."

"Seni nereden tanıyıp takip etsin?" diye sordu Emily. "Ya da beni hatta."

"Muhtemelen Hammond'dan," dedim. "Ya ona söyledi ya da bilgisayarda veya Hammond'ın laboratuvarından alınan belgelerde bir şeyler vardı."

Emily'nin gözlerinde beliren korkuyu gördüm.

"Ne yapacağız?" dedi uysalca.

"Bakın, bence burada birazcık sakinleşmeliyiz," dedi Rachel. "Paranoya yapmayalım. Hâlâ Jack'in ya da senin takip edildiğinden emin değiliz. Ve Jack takip edildiyse neden sonra seni takip etmeye başlasın ki?"

"Belki kadın olduğum içindir?" dedi Emily.

Cevap vermek üzereydim. Rachel haklı olabilirdi. Bunların hepsi en az iki buçuk metre öteden otoparktaki bir arabanın içindeki adamla robot çizimdeki yüzü eşleştirdiğim içindi. Halbuki uzak bir ihtimaldi.

"Tamam," dedim. "Neden..."

Kapı eşiğinde bir adam belirdiğinde aniden durdum. Sakalı ve bıyığı, elinde de anahtarlık vardı.

"Bay Williams?" dedi Rachel.

Adam yerdeki kapı çerçevesi parçasına gözlerini dikti, sonra kenardaki tek bir gevşek vidada asılı duran kilide baktı.

"Beni bekleyeceğinizi sanmıştım," dedi.

"Üzgünüm," dedi Rachel. "Acil bir durum var sandık. Bu akşam kapıyı tamir edebilecek misiniz?"

William döndü ve kapı tekmeleyerek açıldığında Emily'nin girişinin yan duvarına çarpmış olduğunu gördü. Kolu duvarda yumruk büyüklüğünde bir delik açmıştı.

"Çalışırım," dedi.

"Kapıyı kilitleyemezsem burada kalmam," dedi Emily. "Asla olmaz. Hele de adam evimi biliyorsa."

"Ondan emin değiliz," dedim. "Uzaklaşan bir araba gördük ama..."

"Bak, bırakalım Bay Williams tamir etmeyi denesin, biz de başka bir yere gidip konuşalım, olur mu?" dedi Rachel. "Bugün FBI'dan biraz daha bilgi aldım. Bence bilmek istersiniz."

Rachel'a baktım.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordum.

"Gwyneth Rice'ın yanından ayrılırken dikkatimiz dağıldı," dedi Rachel.

Gecikmeyi açıklarmışçasına Williams'ın hâlâ incelediği kapıyı gösterdi.

"Bu arada, Gwyneth nasıldı?" diye sordu Emily.

"İyi şeyler çıktı... ama aşırı üzücüydü," dedim. "Adam hayatını mahvetmiş."

Cevabımı daha tamamlamadan içimi muhabir suçluluğu kapladı. Gwyneth Rice'ın haberin yüzü olacağını biliyordum. Asla düzelemeyecek, hayatı Örümcek Kuşu tarafından şiddetle ve kalıcı olarak değiştirilmiş bir kurbandı o. Onu okuyucu çekmek için kullanabilir, kalp kırıcı yaralarının haberin yaşamından çok daha öteye uzanacağına aldırış etmeyebilirdik.

"Bana notları yollaman lazım," dedi Emily.

"En kısa zamanda," dedim.

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu Rachel.

"Greyhound'a dönebiliriz," dedi Emily. "Ben çıkarken bayağı sessizdi."

"Hadi gidelim," dedi Rachel.

Kapıya yöneldik ve William geçebilelim diye yana döndü. Bana baktı.

"Kapıyı sen mi tekmeledin?" diye sordu.

"Imm, aslında bendim," dedi Rachel.

Rachel yanından geçerken William ona hızla baştan aşağı değerlendirdi.

"Güçlü bir hanımefendi," dedi.

"Gerektiğinde," dedi Rachel da.

38

Greyhound iki dakikadan az sürdü ve Rachel'ın arabasıyla gittik. Arka koltukta otururak peşimize takılan olur diye yol boyunca arka camdan dışarı baktım. Örümcek Kuşu takip ediyorsa bile ona dair hiçbir şey görmedim ve tedbirli miyim yoksa paranoyak mıyım konusuna tekrar takıldım. Tesla'daki adamı düşünüp durdum. Onun robot resimdeki yüze benzemesini mi istemiştim, yoksa gerçekten çizimdeki yüze benziyor muydu?

İngiltere'ye hiç gitmemiştim ama Greyhound'un içi bana göre İngiliz publarını andırıyordu; Emily'nin buraya neden sık sık geldiğini anlayabiliyordum. Tamamen koyu renkli ahşaptan ve rahat koltuklardan ibaretti. İçeride boydan boya, önden arkaya kadar bir bar uzanıyordu ve masaya servis yoktu. Rachel'la Ketel martini söyledik, Emily'yse kendisine bir Deschutes IPA açtırdı. İki kadın arka köşedeki koltuğa geçerken barda içkileri bekledim.

Martinileri dökmemek için iki kere gidip geldim, sonra da karşımda Emily, sağımda Rachel olacak şekilde U şeklindeki bölmeye yerleştim. Tek kelime etmeden önce martinimden büyük bir yudum aldım. Gecenin şimdiye dek sebep olduğu moral bozukluğu ve adrenalin yükselişinden sonra buna ihtiyacım vardı.

"Ee," dedim, Rachel'a bakarak. "Ne var elinde?"

Rachel elini titretmeden martinisini çekti, kadehi indirdi ve kendini toparladı.

"Günün çoğunu YÖYA ile Westwood'daki SO'da geçirdim," dedi. "Başta bana cüzzamlıymışım gibi davrandılar ama anlattığım hikâyenin kontrol edilebilir kısımlarını gözden geçirmeye başlayınca anlamaya başladılar."

"YÖYA ne?" diye sordu Emily.

Rachel'ın yaptığı gibi uzatarak telaffuz etmişti.

"L.A. Saha Ofisi'nde yetkili özel yardımcı ajan," dedi Rachel.

"Adı Metz mi demiştin?" diye sordum.

"Matt Metz," dedi Rachel. "Neyse, en az üç dosyayı ölüm nedenlerine göre birbirlerine bağladıklarını ve sonra da hayatta kaldığı bilinen tek kişi Gwyneth Rice'a ulaştıklarını zaten söylemiştim."

"Yeni isimleri alabildin mi?" diye sordum.

"Hayır, haberi ertelemen karşılığında seninle takas yapmak için sakladıkları onlar zaten," dedi Rachel. "Almadım."

"Öyle bir şey olmayacak," diye ısrar ettim. "Yarın yayınlayacağız. Bu adamla ilgili uyarıda bulunmak her şeyden çok daha önemli."

"Senin için en önemli şeyin önce yayınlamak olmadığına emin misin, Jack?" diye karşı ateş açtı Rachel.

"Bak, bunu konuştuk," dedim. "FBI'ın adamı yakalamasına yardım etmek bizim işimiz değil. İşimiz halkı bilgilendirmek."

"Elimdeki diğer şeyleri duyunca fikrini değiştirebilirsin," dedi Rachel.

"Söyle o zaman," dedi Emily.

"Tamam, ajanken tanıdığım Metz denen o adamla uğraşıyordum," dedi Rachel. "Onlara getirdiklerimi onayladıkları anda

komuta merkezi hazırlayıp her açıdan saldırmaya başladılar. Başka dosyalar buldular ve bir ekip onun üzerinde çalışıyordu. Aynı zamanda Santa Fe'de, yarın cesedi mezardan çıkaracakları bir dosya var; otopside AOD'nin gözden kaçırılmış olabileceğini düşünüyorlar."

"Kırık bir boynu nasıl gözden kaçırmış olabilirler?" diye sordum.

"Cesedin vaziyetinden," dedi Rachel. "Detayları tam olarak alamadım ama dağda terk edilmiş ve hayvanlar tarafından bulunmuş. AOD fark edilmemiş olabilir. Neyse, başka bir ekip Hammond ve Pis4 açılarını inceliyor, hepsini bir araya getirmeye çalışıyor."

Rachel martinisinden başka bir yudum almak için mola verdi.

"Ve?" dedi Emily teşvik etmek için.

"Site yoluyla Hammond'ın ortağının kimliğini buldular," dedi Rachel. "En azından bulduklarını düşünüyorlar."

Masanın üzerinde eğildim. İşler iyiye gidiyordu.

"Kimmiş?" diye sordum.

"Adı Roger Vogel," dedi Rachel. "Anladın mı? Roger Vogel, dijital evrende *RogueVogue*'a dönüşüyor."

"Anladım," dedim. "Nasıl buldular onu?"

"Sanırım parmak izi -dijital olanlar yani- sitenin her yerinde varmış," dedi. "Şifre ekibi getirdiler ve galiba o kadar zor olmadı. Tüm detayları bilmiyorum ama sabit bir IP adresini buldular. Kendi hatasıydı tabii. Gizlenmemiş bir bilgisayardan siteye birkaç bakım yapmış. Tembellik etmiş, şimdi de kim olduğunu biliyorlar."

"Peki konumu?" dedim. "Nerede?"

"Cedars-Sinai," dedi Rachel. "Görünüşe göre İdare'de çalışıyor. Kullandığı bilgisayarın bulunduğu yer orası."

Başta FBI yakalamadan önce Vogel'la yüzleşme olasılığı beni aniden heyecanlandırdı. Fakat sonra gerçekle yüzleştim: Cedars-Sinai Tıp Merkezi, Beverley Hills'in beş bloğunu kaplayan devasa, yüksek güvenlikli bir kompleksti. Ona ulaşmak imkânsız olabilirdi.

"Onu alacaklar mı?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi Rachel. "Serbest olması onlara avantaj sağlayabilir diye düşünüyorlar."

"Örümcek Kuşu'na yem olarak yani," dedi Emily.

"Aynen öyle," dedi Rachel. "Vogel'ı ortadan kaldırmak istediği belli ve Northridge'deki adamla hata yaptı. Yani tekrar deneyebilir."

"Ee," dedim, sesli düşünerek. "Büro bu adamı izliyorsa oraya girip adamla yüzleşmemizin önünde hiçbir şey yok demektir. Onu evine ya da diğer konumlarına kadar takip ettiler mi?"

"Hayır," dedi Rachel. "Senin Vogel'ı Örümcek Kuşu konusunda uyarman yüzünden bir sürü önlem alıyor. Adamı kaçırdılar, işten çıktıktan sonra ortadan kayboldu."

"Bu hiç iyi değil," dedi Emily.

"Ama şu var ki," dedi Rachel, "adam sigara içiyor. Önlem alsa da hâlâ sigara içmek için dışarı çıkıyor. Binanın dışındaki sigara içilen banklardan birinde çekilmiş güvenlik kamerası görüntülerini gördüm. Arka planda bir sokak tabelası vardı. *George Burns Road* yazıyordu. O yol kompleksin tam ortasından geçiyor."

Masanın karşısındaki Emily'ye baktım. İkimiz de tam olarak ne yapacağımızı biliyorduk.

"Yarın orada olacağız," dedim. "Sigara içmeye çıktığında onu yakalayacağız."

Emily, Rachel'a döndü.

"Adamı gördüğün güvenlik kamerası görüntüsünden tanıyabilir misin?" diye sordu. "Bankta gördüysen yani?"

"Sanırım," dedi Rachel. "Evet."

"Tamam," dedim. "O zaman senin de gelmen gerekecek."

"Gelirsem büroyla aram bozulur," dedi Rachel. "Dışarıdan bakıyor olacağım."

"Tamam, o konuda bir plan buluruz," dedim.

Kadehimi alıp içkimi bitirdim. Planın kaba hatlarını çizmiştik ve ilerlemeye hazırdım.

39

Cedars-Sinai Tıp Merkezi beş blokluk bir parselde toplanmış ancak yine de bu bloklardan geçen şehir sokağı sistemiyle ayrılmış olan yüksek cam binalardan ve katlı otoparktan oluşan bir yığındı. O sabah ofiste Google Haritalar'ın sokak görünümü özelliğini kullanarak Rachel'ın FBI'ın güvenlik kamerası fotoğraflarında gördüğü sigara içme bankının yerini bulmuştuk. Alden Drive ile George Burns Road'ın köşesinde, tıp merkezinin neredeyse tam merkezindeki kavşaktaydı. Belli ki hastalara, ziyaretçilere ve kompleksin tüm binalarındaki çalışanlara hizmet etmesi için merkezi bir konumdaydı. Sekiz katlı otopark boyunca uzanan düzenlenmiş şeritteki bir çeşmenin karşısında ve birbirine bakan iki bank vardı. İki bankın ucunda da ayaklı küllük yer alıyordu. Planı hazırlayıp ofisten 8.00'da çıktık ve Roger Vogel ilk sigara molasını vermeden önce varma umuduyla yola koyulduk.

Sigara içilen bankları iki açıdan izledik. Emily'yle ben Acil servisin bekleme odasındaydık; pencereler, bankları zemin düzeyinde tamamen görmemizi sağlasa da İdare Binası'nı hiç göremiyorduk. Rachel katlı otoparkın üçüncü katındaydı çünkü oradan hem bankları hem de İdare Binası'nın girişini görebiliyordu. Vogel çıkıp sigara içmek için banklara yöneldiğinde bize haber verebilecekti. Konumu sayesinde ayrıca FBI'ın görüşünden uzaktaydı. Bir gün önce gördüğü güven-

lik kamerası görüntülerinin hatırladığı açılarını kullanarak FBI'ın gözetleme noktasının İdare'nin karşısındaki polikliniк binasında olduğunu saptamıştı.

Emily Atwater eski sigara tiryakisiydi, yani günde bir paket alışkanlığını haftada bir pakete indirmişti ve kendini genelde iş saatlerinin dışında şımartıyordu. Apartmanının ikinci kat çıkışının dışında duran küllüğü hatırladım.

Düzenli aralıklarla sigara içmek için dışarıdaki banklara çıktı, Vogel kendi alışkanlığını yerine getirmek için geldiğinde orada olacağını umuyorduk. Ben Kaliforniya'ya taşındığımdan beri sigara içmemiştim ama gömleğimin cebinde, Vogel nihayet çıktığında banklara gidip kullanmak amacıyla göstermelik bir paket duruyordu.

Sabah zaman Vogel'ı hiç göremeden aheste aheste geçti. Bu sırada banklar diğer çalışanlar, ziyaretçiler ve hastalar için uğrak bir yerdi. Hatta bir hasta taşınan serum askısı ve serum poşetiyle beraber sigara içmeye gelmişti. Rachel'la sürekli mesajlaşıyordum ve banklardan birine geçtiğinde Emily'yi de konuşmaya dahil ettim. Vakit kaybettiğimizi söyleyen bir grup mesajı gönderdiğimde 10.45'ti. Vogel'ın muhtemelen önceki günkü konuşmamız nedeniyle korktuğunu ve şehirden kaçtığını söyledim.

Mesajı gönderdikten sonra yüzü kanlar içinde Acil Servis'e giren ve hemen müdahale edilmesini talep eden bir adam dikkatimi dağıttı. Adam, kendisine verilen evrakı yere fırlatarak sigortası olmadığını ama yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi bağırarak. Bir güvenlik güvenlisi ona yaklaşırken mesaj bildirim sesimi duydum ve telefonumu çıkardım. Mesaj Rachel'dan gelmişti.

Az önce elinde sigarayla idareden çıktı.

Mesaj hem Emily'ye hem de bana gönderilmişti. Pencereden Emily'ye göz attım, banklardan birine oturmuş telefonuna bakıyordu. Uyarıyı almıştı. Otomatik kapılardan dışarı çıkıp sigara içme banklarına yöneldim.

Yaklaşırken bankların yanında duran bir adam gördüm. Emily birinde oturmuş sigara içiyordu, diğerindeyse başka bir kadın vardı. Vogel, tabii o kişi Vogel'sa, belli ki banklardan birini kadınlarla paylaşmaktan çekiniyordu. Bu problemdi. Kendimizi gazeteci olarak tanıttığımızda orada dikilmesini istemiyordum. Aksi takdirde bizden kolaylıkla uzaklaşabilirdi. Sigarasını kapaklı bir çakmakla yaktığını gördüm. Gömleğimin cebinden göstermelik sigara paketini çıkarmaya yeltendim. Emily'nin mesaj okuyormuş numarası yaptığını fark ettim ancak telefonundaki kayıt uygulamasını açtığını biliyordum.

Oraya tam vardığımda araya giren içici sigarasını küllükte söndürdü ve izmaritini orada bıraktı. Ayağa kalkıp tekrar Acil Servis'e doğru yürüdü. Vogel'ın boş banktaki yerine geçtiğini gördüm. Planımız işe yarayacaktı.

Bildiğim kadarıyla Vogel hiç Emily'ye doğru bakmamış ya da herhangi bir şekilde onu tanımamıştı. Oraya vardığımda ağzıma bir sigara aldım, ardından kibrit ya da çakmak ararcasına gömleğimin cebine vurdum. Bulamayınca Vogel'a döndüm.

"Ateşini ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Başını kaldırdı ve yanmamış sigaramı işaret ettim. Tek bir kelime etmeden cebine uzanarak bana çakmağını uzattı. Çakmağı verirken yüzünü inceledim. Tanıdığına dair bir ifade gördüm.

"Teşekkürler," dedim çabucak. "Sen Vogel'sın, değil mi?"

Vogel etrafına, sonra tekrar bana baktı.

"Evet," dedi. "Yönetici misiniz?"

Kimlik doğrulanmıştı. Doğru adamı bulmuştuk. Emily'ye hızlıca göz attığımda telefonunu banka bıraktığını ve Vogel'a doğru döndürdüğünü gözlemledim. Kayıttaydık.

"Hayır, bekle bir dakika," dedi Vogel. "Sen... sen o muhabirsin."

İşte şimdi şaşırmıştım. Nereden anlamıştı?

"Ne?" dedim. "Ne muhabiri?"

"Seni adliyede gördüm," dedi. "Sensin. Dün konuştuk. Beni nasıl... beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Sigarasını yere fırlattı ve aniden banktan fırladı. İdare Binası'na dönmeye başladı. Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım.

"Bir dakika, bir dakika. Sadece konuşmak istiyorum."

Vogel tereddüt etti.

"Hangi konuda?"

"Örümcek Kuşu'nun kim olduğunu bildiğini söyledin. Onu durdurmak zorundayız. Sen..."

Beni itip geçti.

"Bizimle konuşman gerek," diye seslendi Emily.

Benimle olduğunu ve ikiye bir kaldığını fark edince Vogel'ın bakışları ona kaydı.

"Onu yakalamamıza yardım et," dedim. "O zaman sen de güvende olursun."

"Biz senin en iyi fırsatınız," dedi Emily. "Konuş bizimle. Sana yardım edebiliriz."

Ofisten buraya gelirken söyleyeceklerimizi prova etmiştik. Fakat senaryomuz az önce söylediklerimizden öteye gitmiyordu. Vogel yürümeye, o sırada da bize bağırmaya devam etti.

"Dedim sana, bunların hiçbirinin yaşanmaması gerekiyordu. O manyağın yaptıklarından ben sorumlu değilim. Siktirin gidin."

George Burns Road'ı ilerlemeye başladı.

"Sen kadınlar öldürülsün değil sadece becerilsin istiyorsun, değil mi?" diye seslendi Emily. "Pek de asilsin."

Emily şimdi ayaktaydı. Vogel tek ayağı üzerinde dönerek bize geri yürüdü. Doğrudan Emily'nin yüzünün seviyesine inmek için hafifçe eğildi. Daha fazla ilerleme ihtimaline karşın yaklaştım.

"Bizim yaptığımızın herhangi bir randevu hizmetinden farkı yoktu," dedi. "İnsanları aradığı şeylerle eşleştirdik. Arz ve talep. O kadar."

"Ama kadınların denklemin bir parçası olduklarından haberleri yoktu," diye üzerine gitti Emily. "Değil mi?"

"Onun önemi yok," dedi Vogel. "Zaten hepsi orospuydu ve..."

Gözleri Emily'nin bedeninin önünde tuttuğu cep telefonunu seçtiğinde durdu.

"Bunu kayıt mı ediyorsunuz?" diye feryat etti.

Bana döndü.

"Sana söyledim, bu haberin parçası olmak istemiyorum," diye bağırdı. "İsmimi kullanamazsınız."

"Ama sen haberin kendisisin," dedim. "Sen, Hammond ve sorumlu olduklarınız."

"*Hayır!*" diye haykırdı Vogel. "Bu saçmalık beni öldürtecek."

Yeniden sokağa doğru döndü ve yaya geçidine yöneldi.

"Bekle, çakmağını istemiyor musun?" diye seslendim arkasından.

Çakmağı elimde kaldırdım. Tekrar bana döndü ama karşıya geçerken yavaşladı.

"Sende..."

Başka bir şey söyleyemeden bir araba vın diye geçti ve onu yaya geçidinde sıkıştırdı. Pencereleri, sürücüsüz olsa anlayamayacağım kadar koyu siyah bir Tesla'ydı.

Dizlerinden aldığı darbe Vogel'ı kavşağa doğru savurdu, ardından bedeninin, üzerinden geçen sessiz araba tarafından ezildiğini gördüm. Tesla, Vogel'ın üzerinden geçerken sallandı. Vogel'ın bedeni sonrasında arabanın altında kavşağın ortasına kadar sürüklendi ve araba sonunda onu azat etti.

Emily'nin arkamda çığlık attığını duydum ama Vogel sessizdi. Tıpkı onu altına alan araba gibi.

Vogel'dan kurtulunca Tesla en hızlı kalkışını gerçekleştirerek kavşağın karşısından George Burns Road'a, oradan da Thirt Street'e kükreyerek geçti. Arabanın sarı ışıkta sola döndüğünü ve gözden kaybolduğunu gördüm.

Bir sürü kişi kavşaktaki örselenmiş ve kanlar içindeki cesede koştu. Ne de olsa burası bir tıp merkeziydi. Denizköpüğü renkli önlüklü iki adam Vogel'a ilk ulaşanlardı ve birinin gördükleri karşısında fiziksel olarak irkilmesi dikkatimi çekti. Sokakta kanlı sürüklenme izleri vardı.

Oturduğu bankın yanında dikilen Emily'yi kontrol ettim; kavşaktaki hareketliliğe dehşet içinde bakarken elleri boğazındaydı. Ardından döndüm ve Roger Vogel'ın kıpırdamayan bedeninin etrafına toplanan kalabalığa katıldım. Önlüklü adamlardan birinin omzunun üzerinden baktığımda Vogel'ın yüzünün yarısının olmadığını gördüm. Arabanın altında yüzüstü sürüklenirken kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrılmıştı. Vogel'ın kafası da deforme olmuştu ve kafatasının kırıldığına emindim.

"Yaşıyor mu?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi. Adamlardan birinin kulağına cep telefonunu götürdüğünü ve arama yaptığını fark ettim.

"Ben Dr. Bernstein," dedi adam sakince. "Acil Servis'in hemen dışındaki kavşağa bir ambulans lazım. Alden ve George Burns'de. Birisine araba çarptı. Ağır kafa ve boyun travması var. Hareket ettirmek için sırt desteğine ihtiyacımız var. Ve hemen lazım."

Yakınlardan gelen ama hâlâ tıp merkezinin dışında olan siren sesleri geldi kulağıma. FBI sirenleri olmasını ve Örümcek Kuşu'nun üstüne çöktüklerini, sessiz ölüm makinesinde onu bulduklarını umdum.

Telefonum çaldı, arayan Rachel'dı.

"Jack, öldü mü?"

Dönüp otoparka doğru baktım. Onu telefon kulağında, üçüncü katın tırabzanında dururken gördüm.

"Hâlâ yaşadığını söylüyorlar," dedim. "Ne halt döndü?"

"Tesla'ydı. Örümcek Kuşu'ydu."

"FBI nerede? Adamı izlediklerini sanıyordum!"

"Bilmiyorum. İzliyorlardı."

"Plakayı aldın mı?"

"Hayır, çok hızlıydı, beklemiyordum. Aşağı geliyorum."

Telefonu kapattı, ben de kendiminkini cebime koydum. Vogel'a yardım etmeye çalışanların üzerlerine eğildim.

Sonra Dr. Bernstein'ın önlüklü başka bir adamla konuştuğunu duydum.

"Öldü. İlan ediyorum. On elli sekiz. Ambulansı iptal ederim. Polis için onu burada bırakmamız lazım."

Bernstein yine telefonunu çıkardı. Ve Rachel'ın bana doğru geldiğini gördüm. O da telefondaydı. Yanıma geldiğinde aramayı bitirdi.

"Mertz'le konuşuyordum," dedi. "Adam kaçmış."

ÖRÜMCEK KUŞU

40

FBI'ın pusuda olma ihtimali yüksek olsa da aynı zamanda onun hamlesine hazırlıklı olmayacaklarını da biliyordu. Onun gibi adamları anlama ve yakalama söz konusu olduğunda güvendikleri profillere ve programlara dinmişçesine bağlı kalırlardı. Onun daha önce yaptığını yapmasını, avını takip etmesini ve gizlice saldırmasını bekleyeceklerdi. Ve böylece hata yapmış olacaklardı. Telefonunu kullanarak hastanenin güvenlik kameralarından iki muhabiri izledi ve sanki buluşma noktasını gözetim altına aldıklarını anladı. Hedefi onun için belirlediklerinden emin olduğunda hızla ve cesurca hareket etti. Seçilemeyecek hızda kaybolmuştu ortalıktan ve arkasından koşuşturduklarından emindi.

Ancak çok geç kalmışlardı.

Durumdan memnundu. Siteyle ve listeyle son bağlantısı artık ortadan kalkmıştı ve kış için güneye uçmasının, belki tüylerini değiştirip hazırlanmasının vakti gelmişti.

Ardından geri döner, en az bekledikleri anda işlerini bitirirdi.

Tesla'yı rampadan yukarı sürdü ve Beverly Center'daki kapalı otoparka girdi. Dördüncü kata kadar durmadı. Orada pek araba yoktu ve alışveriş merkezinin, günün ilerleyen saatlerinde daha kalabalık olacağından şüpheleniyordu. Güneydoğudaki köşeye park etti. Yapıyı çevreleyen dekoratif, çelik ızgaraların arasından La Cienega Bulvarı'nı görebi-

liyordu. Trafikte hareket eden sivil polis araçlarının parlak ışıklarını gördü. Arabaların az önce zekâsıyla alt ettiği ve rezil ettiği federallere ait olduğunu biliyordu. Faka bastırmıştı onları. Körü körüne arıyorlardı ve onu asla bulamazlardı.

Çok geçmeden tepede bir helikopterin sesini de duydu. Daha çok ararlardı. Ve federaller tarafından silah çekilmiş bir halde ve gözlerde öfkeyle kenara çekilecek her siyah Tesla sahibinin de şansa ihtiyacı olacaktı.

Dikiz aynasından kendine baktı. Bir önceki gece, fiziksel eşkalini almışlardır diye kafasını kazımıştı. Bitirdiğinde kafa derisi dikkat çekici bir beyazlıktaydı, üzerine CVS'den* aldığı bronzlaştırıcıyı sürmesi gerekmişti. Uyurken yastığına bulaşmıştı ama işe yaramıştı. Şimdi yıllardır bu haldeymiş gibi görünüyordu. Hoşuna gitmişti ve kendini sabah boyunca aynaya bakarken bulmuştu.

İçeriye hava gelsin diye pencereyi üç santimetre kadar açtı, sonra motoru durdurup kapıyı açtı. Çıkmadan önce bir kibrit ve sigara kutusu aldı. Kibritle bir sigara yakıp derin derin çekti, dikiz aynasından ucunun parlamasını izledi. Duman ciğerlerini işgal ederken öksürdü. Bu hep oluyordu. Ardından kibrit kutusunu sigaranın etrafına dolayarak el yapımı yangın çıkarıcıyı orta konsola koydu. Sigara hafifçe aşağı eğecek ve kibritlere doğru yanmaya devam edecek şekilde ayarladı. Şansı varsa kibritlere gerek kalmayacaktı, sigara her şeyi halledecekti.

Arabadan çıktı, sürücü kapısını kapadı ve çabucak arabanın önüne geçti. Herhangi bir kan ya da kalıntı olup olmadığını anlamak için ön çamurluğa ve altındaki kenarlığa göz attı. Benzinli bir arabanın motorundan akan yağ gibi betona kan damladığını gördü.

---

* Amerikan eczaneler zinciri. (ç.n.)

Gülümsedi. Bunun ironik olduğunu düşündü.

Arabanın yan tarafına geçerek arka yolcu kapısını açtı. Arka koltukta Hammond'ın havuz başındaki barbeküsünden aldığı doğalgaz tüpü duruyordu. Plastik hortum parçasını birleştiği yerden sekiz santimetre kadar kesti ve içindekinin çoğunu boşalttı. Büyük bir patlama istemiyordu. Sadece gerekeni yapacak kadar bir patlama yeterliydi.

Kapağı açarken kalan gazın arabanın içine kaçarken çıkardığı tıslamayı duydu. Geri çekildi, eldivenlerini çıkardı ve arabanın içine fırlattı. Tesla ona iyi hizmet etmişti. Onu özleyecekti.

Dirseğiyle arabanın kapısını kapadı ve onu sokağa götürecek yürüyen merdivene doğru yürümeye başladı.

İkinci yürüyen merdivendeyken Tesla'nın içinde oluşan patlamanın eşsiz *güm* sesini duydu. Pencereleri patlatacak kadar güçlü olmasa da arabanın içini tamamen sarıp son kullanıcısına ait tüm izi yakıp yok etmek için yeterliydi.

Kim olduğunu asla öğrenemeyeceklerine emindi. Arabayı Miami'de çalmıştı ve şu anki plakası LAX'da* uzun süredir park halinde duran, aynı tipte bir Tesla'ya aitti. Ellerinde resmi olabilirdi ancak adını asla öğrenemeyeceklerdi. Çok fazla önlem almıştı.

Telefonundaki Uber uygulamasın açtı, alışveriş merkezinin La Cienega tarafına bir araba çağırdı. Varış yerine şöyle yazdı:

LAX

Uygulama, şoförü Ahmet'in yolda olduğunu ve elli beş dakikaya havaalanında olacaklarını söyledi.

Nereye gideceğine karar vermek için yeterli bir zamandı.

---

* Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nın kısaltması. (ç.n.)

İLK HABER

FBI: "DNA Katili" Aramızda
Yazan: Emily Atwater ve Jack McEvoy

FBI ve Los Angeles Polisi, ülke çapında sekiz genç kadının boynunun kırıldığı art arda cinayetlerde en az 10 kişiyi öldürmekle suçlanan adamı bulmak için alarma geçti.

İnternette Örümcek Kuşu olarak tanınan katil, popüler bir genetik analiz sitesine verilen DNA'lardan belli profilleri seçerek kadınları hedef alıyor. Kurbanların genetik profilleri kimliği belirlenemeyen şüpheli tarafından, dark web'de kadınlardan cinsel olarak faydalanmak isteyen erkek müşterilere hitap eden bir siteden indirildi.

FBI, yarın Los Angeles'ta soruşturmayla ilgili büyük bir basın toplantısı düzenleyecek.

Yetkililer, bugün FBI tarafından kapatılan sitenin iki yetkilisinin bu hafta şüpheli tarafından öldürüldüğünü söyledi. Marshall Hammond (31) Glendale'deki evinde DNA laboratuvarı olarak kullandığı kısımda asılmış bir şekilde bulundu. Roger Vogel (31) *AdilUyarı*'nın muhabirleriyle görüştükten sadece saniyeler sonra sokakta bir otomobil tarafından vurkaç sonucu öldürüldü. Başka bir adam da daha önce şüpheli tarafından, yetkililere göre Vogel olduğu düşünülerek öldürülmüştü.

Bu üç adamın öldürülmesinden önce Fort Lauderdale'den Santa Barbara'ya kadar uzanan bölge-

lerde yedi kadın sistemli bir şekilde boyunları kırılarak şüpheli tarafından vahşice öldürülmüştü. Sekizinci bir kadın benzer bir saldırıdan sağ kurtuldu ancak aldığı darbeler yüzünden ellerinin ve ayaklarının felçli olduğu ifade edildi. *AdilUyarı*'nın kimliğini açıklamayacağı Pasadena'da yaşayan 29 yaşındaki kadın, müfettişlerin dosyalar arasındaki bağlantıları birleştirmesinde yardımcı oldu.

"Bu, şimdiye kadar karşılaştığımız en saldırgan seri suçlulardan biri," dedi FBI'ın Los Angeles Saha Ofisi'nin Yetkili Özel Yardımcı Ajanı Matthew Metz. "Kimliğini tespit etmek ve suçluyu yakalamak için elimizden geleni yapıyoruz. Onu yakalayana kadar kimse güvende değil."

Büro şüphelinin robot çizimiyle beraber o şahıs olduğuna inanılan ve cinayetten kısa süre sonra Marshall Hammond'ın mahallesinde kaydedilen bir evin güvenlik kamerasından alınan bulanık bir video yayınladı.

Dün, Cedars-Sinai Tıp Merkezi'nin idare ofislerinde çalışan Roger Vogel'ı gözetlemesi için yerleştirilen gözcüleri atlatması üzerine büro şüpheliyi tutuklama şansını kaçırdı. *AdilUyarı* muhabirleri hastanenin dışındaki bankta Vogel'la yüz yüze geldiler ancak Vogel cinayetlerde herhangi bir sorumluluğu olduğunu reddetti.

"Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu," dedi Vogel. "O manyağın yaptıklarından ben sorumlu değilim."

Ardından Alden Drive ve George Burns Road kavşağındaki yaya geçidine adım attığı anda cinayet zanlısının kullandığına inanılan araba tarafından ezildi. Arabanın altında 9 metre sürüklenerek ölümcül yaralar aldı. Araba, daha sonra FBI tarafından yakındaki

Beverly Center kapalı otoparkında, katilin kimliğini belirlemeye yardımcı olacak herhangi bir delili yok etmek amacıyla ateşe verilmiş halde bulundu.

Örümcek Kuşu bir hafta önce, en son Sunset Strip'teki bir barda bir erkekle görüldükten sonra evinde boynu kırılmış halde bulunan Christina Portrero'yu (44) öldürmesinin ardından tekrar ortaya çıkmış oldu.

AdilUyarı, Portrero'nun DNA'sını kalıtsal analiz için popüler çevrimiçi genetik analiz şirketi GT23'e verdiğini öğrendikten sonra ölümü araştırmaya başladı. Portrero aynı zamanda arkadaşlarına, kendisiyle ilgili kişisel detayları bilen bir yabancı tarafından ısrarlı siber takibe maruz kaldığından yakınmıştı. O adamın Örümcek Kuşu değil ancak Örümcek Kuşu'nun DNA analizlerine göre kurbanlarını seçtiği dark web sitesini kullanan başka bir müşteri olduğuna inanılıyor.

GT23 ikincil şirketlere anonim DNA satmanın, müşteriler için ücreti düşük tutmasına yardımcı olduğunu açıkça belirtiyor. Müşteriler DNA kalıtsal analizine yalnızca 23$ ödüyorlar.

Şirketin DNA'larını sattığı laboratuvarlar arasında UC-Irvine'de eskiden biyokimya profesörü olan William Orton'ın yönettiği, Irvine'deki araştırma laboratuvarı Orange Nano da var. Orange County yetkililerine göre Orton, bir öğrencisine uyuşturucu verip tecavüz etmekle suçlandıktan üç yıl sonra görevinden ayrılarak Orange Nano'yu kurdu.

Orton suçlamaları şiddetle reddetti. Hammond da UC-Irvine'den mezundu ve Orton'ın öğrencilerindi. Daha sonra GT23'ten satın alındıktan sonra yüzlerce kadın DNA örneğini Orange Nano'dan aldığı özel bir araştırma laboratuvarı kurdu.

AdilUyarı'nın araştırması, Hammond ile Vogel'ın iki yıldan uzun zaman önce dark web'de Pis4 adında bir site açtıklarını ortaya çıkardı. Sitenin müşterileri, DNA'larında DRD4 olarak bilinen kromozom modeli bulunan kadınların kimliklerini ve konumlarını indirdikleri servise yıllık 500$ ödüyorlardı. Bazı genetik araştırmacılar DRD4'ün uyuşturucu ve seks bağımlılığı gibi riskli davranışların göstergesi olduğu sonucuna varıyorlar.

"Bu kadınları satıyorlardı," dedi, araştırmaya yakın bir kaynak. "Bu ürkütücü adamlar üzerlerinde üstünlük kurabileceklerini düşündüklerini kadınların listesini satın alıyorlardı. Onlarla bir barda ya da başka bir yerde karşılaşmış gibi davranabilirler ve kolayca kandırabilirlerdi. Hastalıklı bir şey bu, aralarında katil olmasına şaşmamak gerek."

FBI, internet sitesinin kayıtlarından Pis4'ün yüzlerce ödeme yapan müşterisi olduğunu, çoğunun incel'lere –kendilerini "istemsiz bekâr" olarak tanımlayan erkekler– hizmet eden internet forumlarına katıldığını ve diğerlerininse kadın düşmanı bakış açıları olduğunu belirtti.

"Korkunç bir çağdayız," dedi Harvard Üniversitesi'nde hukuk profesörü olan ve genetik alanlarındaki etik hakkında uzmanlık yapan Andrea McKay. "Tacizilerin kurbanlarını kendilerine göre sipariş verdiği bir aşamaya ulaştık."

GT23'ten iletilen DNA'lar anonimdi ancak yetkililer, internette RogueVogue lakabını kullanan deneyimli hacker Roger Vogel'ın, şirketinin bilgisayarlarına gizlice girerek DNA'sı Orange Nano'dan Hammond'a sa-

tılan kadınların kimlik bilgilerine ulaşabildiğine inanıyorlar.

Pis4'ün kullanıcılarından biri Örümcek Kuşu'uydu. FBI katilin, art arda cinayetlerinin kurbanlarını seçerken sitede sunulan profilleri kullandığını düşünüyor. Ajanlar saldırıdan kurtulan Pasadenalı kadın da dahil 11 kurban olduğunu belirlediler ve daha fazlası olabileceğine inanıyorlar. Santa Fe'de bugün mezar açma işlemi yapılması bekleniyor ve onun sonucunda on ikinci kurban tespit edilebilir.

Kadın kurbanlar arasındaki bağlantı ölüm şekilleri ya da zarar gördükleri bölgeler. Kadınların her biri, atlanto-okspital diskolasyonu denilen tahrip edici bir boyun kırılması yaşadı. Adli tabipler bunu, başın normal sınırından 90 dereceden fazla, şiddetli bir şekilde döndürüldüğünde gerçekleşen boyun kemikleriyle omuriliğin tamamen kırılması anlamına gelen dahili dekapitasyon olarak adlandırıyor.

"Adam güçlü," dedi FBI'da çalışan Metz. "Boyunları tam anlamıyla çıplak elleriyle ya da bir tür kol kilitleme manevrasıyla kırdığını düşünüyoruz. Korkunç ve acı verici bir ölüm şekli."

Örümcek Kuşu, internetteki ismini doğanın en acımasız katillerinden biri olarak bilinen kuştan alıyor. Bu kuş avını –tarla fareleri ve diğer küçük hayvanlar– sessizce takip ediyor ve arkadan saldırarak kurbanını gagasında yakalıyor ve boynunu kırıyor.

Cinayetlerin ve soruşturmanın hızla büyüyen ve milyar dolarlık genetik analiz sektörünü etkileyeceği açık. *AdilUyarı*'nın yaptığı bir araştırmada Gıda ve İlaç Dairesi'nin kontrolündeki sektörün, kurumun sektö-

re yönelik kural ve düzenlemeleri yürürlüğe koymak için uzun süredir devam eden çalışmaların ortasında olduğundan neredeyse denetlenmenin hiç olmadığını tespit etti . DNA örneklerinin anonimliğini korumaya yönelik tedbirlerin ihlal edildiğine dair güçlü göstergenin sektöre bir şok dalgası yaratacağı kuşkusuz.

"Bu ezber bozan bir durum," dedi UCLA'da yaşam bilimleri profesörü olan Jennifer Schwartz. "Sektörün tamamı anonimliği koruma prensibi üzerine kurulu. Bu ihlal edildiyse geriye ne kalıyor? Bir sürü korkmuş insan ve sallanmaya başlayan koca bir sektör."

FBI, Pis4 sitesini kapattı ve kimlik bilgileri Hammond ve Vogel tarafından açığa çıkarılan ve satılan kadınlarla iletişime geçmeye çalışıyor. Metz, şüphelinin öldürdükten sonra Hammond'ın laboratuvarından aldığı birden çok profil olabileceğine dair güçlü göstergeler bulunduğunu söyledi. GT23'ün ve Orange Nano'nun soruşturmanın bu kısmında tam işbirliği içerisinde olduğunu da ekledi.

"Şu anda önceliğimiz bu," dedi Metz. "Bu adamı bulmak zorundayız elbette ama onları uyarmak ve korumak için o masum kadınların hepsine ulaşmamız şart."

Matz, Hammond ve Vogel'ın öldürülme nedenlerinin kesin olmadığını ancak bu iki adamın Örümcek Kuşu'nun kimliğini tespit etmekte kilit rol oynadığını belirtti.

"Bana kalırsa soruşturmadan haberdar oldu ve onu tespit etmeye yardım edebilecek yegâne kişilerin bu iki adam olduğunu biliyordu," dedi Metz. "O yüzden yok olmaları gerekiyordu ve o adamlar da kendi silahlarıyla vurulmuş oldular. Onlara karşı pek sempati duyan yok, o kadarını söyleyeyim."

Hammond ile Vogel arasındaki ilişki hakkında çok az şey biliniyor olsa da bu iki adamın UC-Irvine'de tanıştığı ve ev arkadaşı olduğu açık. O dönemki öğrenciler, kadın öğrencileri dijital zorbalığa maruz bırakan gayrıresmi ve izinsiz bir grupta yollarının kesiştiğini söylüyorlar.

"Bugün gördüğünüz incel gruplarının habercisiydi," dedi, isminin gizlenmesini talep eden bir okul yetkilisi. "Kadın öğrencilere bir sürü şey yapıyorlardı: Sosyal medya hesaplarını hackliyorlar, yalanlar ve dedikodular yayıyorlardı. Bazı öğrenciler yapılanlar nedeniyle okulu bıraktı. Ama suçlular her zaman izlerini sakladılar. Hiç kimse bir şey kanıtlayamadı."

İncel'ler esasen kendilerini istemsiz bekâr olarak tanımlayan ve internet forumlarında romantik sorunları için kadınları suçlayan ve kötüleyen erkekler. Son yıllarda, incel'lere atfedilen kadına karşı şiddet vakalarında artış görülüyor. FBI bu grupları giderek artan bir tehlike olarak görüyor.

Pis4 internet sitesi de bu tavırlar ve düşüncelerle dolu görünüyor, dedi Metz.

"Bu adamlar kadın düşmanı ve bunu çok aşırı bir sınıra götürüyorlar," dedi. "Ve şimdi yedi ya da sekiz kadın öldü ve bir başkası bir daha asla yürüyemeyebilir. Korkunç bir şey."

Bu sırada yetkililer dün Vogel'ın vur-kaç sonucu öldürülmesinin Örümcek Kuşu'nun yöntemlerini değiştirdiğini gösterdiğinden izini sürmenin daha da zorlaşacağından korkuyorlar.

"Peşinde olduğumuzu biliyor ve üzerine kapanan ağdan kurtulmanın en iyi yolu ya öldürmeyi kesmek

ya da rutinini değiştirmek," dedi Metz. "Ne yazık ki bu adam öldürmekten zevk alıyor, o yüzden duracağını sanmıyorum. Kimliğini tespit etmek ve onu yakalamak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

JACK

41

İlk haberimizin yayınlanmasından yüz gün sonra Örümcek Kuşu ne yakalanmış ne de kimliği tespit edilmişti. Geçen zaman içinde Emily Atwater'la otuz iki haber daha yazdık, soruşturmayı sürdürdük ve ilk haberimizden sonra çekirge misali üşüşen diğer basın organlarının önüne geçtik. Myron Levin, *Los Angeles Times*'la özel bir ortaklık ayarlamıştı ve haberlerimizin çoğu ön sayfada, katlanan kısmın üzerinde çıkıyordu. Genişleyen soruşturmayı ve onaylanan diğer iki kurbanı haberleştirdik. William Orton ve savuşturduğu tecavüz dosyasıyla ilgili kapsamlı bir dosya yayınladık. Gwyneth Rice hakkında yazdık ve sonrasında tedavi masraflarını karşılamaya yardım etmek için bağış topladık. Hatta kadın kurbanlarına yaptıklarını kutlayan incel gruplarının internette Örümcek Kuşu'nu mide bulandırıcı bir şekilde yüceltmelerini işledik.

Myron Levin'in çalışanlarının yarısını kaybetme endişesi gerçekleşti ama nedenleri beklenmedikti. Örümcek Kuşu'nun hâlâ aramızda olması Emily'yi, sonraki hedefleri olacağımız konusunda fazlasıyla korkuttu. Gelişmelerin azalması sonucu haber irtifa kaybetmeye başlayınca *AdilUyarı*'dan ayrılmaya karar verdi. Kitap ve podcast teklifleri aldık. Onun kitap teklifini kabul etmesine, benimse podcast'i kaydetmeme karar verdik. Emily İngiltere'ye, benim bile bilmediğim gizli bir yere taşındı. Gizlilik, konumunu kimseye açıklamaya zorlanmayacağım anlamına geldiğinden böylesinin daha iyi

olduğunda ısrar etti. Neredeyse her gün konuşuyorduk ve ikimizin adı altında yazacağı son haberlerin ham kayıtlarını ona e-postayla yolluyordum.

Haberin yüzüncü günü aynı zamanda benim *AdilUyarı* kariyerimin de sonuydu. Bir bildiri almıştım ve hangi güncelleme yapılırsa yapılsın podcast'te aktaracağıma karar verilmişti. Orası gazetecilikte yeni bir mecraydı ve ses odasına gidip konuşmayı yazmaya ve habere yeğlerdim.

Adını *Cinayet Radarı* koymuştum.

Myron yerimize başkalarını alacağına pek üzülmüyordu. Artık onun için çalışmak isteyen gazetecilerin özgeçmişleriyle dolu koca bir çekmecesi vardı. Örümcek Kuşu *AdilUyarı*'yı bir hayli göz önüne çıkarmıştı. Dünya genelindeki gazeteler, internet siteleri ve televizyon haber programları haberi çıkardığımız için bizden alıntı yapıyordu. CNN'e, *Good Morning America*'ya ve *The View*'e misafir olarak katılmıştım. *60 Minutes* haberlerimizi takip etmiş ve *Washington Post* Emily'yle benim biyografilerimizi yayınlayarak ara sıra hırçınlaşan ortaklığımızı tarihin en büyük gazeteci ikilisi Woodward ve Bernstein'e bile benzetmişti.

Ayrıca *AdilUyarı*'nın okur sayısı artmıştı ve bu sadece Örümcek Kuşu haberleri yayınladığımız günlerle sınırlı değildi. Yüz gün sonra bağışlarda da artış görmeye başlıyorduk. Myron artık telefonda potansiyel destekçileri ikna etmeye çalışmıyordu. *AdilUyarı*'da her şey yolundaydı.

Emily'yle yazdığımız son haber, otuz iki tanesinin içindeki en tatmin edici olandı. William Orton'ın cinsel saldırı suçundan tutuklanmasıyla ilgiliydi. Marshall Hammond ve Roger Vogel hakkındaki haberlerimiz Orange County yetkililerini Orton'ın eski öğrencisine uyuşturucu verip tecavüz ettiği suçlamalarını tekrar açmaya teşvik etmişti. Hammond'ın,

Orton'ın istediği DNA örneğini alarak şerif laboratuvarına götürdüğüne ve bilinmeyen bir örnekle yerini değiştirdiğini, bu şekilde tecavüz kitindeki örnekle *Eşleşme Yok* sonucunun çıktığına karar vermişlerdi. Yeni bir soruşturmayla Orton'dan başka bir örnek alınarak tecavüz kitindeki örneklerle karşılaştırılmıştı. Eşleşme sağlanmış ve Orton yakalanarak suçlu bulunmuştu.

Gazetecilik çoğu zaman olayları ve yaşananları halka sunmaktan ibaretti. Yolsuzluk yapan bir politikacıyı devirmesi, yasaları değiştirmesi ya da bir tecavüzcüyü tutuklaması nadir gerçekleşirdi. Gerçekleştiğindeyse de tatmin ediciliği eşsizdi. Örümcek Kuşu hakkındaki haberlerimiz halkı uyarmış, hayatları kurtarmış olabilirdi. Aynı zamanda bir tecavüzcüyü hapse tıkmıştı. Başardıklarımızla ve meslek sürekli saldırı altındayken kendime gazeteci demekten gurur duyuyordum.

Myron'un elini sıktıktan ve ofisten son kez ayrıldıktan sonra Rachel'la buluşmak ve hayatımın bir bölümünün kapanıp yeni birinin açılmasını kutlamak üzere Mistral'daki bara gittim. Planımız buydu ancak öyle gelişmedi. Yüz gündür içimde artık zapt edemediğim bir soruyla yaşıyordum.

Rachel çoktan bara gelmiş, barın arka duvara doğru kıvrılan sol ucunda, hep kapmaya çalıştığımız iki sandalyeden birine oturmuştu. Orası bize mahremiyet ve barla restoranı aynı anda görebilmemizi sağlıyordu. Uzun köşesinin ortasında bir çift ve uçta, Rachel'ın karşı tarafında tek başına bir adam oturuyordu. Çoğu akşam olduğu gibi işler yavaş başlıyor, sonradan canlanıyordu.

Fransız İzlenimci bu akşam iş başındaydı. Rachel sahte Fransız aksanlı barmen Elle'e arkasından böyle seslenmeye başlamıştı. İşaret ederek yanıma çağırıp bir martini söyledim ve çok geçmeden Rachel'la kadehleri tokuşturuyorduk.

"Yeni şeylere," dedi Rachel.

"*Sláinte*," dedim.

"Aa, şimdi Fransız İzlenimci'nin yanında bir de İrlandalı şairimiz mi var?"

"Evet, tarihi geçmiş şair. Eskiden galiba. Şimdi podcast şairiyim."

İrlanda aksanım çok iyi değildi, o yüzden yapmayı bıraktım ve martinin yarısını içtim. Sormam gereken büyük soru için içkinin cesaretine ihtiyacım vardı.

"Bugün veda ederken Myron'un gözlerinde bir damla yaş görmüş olabilirim," dedim.

"Ah, Myron'u özleyeceğim," dedi Rachel.

"Onu tekrar göreceğiz, hem Örümcek Kuşu hakkındaki güncellemeleri aktarmak için podcast'e gelmeyi kabul etti. Podcast'in reklamını yapacak."

"Güzel."

Martinimi bitirdim ve Elle hızla yenisini getirdi. Ben onu bitirirken Rachel'la havadan sudan konuştuk. Kendi içkisini tazeletmediğini, hatta bir bardak su söylediğini fark ettim. Barın diğer ucunda tek başına oturan adama bakıp duruyordu.

Dirseklerimi bara dayamıştım, şimdiyse ellerimi birbirine sürtüyor, parmaklarımı kıtlatıyordum. İçimde alkol seviyesi artarken cesaretim de kayboluyordu. Şüphemi, daha önceki doksan dokuzunda olduğu başka geceye bırakmaya karar veriyordum.

"Pişmanlık mı duyuyorsun?" diye sordu Rachel.

"Hayır, hiç değil," dedim. "Neden?"

"Gözlem: Ellerini sıkıyorsun. Ve şey görünüyorsun... Bilmiyorum. Dalgın? Endişeli? Aklın başka yerdeymiş gibi."

"Aslında... sana uzun süredir sormak istediğim bir şey var."

"Tabii. Ne?"

"Greyhound'daki o akşam kaynak gibi davranıyor ve Emily'yle bana Vogel'la ilgili bilgiler veriyor, gördüğün güvenlik kamerası görüntüsünü tarif ediyordun..."

"Öyle davranmıyordum. Kaynağındım zaten, Jack. Ne soracaksın?"

"Numaraydı değil mi? FBI'la -Metz denen o adamla- Örümcek Kuşu'nu Vogel' yönlendirmemizi istedin. O yüzden bize..."

"Neden bahsediyorsun sen, Jack?"

"Söylemek zorundayım. Düşünüp duruyordum. Söyle işte. Başa çıkabilirim. Muhtemelen seni kapı dışarı edenlere sadakat gösteriyordun. Geri dönmek için bir tür anlaşma mıydı, yoksa..."

"Jack, güzel bir şeyi bir daha mahvetmeden önce kapa şu çeneni."

"Gerçekten mi, mahvedecek olan ben miyim? Onlarla bu işi yapan sensin ama her şeyi mahveden benim, öyle mi? Bu hiç..."

"Şu anda bunu konuşmak istemiyorum. Ve içmeyi kes."

"Ne diyorsun sen? İçerim. Fazla kaçırdıysam eve yürüyebilirim ama şu anda hiç de o seviyede değilim. FBI'yla bir olup numara yaptın mı yapmadın söylemeni istiyorum."

"Dedim ya, numara değildi. Ve dinle beni, bir sorunumuz var."

"Biliyorum. Keşke bana söyleseydin. İstediğin gibi..."

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Sorunumuz burada."

Sesi ısrarlı bir fısıltıya dönüştü.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

"Bana ayak uydur yeter," dedi.

Dönüp beni yanağımdan öptü, sonra da boynuma bir kolunu dolayarak iyice yaklaştı. Toplum içinde nadiren yakınlık

gösterirdi. Bir şeyler olduğunu anladım. Ya dikkatimi sorumdan uzaklaştırmak için aşırıya kaçıyordu ya da son derece korkunç bir sorun vardı.

"Şu barın karşısındaki adam," diye fısıldadı kulağıma. "Belli etme."

İçkime uzanırken barda tek başına oturan adama göz attım. Bana hiçbir şekilde şüpheli gelmemişti. Önünde yarısı buzla ve saydam bir sıvıyla dolu bir kokteyl kadehi duruyordu. Kadehte bir dilim misket limonu da vardı.

Yüzümü Rachel'a çevirmek için taburemi döndürdüm. Ellerimiz üst üsteydi.

"Ne olmuş ona?" diye sordum.

"Benden hemen sonra geldi ve hâlâ yudum yudum ilk içkisini içiyor," dedi.

"Belki yavaş gidiyordur. Sen de ilk kadehini içiyorsun."

"Onun yüzünden. Bizi izlemeden izliyormuş gibi bir hali var. Beni yani."

"Ne demek bu?"

"Buraya geldiğinden beri bu tarafa bir kere bile bakmadı demek. İzlemek için aynaları kullanıyor."

Barın arkası boyunca geniş bir ayna, tepedeki tavanda da bir tane daha vardı. Bahsi geçen adamı ikisinde de görebiliyordum, yani o da bizi görebiliyor olmalıydı.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Ve omuzlarına baksana."

Kontrol ettim: Omuzları geniş, bisepsleri ve boynu kalındı. Örümcek Kuşu'nun açığa çıktığı günden beri FBI onun, hapishanede vücut çalışmış ve muhtemelen boyun kırma hareketini mükemmelleştirmiş eski bir hükümlü olduğuna dair bir teoriyi kovalıyordu. Soruşturma, Starke'daki Florida Eyalet Hapis-

hanesi'nde, cesedi çamaşırhanedeki endüstriyel bir çamaşır makinesinin arkasına sıkıştırılmış halde bulunmuş bir mahkûmun çözülmemiş cinayetine ulaşmıştı. Adamın boynu öyle sert kırılmıştı ki ölüm nedenine dahili dekapitasyon yazılmıştı.

Olay hiç çözülememişti. Hapishanenin çamaşırhanesinde birçok mahkûm çalışıyor ya da oraya giriş yapabiliyordu ancak güvenlik kameraları kurutucuların çıkardığı buhar yüzünden buğulanmıştı: Çalışanların defalarca belirttiği ancak asla dile getirilmeyen bir sorundu.

Büro, bir aydan fazla hapishane bahçesindeki kameraların videolarını incelemiş ve çamaşırhanede çalışan veya cinayet günü oraya giriş yapan her mahkûmun verileri üzerinde çalışmıştı. Ajan Meltz bana, mahkûmu Örümcek Kuşu'nun öldürdüğüne emin olduğunu söylemişti. Cinayet dört yıl önce, Örümcek Kuşu'nun cinayetleri başlamadan önce gerçekleşmişti ve katilin Florida'da başlattığı örüntüye uyuyordu.

"Tamam," dedim. "Ama bekle bir dakika."

Telefonumu açıp fotoğraf arşivine girdim. Örümcek Kuşu'nun çizimi hâlâ kayıtlıydı. Açtım ve ekranı Rachel'a doğru eğdim.

"Ona pek benzemiyor," dedim.

"Ben bu çizimlere çok güvenmiyorum," dedi.

"Ama Gwyneth iyi bir eşleşme olduğunu söylemişti?"

"Duygusal durumdaydı. Eşleşmelerini istedi."

"Unabomber'ın çizimi tam isabetti."

"O milyonda birdi. Hem Örümcek Kuşu'nunki ülkedeki her televizyon kanalına çıktı. Aksi takdirde görünüşünü değiştirmesi gerekir. Ki bu inceller için büyük bir şeydir. Estetik ameliyat yani. Hem adamın yaşı tam tutuyor: Otuzlarının ortalarında."

Başımla onayladım.

"O zaman ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Öncelikle burada olduğundan haberimiz yokmuş gibi davranacağız," dedi Rachel. "Ve Metz'i dahil etmeye çalışacağım."

Telefonunu çıkardı ve kamera uygulamasını açtı. Telefonu selfie çekiyormuş gibi tuttu. İkimiz birden yaklaştık ve o barın diğer tarafındaki adamın fotoğrafını çekerken gülümsedik.

Kısa bir süre fotoğrafı inceledi.

"Bir tane daha," dedi.

Gülümsedik ve bir tane daha çekti; bu sefer adamın yüzüne iyice yakın çekim yaptı. Neyse ki Elle ortadaki çiftle konuşmak için öne eğilmişti, bu sayede engel olmadan Rachel fotoğrafı çekebildi.

Fotoğrafa bakmak için eğildim ve kötü bir kare yakalamışçasına sahte sahte güldüm.

"Sil şunu," dedim. "Bok gibi görünüyorum."

"Hayır, ben bayıldım," dedi.

Rachel asıl fotoğrafı düzenliyor, çözünürlüğünü bozmadan mümkün olduğunca yakınlaştırıyordu, ardından kaydetti. İşi bittiğinde Ajan Metz'e şu mesaj eşliğinde gönderdi:

Bu adam bizi izliyor. Bence o. Nasıl halledeceğiz?

Yanıtı beklerken havadan sudan konuşuyormuş gibi davrandık.

"Nasıl oldu da seni öğrenip buraya kadar takip etti?" diye sordum.

"Basit," dedi Rachel. "Hem haberlerinde hem de podcast'inde vardım. Beni ofisimden beri takip ediyor olmalı. Kilitledikten sonra doğrudan buraya geldim."

Akla yatkın duruyordu.

"Ama bu, profille çelişiyor," dedim. "Büronun profil uz-

manlarının hepsi intikam duygusu olmadığını söyledi. Haber çoktan yayınlandı. Neden bize bir şey yapmak için buraya gelme riskini alsın? Daha önce yapmadığı tarzda bir hareket."

"Bilmiyorum, Jack," dedi Rachel. "Belki başka bir şey vardır. Podcast'te onun hakkında bir sürü genelleme yaptınız. Belki adamı sinirlendirmişsindir."

Telefonunun ekranı Meltz'den gelen mesajla aydınlandı.

Neredesin? Bir Lyft'le Ajan Amin'i yolluyorum. Takip ederse onu at nalına yönlendiririz.

Rachel adresi mesaj gönderdi ve Lyft aracının yaklaşık varış zamanını sordu. Metz kırk dakikaya geleceğini söyledi.

"Tamam, o zaman bir tur daha söyleyecek, sonra da ikimiz de araba kullanamazmışız gibi davranacağız," dedi Rachel. "Sahte Lyft isteğinde bulunacağız, sonra Amin'le arabaya bineceğiz."

"At nalı ne?"

"Araba tuzağı kuracaklar. Biz uzaklaşacağız, o takip edecek, onlar da at nalını arkasından kapatacaklar, böylece gidecek yeri kalmayacak."

"Daha önce hiç at nalı operasyonunda bulundun mu?"

"Ben mi? Hayır. Ama eminim onlar yapmışlardır."

"Umarım işe yarar."

42

Kırk dakika sonra FBI'ın Lyft minivanının arkasındaydık, direksiyonda Ajan Amin vardı. Mistral'dan çıkarak Ventura Bulvarı'nda batıya yöneldi

"Plan ne?" diye sordu Rachel.

"At nalını hazırladık," dedi Amin. "Sadece peşinizde biri var mı görmemiz lazım."

"Metz helikopter ayarladı mı?"

"Evet ama başka bir operasyon bitene dek beklememiz gerek. Yolda, geliyor."

"Peki kaç tane arabamız var?"

"Lyft de dahil dört tane."

"O kadar yeter. Gözetlendiğimizi fark edip korkabilir."

"Kısa sürede bu kadarını yapabildik."

"At nalı nerede?"

"101'in kuzey tarafındaki Tyrone Bulvarı'nda. Nehrin sonunda bitiyor ve sadece beş dakika uzakta."

Rachel'ın arabanın karanlığında başıyla onayladığını gördüm. Yaydığı kaygıyı dengelemekte pek işe yaramadı.

Van Nuys Bulvarı'nda kuzeye döndük. 101'in üst geçidinin yalnızca birkaç blok ötede olduğunu görebiliyordum.

Rachel telefonunu çıkarıp arama yaptı. Bir tek onun konuştuğu kısımları duydum.

"Matt, bu operasyonu sen mi yönetiyorsun?"

Böylece Matz'i aradığını anlamış oldum.

"Restorandan çıktı mı?"

Dinledi ve sonraki sorusu bardaki adamın, biz gittikten sonra peşimizden geldiğini doğrular nitelikteydi.

"Hava desteği nerede?"

Dinlerken başını iki yana salladı. Cevap hoşuna gitmemişti.

"Evet, umarım."

Aramayı sonlandırdı ama son kelimelerindeki ton Metz'in yanlış yönettiğini düşündüğünü gösteriyordu.

Otoyolun altından geçtik, sonra Riverside Drive'ın doğusuna ani bir dönüş yaptık. Dört blok sonra Tyrone'a yaklaşırken Amin sağa dönüş sinyalini verdi.

Amin kulaklığından telsiz trafiğini takip ediyordu. Bir talimat aldı ve bize aktardı.

"Pekâlâ, adam arkamızda," dedi. "Çıkmaz sokağa girip duracağız. Siz ikiniz içeride kalın. Ne olursa olsun minivandan ayrılmayın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedim.

"Anladım," dedi Rachel.

Dönüşü yaptık. Sokağın iki tarafına park halinde arabalar sıralanmıştı ve loş bir ışığı vardı. İki yanında tek katlı aile evleri görünüyordu. Bir blok ötede, yüksek otoyolun altı metrelik duvarını görebiliyordum. Arabaların ve kamyonetlerin tepeleri soldan sağa geçiyor, batıya ve şehrin dışına ilerliyordu.

"Burası yerleşim yeri ve çok karanlık," dedi Rachel. "Kim seçti bu sokağı?"

"Kısa sürede bulabildiğimiz en iyi yer burası," dedi Amin. "İşe yarayacak."

Arka pencereye bakmak üzere döndüm ve bir arabanın yavaşça dönüp Tyrone'da peşimizden gelirken far ışıklarının

yolu kapladığını gördüm.

"İşte geldi," dedim.

Rachel arkaya, ardından öne göz attı; belli ki bu manevrayı benden daha iyi biliyordu.

"Kesim nerede?" diye sordu.

"Geliyor," dedi Amin.

Kesimin ne anlama geldiğini düşünerek bütün pencereleri taradım. Tam sağımızdaki açıklıktan geçerken yola geri geri giren bir arabanın ışıklarının parladığını gördüm. Sonra araba arkamızdaki sokağa sallanarak girdi ve peşimizdeki arabanın önünde aniden durarak onunla aramızda bir bariyer oluşturdu. Bunların hepsini arka camdan izledim. Aynı anda başka bir araba peşimizdeki arabanın arkasındaki garaj yolundan çıkıp onu sıkıştırdı.

Ajanların ilk arabanın yolcu tarafındaki iki kapıdan dışarı fırladıklarını ve önlerinde kendilerini korumaya aldıklarını gördüm. Aynı şeyin köşeye sıkıştıran diğer taraftaki araba için de geçerli olduğunu varsaydım.

Amin arabayı sürmeye devam etti, bizimle yakalama operasyonu arasına daha fazla mesafe koydu.

"Dur burada!" diye bağırdı Rachel. "Dur!"

Onu duymazdan gelen Amin, Los Angeles Nehri olarak bilinen beton su kemerini çevreleyen çitlerin olduğu sokağın sınırına ulaştığımızda minivanı yavaşça durdurdu.

"İçeride kalın," dedi Amin. "İçeride kalın!"

"Saçmalık," dedi Rachel. "Adam oysa görmek istiyorum."

Kapıdan atlayarak çıktı.

"Lanet olsun," dedi Amin.

O da peşinden atladı ve bana açık kapısından işaret etti.

"Sen burada kal," dedi.

Sokakta Rachel'ın peşinden gitti. Bunu benim de kaçırmayacağıma karar vermeden önce bir saniye kadar bekledim.

"Sikerim böyle işi."

Rachel'ın açık bıraktığı kapıdan çıktım. Etrafa bakındığımda Rachel'ın ablukanın yakınında olduğunu gördüm. Amin hemen arkasındaydı. Sağdaki kaldırıma ilerledim ve kenara park edilmiş arabaların korumalarının ardından sokakta yürümeye başladım.

At nalı şimdi farlarla ve otoyolun üzerinden sarkan helikopterin ışığıyla aydınlatılmıştı. İlerideki sokaktaki adamların giderek yükselen bağırtılarını duydum.

Ardından açıkça ve pek çok ses tarafından tekrar edilen tek bir kelime duyuldu. *"Silah!"*

Hemen sonra yaylım ateşi başladı. Ayırıp sayılamayacak kadar fazlaydı. Bunların tamamı beş, belki on saniye içinde gerçekleşmişti. İçgüdüsel olarak kaldırımdaki araba sırasının arkasına eğildim ancak sokakta ilerlemeye devam ettim.

Silah atışları bitti ve doğrularak yürümeyi sürdürdüm. Şimdi güvende olduğundan emin olmak için Rachel'a bakınıyordum. Onu hiçbir yerde görmedim.

Ürkütücü bir sessizliğin ardından bağırışlar tekrar başladı ve son derece net bir uyarı duydum.

Sıkıştırılan yere vardığım iki arabanın arasından tepeden gelen ışığın içine adım attım.

Bardaki adam eski bir Toyota'nın açık kapısının yanındaki zeminde, yüzü yukarı dönük haldeydi. Sol elinde ve kolunda, göğsünde ve boynunda mermi izleri gördüm. Ölmüştü; gözleri açıktı ve boş boş yukarıdaki helikoptere bakıyordu. FBI baskın ceketi giymiş bir adam iki buçuk metre ötesin-

deydi, bacakları yerde duran krom kaplı tabancanın iki yanına ayrılmıştı.

Hafifçe döndüğünde Roger Vogel'ın Örümcek Kuşu tarafından ezilmesinden sonra tanıştığım ajan olduğunu fark ettim. Metz.

O da beni gördü.

"Hey, McEvoy!" diye bağırdı. "Geri çekil! Geri çekil ulan!"

Masum olduğumu göstermek için ellerimi genişçe açarak kaldırdım. Metz, yakında duran başka bir ajana işaret etti.

"Onu minivana geri götür," diye emir verdi.

Ajan bana doğru geldi. Kolumdan yakaladı ancak elinden kurtularak Metz'e baktım.

"Metz, şaka yapıyorsun herhalde!" diye bağırdım.

Ajan beni daha sertçe tutmak için harekete geçti. Metz silahın yanından ayrılıp yanıma geldi, ajanı durdurmak için elini kaldırdı.

"Ben hallederim," dedi Metz. "Sen silaha göz kulak ol."

Ajan yönünü değiştirdi ve Metz bana yaklaştı. Bana dokunmasa da arkasında yerde yatan adamı görmeyeyim diye ellerini açtı.

"Jack, bak, burada olamazsın," dedi. "Burası bir olay yeri."

"Ne oldu?" diye sordum. "Rachel nerede?"

"Rachel'ı bilmiyorum. Ama Jack, geri çekilmen lazım. Bırak işimizi yapalım, sonra konuşuruz."

"Silah mı çekti?"

"Jack..."

"O muydu? Örümcek Kuşu silah kullanmıyordu."

"Jack, dinle beni. Şu anda bunu konuşmayacağız. Bırak

olay yerinde işimizi yapalım, sonra konuşuruz. Sen şimdi kaldırıma dön yoksa aramızda sorun çıkacak. Uyarıldın say."

"Basının ben. Burada olma hakkım var."

"Var ama koduğumun olay yerinin *ortasında* değil. Sabrım cidden taşıyor..."

"Jack..."

İkimiz de döndük. Rachel, arkamdaki iki park halindeki arabanın arkasında duruyordu.

"Rachel, onu şimdi uzaklaştır yoksa sonrasında kefaletini ödemek zorunda kalırsın," dedi Metz.

"Jack, hadi," dedi Rachel.

Bana eliyle işaret etti. Yerdeki ölü adama baktıktan sonra döndüm ve ona doğru yürüdüm. İki arabanın arasından geçip kaldırıma çıktı. Peşinden gittim.

"Vurulduğu anı gördün mü?" diye sordum.

"Sadece düşüşünü gördüm," dedi.

"Adamın silahı vardı. Örümcek Kuşu öyle..."

"Biliyorum. Bunları öğreneceğiz ama geri çekilip işlerini yapmalarına izin vermemiz lazım."

"Delilik bu. Daha yirmi dakika önce bu adam barda karşımızda oturuyordu. Şimdiyse ölü. Bak şimdi aklıma geldi, Myron'u aramalıyım. Yapacak bir haberimiz daha olduğunu söylemeliyim."

"Onu biraz bekletelim, Jack. Bırakalım işlerini yapsınlar, sonra bakalım Metz ne söyleyecek."

"Peki, peki."

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. Ve sonra ne konuştuğumu veya sonuçlarını düşünmeden konuştum.

"Ona o günü de soracağım. Metz'e. Bakalım numara olduğunu reddedecek mi."

Rachel döndü ve bana baktı. Başta hiçbir şey söylemedi. Yalnızca yavaşça başını iki yana salladı.

"Salaksın sen," dedi. "İşte yine yaptın."

SON HABER

FBI "Örümcek Kuşu" Operasyonunda Silahlı Bir Adamı Öldürdü
Yazan: Myron Levin

Federal yetkililer, dün gece Sherman Oaks'da Örümcek Kuşu seri katili dosyasını araştıran soruşturmacıyı takip eden Ohio'lu bir adamın, kendisini köşeye sıkıştıran ajanlara silah çekip doğrultunca FBI'ın açtığı yaylım ateşi sonucu öldürüldüğünü söyledi.

Dayton'lu Robinson Felder (35) 20.30'da, Otoyol 101'in hemen kuzeyindeki Tyrone Bulvarı'nda öldürüldü. Ajan Matthew Metz, Felder'in üç ay önce Örümcek Kuşu olarak bilinen cinayet şüphelisinin açığa çıkarılmasında en önemli rolü oynayan özel dedektif Rachel Walling'i takip ettiğini belirtti.

Metz, Felder'in arabasından alınan kanıtların, art arda cinayetleri ortaya çıkarıldığından bu yana Örümcek Kuşu'nu ilahlaştıran internet gruplarına dahil olduğunu gösterdiğini söyledi. Metz ayrıca çoğu dizüstü bilgisayarda ve Felder'in internet geçmişinde bulunan kanıtların bizzat Örümcek Kuşu olma ihtimalini ortadan kaldırdığını dile getirdi.

FBI ajanları Felder'i çıkmaz bir sokakta durdurdu ve ona arabasından çıkmasını emrettiler. Metz, Felder'in başta boyun eğdiğini ancak sonra bir anda belinden bir silah çıkararak arabasından çıktığını belirtti. Metz, Felder'ın silahını ajanlara doğrulttuğunu, birçoğunu ateşe teşvik ettiğini söyledi. Felder ölümcül yaralanarak olay yerinde yaşamını kaybetti.

Metz'in söylediğine göre ajanlar Felder'in arabasında, olay yerinden alınan silahın yanında bir kaçırma ve işkence kiti buldular. Bu kiti kablo bağı, selo bant, ayrıca halat, bir bıçak, pense ve küçük bir asetilen kaynak şaloması bulunan bir spor çantası olarak tarif etti.

"Niyetinin Bayan Walling'i kaçırmak ve öldürmek olduğuna inanıyoruz," dedi Metz.

Federal ajan, bu öldürme planının nedeninin Walling'in Örümcek Kuşu dosyasındaki rolü olduğunu söyledi. Eski bir FBI profil uzmanı olan Walling, boyunlarını vahşi bir şekilde kıran bir katilin ellerinde ölen ülkenin dört bir yanındaki kadınların ölümleri konusunda *AdilUyarı*'yla görüşmüştü. *AdilUyarı*'nın araştırmaları bu kadınların hedef olmalarının sebebinin paylaştıkları belli bir DNA modeli olduğunu açığa çıkarmıştı. Hepsi DNA'sını popüler bir genetik analiz hizmeti veren GT23'e vermişti. Anonimleştirilen DNA'ları ardından ikincil piyasaya satılıyor, oradan da kadınların canını yakmak ve onlar üzerinde cinsel üstünlük kurmak isteyen erkeklerin kullandığı dark web sitesinin işletmecilerine veriliyordu.

Bu internet sitesi o zamandan beri kapalı. Örümcek Kuşu'nun ne kimliği tespit edilebildi ne de katil yakalanabildi. Art arda işlenen cinayetlerin *AdilUyarı* tarafından açığa çıkarıldığı haftalardan bu yana "incel" alt kültürünün internet forumlarında meşhur biri haline geldi. Erkek egemen bu hareket –"istemsiz bekâr" anlamına gelir– kadın düşmanlığı, seks hakkına sahip olma hisleri ve kadına karşı şiddete destek gibi şeyler içeren gönderilerle internette karakter buluyor. Ülke çapında kadınlara düzenlenen pek çok fiziksel saldırı, yetkililer tarafından incel'lere atfedildi.

Metz, Felder'in sosyal medya geçmişi incelendiğinde son haftalarda farklı incel forumlarında Örümcek Kuşu'nu ve kadınlara karşı işlediği şiddeti öven ve bunlara saygı gösteren birçok gönderi paylaştığının tespit edildiğini belirtti. Metz'e göre bu gönderilerin çoğunun sonuna *#hakediyorlar* yazmıştı.

"Bu adamın buraya, Örümcek Kuşu'na sadakatini göstermek adına Bayan Walling'i kaçırmaya geldiğine dair şüphemiz yok," dedi Metz. "Hanımefendi zarar görmediği için şanslıyız."

Walling yorum yapmayı reddetti. Hatta kendi hayatını kurtaran da kendisiydi. Sherman Oaks'daki bir restorandayken Felder'in kendisini izlediğini ve şüpheli davrandığını fark etti. FBI'la iletişime geçti ve Felder'in onu gizlice takip edip etmediğine karar vermek için hızla plan yapıldı. Walling, FBI'ın gözetimi altında restorandan ayrıldı ve arabasıyla Tyrone Bulvarı'ndaki daha önceden belirlenen noktaya gitti.

Metz, Felder'in onları arabasıyla takip ettiğini ve FBI'ın araç tuzağına düştüğünü dile getirdi. Ona elleri görünür biçimde arabadan çıkması söylendiğinde yerine getirdi. Ancak sonra, bilinmeyen bir nedenden kemerine uzandı ve .45 kalibre bir tabanca çıkardı. Silahı ateş etme pozisyonuna getirdiğinde üzerine ateş açıldı.

"Bize şans tanımadı," dedi vurulma anında olay yerinde olan ama bizzat ateş etmeyen Metz.

Olay yerinde yedi ajan daha vardı ve dördü Felder'e ateş etti. Metz, bu atışların büronun Kişisel Sorumluluk Ofisi ve ABD Savcılığı tarafından inceleneceğini dile getirdi.

Los Angeles Saha Ofisi'nin Yetkili Özel Yardımcı Ajanı Metz, Felder'in yaptıklarının incel topluluğunda-

ki başka kişileri de benzer davranmaya teşvik edebileceğini belirtti. Walling ve Örümcek Kuşu dosyasına dahil olan diğer kişilerin güvenliğinin sağlandığını söyledi.

Ayrıca Örümcek Kuşu'nun kimliğini tespit etme ve katili tutuklama çabalarının devam ettiğini ancak hüsranın her geçen gün arttığını kabul etti.

"Bu adam hapsi boylamadıkça rahat nefes alamayacağız," dedi. "Onu bulmak zorundayız."

JACK

43

Podcast'in Örümcek Kuşu hakkındaki son bölümünü kaydetmek üzere Cahuenga Bulvarı'ndaki Sun Ray Stüdyoları'nda toplandık. En azından dosyada yeni bir bölüme layık herhangi bir gelişme olana dek son olacaktı. Toplamda on yedi bölüm yapmıştım. Haberi akla gelebilecek her açıdan tartışmış, kayıt yaptırmaya ve kayda girmeye gönüllü, dosyayla alakalı herkesle röportaj yapmıştım. Bunların arasında hastane odasından katılan Gwyneth Rice da vardı; sesi şimdi laptopundan çıkan ürkütücü, elektronik bir yaratıktı.

Son bölümde ağırlıklı olarak dosyaya dahil edebildiğim tüm kişilerle canlı tartışma yapacaktım. Stüdyonun kayıt odasında yuvarlak bir masa vardı. Gelenlerse Rachel Walling, FBI'dan Metz, Anaheim Polis Merkezi'nden Dedektif Ruiz, *AdilUyarı*'dan Myron Levin ve William Orton dosyasında kurban Jessica Kelley'yi temsil eden Avukat Hervé Gaspar'dı. Deep Throat dediğim kişinin Ruiz mi yoksa Gaspar mı olduğunu hiçbir zaman çözememiştim. İkisi de reddetmişti. Fakat Gaspar podcast'te olma teklifini sabırsızlıkla kabul ederken Ruiz'i ikna etmek gerekmişti. Bu da tahminimi Gaspar'a yaklaştırıyordu. Dosyada oynadığı gizli rolün tadını çıkarıyordu.

Son olarak telefonda, İngiltere'deki bilinmeyen konumundan arayan ve sorulara hazır Emily Atwater vardı.

Planlanan saat henüz gelmeden beklemede aramalarımız vardı. Bu beni şaşırtmadı. Podcast'in sürekli büyüyen bir dinleyici kitlesi vardı. Canlı etkinlik duyurulduğunda önceki haftanın bölümünü çoktan yarım milyon insan dinlemişti.

Masanın etrafında toplandık ve stüdyonun teknisyeni ve sahibi Ray Stallings bize kulakları uzattı, mikrofonları ayarladı.

O an benim için tuhaftı. Robinson Felder'in kaçırma teşebbüsünün üzerinden neredeyse üç ay geçmişti. Bu zaman diliminde Rachel'ı yalnızca bir kere görmüştüm, onda da bıraktığı birkaç kıyafeti almak için daireme uğramıştı.

Özür dilememe ve o son gece yaptığım suçlamaları geri almama rağmen artık görüşmüyorduk. Uyardığı gibi suçlamam her şeyi mahvetmişti. İlişkimiz bitmişti. Onu son podcast'e almak için yalvarma ve yaltaklanmanın dijital versiyonu olan bir e-posta kulis kampanyası yapmam gerekmişti. Bölümü o olmadan da rahatlıkla yürütebilirdim ancak aynı odaya gelirsek aramızda bir şeylerin kıvılcımlanacağını ya da en azından günahlarımı itiraf etmem ve bağışlama ve anlayış istememem için bana bir şans vereceğini umuyordum.

Hâlâ Örümcek Kuşu tarafından ayrılmaz bir biçimde birbirimize bağlı olduğumuzdan iletişimi tamamen kesmemiştik. Ne de olsa benim kaynağımdı. Onun Metz'e ve FBI araştırmalarına, benimse ona erişimim vardı. Sadece e-posta yoluyla konuşsak da hâlâ konuşuyorduk ve birden fazla kez kaynak/muhabir ilişkisi sınırları dışında görüşmeye çalışmıştım. Ne var ki o karşı çıkmış, ilişkimizi bundan sonra profesyonel seviyede tutmamızı isteyerek bu tür çabaları reddetmişti.

Ray mikrofonu Rachel'ın ağzına yaklaştırırken ve ses seviyesini kontrol etmek için adını birkaç kez söyletirken onu izledim. Tüm bu süre boyunca benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Şimdi dönüp bakınca bu olaya en az dosyada

gerçekleşen herhangi bir şey kadar şaşırdığımı görüyordum. Kesin bir şeyden şüphe duymama ve temelde çatlaklar aramama yol açan içimde olanları ya da olmayanları fark edememiştim.

Yayına girdiğimizde podcast'in her bölümünün başlangıcında kullandığım hazır girişle söze başladım.

"Ölüm benim radarımda. Ondan para kazanıyorum. Mesleki itibarımı onun üzerinden şekillendiriyorum... Ben Jack McEvoy ve bu da sizi manşetlerin ötesine ve dosyanın dedektifleriyle beraber katilin peşine taşıyan *Cinayet Radarı*.

"Bu bölümde ilk sezonu, Örümcek Kuşu adıyla bilinen seri katilin ifşalanmasında ve peşine düşülmesinde rol oynayan dedektifler, avukatlar ve gazetecilerle birlikte canlı bir tartışma yaparak sonlandırıyoruz..."

Ve böyle devam etti. Panelin üyelerini tanıtarak dinleyici sorularını almaya başladım. Çoğu her zamanki cevabı kolay sorulardı. Herkes cevaplarını kısa ve net vermek üzere önceden hazırlanmıştı. Cevap ne kadar kısa olursa o kadar fazla soru alırdık. Bir şekilde onunla konuşma başlattığımı düşünerek Rachel'a biraz fazla söz verdim. Ama bir süre sonra boş ve utanç verici hissettirdi.

En beklenmedik telefon kendini Charisse olarak tanıtan bir kadından geldi. Kadın Örümcek Kuşu dosyasını sormadı. Onun yerine on bir yıl önce kız kardeşi Kylie'nin kaçırılıp öldürüldüğünü, cesedinin Venice iskelesinin altındaki kumlara bırakıldığını anlattı. Polisin bu suçtan hiç kimseyi tutuklamadığını ve bildiği kadarıyla aktif bir soruşturma olmadığını söyledi.

"Sorum onun dosyasını araştırıp araştıramayacağınız," dedi Charisse.

Bu soru öyle beklenmedikti ki cevap vermekte zorlandım.

"Imm," dedim. "Muhtemelen göz atabilir ve polisin o konuda ne yaptığını kontrol edebilirim ama ben dedektif değilim."

"Peki ya Örümcek Kuşu?" dedi Charisse. "Onu araştırdınız."

"Şartlar biraz farklıydı. Bir haber üzerinde çalışırken seri katil dosyasına dönüştü. Ben..."

Sinyal sesi sözümü kesti. Charisse telefonu kapatmıştı.

Daha sonra tartışmayı tekrar rayına oturttum ancak bölüm yine de uzun sürdü. Doksan dakikaya kadar süreceğini duyurmuştuk ve dinleyicilerden gelen sorulardan saptığımız tek zaman, çoğu diğer gerçek suç podcast'leri olan sponsorlarımızın reklamlarını okumam gerektiği zamandı.

Arayan dinleyiciler *Cinayet Radarı* konusunda heyecanlıydı ve çoğu hevesle sonraki sezonun konusunun ne olacağını ve ne zaman başlayacağını soruyordu. Bunlar henüz kesin bir cevabımın olmadığı sorulardı. Ama bekleyen bir kitle olduğunu bilmek güzeldi. Bozulan moralimi yerine getiriyordu.

Gizliden gizliye *ondan* haber almayı beklediğimi itiraf etmem gerekiyordu. Örümcek Kuşu'ndan yani. Podcast'in dinleyicilerinden olacağını ve gazetecilere ya da araştırmacılara sataşmak ya da onları tehdit etmek için aramak isteyeceğini ummuştum. O yüzden oturumun uzun sürmesine izin vermiştim. Konuşmayı bekliyor olma ihtimaline karşın arayan herkesi yayına almak istemiştim.

Ancak öyle bir şey olmadı ve son soruları cevaplayıp canlı yayını bitirdiğimizde masanın karşı tarafındaki Metz'e baktım. Daha önce *meçhul* –FBI'ın bilinmeyen faillere verdiği isim– olma ihtimalini konuşmuştuk. Başını iki yana salladı, ben de omuz silktim. Metz'in yanında oturan Rachel'a göz attım. Şimdiden kulaklığını çıkarıyordu. Ardından Metz'in koluna dokunduğunu ve bir şey fısıldamak için ona doğru eğildiğini gördüm. Bu tavır bana samimi göründü. Moralim iyice bozuldu.

Podcast'e katılan herkese; sponsorlara, stüdyoya ve ses teknisyenine her zamanki teşekkürlerimi ederek programı kapattım. Dinleyicilere herhangi bir gelişme olur olmaz Örümcek Kuşu dosyasında yeni bir bölümle geri döneceğimiz sözünü verdim. Saksafoncu Grace Kelly'nin "By the Grave" isimli şarkısıyla sonlandırdık.

Ve bu kadardı. Kulaklıklarımı çıkararak mikrofon standının üzerine astım. Diğerleri mikrofonlarını çıkardı.

"Teşekkürler millet," dedim. "Güzeldi. Örümcek Kuşu'nun aramasını bekliyordum ama muhtemelen bugün çamaşır yıkamakla meşguldü."

Etkisiz ve duyarsız bir şaka girişimiydi. Kimse tebessüm dahi etmedi.

"Benim lavaboya gitmem lazım," dedi Rachel. "O yüzden gidiyorum. Hepinizi gördüğüme sevindim."

Ayağa kalkarken herkese gülümsedi ama bu bana hiç umut vermedi. Kayıt odasından çıkışını izledim.

Ondan sonra ta Orange County'ye gitmek zorunda olan Gaspar ve Ruiz de ayrıldı. Ray'e Emily'nin hâlâ hatta olup olmadığını sordum ancak kapattığını söyledi. Ardından Myron, sonra da Metz gitti. Oturumu bir saate mi indirse yoksa tamamını sezon finali olarak mı yayınlasa diye soran Ray'le baş başa kaldım. Ona hepsini yayınlamasını söyledim. Böylece canlı yayını dinlemeyenler tamamını indirebilir ve istedikleri kadarını dinleyebilirlerdi.

Binanın bodrumuna inmek için asansöre bindim. Otopark her zaman kalabalıktı, insanlar girip çıkabilsin diye arka arkaya park edilmiş arabaları çekmek için Rodrigo diye biri çalışıyordu. Asansörün kapısı açıldığında oyuktan Rachel'ın Metz'le birlikte otoparkta arabalarını beklediğini gördüm. Bir süre bekledim. Nedenini bilmiyordum. Metz arabasını

önce alırsa Rachel'la konuşma şansı bulacağımı ve belki aramızdaki havayı yumuşatabileceğimi düşündüm. Son bir ayda podcast 'in reklam gelirlerini hem yeni bir araba almak hem de daha büyük bir daire kiralamak için kullanmıştım. Kötü durumdaki Jeep'le on yıl geçirdikten sonra yeni bir arabam olmuştu: Yetişkinliğin ve güvenliğin temsili sayılan bir Range Rover SUV. Belki Rachel'ın arabasını otoparkta bırakıp bir kadeh akşamüstü şarabı içmek üzere Miceli's'e gidebileceğimizi düşündüm.

Fakat yanılıyordum. Rodrigo federal aracı olduğunu anladığım bir araba getirdi ve ikisi de ona yöneldi, Rachel yolcu kapısına yürüdü. Bu da bana bilmem gerekenden fazlasını anlattı. Utanç içinde uzaklaşmalarını bekledikten sonra asansörün olduğu yerden çıkarak otoparka girdim.

Ama zamanlamam yanlıştı. Tam ben çıkarken Rachel emniyet kemerini takmak için omzunun üzerinden uzandı. Gözlerimiz buluştu ve federal arabası uzaklaşırken gülümsedi. Bunu bir özür olarak algıladım. Ve veda bakışı.

Rodrigo arkama geldi.

"Bay Jack," dedi. "Arabanız hazır. İlk sıra, anahtarı ön tekerleğe bıraktım."

"Teşekkür ederim, Rodrigo," dedim, otoparktan çıkıp Cahuenga'ya dönerken hâlâ Metz'in arabasını izliyordum.

O görüşten çıktıktan sonra yalnız başıma arabama yürüdüm.

44

Evden başka gidecek yerim olmadığına karar verdim. Cahuenga'ya çıkarak kuzeye yöneldim. Ventura Bulvarı'na çıkana kadar yolun batıya giden büyük virajını takip ettim ve Studio City'ye vardım. Yeni evim Vineland'daki iki yatak odalı bir daireydi. Otoparkta gördüklerimi ve bunu nasıl yorumlamam gerektiğini düşünüyordum. Yola dikkatimi vermiyordum, o yüzden önümdeki fren lambalarını görmedim.

Yeni SUV'umun kazayı önleme sistemi harekete geçti ve gösterge panelinden keskin bir alarm sesi geldi. Hayal dünyamdan sıyrılıp iki ayağımla birden fren pedalına bastım. SUV patinaj yaparak önümdeki Prius'a yarım metre kala durdu. Arkamda bir darbeden güçlü bir gümleme hissettim.

"Siktir!"

Sakinleşerek dikiz aynamı kontrol ettim, sonra hasarı incelemek üzere dışarı çıktım. Arabanın arkasına yürüdüm ve arkamdaki arabanın en az iki metre geride olduğunu gördüm. Benim arabamın arkasında herhangi bir hasar belirtisi yoktu. Diğer sürücüye göz attım. Penceresi indirilmişti.

"Bana vurdun mu?" diye sordum.

"Hayır, sana vurmadım," dedi adam kızgınlıkla.

Tekrar arabamın arkasını kontrol ettim. Geçici etiket hâlâ yerindeydi.

"Baksana kanka, sen yeni, güzel arabana binip yola devam etsene," dedi diğer sürücü. "Bu saçmalık yüzünden trafiği engelliyorsun."

Kabalığını elimle geçiştirdim ve olanlardan kafam karışık bir şekilde sürücü koltuğuna döndüm. Olanları düşünerek sürmeye devam ettim. Frene bastığımda kesinlikle ağır bir darbe hissetmiştim. Yeni arabanın hatalı veya gevşemiş bir yeri mi var diye düşündüm, sonra aklıma Ikea geldi. Yeni dairem eskisinin neredeyse iki katıydı. Daha fazla mobilya almam şarttı, o yüzden yeni SUV'u aldığımdan beri Burbank'teki Ikea'ya birçok kez gitmiş, bagajını bir hayli kullanmıştım. Fakat orada bir şey bırakmadığıma emindim. Bagaj boştu. Ya da öyle olması gerekiyordu.

Sonra aklıma dank etti. Dikiz aynasından baktım ancak bu kez arabamın arkasından çok benim tarafımdaki arka cama odaklandım. Bagaj kısmının indirilebilir kapağı yerindeydi. Görünürde ters bir şey yoktu.

Telefonu çıkarıp hızlı aramadan Rachel'a ulaştım. Arabanın dörtlü ses sisteminden yüksek sesle çaldırma sesi geliyordu. Arabayı teslim aldığımda satıcının kurduğu Bluetooth bağlantısını unutmuştum.

Hızla paneldeki, sesi kesen tuşa bastım. Uğultu şimdi yalnızca telefonumdan kulağıma geliyordu.

Ama Rachel yanıt vermedi. Muhtemelen hâlâ Metz'leydi ve bir tür ağlak bana geri dön konuşması için aradığımı sanıyordu. Sesli mesaja düştü, ben de telefonu kapattım.

Tekrar aradım ve beklerken yanımdaki koltukta duran laptopuma uzanarak açtım. Masaüstündeki dosyalarında birinde Metz'in cep telefonu numarası vardı.

Ancak bu kez Rachel telefonu açtı.

"Jack, iyi bir zaman değil."

Laptopu sertçe kapattım ve kısık sesle konuştum.

"Metz'le misin?"

"Jack, seninle kiminle birlikte olduğumu..."

"O anlamda sormuyorum. Hâlâ arabada Metz'le misin?"

Yeniden dikiz aynasına baktığımda yüksek sesle konuşmayı bırakmam gerektiğini fark ettim.

"Evet," dedi Rachel. "Beni ofisime bırakıyor."

"Mesajlarına bak," dedim.

Aramayı sonlandırdım.

Vineland kavşağına geldiğimde trafik tekrar yavaşladı. Bu anı Rachel'a mesaj yazmak için kullandım.

Arabamdayım. Örümcek arkada saklanıyor.

Ancak gönderdikten sonra otomatik düzeltmenin *Örümcek Kuşu*'nu *Örümcek* yaptığını fark ettim. Yine de anlayacağını düşündüm.

Öyle de oldu ve neredeyse anında cevap geldi.

Emin misin? Neredesin?

Apartmanıma yaklaşmıştım ama önünden geçip gittim. Ve bir cevap yazdım.

Telefonum çaldı, ekranda Rachel'ın ismi çıktı. Açtım ama alo demedim.

"Jack?"

Öksürdüm ve arkada saklanan kişiye telefonda olduğumu belli etmek istemediğimi anladığını umdum.

"Tamam, anladım," dedi Rachel. "Konuşamıyorsun. O yüzden dinle beni, elinde iki seçenek var. Kalabalık bir yere git, insanların olduğu bir park alanında dur ve dışarı çık, arabadan uzaklaş. Bana konumunu ver ki oraya polisi yollayalım ve umuyorum ki onu yakalayalım."

İkinci seçeneğe geçmeden önce yanıt vermem için bir süre bekledi. Devam eden sessizliğimin alternatif plana ilgi duymamdan kaynaklandığını anlamış olmalıydı.

"Tamam, diğer seçenek onu yakaladığımızdan tam emin olmak. Bir yere git, biz de daha önce yaptığımız gibi at nalı kuralım ve nihayet şu adamı yakalayalım. Bu seçenek senin için daha riskli elbette ama arabayı hareket ettirmeye devam edersen hamlede bulunmayacaktır bence. Bekleyecektir."

Bekledi. Hiçbir şey söylemedim.

"O zaman şöyle yap Jack. İlk seçeneği istiyorsan bir kere öksür. İkincisini istiyorsan öksürme, hiçbir şey yapma."

Seçeneklerimi düşünmek için beklersem sessizliğimin daha riskli ikinci şıkkı onaylayacağını fark ettim. Ama sorun değildi. O anda gözümün önüne Gwyneth Rice'ın hastane yatağındaki tüpler ve makinelerle çevrili hali ve Örümcek Kuşu'nu canlı yakalamamız için elektronik cihazdan yalvarışı geldi.

İkinci seçeneği istiyordum.

"Tamam Jack, ikinci seçenek," dedi Rachel. "Hata yaptıysan şimdi öksür."

Sessiz kaldım ve Rachel doğrulamayı kabul etti.

"101'e geçmen ve güneye ilerlemen gerek," dedi. "Biz de oradayız ve tamamen açık. Hollywood'a gidebileceksin ve o zamana kadar planı hazırlamış oluruz. Şimdi dönüyoruz, orada olacağız."

Otoyol 170'in güneye giden girişine yaklaşıyordum ve o yolun bir buçuk kilometreye güneye gitmeden 101'e bağlandığını biliyordum. Rachel devam etti.

"Matt hazırlığı yaparken hattı açık tutacağım... Şimdi LAPD'yle konuşuyor. Onlar daha hızlı harekete geçerler. Senin sadece hareket halinde kalman lazım. Araba hareket ettiği müddetçe bir şey yapmaya kalkışmaz."

Beni göremediğini bilsem de başımla onayladım.

"Ama bir şey olursa ve engelleyemezsen arabadan çık ve oradan uzaklaş yeter. Güvende kal, Jack... Senin... güvende olmana... ihtiyacım var."

Sesinin kısık, samimi tonunu algıladım ve cevap vermek istedim. Sessizliğimin bir şeyler anlattığını umuyordum. Ancak şüphe, en az onun kadar hızlı bir şekilde zihnime doldu. Bagaj kısmında bir şey bırakmış mıydım? Hissettiğim gümleme sadece yoldaki bir çukurdan mı gelmişti? Önsezi olabilecek bir şey yüzünden FBI'ı ve LAPD'yi harekete geçirmiştim. Bir kere öksürmüş ve arabayı Kuzey Hollywood Polis Bölgesi'ne yönlendirmiş olmayı dilemeye başladım.

"Tamam, Jack," dedi Rachel, sesi emir tonuna geri dönmüştü. "Hazırlık bittiğinde sana döneceğim."

Şansım yaver gitti ve otoyol girişindeki dönüşte yeşil ışığı yakaladım.

Şüpheyi bir kenara bırakarak dönüşü yaptım. Otoyolun girişi keskin virajlıydı, ardından 170 üzerinden güneye yöneldim. 101'in birleştirme şeritlerinden birine geçerek hızımı doksan beş kilometreye çıkardım. Rachel haklıydı. Otoyol kısmen kalabalıktı ancak trafik ilerliyordu. İş çıkış saatinden önceydi ve trafiğin çoğunluğu şehir merkezinden çıkıp kuzey tarafına, Valley ve ötesindeki banliyölere gidiyordu.

101'e girdiğim anda hız şeridine geçtim ve saatte seksen kilometre yapmaya başladım. Birkaç saniyede bir dikiz aynasından bakıyor, telefonu kulağımda tutuyordum. Rachel'la arabadayken başka bir telefonla konuşan Metz'in sesini duyabiliyordum. Ses boğuk geldiğinden söylediği her şeyi anlayamıyordum. Ama sesindeki aciliyeti kesinlikle hissedebiliyordum.

Çok geçmeden Cahuenga Geçidi'ne girdim, ilerideki Capitol Record binasını görebiliyordum. Rachel'ın hatta dönüp bana planı anlatmasını beklerken parçaları bir araya getiriyordum. Örümcek Kuşu'nun nihayetinde podcast'in dinleyicisi olduğunu ve ona ihtiyacı olan her şeyi verdiğimi fark ettim. Her bölümün sonunda Ray Stallings'e teşekkür ederek stüdyoyu ele vermiştim. Son bölüm olacak canlı yuvarlak masa toplantısının saatini ve tarihini defalarca tekrarlamıştım.

Örümcek Kuşu'nun Sun Ray Stüdyoları'nın yerini öğrenmesi ve otopark durumunu avantajına çevirmesi için sadece binayı yakın takibe alması gerekmişti. Otoparktaki görevli, yerini değiştirdiği arabanın anahtarını aracın ön sağ teker-

leğine koyuyordu. Rodrigo arabaları ayarlarken Örümcek Kuşu gizlice içeri girmiş, Range Rover'ımı açmak için anahtarı kullanmış, sonra da arkaya saklanmış olabilirdi.

Birdenbire başka bir ihtimal daha olduğunu fark ettim. Podcast'in saatini ve konumunu herkesle paylaşmıştım. Arkada saklanan biri varsa o Örümcek Kuşu olmayabilirdi. Robinson Felder gibi başka bir deli incel olabilirdi. Bu ihtimali Rachel'a mesaj atmak üzere telefonu kulağımdan uzaklaştırdığım sırada sesini tekrar duydum.

"Jack?"

Bekledim.

"Planımız hazır. Sunset Bulvarı'na gitmeni ve çıkıştan geçmeni istiyoruz. Seni Harold Way'le kavşağı olan Van Ness'e götürecek. Harold Way'den hemen sağa dön, senin için her şeyi hazırlayacağız. LAPD'nin şu anda orada iki ekibi var ve daha fazlası da yolda. Matt'le ben iki dakikaya varırız. Anladıysan ve hazırsan boğazını temizle."

Bir an kadar bekledikten sonra yüksek sesle boğazımı temizledim. Hazırdım.

"Tamam Jack, şimdi senden arabayı tarif eden bir mesaj yazmayı denemeni istiyorum. Yakınlarda gönderdiğin e-postada yeni bir araba aldığından bahsettiğini hatırlıyorum. Bana markasını, modelini ve rengini söyle. Renk önemli, Jack. Neyin yaklaştığını bilmemiz gerek. Ayrıca zamanlamayı biraz olsun anlamamız için geçtiğin son çıkışı ekle. İşe koyul ama dikkatli ol. Mesaj yazarken kaza yapma."

Telefonu uzaklaştırıp gereken bilgileri mesaja yazdım; defalarca dikkatimi telefon, dikiz aynası ve önümdeki yol arasında paylaştırdım.

Tam Highland çıkışını geçtiğimi yazan mesajı göndermişken gözlerim önümdeki yola kaydı ve tüm şeritlerde fren lambalarının yandığını gördüm.

Trafik duruyordu.

45

İleride bir kaza olmuştu. SUV'um sayesinde önümdeki bir sürü arabanın tepelerinden bakabiliyor, böylece dumanı ve yan dönerek hız şeridini ve otoyolun sol tarafını tıkamış arabayı görebiliyordum.

Arkası da aniden durmadan önce sağa dönmem gerektiğini biliyordum. Dönüş sinyali verdim ve neredeyse aniden yavaşlayan trafiğin dört şeridini yararak geçmeye başladım.

Hareketlerim, benimle aynı şeyi yapmaya çalışan sinirli şoförlerin korna korosu oluşturmasına yol açtı. Trafik iyice yavaşladı ve arabalar arasındaki mesafe azaldı ancak yoldaki hiç kimsenin benim gibi acelesi yoktu. Sinirlenmeleri veya kornaları umurumda değildi.

"Jack?" dedi Rachel. "Korna sesi duyuyorum, ne... Konuşamıyorsun, biliyorum. Mesaj atmayı dene. Gönderdiğin bilgiyi aldık. Bana ne olduğunu anlatmaya çalış."

Çoğu L.A. sürücüsünün arabasında yalnız olduğunda yaptığı şeyi yaptım. Trafiğe küfrettim.

"Lanet olsun be! Neden ilerlemiyor?"

Geçmem gereken bir şerit kalmıştı ve kaza sıkışıklığının etrafından dolanmanın en hızlı yolunun bu olacağına inanıyordum. Artık aynalara güvenmediğimden pencerelerden rakiplerimi kontrol etmek için koltuğumda dönüyordum, bu sırada telefonu da kulağımda tutuyordum.

"Tamam Jack, anlıyorum," dedi Rachel. "Ama emniyet şeridinden git, yapman gereken her şeyi yap ve buraya gel."

Bunun artık evet mi yoksa hayır mı demek olduğunu bilmeden bir kere öksürdüm. Tek bildiğim sıkışıklığı aşmam gerektiğiydi. Kazanın olduğu yeri atlattıktan sonra otoyol tamamen açık olacaktı ve adeta uçacaktım.

Yavaşça Highland çıkışını geçtim; kaza mahallinin yüz metre kadar ileride, Vine Street çıkışından önce olduğunu görebiliyordum. Trafik orada tamamen duruyordu.

Şimdi insanların neden arabalarından çıkıp otoyolda dikildiklerini anlıyordum. Dumanı tüten kaza enkazını geçen arabalar santim santim ilerliyorlardı. Arkamda siren sesi duyabiliyor ve ilk müdahale ekibinin her şeyi iyice ve daha uzun süre tıkayacağını biliyordum. Aynı zamanda taşıdığıma inandığım ölümcül kargoyla beraber o ilk müdahale ekibine gidebileceğimin farkındaydım. Ancak ne olduğunu anlarlar mıydı? Onu yakalarlar mıydı?

Sunset Bulvarı'na girmem için son bir kilometre kalmışken bu soruları düşünüyordum ki arabamın arkasından yüksek bir gürültü geldi.

Tamamen döndüm ve arka bagaj bölümünün yay yüklü kapağının serbest kaldığını ve pencere gölgeliği gibi yuvasına girdiğini gördüm.

Alandan bir insan doğruldu. Bir adamdı. Yönünü belirlemek istercesine etrafına bakındı; arka camlardan duyduğu siren sesinin kaza mahalline giden ambulansa ait olduğunu anlamış olmalıydı.

Sonra dönerek doğrudan bana baktı.

"Merhaba, Jack," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen kimsin lan?" dedim. "Ne istiyorsun?"

"Bence kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Ve ne istediğimi."

Arka koltuklara tırmanmaya başladı. Telefonu düşürüp gaza bastım. Araba ileri doğru savruldu, direksiyonu sağa doğru kırdım. SUV otoyolun kenarına savrulurken önümdeki arabanın sağ köşesini sıyırıp geçtim. Tekerler gevşek zeminin üzerinde döndü mekanik güç devreye girmeden önce savruldu. Dikiz aynasında arabama izinsiz giren kişinin saklandığı yere doğru geri fırladığını gördüm.

Fakat hızlıca geri çıktı ve yeniden koltukların üzerinden tırmanmaya başladı.

"Yavaşla, Jack," dedi. "Acelen ne?"

Cevap vermedim. Kaçış planı bulmaya çalışırken zihnim arabadan hızlı çalışıyordu.

Vine Street çıkışı kaza alanının hemen ötesindeydi. Ama bu bana ne kazandırırdı? Adrenalin dolu o anda seçeneklerim basit göründü. Savaş ya da sıvış. Harekete devam et ya da arabayı durdur ve dışarı çıkıp kaç.

Aklımın bir yerlerinde tek bir şey vardı. Kaçmak, Örümcek Kuşu'nun da tekrar kaçacağı anlamına geliyordu.

Ayağımı pedaldan ayırmadım.

Trafik sıkışıklığından kurtulup emniyet şeridinden çıkmama yüz metreden az kala bahçe ekipmanlarıyla dolu, eski püskü bir pikap birden önümde emniyet şeridine girdi; daha yavaştı.

Direksiyonu tekrar sağa kırdım hız kaybetmeden sıkıştırmaya çalıştım. Arabam, otoyola sınır oluşturan beton ses bariyerini keskin bir şekilde sıyırdı, ardından pikabın yanına geri dönüp onu solundaki arabalara doğru itekledi. Onu korna korosu ve çarpan metal sesi takip etti ama arabam ilerlemeye devam etti. Direksiyonu düzelttim ve aynaya baktım. Arkamdaki adam arka koltuğun zeminine düşmüştü.

İki saniye sonra trafik sıkışıklığını geçmiştim ve önümde beş şeridi açık bir otoyol duruyordu.

Ne var ki Sunset çıkışına hâlâ yarım kilometre vardı ve Örümcek Kuşu'nu o kadar uzun tutamayacağımı biliyordum. Telefon arabanın bir yerlerindeydi ve Rachel muhtemelen hâlâ dinliyordu. Ona son kez sesleniyor olabileceğimi düşünerek konuştum.

"Rachel!" diye bağırdım. "Ben..."

Boynuma bir kol dolandı ve sesimi kesti. Başım koltuk başlığına yaslandı. Bir elimle uzanarak onu boynumdan uzaklaştırmaya çalışsam da Örümcek Kuşu kolunu kilitlemiş, baskısını artırıyordu.

"Arabayı durdur," dedi kulağıma.

Ayağımı yere sabitleyip koltukta geriye yaslandım; koluyla arama mesafe koymaya çalışıyordum. Araba hızlandı.

"Arabayı durdur," dedi tekrar.

Kafamda bir şimşek çaktı: Benim emniyet kemerim takılıyken onunki değildi. Satıcının arabanın güvenliğini ve yapısını anlatıp durduğunu hatırladım. *Devrilmeye karşı korumayla* alakalı bir şey söylemişti. Ama ilgimi çekmemişti. Sadece belgeleri imzalamak ve arabayı alıp gitmek istemiştim, benim için hiçbir zaman önemli olmayacak şeyleri dinlemek istememiştim.

Şimdiyse önem kazanmışlardı.

Dijital hız göstergesi seksen beşi geçerken arabanın otomatikman yüksek hız profiline geçiş yaptığını hissettim. Saldırganımın kolunu bıraktım, iki elimi de direksiyona koydum ve sola çevirdim.

Araba şiddetle sola atıldı, ardından fizik kuralları devreye girdi. Çok kısa bir anlığına yola tutundu, sonra ön sol teker-

lek yüzeyden ayrıldı ve arka sol da onu takip etti. Arabanın en az birkaç metre havaya sıçradığını düşündüm, sonrasında art arda yanlamasına devrilip çarpmaya ve dönmeye, otoyolda yuvarlanmaya devam etti.

Her şey ağır çekimde hareket ediyormuş, vücudum her çarpma darbesiyle her yöne doğru sarsılıyormuş gibi hissediyordum. Boynumdaki kolun düştüğünü hissettim. Gürültülü metal parçalanma ve cam patlama seslerini duydum. Arabanın içine ve artık camsız olan pencerelerinden dışarı moloz uçtu. Laptopum kaburgalarıma çarptı ve bir ara gözüm karardı.

Kendime geldiğimde oturduğum yerde baş üstü sallanıyordum. Arabanın aşağıdaki tavanına baktım ve üzerine kanımın damladığını gördüm. Yüzüme uzanıp kaynağı tespit ettim: Başımın tepesinde uzun bir kesik vardı.

Ne olduğunu merak ettim. Birisi bana vurmuş muydu? Ben birine mi vurmuştum?

Sonra hatırladım.

Örümcek Kuşu.

Bakabildiğim kadarıyla etrafa bakındım. Onu göremedim. Arabanın arka koltukları kazada yerlerinden çıkmıştı ve tavana doğru eğik olduklarından görüş alanımı kapıyorlardı.

"Siktir," dedim.

Ağzımda kan tadı alabiliyordum.

Yan tarafımdaki keskin ağrının farkına vardım ve laptopumu hatırladım. Kaburgalarıma çarpmıştı.

Kendimi hazırlamak için sol elimi tavana koyarak diğeriyle emniyet kemerimi açtım. Kolum yeterince güçlü olmadığından tavana düştüm, bacaklarım hâlâ direksiyon kolonuna sarılı haldeydi. Geri kalanında kendimi yavaşça bıraktım. Bunu yaparken adımı çağıran tiz bir ses olduğunu fark ettim.

Etrafa bakındım ve telefonumum ön camın bir metre kadar ilerisinde, asfaltta olduğunu gördüm. Ekran çatlaklarla örümcek ağına dönmüştü ama üzerindeki "Rachel" yazısını okuyabildim. Rachel hâlâ hattaydı.

Bacaklarım serbest kalınca eskiden ön camın olduğu yerden sürünerek telefonuma uzandım.

"Rachel?"

"Jack, iyi misin? Ne oldu?"

"Imm... Kaza yaptık. Kanamam var."

"Yoldayız. Meçhul nerede?"

"Ne... nerede?"

"Örümcek Kuşu, Jack. Onu görüyor musun?"

Şimdi boynumdaki kolu hatırladım. Örümcek Kuşu. Beni öldürecekti.

Enkazın altından sürünerek çıktım ve dengesiz bir halde ters dönmüş Range Rover'ın ön tarafında ayağa kalktım. Otoyolun kenarından bana doğru koşan insanlar gördüm. Parlak mavi ışıklı bir araba yaklaşıyordu.

Birkaç tedirgin adım atınca ayaklarımda bir sorun olduğunu fark ettim. Her adımımda sol bileğimden kalçama kadar ani bir acı yayılıyordu. Yine de enkazın etrafında ilerlemeye devam ettim ve arkadaki pencerelerden içeri baktım.

Herhangi birine dair iz yoktu. Fakat araba yerde eğik bir halde duruyordu. Arabanın yanına gelenler olunca panik çığlıkları duydum.

"Arabayı hareket ettirmemiz lazım! Adam altında!"

Topallayarak yanlarına gittim ve ne gördüklerini gördüm. Arabanın yolda dengesiz durmasının nedeni Örümcek Kuşu'nun altında olmasıydı. Elinin çatının kenarından çıktığını görebiliyordum. Dikkatle asfaltın üzerine eğilip enkazın altına baktım.

Örümcek Kuşu arabanın altında ezilmişti. Yüzü bana dönük ve gözleri açıktı; birisi cansız bakarken diğerinin yörüngesi kaymış, açısı bozulmuştu.

"Şunu üzerinden kaldırmama yardım edin!" diye bağırdı biri olay yerine koşan diğerlerine.

Ayağa kalktım.

"Zahmet etmeyin," dedim. "Çok geç."

SON

46

Şu an itibariyle arabamın altında ezilen adamın kimliğini bilmiyorlar. Gerçek adını öğrenemiyoruz. Giydiği gri kapüşonluda veya pantolonun ceplerinde kimliğe rastlanmadı. Parmak izleri ve DNA'sı FBI tarafından dünyadaki bütün veri tabanlarına gönderildi ama eşleşme olmadı. Sun Ray Stüdyoları binasının etrafındaki kilometrelik alana yapılan geniş çaplı ve kapsamlı aramada terk edilmiş araca rastlanmadı, yalnızca doğudan batıya, Otoyol 101 üzerinden Borhan Bulvarı üst geçidine geçen gri kapüşonlu giymiş bir adamın odak dışı açıdaki benzinci görüntüleri bulundu. Canlı yayından bir saat önce stüdyo yönüne doğru hareket ediyordu. Ancak otoyolun doğu tarafında yapılan yeni bir aramada ne bir araç ne de herhangi bir araba servisinin bıraktığına dair bir kayıt bulundu.

Otopsi sırasında ceset incelediğinde radius denilen kırık kol kemiği onarımı için daha önce ameliyat olduğu öğrenildi. Çocukluğu sırasında gerçekleşen spiral bir çatlak olduğu, bunun da istismar belirtisi olduğu ortaya çıktı. Biraz da diş tedavisi görmüştü. Olanlar Amerika'da yapılmış olsa da belli bir diş hekiminin ya da hastanın X-ray'ini başarıyla bulmak için yeterli değildi.

Şimdilik Örümcek Kuşu ölümünde bile gizemli kalıyordu.

Büyük ihtimalle öyle de kalacaktı. Gazetecilik sektörünün tabiriyle artık manşetlerde değildi. Halkın ona duyduğu amansız merak, basının odağı başka yere kaydıkça sigaradan kıvrılarak uzaklaşan duman misali dağılmıştı. Örümcek Kuşu varlığının çoğunda dikkatlerden kaçarak uçmuştu. İşi bittiğinde de yine oraya dönmüştü.

Örümcek Kuşu tehdidi ortadan kalkınca Emily Atwater Birleşik Krallık'tan döndü ve Los Angeles'ı özlediğini fark etti. Ve benim Otoyol 101'de haberi bitirmem üzerine kitabı tamamlayabildi. Ardından kıdemli kadrolu yazar olarak *AdilUyarı*'ya döndü ve Myron'un buna sevindiğini biliyorum.

Yine de Örümcek Kuşu'nun kim olduğunu ve neden kadınları öldürdüğünü bilmemek beni rahatsız ediyordu. Bana göre bu yüzden haber yarım kalmıştı. Zihnimde sonsuza dek kalacak bir soruydu.

Haber beni değiştirdi. Sık sık Christina Portrero'yla tanışmasam ne olabileceğini düşündüm. İsmim LAPD araştırmasında çıkmasa ve Mattson ile Sakai o akşam beni otoparka kadar takip etmese ne olurdu? Örümcek Kuşu dikkatlerden kaçmaya devam mı ederdi? Hammond ve Vogel hâlâ dark web'de Pis4'ü mü yönetiyor olurdu? Ve William Orton hâlâ masum kadınların DNA'larını onlara satıyor olur muydu?

Bunlar hem korkutucu hem de ufuk açıcı düşüncelerdi. Başka çözülmemiş dosyaları düşünmeme neden oldu. Adaletin aksaklıklarını ve sevdiklerini kaybetmiş tüm anneleri, babaları, aileleri düşündüm. Podcast'i arayan Charisse'i düşündüm ve ona ulaşmanın bir yolunu diledim.

İşte o zaman artık bir gözlemci, bu tür şeyler hakkında yazan ya da onları podcast'te konuşan bir gazeteci olamayacağımı anladım. Artık yan tarafta yayın yapan bir muhabir olamayacağımı anladım. Oyunun içinde olmam gerekiyordu.

Yeni yılın ilk çalışma gününde yeni Range Rover'ımla şehir merkezine gittim, park yeri buldum ve Mercantile Bank binasında yer alan RAW Data ofisine yürüdüm. Rachel'la konuşmak istediğimi söyledim ve çok geçmeden odasına yönlendirildim. Örümcek Kuşu'nun öldüğü günden beri konuşmamıştık. Oturmaya zahmet etmedim. Bunun hızlı olmasını bekliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu çekinerek.

"Bir fikrim var ve beni dinlemeni istiyorum," dedim.

"Dinliyorum."

"Sadece podcast'te cinayet haberleri anlatmak istemiyorum. O cinayetleri çözmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Podcast'te cinayetler üzerinde çalışmak istiyorum. Dosyayı, çözülememiş dosyayı getirir, üzerinde tartışır ve çözeriz. Senin de parçası olmanı istiyorum. Sen dosyalardan profil çıkarırsın, sonra üzerlerinde çalışırız."

"Jack, sen..."

"Polis olmamam önemli değil. Dijital bir çağda yaşıyoruz. Polis analog kaldı. Bir şeyleri bir araya getirebiliriz. Podcast'i arayan o kadını hatırlıyor musun? Charisse'i? Kimsenin o dosyaya bakmadığını söylemişti. Biz bakabiliriz."

"Amatör dedektiflikten söz ediyorsun."

"Sen amatör değilsin ve Örümcek Kuşu üzerinde çalışırken çok hoşuna gittiğini biliyorum. Yapmak için doğduğun şeyi yapmaya dönmüştün. Onu elinden ben aldım ama şimdi tekrar sana teklif ediyorum."

"Aynı şey değil, Jack."

"Hayır, ondan çok daha iyi. Çünkü bizim kurallarımız yok."

Hiçbir şey söylemedi.

"Geçmiş araştırmalarını herkes yapar," dedim. "Ama sen yeteneklisin. Örümcek Kuşu'yla uğraşırken gördüm bunu."

"Ve bunun podcast olacağını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Buluşur, dosya hakkında konuşur, kaydeder ve yayınlarız. Reklamlar araştırmanın kaynağı olur."

"Biraz delilik gibi görünüyor."

"Bir seri katilin itiraf etmesini sağlayan ev hanımı hakkında bir podcast var. Delilik falan yok. İşe yarayabilir."

"Peki bu dosyaları nasıl bulacağız?"

"Herhangi bir yerden, her yerden. Google'dan. Charisse'in bahsettiği dosyayı bulacağım. Kız kardeşinin dosyasını."

Rachel cevap vermeden önce uzun süre sessiz kaldı.

"Jack, bu..."

"Hayır, sana dönmek için aptalca bir teşebbüs değil. Mahvettiğimi biliyorum. Onu kabul ediyorum. Tam olarak söylediğimden ibaret bu. Bir podcast. Yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını düşünenlerin peşine düşeceğiz."

Önce cevap vermedi ancak konuştuğumda neredeyse başıyla onayladığını gördüğümü sandım.

"Düşüneceğim," dedi nihayet.

"Tamam, tek istediğim bu," dedim. "Ama fazla uzun sürmesin."

Atışımı yapmış halde ve başka bir şey söylemeden ofisten ayrıldım. Zarif, eski binadan Main Street'e çıktım. Dışarıda serin ocak havası vardı ama güneş çıkmıştı ve iyi bir yıl olacaktı. Sokakta arabamın yanına yöneldim. Varmadan telefonum çaldı.

Arayan Rachel'dı.

YAZARIN NOTU

Bu kitap kurgu eseri olsa da *AdilUyarı*, tüketici sorunları hakkında haber yapan gerçek bir internet sitesi. Editörlüğünü Myron Levin'in yaptığı, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. Yazar *AdilUyarı*'nın yönetim kurulunun bir üyesi. *AdilUyarı* ve Myron Levin isimleri izin alınarak kullanılmıştır. Daha fazla bilgi almak ve önemli işlerini desteklemek üzere bağış yapmayı değerlendirmek için FairWarning.org adresini ziyaret edebilirsiniz.

Bu romanda ele alınan genetik araştırmalar, gerçeklere ve insan genomuna ilişkin mevcut bilgilere dayanmaktadır. Devletin genetik analiz sektörü konusundaki dikkatsizliği de aynı şekilde şu anki standartlara dayanmaktadır. Tüm hatalar ve eksiklikler kesinlikle yazarın suçudur.

TEŞEKKÜRLER

Yazar, bu kitabın araştırılmasına, yazılmasına ve düzenlenmesine yardım eden pek çok insana minnetle teşekkür ediyor. Bunlar: Asya Muchnick, Emad Akhtar, Bill Massey, Heather Rizzo, Jane Davis, Linda Connelly, Paul Connelly, Justin Hysler, David Vasil, Terrill Lee Lankford, Dennis Wojciechowski, Shannon Byrne, Henrik Bastin, John Houghton, Pamela Marshall ve Allan Fallow.

Yazar aynı zamanda Ulusal Sağlık Enstitüleri'nin Nörogenetik Laboratuvarı'nın kurucusu Dr. David Goldman'ın *Our Genes, Our Choices: How Genotype and Gene Interactions Affect Human Behavior* kitabına da teşekkür borçlu.

"Çarpıcı, sert ve nefes kesen bir gerilim, dünyanın önde gelen polisiye yazarlarından Connelly yine ustalığını kanıtlıyor."
Waterstones

"Connelly'den yine edebi bir ziyafet."
Financial Times

Jack suç muhabirliğini bırakmış, tüketiciler için yolsuzluklara karşı bekçilik yapan AdilUyarı isimli haber sitesinde çalışmaktadır. Ancak yolunun tek bir gece kesiştiği kadının vahşice öldürülmesiyle polisleri kapısında bulur. Yine "ölüm" karşısındadır ve katilin izini sürer. Polisin ve editörünün uyarılarına rağmen cinayeti araştırmayı bırakmaz. Kadının ölüm şekliyle ülke çapındaki diğer gizemli ölümler arasında bir ilişki kurar ve sarsıcı gerçeği keşfeder.

Arkasında iz bırakmayan acımasız bir seri katil, kurbanlarını genetik analiz yaptıran kadınlar arasından seçip peşine düşmektedir. Jack genetik konusunu deştikçe sistemdeki açıklarla ve karanlık bir dünyayla karşılaşır.

Araştırmasına Rachel Walling de dahil olur ve seri katile adım adım yaklaşırlar. Katil ise ölüm listesini çoktan hazırlamıştır ve herkesten bir adım öndedir. Ama Jack McEvoy'un geri adım atmaya niyeti yoktur.

a'nın yaşayan en büyük polisiye yazarı."
Daily Express

MASAL PEREST
nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 947450
KDV'den muaftır.